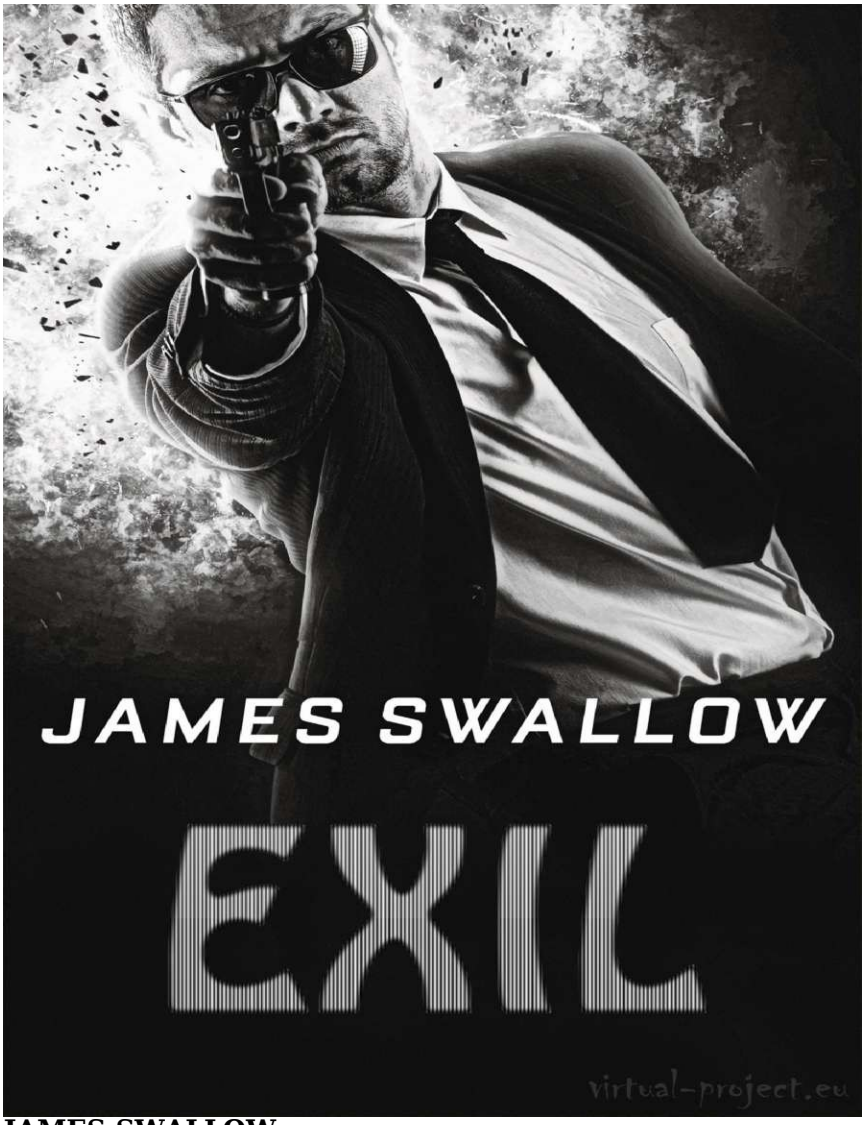

JAMES SWALLOW

Seria: *Marc Dane*

Volumul 2

EXIL

Original: *Exile* (2017)

Traducere din limba engleză de:

ROXANA MOISIL

virtual-project.eu

2023

Capitolul 1

în aer plutea o linişte ieşită din comun, care făcea noaptea să pară ca un fel de masă solidă deasupra oraşului cu clădiri scunde şi prăfuite. Cu ferestrele balconului deschise pe jumătate, o parte din căldura apăsătoare, înăbuşitoare a zilei pe terminate, pătrunsese în vilă. De fiecare dată când Welldone Amadayo se mişca, îşi simţea cămaşa din mătase chinezească scumpă cum i se lipeşte de spate. Temperatura, pulsul constant, îl făceau să transpire abundent. îşi trecu absent mâna peste ridurile feţei lui ovale.

Monitorul de pe peretele de deasupra biroului său era negru, cu excepţia unui pătrat care conţinea o săgeată rotundă care se rotea la infinit în timp de software-ul VoIP din calculatorul său se conecta. Amadayo privi spre camera digitală robustă prinsă de monitor, urmărind clipirea ledului purpuriu. Simţi un moment de scurtă panică şi îşi duse mâinile la gulerul cămăşii.

Se gândi să se aşeze, apoi renunţă la idee. Aruncă o privire la uşa închisă din spatele lui, apoi se uită în altă parte. Fiecare secundă de aşteptare îi răpea calmul. Se uită prin jaluzelele balconului. Dincolo de ele, se vedea o aură delicată de lumină de la ferestrele casei sale şi de la sclipirea apei din piscină, dar strălucirea dispărea în momentul în care ajungea la pereţii înalţi şi la salcâmii care înconjurau vila.

Mai încolo se întindea oraşul Mogadishu, pete împrăştiate de lumină, organizate în constelaţii portocalii, care se strecurau de la ferestrele clădirilor de apartamente cu acoperişuri roşii şi cu străzi luminate cu felinare. Dacă stătea acolo, putea probabil zări linia întunecată unde începea ţărmul, dar Amadayo stătea mai mult înăuntru în acele zile şi avea pregătit un arsenal de minciuni pentru oricine voia să ştie de ce.

în cele din urmă decise să îşi desfacă nasturele de sus de la cămaşă, ca să pară complet relaxat. Se holbă la cameră, verificându-şi expresia feţei. Avea experienţă la lucrurile de genul acesta, îşi aduse aminte el. Nu avea niciun motiv să fie îngrijorat.

Săgeata dispăru şi ledul roşu intermitent deveni verde şi stabil. Dintr- odată, pe ecran apăru o faţă, pe fundalul unei încăperi mari din marmură

italiană galbenă. Lumina zilei de asfinţit străbătea camera.

— Domnule Amadayo, spuse bărbatul. Salutări.

— Domnule doctor, îl corectă imediat Amadayo. Plătise o sumă consistentă pentru diploma pusă în rama din perete şi era pentru el o a doua natură să corecteze pe oricine i se adresa altfel. Domnule Brett. Este o plăcere, ca întotdeauna, spuse el afişând un rânjet studiat.

Brett îşi înclină capul, aruncând o privire la ceva ce nu se putea vedea pe cameră, apoi înapoi la ecran.

— Domnule Amadayo, începu el din nou. Iertaţi-mă că vă întrerup, dar sunt sigur că înţelegeţi că angajaţii mei abia aşteaptă să vă comunice îngrijorările lor. Şi aţi fost greu de contactat în ultimele săptămâni.

Accentul lui Brett era ca cel de la radio BBC World Service. Amadayo îl ascultase în tinereţe, cu fiecare cuvânt studiat, cântărit şi pus exact unde trebuia. în mod ciudat, vocea părea robotică, automată, lucruri pe care Amadayo le găsi neliniştitoare. Faţa sa albă ca laptele, părul ca paiele şi ochii umezi şi albaştri păreau nenaturali. îi aducea aminte somalezului de copiii albinoşi pe care îi văzuse în Tanzania şi Amadayo aproape se întrebă dacă, asemenea lor, părţile din corpul englezului ar fi fost valoroase dacă ar fi fost transformate în suveniruri post-mortem.

Dădu din cap în semn de aprobare şi îşi lărgi zâmbetul în faţa camerei.

— Eu sunt cel care ar trebui să îşi ceară scuze! spuse Amadayo cu un ton fals şi umil. Ştii câtă muncă este de făcut? Atâţia oameni cu nevoi şi cu mâinile întinse. îmi ocupă tot timpul.

— De asta am fost de acord să lucrezi ca reprezentat al nostru în Somalia, datorită conexiunilor tale, spuse Brett. Personal, Amadayo se văzuse întotdeauna mai mult ca un partener decât ca un angajat, dar nu spuse nimic pentru moment. Dar suntem îngrijoraţi în legătură cu lipsa vizibilă a progresului.

— Ce?, spuse Amadayo ridicând o sprânceană. La exterior, îşi menţinea un aer de îngrijorare tăcută, dar inima îi bătea cu putere. Cămaşa i se lipise de spate ca o a doua piele. Am făcut tot ce mi-a cerut Asociaţia!

— Preferăm să nu mai foloseşti numele acesta, se răsti Brett, tresărind.

Amadayo fu enervat de tonul englezului şi continuă, mascându-şi

îngrijorarea cu o furie crescândă.

— De cât timp vă ajut? Tranzacţiile voastre din Puntland şi din alte părţi – cine s-a asigurat de desfăşurarea lor fără probleme?

— Şi ai fost plătit cu bani buni, veni răspunsul. Complexul acela cu pază unde stai? Banii angajatorului meu au făcut posibil să trăieşti în lux. Şi siguranţă.

în cuvintele lui era ascunsă o ameninţare, dar Amadayo nu îşi pierdu timpul cu ea. Acest bărbat nu era lângă el, iar lucrurile de care Amadayo *chiar se* temea erau mult mai aproape.

Dar apoi Brett se uită la el prin ecran, de parcă palidul bărbat i-ar fi pătruns în minte şi i-ar fi scos la iveală de la distanţă acea frică.

— Bucură-te de viaţa ta confortabilă, doctore. îţi place să zici că tu îi ştii pe toţi, că tu ai câte un prieten în fiecare oraş şi sat. Dar oare e adevărat?, spuse el apropiindu-se până ce faţa lui aproape că umplu tot ecranul. Ai promis stabilitate. Le-ai spus angajatorilor mei că influenţa ta va asigura acest lucru. Dar nu este aşa.

Amadayo clipi, neştiind ce să spună.

Când Brett vorbi din nou, vocea deveni acuzatoare.

— Ai fost recrutat pentru că ţi-ai luat angajamentul să aduci o oarecare constanţă în haznaua aia de ţară. Dar cumva, în ciuda tuturor promisiunilor, în ciuda tuturor persoanelor pe care pretinzi că le controlezi, terorismul şi pirateria sunt din nou în creştere. Cum se poate asta, dacă lucrezi aşa din greu pentru noi?

— Eu, spuse Amadayo, trăgând o gură de aer şi ordonându-şi în minte un discurs către străin. Dar înainte să deschidă gura, un zgomot îi ajunse la urechi. Un foc de armă, de la o aruncătură de băţ.

Sări de pe scaun şi făcu doi paşi repezi spre uşa balconului, fix la timp să audă ecoul unei bubuituri dinspre poarta principală. Amadayo se aplecă atent peste balustradă şi văzu poarta

clătinându-se la capătul îndepărtat al aleii nisipoase. Mai mulţi agenţi de pază alergau în direcţia de unde se auzise zgomotul loviturii.

Uitându-se în jos, văzu un gardian slab cu o puşcă de asalt AK47 mergând îngrijorat de-a lungul piscinei, cu două etaje mai jos. Amadayo strigă în dialectul local Benadir.

— Tu! Spune-mi ce s-a întâmplat!

Gardianul se opri şi ridică din umeri.

— Nu sunt sigur, domnule doctor. E cineva la poartă, dar nu ştiu...

Cuvintele tânărului se amestecară cu un *sunet* de amortizor care îl

întrerupse, în timp ce jumătate din faţa lui fu smulsă brusc. Gardianul se clătină şi se prăbuşi în piscină, un şuvoi de sânge pătând gresia murdară.

Mai multe împuşcături se auziră una după alta şi Amadayo îşi mută privirea de la gardianul mort la timp ca să vadă poarta strivită de greutatea unui camion de vite. Scânteile galbene ale împuşcăturilor ţâşniră de-a lungul salcâmilor şi Amadayo tresări, ascunzându-se înapoi în cameră.

— Ce a fost zgomotul acela?, întrebă alene Brett.

Amadayo smulse un sertar de la un dulap din apropiere şi luă dintre acte un pistol Tokarev din Al Doilea Război Mondial. Frământă arma în mână şi se întoarse să se uite la cameră.

— Tu ai făcut asta?, întrebă el, îndreptându-se spre ecran, dorindu-şi să fie o fereastră prin care să poată trage un glonţ. Tu i-ai trimis?

— Să trimit pe cine?, spuse englezul fără cea mai mică urmă de panică.

Stătea şi se uita de parcă ar fi fost la teatru.

Focuri de armă se auziră afară. Amadayo ţipă când uşile de lemn ale balconului se făcură ţăndări. Animat de zgomotul împuşcăturilor, fugi de-a lungul încăperii şi deschise o trapă din podea. Acolo era un seif, iar înăuntrul lui o geantă conţinând câteva lingouri de aur, teancuri de dolari americani şi acte false. Amadayo se holbă la geantă, ştiind ce însemna acest lucru. Dacă avea să o ia de acolo, acest lucru ar fi echivalat cu acceptarea înfrângerii, asemenea unui pilot luând o paraşută înainte să îşi abandoneze avionul care se îndreaptă spre dealuri.

împuşcăturile de afară încetară, iar Amadayo auzi zgomotul neclar al vocii unui bărbat. îşi ţinu respiraţia, străduindu-se să înţeleagă.

O linişte periculoasă şi tensionată se aşternu peste complex. Cea mai mare parte a gardienilor lui Amadayo erau din Yemen, foşti militari care fugiseră de războiul civil din ţara lor şi trecuseră Golful Aden în căutarea unei vieţi mai bune. Doctorul crezuse că era o alegere mai bună pentru protecţia lui decât dacă ar fi angajat localnici: erau soldaţi antrenaţi, dar şi fără legături cu reţelele şi rivalităţile normale în cazul somalezilor. îl puteau proteja de criminalii care nu erau de acord cu acţiunile lui sau de militanţii Al Shabaab care îl considerau un necredincios. Dar ce omisese să ia în considerare era că aceşti oameni erau, de asemenea, şi *supravieţuitori,* care ştiau prea bine când nu aveau şanse.

Gărzile se retrăseseră după şirurile de jardiniere ornamentale şi după pereţii scunzi de piatră, calculându-şi şansele de izbândă. Deja jumătate dintre ei fuseseră ucişi în schimbul de focuri iniţial.

Camionul de vite care spărsese porţile se retrăsese şi zeci de oameni înarmaţi intrară prin gaura care o lăsase. La prima vedere arătau ca trupele care umblau prin provincii sau ca piraţii din afara oraşului – dar, spre deosebire de aceia, se mişcau parcă mai controlat. Gărzile din Yemen se aşteptaseră la ţipete şi rafale de împuşcături, dar nu şi la disciplină.

Invadatorii făcură loc comandantului lor să înainteze. Masiv, era un luptător musculos de stradă cu nasul spart şi cu faţa care strălucea ca lemnul lăcuit. O cicatrice curbată începea de la colţul drept al gurii şi descria un semicerc de-a lungul obrazului, ca să se sfârşească deasupra sprâncenei, îngustându-i permanent ochii. Merse încet pe alee, cu arma semiautomată grea de fier *Desert Eagle* atârnându-i de umăr. Trase aer adânc în piept şi gesticula cu pistolul masiv.

— Uitaţi-vă la mine, strigă el.

Câteva capete cu priviri îngrijorate se arătară din ascunzişuri, dispărând la fel de repede cum apăruseră.

— Cine nu îmi ştie numele?, întrebă el, uitându-se în jur, aşteptând să răspundă cineva. Dacă nu ştiţi, întrebaţi-i pe cei de lângă voi.

Puse pistolul înapoi într-o teacă de piele prinsă de-a lungul pieptului său.

— Vreţi să vă opuneţi? înţelegeţi ce ar însemna asta?

La treizeci de metri depărtare, fratele bărbatului al cărui corp plutea în apa roz a piscinei îşi îndreptă puşca AK47 în jos. Ştia numele musculosului bărbat.
Abur Ramaas.

Ştia cine era şi ce se spunea despre el, dar, în acele momente, era condus de durere. Fratele soldatului mort îşi sprijini arma de beton şi îi privi pieptul prin vizorul de fier al puştii sale. Strângând din dinţi, sparse tăcerea cu o împuşcătură pe care arma prost întreţinută o trimise la o distanţă considerabilă de ţintă. Ramaas auzi zgomotul glonţului şi se uită după el, cu o faţă dezgustată.

împuşcătura următoare veni de la unul dintre oamenii săi, de pe zidul exterior al complexului. Gardianul se prăbuşi.

— Altcineva?, întrebă Ramaas, oftând.

Încet-încet, mai multe mâini se ridicară în aer şi armele căzură la pământ.

— îi omorâm?, întrebă Guhaad, secundul lui Ramaas.

Ramaas dădu din cap.

— Luaţi-le armele şi lăsaţi-i să plece. Este o lecţie bună pentru ceilalţi.

Nu mai adăugă faptul că zeci de cadavre îngrămădite pe peluza vilei ar fi

atras atenţia. Câteva crime puteau fi ignorate sub protecţia întunericului nopţii din Mogadishu, dar masacrul unei duzini de soldaţi neînarmaţi... acest lucru ar fi putut să forţeze oamenii care se prefaceau că guvernează oraşul să acţioneze.

Guhaad se strâmbă, lăsând să se vadă nişte dinţi portocalii de la prea multe frunze de khat. Ramaas se lăsase, dar secundului său îi plăcea la fel de mult ca şi tinerilor bandiţi, îl mesteca să îl ţină treaz şi atent toată noaptea. Totuşi, Ramaas îi permitea acest lucru. Guhaad *era,* până la urmă, câinele lui războinic. Sălbatic şi violent la un pocnet din degete, Guhaad era bâta din mâinile lui Ramaas cu care acesta putea să îşi învingă duşmanii. Numai că îi lipsea perspicacitatea de a gândi în perspectivă.

— Nici urmă de armată, spuse altă voce, în timp ce un alt soldat al lui Ramaas se apropia.

Numele puşcaşului era Zayd şi era asemenea cuţitului de mare precizie care se asocia instrumentului masiv reprezentat de Guhaad. Cei doi se asemănau suficient de mult ca să pară fraţi, amândoi cu o structură subţire, cu braţe şi picioare lungi, amândoi din clanuri din sud, dar felul în care se comportau evidenţia natura diferită a personalităţilor lor. Zayd era viclean şi cu privirea rece, pe când Guhaad era întotdeauna condus de furie.

— Nu o să vină, spuse Ramaas, dând din cap.

Arătă spre casă, care era cu uşile larg deschise şi nepăzită.

— îi cheamă chiar, spuse el dând din cap. Nu o să vină, repetă el.

Amadayo închise violent telefonul şi îl strânse în mâini. Cei din

Guvernul Federal care îi datorau favoruri erau brusc *indisponibili,* de parcă o boală ciudată îi lovise pe toţi în acelaşi timp. Dintr-odată, numele lui devenise ceva murdar, un cuvânt pe care nimeni nu voia să îl rostească.

„Cum s-a întâmplat aşa ceva?”

Aruncă telefonul şi se duse din nou după pistol.

— Ramaas. Piratul este în casa mea, spuse Amadayo cu voce tare, concretizând oribilul adevăr. A venit să mă omoare.

— Cred că putem să considerăm că aceasta este concluzia relaţiei noastre de muncă, spuse Brett, întinzându-se după un buton dinafara ecranului.

— Nu! Amadayo urlă la el, cu ochii măriţi de panică. Crezi că sunt un om care nu poate avea rezultate? O să îţi arăt! spuse el, atingând pistolul. O să vezi!

Afară, parchetul trosnea sub greutatea ghetelor masive, iar Amadayo cedă impulsului în detrimentul raţiunii. Blestemând, îşi descărcă pistolul Tokarev în uşa închisă, apăsând trăgaciul cât de repede putu, gloanţele străpungând lemnul într-o încercare disperată de a ucide pe oricine era de partea cealaltă.

Dintr-odată, manşonul pistolului se blocă, făcând un zgomot sec şi Amadayo tresări, uitându-se la arma din mâna lui.

Magazia era goală iar carcasele de alamă împrăştiate la picioarele lui...

Uşa găurită de gloanţe se deschise, iar prezenţa lui Ramaas umplu încăperea. Amadayo se retrase împleticindu-se, dar dintr-o singură mişcare bărbatul musculos se năpusti asupra lui şi îl dezarmă cu un dos de palmă.

— Niciodată nu m-ai respectat, spuse Ramaas, cu un ton jos ca mârâitul unui leopard.

Amadayo adună salivă în gură ca răspuns, dar apoi se gândi mai bine şi înghiţi în timp ce privirea lui întâlni ochiul rece al bărbatului.

— Ţi-ai făcut-o cu mâna ta, îi spuse Ramaas. Ar fi trebuit să pleci din ţară odată cu soţia şi fiica ta.

— Soţia... ? Lui Amadayo i se înmuiară picioarele şi fu nevoie să se ţină de spătarul unui scaun ca să nu cadă din picioare. Ce le-ai făcut?

Ramaas ignoră întrebarea.

— Toată lumea te urăşte, îi explică el. Pentru că eşti un şacal care nu poate fi ucis fără urmări. Pentru că te-ai făcut necesar, spuse el dând din cap. Nu pentru mult timp de acum încolo.

Se uită la ecran şi la cameră, ca şi când le-ar fi văzut abia atunci, apoi îşi întoarse atenţia către prada sa.

— Am auzit că le spuneai celorlalţi oameni palizi despre *stabilitate* şi *comunitate*. Astea sunt doar alte denumiri pe care le foloseşti pentru laţurile pe care le pui în jurul gâturilor oamenilor.

Lui Amadayo i se scurseră din ochi stropi de sudoare din cauza fricii. De luni de zile suprimase din răsputeri informaţii despre activităţile lui Ramaas în Somalia, dând mită ca să nu se vorbească prea multe despre el, în timp ce încercase neîncetat, fără rezultat, să găsească o cale să îl supună. Se temuse de ce s-ar fi putut întâmpla în cazul în care controlul lui asupra lucrurilor ar

fi devenit evident.

Situaţia haotică din Somalia era pentru Amadayo atât o oportunitate, cât şi o povară. O folosise ca să intre în graţiile politicienilor de la conducere dar şi pentru interesele sale externe – planuri de viitor despre cum să exploateze rezervele neatinse de petrol şi gaze naturale ale ţării. Ramaas reprezenta o ameninţare la adresa acestor lucruri.

La început, el nu se aflase decât puţin în atenţia lui Amadayo, era încă un pirat într-o naţiune de hoţi şi piraţi. Faptul că îl subestimase fusese cea mai mare greşeală. în fiecare zi, Amadayo primise veşti despre alianţe noi între banda de tâlhari a lui Ramaas şi clanurile din Puntland, Galmudug sau din alte părţi. Chiar şi mai rău, se spusese că islamiştii Al Shabaab făcuseră un fel de acord cu el. Strica munca pe care Amadayo o realizase cu greu în ani de zile. Niciun bandit pe care îl trimisese să îl omoare pe Ramaas nu se mai întorsese. Mai mult, se temea el, trecuseră în schimb de partea piratului războinic şi îi juraseră credinţă – somalezii respectaseră întotdeauna puterea. în timp ce Amadayo căuta pe faţa lui Ramaas un strop de omenie, ştia că acolo şi atunci, piratul războinic avea toată puterea asupra lui.

— Bătrânii clanului s-au săturat de tine, spuse Ramaas. Cei din Haradheere îşi bat joc de tine. Ca o femeie care se duce cu orice bărbat, aşa îţi spun, cea mai mare *dhillo* din Mogadishu.

îl împunse în piept cu un deget gros şi făcu un semn spre cameră.

— în buzunarul *gaal*-ului.

— Nu sunt curvă, spuse Amadayo apelând la puţina încredere în sine care îi rămăsese, dar încercarea îl secătui şi cedă.

Ramaas observă acest lucru, ca o fiară care îşi dă seama că prada renunţă şi dădu din cap.

— Este timpul să pleci.

I se dădea o şansă să scape? Amadayo făcu un pas foarte precaut către uşă, dar un bărbat cu un aer furios, într-un tricou roşu, îi tăie calea.

— Ai avut noroc, îi spuse Ramaas privind înjur. Ai ajuns aici. Vreau să văd dacă mai ai noroc şi acum.

Piratul războinic se căută într-un buzunar şi scoase trei cărţi de joc uzate, îndoite. I le arătă lui Amadayo – Valetul de Pică, Valetul de Treflă şi Regina de Inimă Roşie.

— Găseşte-o.

Amadayo ştia jocul şi ştia că era un truc, dar Ramaas deja punea cărţile pe birou, mişcându-se cu o dexteritate în contrast cu mâinile lui masive de boxer. Când termină, se dădu un pas în spate şi aşteptă.

„O şansă din trei”, îşi spuse Amadayo. Nu avea altă şansă decât să îi facă jocul. întinzându-se, atinse cartea din mijloc şi îl auzi pe tâlharul cu tricoul roşu rânjind batjocoritor.

Ramaas îi făcu un semn plin de încredere şi îl lăsă pe Amadayo să ia o carte. Faţa albă a Valetului de Treflă întipărită acolo îi aduse aminte lui Amadayo de trăsăturile îngrijite ale lui Brett.

— Veniţi, domnule doctor. Vreau să vă arăt ceva, spuse Ramaas cu un zâmbet înflorindu-i pe faţă. îl împinse în direcţia balconului.

Acesta ieşi fără tragere de inimă. Căută cu privirea în toate direcţiile după ceva care ar fi putut să îl salveze. Sub ei, oamenii piratului războinic deja jefuiau casă, intrând cu mâna goală şi ieşind cu lucruri de valoare pe care le puteau duce. Amadayo îşi înăbuşi un geamăt de groază.

Simţi o mână foarte grea atingându-l pe umăr.

— Vezi?, îl întrebă Ramaas arătând spre oraş. Niciodată nu a fost al tău. Eşti un prost dacă ai crezut altceva.

Făcu o pauză.

— Crezi în Dumnezeu? Crezi că are o părere bună despre tine?

Amadayo nu ştia ce să zică, dar bănuia ca Ramaas ştia deja răspunsul la

întrebare.

— Frate, te rog, şopti Amadayo, implorând. Mă laşi să plec?

— Nu.

Mâna lui Ramaas înşfacă gâtul lui Amadayo, degetul său mare strangulându-l în timp ce se înfigea în carnea lui moale.

Amadayo se dădu înapoi împleticindu-se şi se prăbuşi lângă balustrada sfarâmată de gloanţe, dar Ramaas menţinu strânsoarea, împingându-l peste balustradă până când corpul începu să îi atârne. Amadayo ridică mâinile, groaza cuprinzându-l în timp ce realiza că acesta putea fi sfârşitul.

Ramaas îi înşfacă cureaua pentru a crea un efect de pârghie şi îl aruncă peste balustradă. Corpul lui Amadayo se învârti şi se izbi cu putere de dalele terasei din jurul piscinei întunecate. Agonia îl orbi şi sângele i se împrăştie pe tot corpul, îmbâcsindu-i cămaşa de mătase.

— Şefu', spuse Zayd aruncând o privire la corpul care încă zvâcnea pe beton. Arătă spre Amadayo. E încă viu.

— Oh!

Ramaas îşi scoase pistolul Desert Eagle din teacă şi trase la întâmplare patru gloanţe. Bubuiturile pistolului de calibru mare răsunară ca nişte tunete, iar Welldone Amadayo îşi găsi sfârşitul.

— Vino aici, spuse piratul războinic.

Capul lui Zayd se mişcă în stânga şi dreapta. îşi agăţă puşca de umăr, îndreptându-se spre casă. Cu o faţă lipsită de expresie, privirea se mută pe mobila scumpă şi tablourile stridente de pe pereţi. Zayd se uită în altă parte – casa lui Amadayo era plină de lucruri goale care aveau valoare doar pentru proştii bogaţi, dar, la fel ca şi ei, erau fără valoare. Nu era nimic acolo care să fi fost câştigat cu sudoare şi trudă, ci doar prin viclenie şi minciuni.

Ceilalţi bandiţi goleau casa. Luau orice putea fi vândut sau folosit să le finanţeze gruparea. Restul îl lăsau pentru cei care se adunau dincolo de porţi – oamenii care fuseseră siliţi să trăiască în umbra bogăţiei lui Amadayo. Zayd îşi croi drum pe lângă un bărbat de pe scări cu braţele pline de haine colorate de femei şi se îndreptă spre birou.

înăuntru, dădu de Guhaad care golea o geantă pe podea. Lingouri mici de aur căzură cu zgomot pe covorul gros şi ochii lui se măriră. Zayd îl ignoră şi se uită la Ramaas, în timp ce piratul războinic luă o minge de plastic de mărimea unui pumn, de pe un ecran.

O trase spre el, iar dispozitivul crăpă, cabluri ieşind din el.

— Ţi-a plăcut spectacolul?, întrebă el.

Pe ecran, un străin bine îmbrăcat îşi înclină capul ca un câine curios.

— Se pare că ai rezolvat o problemă şi pentru tine şi pentru mine. Poate eşti interesat de postul rămas liber?

Ramaas chicoti şi aruncă o privire spre Guhaad, care îi răspunse cu întârziere cu un râset aspru. Expresia lui Zayd rămase la fel. Nu îl amuzau multe lucruri şi cu siguranţă nu nişte *gaal* palizi care le vorbeau de parcă ar fi fost toţi proşti.

— Mesagere, i se adresă Ramaas bărbatului alb. Du-te şi spune-le stăpânilor tăi că eu conduc acum acest loc.

Apoi, cu o smucitură din încheietura mâinii, smulse camera de lângă perete şi o aruncă pe birou. Ecranul clipi şi apoi deveni negru.

Zayd înghionti camera rotundă cu un deget, asigurându-se că nu mai merge. Lângă ea, văzu cărţile lordului războinic aliniate. Le întoarse pe cele două care încă erau cu faţa în jos şi văzu o pereche de Valeţi identici.

— Amadayo nu ar fi trebuit să joace jocul ăsta, observă el, dându-i cărţile înapoi piratului războinic.

— Foarte adevărat, spuse Ramaas. Lăcomia îl face pe om să îşi supraestimeze şansele. Ştia că nu o să câştige, dar totuşi a jucat. Vezi câtă aroganţă? Până la final, Amadayo a crezut că regulile lumii nu i se aplică şi lui.

— Ce vrei să fac?, întrebă Zayd.

Ramaas se uită la calculatorul de pe biroul lui Amadayo. Aveau oameni care se pricepeau la aşa ceva şi avea să îl ia pentru ei, aşa cum prada din casă avea să ajungă la bandiţii obişnuiţi. Ramaas îl măsură pe Zayd din cap până în picioare.

— Nu eşti mai mare decât răposatul domn doctor. Hainele lui sunt foarte frumoase. Du-te în camera lui, ia câteva. Ia ce îţi place.

— De ce?

— O să mergi într-o călătorie importantă, spuse el arătând înspre ecran. Mai e treabă de făcut. Se aplecă şi vorbi încet. Doar tu poţi să faci asta pentru mine, frate.

Nu mai fu nevoie de alte cuvinte. Nu ar fi fost prima oară când Zayd purtase războiul în locul lui. Ramaas nu ar fi acordat onoarea aceasta multora.

De partea cealaltă a încăperii, lemnul trosni şi se rupse în timp ce Guhaad împinse nişte rafturi la o parte şi lăsă să se vadă un compartiment ascuns. Sparse încuietoarea uşii de metal cu mânerul puştii şi o deschise.

— Şefii'! Ia uite!

Ramaas pătrunse înăuntru şi reveni cu teancuri mari de bancnote americane învelite în plastic. Făcu un semn.

— Luaţi-i pe toţi. Amadayo o să fie generos după moarte.

Zayd îl văzu punând o mână pe umărul lui Guhaad.

— Pot să mă bazez pe tine să ţii lucrurile sub control cât suntem plecaţi?

— Plecaţi?, întrebă Guhaad aruncând o privire spre Zayd, confuz şi supărat în acelaşi timp.

Nu îi plăcea ideea de a fi exclus din ceva.

— Am nevoie de mâna ta de fier aici cât sunt plecat, spuse Ramaas dând din cap.

Avea o manieră de a gestiona starea de spirit a banditului pe care puşcaşul nu putuse niciodată să o înţeleagă.

— Zayd are o misiune şi la fel şi eu. Lucrurile astea sunt importante, frate. Aş fi putut să vă trimit doar pe voi aici azi, dar nu am făcut-o. Am venit şi eu. Ştii de ce?

— E important să faci anumite lucruri personal, răspunse Guhaad, aducându-şi aminte de alte lecţii pe care le primise în trecut. Un bărbat trebuie să fie văzut la faţa locului.

O idee îi trecu prin minte.

— De aia i-ai lăsat în viaţă pe soldaţii din Yemen. Ca să spună mai departe ce ai făcut.

Ramaas aprobă.

— Toţi oamenii ar trebui să trăiască după un cod etic. După un set de principii.

îi dădu drumul din strânsoare şi se îndepărtă, întorcând în mâini punga cu bani.

— Nu mai avem multe de făcut. Sunt nişte frânghii care ne ţin prinşi şi trebuie tăiate.

— Şi apoi?, întrebă Zayd.

Era neobişnuit pentru el ca măcar să se gândească să pună la îndoială ordinele lui Ramaas, dar îl împingea nevoia de a şti. în fiecare zi se apropiau tot mai mult de un obiectiv pe care doar Ramaas îl vedea clar.

— *Waaq* va decide, spuse piratul războinic, folosind denumirea *yemenită* pentru Dumnezeu.

Lui Zayd nu prea îi păsa de religie, dar ţinea acest lucru pentru el mai degrabă decât să îşi jignească fraţii musulmani. Din punctul lui de vedere, Ramaas credea în vechile legende Oromo şi nimeni nu avea curajul să îl contrazică. De mai multe ori, Zayd îl auzise vorbind de *Misiune* şi de *Datorie*. Ramaas putea să fie foarte convingător când voia, apoi înspăimântător, jonglând între cele două aşa cum valurile oceanului se înălţau şi apoi piereau.

— Noi suntem schimbarea, le spuse el, vorbind cu atâta siguranţă încât părea că dorinţele lui erau deja realitate. Noi suntem furtuna care ne va salva naţiunea. E adevărat.

Apoi zâmbi, strângând în pumn un mănunchi gros de bancnote.

— Dar ca să reuşim, avem nevoie de mai mulţi *bani.*

Capitolul 2

— îmi place mai mult P90, spuse Jurgen Goss ridicând mâinile şi mimând că ţine mitraliera belgiană. Ţinti cu arma imaginară prin biroul slab luminat şi trase un glonţ spre un inamic la fel de imaginar. Poc, poc! Bună mişcare! spuse el, şi se lăsă pe spate în scaunul care trosni sub greutatea lui.'

— Şi nu are cum să nu îţi placă magazia de plastic. Vezi cum sunt trase gloanţele, unu-doi-trei...

— Bună pentru o confruntare faţă în faţă, recunosc, zise Marc Dane, ridicând din umeri, de pe marginea biroului dezordonat al lui Goss. Dar prefer ceva mai eficient.

— Puşcă de asalt?

Dane dădu din cap în semn de aprobare.

— Puşcă de asalt. SCAR-L, de 5.56 mm, folosită în NATO, cu magazie mare, vizor ACOG. Şi cu laser. îmi place laserul.

— Mai greu de reîncărcat, punctă Goss, aplecându-se în faţă.

Austriacul era plinuţ şi încerca să nu bage în seamă cum talia lui avea

tendinţa să fie strânsă de scaunul prea mic. Dar se săturase să încerce să cumpere mobilă nouă pentru birou.

— Nu trebuie să mai reîncarci dacă ţi-ai lovit ţinta de prima oară, nu?, îl întrebă Dane. Ştii care e problema ta?

— O să îmi spui tu, zise Goss oftând.

— Nu ţinteşti, spuse britanicul făcând un semn cu mâna în aer.

— Trage suficiente gloanţe şi cineva o să moară, contracara el.

— Da, spuse Dane cu hotărâre. Colegii tăi, dacă suntem destul de proşti să fim în raza ta.

Goss îşi dădu ochii peste cap.

— Tot timpul o să îmi reaminteşti asta?

La începutul acelei luni pierduseră în mod ruşinos un turneu online în faţa unor liceeni texani răi de gură, după ce lipsa de control a armei lui Jurgen terminase meciul prin împuşcarea coechipierilor.

— Sunt sigur că m-aş descurca mult mai bine dacă aş avea o armă reală.

O amintire îi umbri expresia lui Dane, iar dispoziţia celuilalt bărbat se schimbă.

— Nu e aşa distractiv cum crezi.

Goss nu mai insistă. Britanicul era ciudat câteodată. în cea mai mare parte a timpului se purta bine şi era muncitor, chiar şi în faţa birocraţiei fără sfârşit de la birou. Era glumeţ şi amuzant – dar se putea şi schimba, la fel de repede cum intra soarele în nori, devenind îmbufnat şi retras.

Ca şi tehnicianul, Dane avea în jur de treizeci de ani, dar doar la acest lucru se asemănau. Goss avea părul negru ciufulit, neîngrijit şi unsuros deasupra unei frunţi înalte şi a unei feţe mai degrabă de elev decât de adult, în timp ce barba stufoasă îi dădea o expresie de lup. Goss, dacă era sincer cu el însuşi, îşi lăsa corpul să se îngraşe de la prea multă muncă de birou şi prea puţin sport. Dane părea slab, dar era numai muşchi.

Ştia puţine despre locul de unde venise celălalt bărbat înainte să se alăture echipei de investigaţii a ONU în Croaţia, mai degrabă zvonuri despre plecarea sa din serviciile de securitate engleze în circumstanţe neplăcute. Goss nu insista să afle mai mult. Din experienţa lui, englezul credea că orice întrebare personală era grosolană.

Se decise să schimbe subiectul.

— Vii la o bere după muncă?

— Nu. The Whites joacă cu Dinamo Zagreb diseară, spuse Dane, referindu-se la cea mai bună echipă de fotbal din Split. Pub-urile or să fie pline de fani zgomotoşi. Ştii cum fac.

— Dar croaţii nu devastează nimic când echipa lor pierde, ca huliganii tăi, răspunse Goss, făcând un gest cu mâinile spre pereţii din jurul lor. Suntem în Split, nu în Londra. Nu ştii? E un oraş civilizat.

— Du-te naiba, amice, spuse Dane zâmbind scurt la glumă.

Goss îşi dăduse seama din timp că britanicului îi era dor de casă şi se folosea de asta ca să îl înţepe în glumă.

— Ce ai spus?, întrebă cineva cu o voce răstită, atrăgând atenţia bărbaţilor spre locul unde era aparatul de espresso al lui Goss.

Inima austriacului stătu în loc. Silueta inspectorului de poliţie Franko Horvat stătea acolo jucându-se cu o ceaşcă de cafea rotundă, holbându-se la ei.

Avea un obicei neplăcut să se furişeze. Era îmbrăcat cu o geacă sport gri, cu nişte pantaloni neasortaţi şi demodaţi de douăzeci de ani şi avea un aer

mereu iritat care făcea să pară că voia să se certe tot timpul. Şi de obicei aşa

Horvat făcu semn cu cana spre Goss.

— Ce ai spus despre Split? Aici m-am născut. Mă jigneşti? Respiraţia poliţistului mirosea a tutun învechit.

— Glumeşte, îi spuse Dane. *E umor austriac, nu?,* spuse el, pronunţând ultimele cuvinte imitând nereuşit accentul sacadat al lui Goss, detensionând momentul.

Goss clipi, recunoscător pentru ajutor. îi găsea pe Horvat şi pe majoritatea poliţiştilor croaţi destul de intimidanţi şi era pentru el o sursă continuă de dezamăgire că unitatea lor trebuia să împartă clădirea cu ei. Când Jurgen Goss venise să lucreze pentru ONU, sperase că avea să lucreze într-o clădire de birouri strălucitoare de oţel şi sticlă din Viena sau New York, nu într-o secţie de poliţie sumbră din Split.

— Cum funcţionează aparatul ăsta?, întrebă Horvat butonând aparatul de espresso la întâmplare, fără pricepere, iar Goss ţâşni de pe scaun oprindu-l să îl strice.

— Lasă-mă pe mine, insistă el.

Horvat îi vârî cana în mâini şi zâmbi victorios.

— Fă-o tu. O faci bună. Ca o soţie bună.

Dane arătă cu degetul spre tavan.

— Ai un aparat de cafea sus, la etajul tău, îi spuse el poliţistului. Dar tot vii aici. De ce?

— Nu merge.

Horvat nici măcar nu încercă să pară convingător. Goss se gândi că motivul real era că poliţistul era prea zgârcit ca să plătească pentru cafea şi că îi plăcea să fie văzut de echipa de investigatori ONU, ca să le reamintească mereu pe al cui teren erau. Aruncă o privire spre Dane.

— Ai găsit vreo bombă azi?

— Ţi-ai arestat vreun amic azi?, ripostă Dane.

Se specula că îndelungata şedere a lui Horvat în *Policija se* datora mai mult relaţiilor lui cu lumea interlopă decât celor cu justiţia, dar era aşa de bine acoperit că nu i se putea reproşa nimic. Totuşi, înţelese aluzia britanicului şi pe faţă îi apăru un zâmbet cu dinţii la vedere.
— *Mislite da ste pametni*[m].

Indiferent ce spusese Horvat, Goss fu sigur că era ceva jignitor.

— Trebuie să veniţi sus, adăugă Horvat pufnind, ochii lui mici îngustându-se. Să vedeţi şi voi poliţişti adevăraţi cum lucrează, spuse el bătându-se pe piept. O să vedeţi un om important care îşi face datoria, zise el arătând spre perete cu un deget îngălbenit de nicotină, unde era o hartă cu Marea Adriatică şi cu ţările din jurul ei, înţesată de ace şi de prospecte lipite. Nu aia.

De-a lungul marginii de sus a hărţii se afla numele echipei de investigaţii: „Divizia de Securitate Nucleară (Serviciul de Intervenţii NSNS nr. 7) – Agenţia Internaţională de Energie Atomică". Dedesubt, un logo înfăţişă orbitele electronilor în jurul unui nucleu înconjurat de două ramuri de măslin.

Goss fu enervat de jignire, dar se aştepta la ceva mai mult din partea lui. Ideea lui Horvat despre poliţie era să împingă suspecţi pe scări, să ia mită şi să dea vina pentru crime pe imigranţi, îi lipsea sofisticarea de a înţelege ideea unor ameninţări mai mari la adresa întregii lumi.

Odată, Goss încercase să îi explice ce făcea NSNS în Croaţia. Ţara era un punct slab pentru rutele clandestine de contrabandă din Rusia şi fostele ei state satelit sovietice, o poartă spre restul lumii pe unde comerţul ilegal se desfăşură la fel de liber ca cel legal. Multe dintre acele bunuri interzise erau arme din puzderia de ustensile militare create de URSS în timpul Războiului Rece – şi nu doar gloanţe şi puşti. Uraniu îmbogăţit, tije de plutoniu de la reactoare rapide integrale, deşeuri atomice, tot felul de materiale nucleare – o întreagă colecţie de materiale radioactive care ar fi putut fi folosite la crearea unei bombe periculoase, sau chiar a unui dispozitiv nuclear.

Serviciul de Intervenţii nr. 7 era una dintre multele grupări mondiale NSNS, care supraveghea traficul de tehnologii nucleare şi de hardware, aduna mereu informaţii şi colabora cu statele membre ale ONU ca să se asigure că cele mai periculoase arme ale omenirii rămâneau unde le era locul. Dar tot ce vedea Franko Horvat era o mână de străini pe teritoriul său, stându-i în cale, consumând resurse fără rezultate.

Goss turnă o cantitate generoasă de cafea Arabica aromată într-un pahar de plastic – ştiind deja că Horvat nu aducea niciodată înapoi cănile pe care le „împrumuta" – şi i-o dădu.

— Poftim. Acum pleacă.

Restul propoziţiei rămase nerostit, dar se simţea în aer.

Horvat sorbi o înghiţitură şi se întoarse, dar nu putu să reziste ideii unei ultime ironii înainte să plece.

— Ar trebui să te duci acasă, îi spuse el lui Dane. înapoi în Anglia. Eşti o pierdere de vreme aici.

— Te rog spune-mi că ai scuipat în cafea, se răsti Dane după ce Horvat plecă. De ce îl mai bagi în seamă?

Goss se încruntă, gândindu-se la propria inabilitate de a scăpa de poliţist. Ultima oară când încercase, micul Fiat 500 al austriacului fusese spart în mod inexplicabil a doua zi, iar Horvat avusese o mare satisfacţie să îi atragă atenţia în legătură cu consecinţele „lipsei de prietenie”.

— E mai uşor decât să mă cert cu el, spuse el.

— Din câte am auzit, şi-a construit întreaga carieră pe asta, spuse Dane, uitându-se spre uşă. Nu îmi plac tipii ca el. Mereu trebuie să îi suporţi.

Insulta lui Horvat de dinainte să plece îl enervase pe britanic mai mult decât realizase Goss şi se întrebă de ce. Circulau alte zvonuri despre Marc Dane şi despre motivele pentru care lucra la NSNS. *Nu avea voie să se întoarcă acasă. Fusese implicat într-un incident fatal. Fusese eliberat din funcţia agent de intervenţii MI6.* Goss nu se putu abţine să se întrebe care variantă era adevărată.

— Ai făcut rost de actele alea pentru mine?, întrebă Dane trecând din nou la treabă, la motivul pentru care venise în biroul lui Goss.

Acesta făcu semn că da, luând un dosar din vârful unei stive de dosare de investigaţii. Dane îl răsfoi şi se încruntă văzând o foaie cu stema Poliţiei Regale Canadiene Călare. în mod clar, informaţiile scrise acolo nu erau ce voia el.

— E cum ai zis tu, îi spuse Goss. Se suspectează nişte legături cu grupuri de crimă organizată din Quebec, dar nu e nimic concret.

Dane oftă.

— Doar mai multe informaţii. Nicio concluzie, doar mai multe informaţii, spuse el străduindu-se să zâmbească recunoscător. Mersi, Jurgen. Apreciez efortul.

Englezul se uită la ceasul Cabot de scafandru de la încheietura mâinii şi se ridică în picioare.

— Ah, trebuie să plec. Am o şedinţă.

— Distracţie plăcută, spuse Goss. Eu trebuie să termin aici.

— Sunt sigur că Schrader o să te asculte. A patra oară e cu noroc, spuse

Dane, tonul său sumbru afirmând exact opusul.

Marc se strecură în încăpere, dar nu fu suficient de agil ca să evite o privire de la bărbatul de la pupitru. Marteen de Wit era şeful adjunct al Serviciului de Intervenţii nr. 7, un olandez înalt şi ras în cap cu o expresie mereu ruşinată şi o voce joasă şi monotonă. Privi peste cei şase oameni din încăpere şi se încruntă.

Pe ecranul din spatele lui era o fotografie cu un camion de marfa cu mai multe compartimente şi după uniformele de poliţie de la marginile fotografiei, Marc îşi dădu seama că era vorba de o percheziţie.

— Am avut noroc că l-am prins, spunea de Wit. Noroc. Vameşii căutau imigranţi fără acte.

Apăsă un buton de pe pupitru şi pe ecran apăru interiorul camionului: o duzină de butoaie de petrol, fiecare învelit într-o folie groasă de plastic.

— Deşeuri de metal contaminat, continuă el. Niveluri foarte ridicate de cadmiu şi cesiu. Şoferul a fost reţinut, dar, ca de obicei, actele de angajare erau false.

— Unde se ducea?, întrebă cineva.

— Spre o navă de marfa. Ştim că erau mai mulţi oameni implicaţi. O să scoatem mai multe informaţii de la el.

— în regulă, spuse o femeie îmbrăcată într-un costum negru, care se ridică din primul rând şi îl dădu pe Wit la o parte, luându-i locul la pupitru.

Trecută de patruzeci de ani şi vioaie, Gesa Schrader era investigator principal şi superiorul direct al lui Marc în echipa de teren NSNS. Fostă membră a *Bundeskriminalamt,* Biroul Federal de Investigaţii Criminale din Germania, Schrader era ceea ce Marc considera întruchiparea expresiei „clar şi la obiect". Lucra cu NSNS de luni de zile.

— Fiecare încercare a noastră de a elimina această filieră eşuează, închidem o rută şi se deschide alta, spuse Schrader, studiind chipurile din faţa ei. M-am săturat să îi spun şefului din Viena că iar avem mărunţişuri, îngustaţi-vă aria căutărilor, doamnelor şi domnilor. Vom opri aceste deşeuri toxice şi o s-o facem repede şi bine, spuse ea îngustându-şi buzele şi trăgând aer în piept. Toţi ştim de ce suntem aici. Misiunea noastră este în denumirea noastră. Divizia de Securitate Nucleară, spuse Schrader dând aprobator din cap. Asta înseamnă că fiecare picătură de lichid reactiv care ajunge aici, că fiecare tâlhar care poluează şi care crede că poate să fenteze legea, că fiecare persoană care aruncă deşeuri sunt ţintele noastră, spuse ea arătând spre imaginea de pe ecran. Acest material otrăvitor provine din Asia Centrală şi de Nord, trece prin Balcani şi încă nu ştim unde ajunge. Dar oriunde ar ajunge, înnegreşte şi omoară pământul. O să oprim acest lucru. O să ne asigurăm că acest deşeu este manevrat în siguranţă, *corespunzător.*

Schrader se îndepărtă de pupitru, făcând semn că îşi încheiase discursul.

— Am vorbit cu Europol şi cu prietenii noştri de sus de la *Policija* şi o să ne ajute cu tot ce o să avem nevoie. Această informaţie poate fi marea descoperire pe care o aşteptam. Vreau să daţi din voi tot ce aveţi mai bun. Mai puţin nu e suficient.

De Wit, în picioare, îşi ridică mâinile:

— O să dăm misiuni individuale şi noi sarcini în această după-masă. Fiecare dintre voi vă avea piste de urmat.

Marc se întristă şi deschise gura să vorbească, apoi se mai gândi o dată. Dar nu fu suficient de rapid ca să nu îl observe Schrader.

— Vrei să întrebi ceva, Dane?

Tonul ei îi sugera să dea din cap şi să spună „nu, doamnă", ca un ofiţer bun şi ascultător – dar îşi aduse aminte de tot efortul pe care îl depusese în investigaţia la care lucra şi se răzgândi.

— Dar cazurile noastre actuale?

— De acum, transportul acesta ilegal *este* cazul nostru, spuse de Wit.

— înţeleg cât de important e, dar nu vreau să renunţ la ce lucrez. Am nişte... piste promiţătoare.

Marc aproape că putu să audă dezaprobările anumitor persoane din sală.

— Credeam că ancheta ta a picat, spuse Schrader, făcând celorlalţi investigatori semn să plece. Fraţii Kurjak nu se mai arată.

Marc dădu din cap, susţinându-şi punctul de vedere în timp ce restul echipei ieşea.

— Fraţii Kurjak sunt activi. Ceea ce înseamnă că sunt o ameninţare de securitate reală, spuse el alegându-şi cu grijă cuvintele.

La început o grupare mică în marea reţea a găştilor *bratva* din est, fraţii Kurjak deveniseră cunoscuţi ca hoţi şi spălători de bani în 1990, dar ajunseseră în atenţia Agenţiei Internaţionale de Energie Atomică la începutul Războiului din Golf, când reprezentanţii găştii aveau materiale nucleare pe piaţa neagră, obţinute pesemne din laboratoarele secrete de arme irakiene. Fraţii Kurjak începuseră o afacere profitabilă din vânzarea de mercur roşu, un accelerator rar, foarte greu de obţinut, dar care, folosit corect, putea să mărească puterea de distrugere chiar şi al celui mai mic şi simplu dispozitiv nuclear până la ceva cu adevărat devastator. Militanţi, terorişti şi rebeli insistau să

li se dea şansa de a licita pentru el, crezând că posesia lui ar fi un prim pas în construirea unei bombe care ar face pământul să se cutremure.

Totuşi, aceste ambiţii criminale erau ştirbite de un singur lucru: nu era nimic adevărat.

Mercurul roşu nu exista, era contrafăcut din lichid purpuriu şi materiale radioactive furate de la vechile aparate cu raze X. Nu exista aşa ceva şi nicio substanţă nu avea lista de calităţi pe care le pretindeau vânzătorii ei. Dar fraţii Kurjak erau mincinoşi la superlativ, iar substanţa lor nucleară falsă le adusese mulţi bani în repetate rânduri, ei vânzând-o tuturor grupărilor teroriste care voiau să producă distrugeri în masă.

Marc trebui să admită că avea o mică fărâmă de admiraţie reţinută pentru sârbi. Până la urmă, îţi trebuia o lăcomie ieşită din comun şi o îndrăzneală fără limite ca să minţi persoane ca cele din al-Qaeda sau Shining Path.

în mod inevitabil, din cauza acţiunilor lor, fraţii Kurjak erau căutaţi de o mulţime de criminali care îi luaseră în vizor, aşa că se plimbau pe ascuns prin statele balcanice, nerămânând niciodată într-un loc mai mult de câteva zile. Dar rămăseseră un ghimpe în coastă pentru AIEA şi NSNS. Afacerile lor mincinoase şi zvonurile pe care le inventaseră împiedicau localizarea unor arme nucleare *reale* din statele care luaseră parte la Pactul de la Varşovia. Din cauza lor, se pierdeau resurse pentru a căuta piste false în locul celor reale.

Marc Dane le monitorizase acţiunile de ceva timp, încercând să îi găsească. Se apropia din ce în ce mai mult, era sigur de asta. Analiza modelelor fusese mereu unul dintre punctele lui forte şi, încetul cu încetul, Marc observase un tipar al acţiunilor găştii sârbe. Aceştia se plimbau de-a lungul coastei adriatice, migrând spre sud spre ţări mai calde iarna şi din nou spre nord primăvara. în acel moment bănuia că fraţii Kurjak erau ascunşi în Croaţia, poate chiar în Split. Problema era că nimeni din Serviciul de Intervenţii nr. 7 nu împărtăşea această convingere.

De Wit sugeră că Europol avea de gând să îi lase pe fraţii Kurjak de capul lor. în cele din urmă şi el era de acord că trecutul avea să îi ajungă din urmă şi că unul dintre teroriştii pe care îi escrocaseră avea să îi potolească pentru totdeauna.

— Lucrurile astea se rezolvă de la sine, spuse el.

— Ştii ceva, până şi o veveriţă chioară mai găseşte câte o nucă din când în când, dezaprobă Marc.

Expresia nu făcu decât să provoace confuzie şi Marc oftă, continuând.

— Ştiu că la Viena se crede că fraţii Kurjak sunt de importanţă secundară pentru mandatul NSNS.

— *Cel puţin* secundară, adăugă de Wit.

— Eu nu văd lucrurile aşa, continuă Marc. Cum rămâne cu armamentul pe care îl aduc în mod regulat, armele şi muniţia? Cu legăturile pe care le au cu fosta Uniune Sovietică? Lucrurile astea *nu* sunt minciuni. Nu ar trebui să ne îngrijoreze cine sunt ei, ci pe cine cunosc.

— Dane, până acum ar fi trebuit să înţelegi că aici la NSNS acţionăm altfel decât la Serviciile britanice.

— Nu aşa...

— Eşti aici pentru că aşa au decis alţii, continuă ea, lăsând să se vadă o străfulgerare de iritare.

în trecut, Schrader clarificase faptul că venirea lui Marc în Serviciul de Intervenţii nr. 7 nu fusese alegerea ei.

— Abilităţile tale analitice s-au dovedit foarte utile. Ai intuiţie bună. Dar îţi lipseşte dorinţa de a lucra în echipă. Ai lucrat prea mult timp singur.

Marc aruncă o privire de la Wit, căutând ajutor, dar bărbatul rămase inexpresiv.

— Nu trebuie să îţi reamintesc ce fel de organizaţie suntem, continuă Schrader. Noi nu avem arme şi nu spargem uşi. Noi adunăm informaţii şi le punem cap la cap. Colaborăm cu poliţia. Şi cu autorităţile naţionale. Găsim fisurile şi le reparăm, spuse ea atingând cu degetul dosarul din mâna lui Marc. Şi cel mai important, suntem aici să protejăm oamenii şi mediul. Sunt interesată de pericole clare şi prezente care sunt palpabile şi, cel mai important, rezolvabile. Nu de mincinoşi şi de piste vagi.

în cele din urmă, Marc dădu din cap reticent.

— De data asta, nu da aşa multe indicii, spuse celălalt bărbat. E ca şi cum ai purta un semn în piept pe care scrie ce urmează să faci.

— O să încerc să nu uit!

Atacatorul lui Marc nu îl lăsă să termine, ci interveni rapid şi decis cu un strigăt pe buze. Văzu cu coada ochiului un baston negru îndreptându-se spre gâtul lui.

Fiecare oscior din corpul lui Marc strigă să se dea înapoi şi să se îndepărteze, dar făcu tocmai invers. Ridicând braţul drept, se apropie şi izbi cu antebraţul clavicula bărbatului, iar cu pumnul lovi gâtul acestuia. Marc se întoarse şi înaintă, atenuând impactul atacatorului şi oprindu-l înainte să apuce să îl lovească.

Cu mâna liberă şi cu pumnul strâns, Marc dădu mai multe lovituri rapide în capul atacatorului, dezechilibrându-l.

Pentru o clipă a avut impresia că a schimbat rolurile, cu atacatorul împleticindu-se şi clătinându-se. Dar încă avea bastonul în mână, iar Marc văzu prea târziu că portiţa pe care o lăsase deschisă încă putea fi folosită împotriva lui. Tija masivă îl izbi cu forţă în piept.

Acum câteva secunde, mintea lui fusese plină de furie. în acel moment, furia dispăru şi îşi pierdu avantajul. Atacatorul continuă şi Marc se apără mult prea încet ca să prevină lovitura care îl doborî. Marc simţi o ameţeală puternică şi căzu pe spate cu zgomot.

Lumina puternică şi fluorescentă de deasupra îl orbi iar el clipi, supărat de propria greşeală. O faţă ovală şi zâmbitoare îşi făcu apariţia.

— Ştii unde ai greşit.

îi întinse o mână cu o mănuşă de antrenament fără degete, iar Marc se ridică în picioare.

— Da.

Luka Pavic aruncă bastonul de cauciuc pe saltea şi îl măsură din priviri.

— Nu mai laşi stânga în jos, e o îmbunătăţire.

Arătă spre fruntea lui Marc, unde se vedea cicatricea unei zgârieturi de glonţ.

— Ce s-a întâmplat? O alegere greşită?

îşi roti capul, fără urmă de durere în ciuda multiplelor lovituri încasate.

— Aşa e, fu Marc de acord. îmi pare rău, amice. îmi e greu să mă concentrez.

Pavic îşi lăsă mâinile să îi atârne de o parte şi de cealaltă a corpului.

— Schrader nu a fost de acord.

Comportamentul său de obicei prietenos se schimbă. Era un tip perceptiv – lui Marc îi plăcea acest lucru. Şi în timp ce aceasta îl făcea pe Luka un

bun poliţist, îl făcea să îşi dea seama de lucruri prea repede ca să îi fie bine.

— Nu e ca şi când cazul ar fi închis, răspunse Marc, rotindu-şi umerii şi plimbându-se. Doar stagnează.

Pavic înţelese. îşi aranjă tricoul de sală care îi acoperea pieptul lat.

— Totuşi nu e bine.

Tricoul avea logo-ul sălii şi o săgeată care arăta că proprietarul ei era instructor. Pavic era cu zece ani mai tânăr ca Marc şi extrem de în formă, suficient cât să îl motiveze de fiecare dată când se antrena cu el.

Dar ce îl învăţa Pavic merita efortul. Sergentului de poliţie îi plăcea să predea arte marţiale mixte când nu lucra şi părea că îl priveşte pe Marc ca pe un proiect în desfăşurare. Până atunci, Pavic reuşise să îl înveţe ceva mişcări de Krav Maga, suficient cât Marc să creadă că urma să se descurce un pic mai bine data următoare când cineva avea să încerce să îl omoare. După ce păţise în urmă cu un an, voia să fie sigur că avea şanse dacă lucrurile ar fi luat-o razna.

Luka Pavic era plăcut, dar era şi ambiţios şi credea că lucrul cu cineva din NSNS îi aducea un beneficiu în carieră. în ciuda tuturor încercărilor lui Marc de a-l face să se răzgândească, Pavic nu putu să renunţe la ideea că a ajuta pe cineva care căuta arme nucleare pentru ONU era o piatră de temelie pentru o promovare – şi adevărul era că Marc avea nevoie de tot ajutorul posibil ca să îi găsească pe fraţii Kurjak.

în acel moment, relaţiile de pe stradă ale lui Pavic erau singura variantă care le mai rămăsese.

— Nu renunţ, insistă el. Tâlharii ăia sunt pe aproape, ştiu sigur. Dacă pierdem şansa asta, vor pleca. O să dureze luni de zile până dăm de ei din nou.

— Sincronizarea nu e bună. Sau e bună, depinde cum o priveşti, îi spuse Pavic. Sunt cu ochii pe ei, *inshallah.*

între cei doi se aşternu tăcerea pentru o clipă. Amândoi îşi depăşiseră atribuţiile şi ştiau asta.

Marc văzuse în poliţist un spirit înrudit, aceeaşi pornire de a face bine, un instinct pe care îl reprimase până când evenimentele recente îl forţaseră să iasă la iveală.

Pavic era un musulman bosniac, un copil din timpul războiului din Balcani şi Marc credea că acest lucru avea o mare legătură cu faptul că era poliţist. Crescuse printre orori şi voia să schimbe în bine o parte a lumii, ca să compenseze. Pavic era la polul opus faţă de Horvat, ca dovadă că nu suferea îndrăzneala lui. Bărbatul mai matur o punea pe seama fanatismului educaţiei sale romano-catolice, privindu-l pe Pavic ca pe un *outsider,* punându-l în aceeaşi categorie cu Marc şi cu ceilalţi. Dispreţul lui Luka faţă de Horvat şi de corupţia înrădăcinată în el era printre celelalte motive pentru care Marc se înţelegea cu Pavic.

— Nu îţi place meseria asta, nu?, se auzi dintr-odată întrebarea lui Pavic. Recunoaşte.

— Nu e asta, strigă Marc la el. Nu îmi place să stagnez. Ştii ce cred? Cred că Schrader mi-a dat cazul fraţilor Kurjak pentru că se aştepta să ajung nicăieri cu el.

— I-ai fost pasat, îi spuse Pavic. Nu? Priveşte lucrurile din punctul ei de vedere. Tu ce ai fi făcut?

— Nu ştiu... zise Marc în timp ce se îndrepta spre vestiar. Cel puţin aş fi ţinut cont de abilităţile mele.

— Nu mi-ai zis niciodată de ce ai venit în Croaţia, spuse celălalt bărbat. De fiecare dată când te întreb, spui lucruri ca „m-am certat cu cineva" sau „aveam nevoie de o schimbare de peisaj". Pun pariu că lui Schrader nu îi spui nici atât.

— Cam aşa ceva, recunoscu el.

Pavic aşteptă să continue, dar nu o făcu. De unde să înceapă? „Bună, frate, deci am fost angajat de NSNS pentru că un prieten din Serviciul Secret britanic a cerut o favoare ONU. Şi asta pentru că în urmă cu un an propria mea ţară m-a declarat fugar, după ce un trădător din MI6 mi-a ucis toată echipa. Şi am ajuns să fug la celălalt capăt al lumii ca să îmi reabilitez numele şi să opresc o atrocitate teroristă".

După ce lucrurile se mai aşezaseră, spusese adevărul, dar lucrurile nu mai redevenită niciodată cum fuseseră înainte – şi vinovăţii erau încă liberi undeva. Pentru fiecare lucru recâştigat pierduse mult mai mult. în mod inconştient, îşi duse mâna la piept, în locul unde era o altă cicatrice încreţită de glonţ.

îşi aduse aminte de o dimineaţă rece în Washington D.C. şi de zgomotul gloanţelor. De o pivniţă care duhnea a sânge stătut. îşi aduse aminte de ploaia de gloanţe din cer şi de un chip palid căzând în apa murdară.

— Hei, spuse Pavic şi îl bătu pe umăr. Ai auzit ce am spus? Te-ai pierdut pentru o clipă.

— Am auzit, spuse Marc.

Poliţistul se uită în jur, asigurându-se că erau singuri în încăpere. Apoi căută în geanta lui sport şi scoase un telefon ieftin, un Burner nedetectabil cu cartelă, care nu putea fi asociat cu el.

— Te-am chemat să ne întâlnim azi pentru că unul dintre informatorii mei a găsit ceva.

Expresia de pe faţa lui Marc deveni dintr-odată plină de speranţă.

— Şi eu care credeam că era un pretext să îmi dai câteva, spuse el uitându-se la un mesaj de pe ecranul telefonului, dar amestecătura de abrevieri şi de cuvinte bosniace fu de neînţeles pentru el. Spune-mi că e ceva folositor.

— O să te asiguri că mi se va acorda meritul pentru arestări, nu?, întrebă Pavic, revenindu-i rânjetul pe faţă.

— Ia-le pe rând, prietene.

— Cum ar fi dacă ţi-aş spune că ai avut dreptate şi că fraţii Kurjak sunt în Split? Mai mult, se şi întâlnesc cu cineva, spuse poliţistul dând aprobator din cap.

Pulsul lui Marc se acceleră, dar îşi stăpâni reacţia.

— Eşti sigur? Informatorul e de încredere?

— Mă ştiu cu Vanja de când eram mici, insistă Pavic, legănând telefonul în mână. Am luat-o pe drumuri diferite. El e rebel, dar am încredere în el.

— Ce ştim despre întâlnire?, spuse Marc analizând deja totul în mintea

sa.

Acest lucru nu era caracteristic fraţilor Kurjak. Aveau obiceiul să se arate când era vorba de bani mulţi, dar numai dacă era suficient cât să le facă lăcomia să depăşească un pic dorinţa de a rămâne în viaţă.

— Doar că are loc seara asta. Dar indiferent cu cine ar fi, au apărut din senin şi ţintele noastre la fel, spuse Pavic, arătându-i din nou telefonul şi o frază anume de pe ecran. „Velika Stvar”, citi el cu voce tare. „Ceva Important”.

Capitolul 3

Marc o găsi pe Schrader la etajul patru al secţiei de poliţie, vorbind cu un ofiţer de la Autoritatea Portuară din Split; de Wit stătea de pază prin apropiere. Marc îşi croi drum dinspre lift în încăperea de birouri aglomerată, dar olandezul îl văzu şi interveni.

— Ce s-a întâmplat, Dane?

— Trebuie să vorbesc cu Schrader.

Celălalt bărbat făcu o pauză şi adulmecă aerul.

— Am fost la sală în pauza de prânz, spuse Marc şi se încruntă. Da, nu am făcut duş când am ieşit. Mi s-a părut că asta e mai important.

— Dacă e vorba de fraţii Kurjak...

Marc îl întrerupse pe investigatorul adjunct înainte să apuce să spună ce avea de spus.

— Ţi-am spus că am nişte piste, spuse el încet. Cred că ştiu unde sunt. Am nevoie doar de nişte întăriri sau ceva de genul şi să sperăm că o să îi prindem pe aceşti ticăloşi.

— Să *sperăm?,* repetă de Wit. De unde atâtea informaţii dintr-odată?

— Dintr-o sursă sigură, îi spuse Marc, nevrând să dezvăluie mai multe. Are recomandări bune.

Dar scurta pauză de dinainte să răspundă nu fu suficientă să îl convingă pe de Wit.

— Ce s-a întâmplat?, întrebă Schrader îndepărtându-se de ofiţerul în uniformă şi aruncând spre Marc o privire de avertizare.

— Dane spune că are informaţii despre locul unde sunt fraţii Kurjak.

— Am motive să cred că sunt în Split pentru o întâlnire, adăugă Marc. în nordul oraşului, cel mai probabil. Au fost urmăriţi până lângă port, la Sjeverna Luka. Cred că au o ascunzătoare în acea zonă.

— Şi informaţiile astea apar doar la câteva ore după ce te-am însărcinat cu cazul de poluare cu deşeuri toxice? Convenabil, spuse Schrader oftând.

— Eu aş fi spus *util,* dar nu contează, răspunde Marc.

— Cât timp transpirai tu la sală, şoferul prins la graniţă a cedat la interogatoriu, îi spuse ea. Avem numele navei spre care se îndrepta şi este

în port de câteva ore. Croaţii îşi fac o echipă din cadrul Serviciului pentru Intervenţii ca să meargă şi să reţină nava pentru percheziţie. Chiar dacă aş vrea să îţi dau ofiţeri pentru descoperirea ta bruscă, nu pot să mă lipsesc de ei. Suntem pe cale să facem nişte arestări importante, Dane. Am nevoie de toţi oamenii şi asta te include şi pe tine.

— Pot să iau pe oricine, insistă el.

— Unde are loc presupusa întâlnire?, întrebă ea, plictisită.

— Nu am informaţia asta încă, dar...

— Cel puţin ai informatorul?, întrebă de Wit. Poţi să îl aduci. O să vorbim cu el, o să vedem ce are de spus după ce ne ocupăm de navă.

— Nu. Trebuie să ne ocupăm de asta *chiar acum,* spuse Marc cu tonul ridicat, făcând pe câţiva dintre ofiţerii de poliţie care lucrau lângă ei să îi arunce priviri cu coada ochiului.

Respiră adânc şi se strădui să îşi menţină tonul jos.

— Adică ştim cum lucrează ei. Până la noapte o să fie în altă parte. Până mâine dimineaţă o să iasă din ţară şi o să plece.

— Dacă ai un informator, fă cum spune Maarten. Adu-l pentru interogatoriu, spuse Schrader hotărâtă. Dacă nu ai decât vorbe şi zvonuri, îmi pierzi timpul. Nu o să îţi mai zic încă o dată, Dane. Trebuie să lucrăm în echipă şi asta înseamnă să ascultăm ordinele, zise Schrader şi plecă, lăsându-l pe de Wit să scape de el.

— Nu te abţii, îi spuse olandezul. De fiecare dată când deschizi gura, îi aduci aminte de ofiţerul pe care îl alesese ea pentru postul tău, spuse el dând din cap. Gândeşte-te bine şi decide-te dacă vrei să lucrezi aici.

— Ea mi-a dat cazul ăsta, spuse Marc şuierând, în timp ce se întorcea cu spatele. Acum că am găsit ceva, nu sunteţi interesaţi?

Celălalt bărbat se abţinu să răspundă şi îşi luă la revedere de la Marc.

— întoarce-te la birou şi calmează-te. Goss o să aibă nevoie de ajutor cu informaţiile pe care le obţinem de pe navă. După aceea o să ne uităm peste ce ai.

Marc se întoarse, cu gura încleştată – şi se pomeni uitându-se în ochii întunecaţi şi strălucitori ai lui Franko Horvat.

— Te certi cu mămica şi cu tăticu'? Foarte rău, spuse inspectorul cu o faţă batjocoritoare şi tristă.

— Eşti o pacoste, nu, amice?, spuse Marc furios. Apari peste tot unde nu eşti dorit.

Engleza lui Horvat nu era cea mai bună, aşa că nu înţelese mare parte din ce spusese Marc, dar îşi dădu seama după limbajul corporal.

— Poartă-te frumos, îl avertiză el. Eşti la mine acasă.

Marc trecu pe lângă el şi plecă înainte să spună ceva şi să regrete, dar o întrebare îl presa. „Cât timp fusese acolo Horvat şi ascultase?”

Se opri lângă intrarea în birou. Se aşeză în faţa liftului, băgând mâinile în buzunarele bluzei, aplecându-se ca să vadă ce face Horvat, fără să atragă atenţia.

Cu colţul ochiului, Marc îl văzu scoţând un telefon dintr-un sertar şi îndreptându-se spre el, punând telefonul la ureche şi vorbind repede. îi aruncă o privire lui Marc şi îi rânji, continuând să vorbească la telefon în timp ce se îndrepta spre camera de odihnă.

— *Postoje psi njuskati*[m]-, spuse Horvat. Marc auzi accentul sacadat, în croată, în timp ce trecea pe lângă el. *Su blizu. Budi oprezan.*

Liftul veni şi Marc intră în ascensorul gol. Când uşile se închiseră şi liftul porni, scoase din buzunar mâna stângă în care îşi ţinea telefonul. Apăsă un buton ca să oprească înregistrarea şi ascultă ceea ce tocmai înregistrase. Mai tare ca zgomotul de fundal din birou, vocea lui Franko Horvat se auzea cu claritate.

Coborând la etajul următor, îl găsi pe Pavic cât putu de repede şi îi aruncă telefonul.

— Ce zice?

— Ceva despre un câine. Pune-l din nou, spuse tânărul poliţist strâmbându-se în timp ce auzea vocea lui Horvat.

— M-a auzit vorbind cu Schrader şi cu de Wit. S-a uitat fix în ochii mei. Şi-a bătut joc de mine pe faţă, pentru că ştie că nu înţeleg.

— Nu înţelegi, adăugă Pavic, încruntându-se şi spunându-i lui Marc să pună din nou înregistrarea. îi spune cuiva că sunt câini... care adulmecă. Care se apropie. Spune că trebuie să fie atenţi.

Marc simţi un fior rece. Horvat avertizase pe cineva. Pentru o clipă se întrebă dacă nu avea legătură cu cei care aruncau deşeurile toxice de care se ocupa Schrader, dar dacă ar fi fost asta, mesajul ar fi trebuit să fie mult mai urgent. Acest lucru ducea la o singură concluzie.

— înseamnă că vorbea cu fraţii Kurjak. *La naiba.*

— De ce nu mă surprinde?, spuse Pavic cu scârbă. Toată lumea spune că Horvat e corupt, aşa că de ce nu ar avea legături şi cu ticăloşii ăia sârbi?

— Şi cum demonstrezi?, întrebă Marc uitându-se atent la celălalt bărbat. Nicio pistă nu duce la el, nu? Dar dacă lucrăm împreună, putem să schimbăm asta. Dacă fraţii Kurjak sunt condamnaţi, poţi să pariezi că o să apeleze la orice poliţist corupt pe care îl au la mână.

— De acord, spuse Pavic. Dar ticălosul ăla linguşitor poate strica totul. Dacă cineva iese din secţie, o să îşi dea seama! O să îi anunţe.

Marc dădu din cap, analizând variantele. Ignoră ecoul sâcâitor al cuvintelor lui Schrader despre ascultarea ordinelor şi cugetă.

— Luka, prietene. Vezi totul greşit. Asta nu e o problemă. E o oportunitate.

— Am minţit eu vreodată?, întrebă Bojan Kurjak, aplecându-se în faţă pe bancheta din spate a Mercedesului S-Class, ţinând telefonul la urechea lui cea bună, dreaptă, întinzând mâna ca să lovească absent cu arătătorul lobul deformat al urechii stângi. Adică pe tine.

Fratele mai mic al lui Bojan, Neven, care era afară pe trotuar, îşi întinse mâinile cu un gest nervos şi spuse:

— Ce faci?

Bojan îi făcu cu mâna prin uşa deschisă a maşinii.

— „Nu prea m-ai plătit bine în ultimul timp”, spuse Horvat, vocea sa răsunând la capătul celălalt al liniei, auzindu-se de parcă ar fi fost într-o baie. „O iau personal”.

— Eşti plătit doar când faci ceva, ştii asta, spuse Bojan. Spune-mi ceva folositor şi te răsplătesc. Nu eşti plătit în avans, Franko.

— „Nu îmi spune numele pe o linie nesecurizată”, se răsti el. „Ţi-am dat ceva acum. Eşti urmărit. Pleacă din oraş”.

— O să ţin cont, spuse Bojan şi ieşi din maşină trântind uşa, făcând semn spre Neven şi ceilalţi bărbaţi care erau cu el. Vrei să câştigi în plus? Ai grijă de problema asta. Pune-le beţe în roate.

închise şi îşi băgă iPhone-ul suflat cu aur înapoi în geaca de piele.

— Ce voia?, întrebă Neven imediat, împreunându-şi mâinile. Ne retragem?

Se bâţâia pe picioarele slabe, cu costumul închis până la gât din cauza frigului. Arătă spre blocul care se înălţa lângă ei. Marginile clădirii erau înconjurate de schele şi învelite cu folii de plastic care fluturau în bătaia vântului.

— Fedorin nici măcar nu a ajuns...

— Nu, răspunse Bojan cu dispreţ. E prea târziu să reprogramăm. Lasă-l să-şi merite banii odată. Oricum nu mai durează mult.

Neven se îngrijora tot timpul, iar Bojan îl liniştea, dar chiar şi el era îngrijorat. Fratele mai în vârstă se duse la unul dintre oamenii săi şi îi spuse să fie foarte atent. „Pentru orice eventualitate”, argumentă el.

Neven şi ceilalţi intrară în apartamentele goale primii, iar Bojan îi urmă. Fraţii Kurjak intraseră în posesia clădirii prin intermediul unor companii fantomă, iar firma de construcţii care se presupunea că o renovează era un paravan pentru un clan aliat *bratva* din afara Ucrainei, parte a înşelătoriei care aducea câştig ambelor grupări fără să facă nimic. Clădirea era mereu neterminată şi valora mai mult pentru fraţii Kurjak folosită ca un loc clandestin pentru mărfuri ilegale sau, ca atunci, ca un loc unde puteau avea întâlniri fără să atragă atenţia.

Cel puţin asta era ideea. Bojan studie feţele oamenilor din jurul lui în timp ce urcară câteva etaje, gândindu-se la discuţia cu Horvat. Oare vreunul dintre ei vorbea ce nu trebuie? Dacă era aşa, poate trebuia să îl pedepsească şi să îl dea exemplu.

Al cincilea etaj fusese modificat, cu majoritatea pereţilor comuni demolaţi, aşa că spaţiul era deschis de la un capăt la celălalt. Neven deja le spusese oamenilor să verifice dacă locul era sigur, aşa că Bojan se îndreptă spre o fereastră. Prin sticla murdară şi foliile verzi şi groase de polipropilenă care atârnau afară, se uită spre Domovinskog Rata, urmărind traficul de pe strada largă. Nu văzu nimic alarmant.

Cu Neven lucrurile stăteau altfel.

— Frate, începu el încet, cu o privire intensă. Nu sunt sigur că e obligatoriu să fim amândoi aici. Poate...

— Vrei să pleci? Tu l-ai adus pe Fedorin, spuse el cu jumătate de gură, supărat că trebuia mereu să îl controleze pe Neven şi să îi potolească pornirile. Dacă nu te vede aici, pleacă şi nu o să ştim niciodată ce are de vândut. Pierdere de timp.

— Nu îmi place, spuse Neven dând din cap. Ne-a forţat să ne întâlnim şi mie nu îmi place să fiu *forţat.* Asta înseamnă că pune la cale ceva.

— Ai răbdare, îi spuse Bojan, uitându-se la ceas.

încă mai era timp.

— îţi place sau nu, Fedorin ne-a adus marfa bună în trecut. A câştigat

ceva respect.

— Nu ştiu... începu iar Neven.

Bojan îl amuţi cu o privire.

— Dacă lucrurile nu ies cum vrem noi, sunt mereu alte opţiuni, îi spuse el, arătând spre o zonă întunecată a peretelui.

în întuneric, abia se vedea un petic de beton gol care fusese spălat cu solvenţi industriali puternici de multe ori, dar găurile din perete de la rafalele încrucişate de gloanţe erau indicatori mai stabili a ceea ce se întâmplase acolo.

Horvat coti pe lângă uşile încăperilor de interogatoriu şi intră direct într- un perete de muşchi. Se dădu înapoi, înjurând şi se pomeni uitându-se în ochii duri ai unui tânăr într-o uniformă, cu epoleţi de sergent.

— Fii atent pe unde mergi, idiotule!

— Tu ai intrat în mine, insistă celălalt poliţist.

— „Domnule”, spuse el, arătând spre faţa lui. Poate trebuie să îţi faci un control la ochi, spuse el înaintând, iar Horvat se dădu instinctiv în spate.

Sergentul era mai tânăr şi mai înalt. Pentru o fracţiune de secundă, chiar se intimidase, dar îşi reveni şi îl împunse direct în pieptul masiv.

— Cine dracului te crezi să vorbeşti aşa cu mine?, spuse Horvat şi căută să îşi amintească numele lui, dar nu reuşi.

îi ştia din vedere pe majoritatea poliţiştilor de rang înalt din secţie, dar aceşti copii cu grade inferioare veneau şi plecau şi nu îl interesau. Oricum continuă: Nu ştii să vorbeşti cu un superior?

— Eşti mai mare în grad, bătrâne, dar nu îmi eşti superior, spuse sergentul pufnind şi făcându-l să se retragă, împingându-l pe Horvat spre uşa uneia dintre camerele de interogatoriu. Nici pe departe.

De cealaltă parte a uşii, Marc stătea la masa de tablă prinsă de podea, aplecându-se asupra ecranului unui laptop Amrel Rocky. De carcasa computerului militar era prins un dispozitiv care semăna cu un set walkie- talkie. La un capăt, un cablu era conectat la USB-ul laptopului şi la celălalt, o antenă cât un deget era îndreptată spre podea. Marc auzi zgomotul a ceva care se izbea de uşă şi zgomotul vocilor ridicate.

Dispozitivul scană zona din apropiere în căutare de semnale de telefon şi pe ecranul laptopului apăru un tabel. Cel mai apropiat era un iPhone activ la mai puţin de un metru – acelaşi pe care Marc îl văzuse la Horvat, acelaşi

care era încă în buzunarul lui.

Marc deschise o altă fereastră şi dădu comanda să se lanseze un program de căutare a identităţii. Modul de scanare se schimbă şi trimise un bruiaj spre iPhone, dând comanda telefonului lui Horvat să se conecteze acolo, nu la turnul cel mai apropiat. De la o distanţă aşa mică era uşor să schimbi modul de funcţionare al telefonului.

Cât timp cearta de afară se transformă într-un şir de înjurături, programul lui Marc se instala. Aflând numărul iPhone-ului, îi trimise un mesaj cu un virus Trojan şi lăsă codul să deschidă virtual uşa către sistemul de operare al telefonului.

Odată făcut acest lucru, mesajul se şterse singur şi nu lăsă nicio urmă. Marc îşi luă telefonul şi îl sună pe Pavic, închizând după primul ţârâit.

— O să îţi iau insigna şi o să ţi-o dau să o mănânci, prostule! spuse Horvat, roşu de mânie.

Auzi un ţârâit care părea să vină din jacheta celuilalt bărbat, dar era prea furios să îl ia în seamă.

— Ştii cine sunt? Ştii unde am relaţii?

— Ştiu cine eşti, răspunse tânărul ţipând. Şi dacă o mai suni pe sora mea, îţi bag mâna pe gât şi îţi scot plămânii, superior sau nu!

Furia lui Horvat pieri dintr-odată.

— Ce? Cine?

— Marta ţi-a spus să o laşi în pace, perversule, *aşa că las-o înpace*|

Horvat se îndepărtă de tânărul poliţist furios. Atrăgeau prea multă atenţie

pentru el.

— Despre ce vorbeşti, băiete? Nu ştiu nicio curvă pe nume Marta!

— Cum ai făcut-o pe sora mea, Kovac? O să şterg cu tine pe jos pentru asta.

Pe hol se adunau alţi poliţişti, gata să intervină.

— Kovac? Cine e Kovac?, spuse Horvat făcând semn celorlalţi poliţişti. Să îi spună cineva prostului ăsta cum mă cheamă!

— Surpriză, Pavic! îl cheamă Franko Horvat, spuse unul dintre martori. Kovac lucrează la vamă, la aeroport, idiotule.

— A, spuse Pavic şi faţa i se posomorî, furia lui dispărând, devenind întruchiparea cucericiei. Inspectore. *îmi pare rău.* Foarte rău. Am... am crezut că eşti tu, tot trimite poze cu...

— *Pleacă dracului din faţa mea*| urlă Horvat cât de tare putu, opintindu- se să îl împingă pe tânăr la o parte.

Ceilalţi poliţişti care asistaseră la ceartă râdeau de întorsătura pe care o luaseră lucrurile şi asta îl enervă pe Horvat mai mult ca orice.

— Proştilor, treceţi la treabă! Şi tu! spuse el urlând la Pavic. Dacă te mai văd iar îţi dau una, ai înţeles?

Pavic se retrase, cerându-şi mii de scuze, iar Horvat porni val-vârtej pe coridor.

Cearta se stinse, iar după câteva clipe uşa de la sala de interogatorii se deschise şi Marc îl văzu pe Pavic intrând.

— Chiar mi-a făcut plăcere, spuse poliţistul zâmbind. Arogantul. Nici nu mai ştiu de câte ori s-a luat de mine şi tot nu îşi aduce aminte cum mă cheamă.

— De acum o să îşi aducă, spuse Marc, îndreptându-şi atenţia spre laptop. Bună treabă. Totuşi, trebuie să ne mişcăm repede, în caz că e mai deştept decât pare.

— I-ai spart telefonul?

— Chiar acum... spuse Marc şi apăsă tastele negre ale laptopului.

— Şi cum se face? I-ai aflat parola?

— Cu forţa, spuse Marc dând din cap. Horvat ştie să folosească un telefon ieftin, dar nu e destul de priceput ca să umble cu setările de bază. Aşa că i-am spart telefonul, m-am logat ca utilizator fantomă şi... spuse el, oprindu-se şi uitându-se spre Pavic din nou. Devin prea tehnic?

— Da, recunoscu Pavic. Spune-mi doar atât, cât de ilegal e ce faci?

— A, foarte, zise Marc. Foarte. Te-ai răzgândit?

— Nu prea, răspunse Pavic după o scurtă pauză. Mă întreb cum o să explicăm asta procurorului, punctă el, apoi îşi răspunse singur. O să spun că informatorul meu ne-a zis.

— Aşa. Dilema morală a fost rezolvată, zise Marc tastând altă comandă în timp ce zâmbea. Am dezactivat de la distanţă toată criptarea şi securitatea, spuse el întorcând ecranul spre Pavic. Avem control asupra telefonului lui Horvat.

— Ce repede, spuse Pavic uitându-se la ceasul de pe perete.

— înfricoşător, nu?, întrebă Marc.

— Adu-mi aminte să te pun să rezolvi chestia asta cu *logat-ul* şi la

telefonul meu.

— Da, mai târziu, spuse el arătând spre ecran. între timp, uită-te aici, la şirul ăsta de cifre. Astea sunt informaţiile din jurnalul de apeluri pentru ultima convorbire a lui Horvat.

Pavic îşi umezi buzele. începea să îi placă acea operaţiune clandestină.

— Şi putem să şi găsim locul în care se afla persoana pe care a sunat-o?

— Ştiu pe cineva care poate, spuse Marc luând telefonul şi formând un număr.

— Jurgen? Sunt Dane. îţi trimit un email. Am nevoie să îmi localizezi un număr pe ascuns, da?

Vocea nazală a austriacului mormăi în urechea lui Marc şi acesta se încruntă. Puse telefonul pe mut şi aruncă o privire spre poliţist.

— Aşteaptă un minut. O să fie nevoie de ceva muncă de convingere.

— Aduc maşina, spuse Pavic şi se ridică.

Marc aşteptă puţin şi ieşi din secţia de poliţie pe altă uşă, cu rucsacul lui elveţian pe un umăr. încerca din răsputeri să nu iasă în evidenţă în timp ce ocolea parcarea pentru a intra în Volkswagenül Golf negru al lui Pavic, dar cu fiecare pas simţea o presiune din ce în ce mai mare în zona cefei, care se finaliză cu o migrenă.

„Nu e prea târziu să mă întorc". Acest gând îşi croi drum în mintea lui până când nu mai putu să se gândească la nimic altceva. „Şterge informaţiile din laptop. Şterge softul de pe telefonul lui Horvat. Convinge-l pe Luka să renunţe". Aceştia sunt paşii pe care trebuia să îi facă. încă mai avea timp. Marc încă putea să renunţe fără să afle nimeni.

Se strâmbă şi îşi încleştă pumnii în încercarea de a alunga ideea.

Era un lucru să petreci săptămâni întregi lucrând la dosarul fraţilor Kurjak, dar să fii obligat să renunţi la el din ordinul unui ofiţer superior, şi cu totul alt lucru să nu respecţi în mod voit acel ordin şi să încâlci legea ca să îţi menţii cazul. în sala de interogatorii, prins de moment, fusese uşor pentru Marc să acţioneze. Fusese pasiv prea mult timp, nefacând mult mai mult decât să caute informaţii şi să compare tipare. Se simţea *bine* să facă ceva riscant, să acţioneze odată.

Dar în acel moment adrenalina îi scădea şi se gândea ce s-ar întâmpla dacă planul nu îi reuşea. în trecut, nerespectarea regulilor fusese ceea ce îl ţinuse pe Marc Dane în viaţă când universul său se spulberase, dar nu putea să scape de realitatea dură a altui adevăr – că în urmă cu un an acelaşi lucru cauzase moartea echipei sale şi a femeii iubite. Samantha Green şi toţi ceilalţi din echipa operativă Nomad plătiseră cu viaţa pentru nerespectarea regulilor, iar atunci şi acolo, Marc era pe punctul de a o lua din nou pe acelaşi drum. îl zări pe Pavic în maşină şi încetini.

„Luka are o soră în Dubrovnik", îşi aduse el aminte. „Tatăl lui e pensionar, undeva la ţară". Marc era singur şi pe cont propriu, dar dacă i s- ar întâmpla ceva lui Pavic, vieţile unor oameni buni ar fi distruse.

Dacă Marc şi Luka urmau să facă ceea ce aveau de gând, şi-ar fi riscat nu doar carierele, ci şi vieţile. Era o realitate tristă.

Pavic se dădu jos din maşină şi îl privi pe deasupra capotei.

— Ce s-a întâmplat?

— Ultima şansă să renunţăm, spuse Marc. Nu avem întăriri, nu avem pe cine să sunăm dacă se întâmplă ceva.

— Pe cine încerci să convingi?, întrebă Pavic, făcându-i semn fără vreo urmă de îndoială. Hai.

Răspunsul lui Marc fu înăbuşit de ţârâitul telefonului. Ridică o mână spre Pavic şi scoase telefonul din geacă. Mai gros ca un telefon obişnuit, S60-ul lui era butucănos, rezistent la apă şi destinat muncitorilor, dar Marc şi—1 personalizase cu câteva modificări – un *scrambler* integrat şi un

soft care împiedica pe oricine să îi facă ce îi făcuse el lui Franko Horvat. Numărul de pe ecran era al lui Jurgen Goss, iar Marc duse telefonul la ureche.

— Ce ai pentru mine?

îl auzi pe Goss oftând.

— De ce faci asta, Dane? Dacă Schrader află ce ai de gând, dacă află că te-am ajutat...

— Schrader e orientată spre rezultat, i-o reteză Marc. Dacă îi aduc dovezi o să fie de acord.

Ambii ştiau că printre motivele pentru care femeia se străduia aşa tare să facă arestări printre cei care aruncau deşeuri toxice era că Serviciul de Intervenţii nr. 7 nu prea avusese succes în misiunea NSNS în ultimele luni. Schrader şi de Wit puteau trece cu vederea orice abateri de la procedură dacă planul lor ar reuşi. Şi în ciuda a orice zisese în trecut conducerea de la Viena, să saboteze operaţiunea fraţilor Kurjak *ar fi fost* o victorie.

— Ce ai găsit?, îl întrebă el din nou.

Vocea lui Goss deveni joasă.

— Să nu mai îmi ceri aşa ceva niciodată. Telefonul destinatarului din istoricul de apeluri pe care mi l-ai dat a fost activ ultima oară când s-a conectat la un turn din nordul oraşului. M-am uitat în urmă ca să triangulez şi am găsit un loc.

Austriacul citi cu voce tare o adresă care îi aduse dintr-odată lui Marc aminte de ceva.

— Fraţii Kurjak au proprietăţi peste tot în Split, au cumpărat companii fantomă. Sunt destul de sigur că acea clădire e a lor.

— Nu vreau să ştiu! strigă Goss. Cum închid, şterg istoricul şi tot ce mi- ai trimis! spuse el, făcând apoi o pauză. Cred că ar trebui să te întorci. Să vorbeşti cu de Wit. Vin cu tine. Poate împreună îi convingem.

— Ştii care e răspunsul. Mersi, Jurgen, spuse Marc dând din cap.

— îmi *rămâi dator,* spuse celălalt bărbat şi închise.

— Deci?, întrebă Pavic. Mergem sau nu?

— Mergem, spuse Marc, deschizând uşa Volkswagenului.

Horvat scoase din buzunarul jachetei un pachet de Ronhill şi scoase o ţigară, punându-şi-o între buze în timp ce bâjbâi după brichetă. Ignorând semnele de avertizare care interziceau fumatul, se îndreptă spre fereastră şi aprinse ţigara. Era încă furios în legătură cu idiotul musculos care îl făcuse de râs pe hol şi îşi storcea mintea în căutarea unor moduri pentru a-i face viaţa tânărului sergent un iad de atunci înainte. Avea mulţi prieteni în uniformă, multe informaţii despre greşelile şi secretele lor ca să fie în avantaj. în acele momente, Horvat era suficient de supărat ca să fie dispus să ofere ceva de valoare doar ca să îl vadă pe acel idiot retrogradat şi trimis în misiuni murdare şi periculoase. Râse în sinea lui la ideea că pe sergentul – *Cum îl chema, Pavic?* – aveau să vomite turiştii de pe litoral îmbuibaţi de băutură sau, şi mai bine, avea să îl înjunghie în abdomen vreun drogat prin părţile rău famate ale oraşului.

Privind pe fereastră, îi atrase atenţia o siluetă care traversa parcarea. Era englezul cu faţă de câine, care îi răspundea mereu. Horvat îi arătă degetul.

în schimb, englezul se opri să vorbească la telefon câteva clipe, apoi Horvat îl văzu făcând semn cuiva dintr-o maşină. Cel din maşină era sergentul musculos. Nu mai era în uniformă, dar era negreşit el.

„Se cunosc?". întrebarea îl făcu să inspire puternic şi Horvat începu să

tuşească. Stinse ţigara din reflex şi procesă noua informaţie.

Franko Horvat nu era un bun investigator, dar avea instincte bune şi o fire suspicioasă. Nu credea în coincidenţe; nu îi inspira prea multă încredere ideea de întâmplare. Şi în acele momente îşi aducea aminte de fiecare clipă a confruntării de pe hol cu Pavic, căutând un fel de legătură cu englezul şi cu acei băgăcioşi de la ONU.

în parcare, Dane terminase de vorbit la telefon şi se îndrepta spre maşina lui Pavic. „Pun ei la cale ceva", îşi spuse Horvat. Era sigur.

Acţionând din instinct, în care învăţase să aibă mereu încredere, inspectorul se întoarse şi se îndreptă spre lift cât de repede putu, strecurându-se cu forţa printre uşile care tocmai se închideau. Horvat apăsă butonul spre parter.

Cuvintele lui Bojan Kurjak îi răsunară în minte. „Vrei să câştigi în plus? Pune-le beţe în roate".

Horvat zâmbi în sinea lui în timp ce luă din jachetă cheile de la maşina lui Lada şi atinse în treacăt cu degetele revolverul neînregistrat pe care îl ţinea de obicei într-un buzunar secret.

Neven Kurjak îl cunoscuse pe Oleg Fedorin pe puntea unui yacht, în largul Mării Caspice. îşi aducea aminte bine acel weekend. El şi fratele său se aflau pe vas, sub pretextul unei petreceri de trei zile, ca să întâlnească un grup de neofascişti finlandezi care voiau să cumpere arme. Finlandezii se dovediseră din păcate o pierdere de vreme pentru fraţii Kurjak, crezând că pot face tranzacţia cu

bani ipotetici şi nu reali – dar întâlnirea din întâmplare cu Fedorin salvase escapada de la a fi un fiasco total. Şi acesta deveni începutul unui profitabil parteneriat financiar.

Neven se înţelegea cu Fedorin, dar Bojan credea că era arogant şi trufaş, comportându-se de parcă ar fi fost şeful tuturor. Fedorin se obişnuise să se poarte aşa din Rusia, unde fusese general de rang înalt în Forţele de Rachete Strategice. Era citit, un om cu înclinaţie spre cele mai relaxate distracţii pe care Asia de Sud-Est le putea oferi şi cu un obicei de a paria, care era pe cale să devină o dependenţă serioasă. Studiind mereu natura umană, Bojan fusese cel care sugerase să îi ofere lui Fedorin un rol de „consultant" la Compania Internaţională Navală Kurjak în schimbul ajutorului financiar.

Fedorin era un bun rus, nu ar fi făcut nimic ca să pună în pericol securitatea patriei sale. Cu toate acestea, reţinerea sa nu cuprindea şi rezolvarea situaţiei în legătură cu stocurile de arme şi muniţie, astfel încât fraţii Kurjak să poată să cumpere şi să re vândă puşti de asalt poliţiei africane sau grupărilor din America de Nord. Şi cu relaţiile din cadrul armatei ale lui Fedorin, fusese util în procurarea de materiale şi documente care dădeau sârbilor falsa aparenţă a adevărului.

Dar acestea se întâmplaseră cu câţiva ani înainte, iar generalul fusese promovat la cele mai înalte funcţii din Moscova, unde legăturile lui cu mafioţii sârbi erau considerate *inferioare.* Aşa că fusese o surpriză când Oleg Fedorin îl contactase pe Neven Kurjak printr-un intermediar să îi ceară să se întâlnească.

Mesajul fusese scurt şi la obiect. Fedorin avea de vândut ceva important şi o perioadă limitată de timp pentru a face acest lucru. Bărbatul percheziţionat de unul dintre tâlharii fraţilor Kurjak arăta ca Oleg Fedorin pe care Neven şi-l amintea din acel weekend de pe iaht, dar o versiune îmbătrânită mult mai mult decât ar sugera-o trecerea anilor.

Parcă părea mai scund. De parcă ducea o greutate invizibilă care îl trăgea în jos. Neven se uită la Bojan şi văzu un zâmbet pe buzele lui. Bojan văzu slăbiciunea rusului şi, odată cu aceasta, o oportunitate.

Fedorin avea un singur om cu el, un bărbat atletic înjur de douăzeci de ani, cu constituţie de înotător, purtând un rucsac de drumeţie şi o haină mare care trebuia să ascundă cel puţin o armă. Nu îl prezentă, dar felul în care cei doi îşi schimbau priviri ridică semne de alarmă pentru Neven. Dacă ar fi fost vorba despre oricine altcineva în afară de rus, s-ar fi retras imediat.

— Generale, începu Neven. A trecut ceva timp. Am crezut că ai uitat de vechii tăi prieteni din colţurile astea ale lumii.

— Eu nu uit nimic, răspunse Fedorin, cu un zâmbet îngust, uitându-se la ceilalţi bărbaţi din încăpere. E nevoie de toţi aceşti oameni? Nu ai încredere în mine?

Bojan făcu un gest cu mâna, cuprinzând podeaua întinsă şi întunecată.

— Securitatea e importantă, îi spuse el. înţelegi tu, zise el, înălţându-şi bărbia către bodyguard. Cine e?

— Vladimir, spuse bărbatul cu rucsacul, chiar dacă Fedorin ridica mâna să îi facă semn să nu vorbească.

Neven luă în calcul acest lucru. Deci Vladimir era nou în afacerile de acest gen. Cineva cu experienţă ar fi tăcut.

— Ultima oară când te-am văzut, aveai o duzină de trupe. O singură gardă de corp înseamnă că ai decăzut.

— Ia-o ca o dovadă de respect, spuse Fedorin, încă zâmbind. Am încredere în tine.

— Sau e pentru că nu mai ai influenţa pe care o aveai odată?, spuse Bojan plimbându-se de-a lungul încăperii. Nu am mai auzit de mult de tine, Fedorin. De ce?

— în ultimul timp am lucrat în instituţii secrete. Mă înţelegi.

— *Mmm*, spuse Bojan şi se opri să adulmece aerul, uitându-se spre Neven. Simţi, frăţioare?

Jucaseră acest joc şi înainte, iar Neven ştia replicile.

— Disperare? De îndată ce îl studie cu atenţie pe Fedorin, *chiar* observă ceva anxietate în felul de a se purta al bărbatului, confirmându-şi suspiciunile. Se decise să nu se mai gândească la acest lucru. Cred că eşti fugar.

O scânteie de panică din ochii lui Fedorin îl făcu să fie sigur de asta şi văzu acelaşi lucru şi pe faţa lui Vladimir. „Amândoi se tem pentru viaţa lor”.

— Nu îmi place să repet zvonurile, spuse Bojan, dar am auzit lucruri despre tine, Oleg, spuse el, folosind în mod intenţionat prenumele bărbatului. Despre gusturile tale, zise Bojan măsurându-l pe Vladimir din cap până în picioare şi chicotind.

— Aaa, spuse Neven, dându-şi seama dintr-odată de adevărata relaţie dintre Fedorin şi „bogyguardul” său şi brusc îşi aduse aminte de duzina de comentarii triviale pe care nu le luase în seamă în anii în care colaboraseră. Era dezamăgit de el însuşi că nu îşi dăduse seama, dar făcu toate conexiunile şi dădu din cap.

— Cred că am înţeles. A aflat cineva, generale? Cineva care a folosit informaţia împotriva ta?

Fedorin se dădu înapoi, mai aproape de Vladimir, cu o expresie obosită.

— Stilul meu... de viaţă nu cade bine conducerii actuale din ţara mea.

— Nu ne pasă cu cine trăieşti, spuse Bojan dând din cap cu răceală şi consolidând poziţia lor de superioritate. Ce ai pentru noi şi ce ceri?

— îmi joc ultima carte, spuse Fedorin, cu un rânjet abia schiţat. Şi sincer, dacă aş fi putut să merg în altă parte, m-aş fi dus. Dar toţi ceilalţi sunt supravegheaţi.

— încântător, mormăi Neven, uitându-se la Vladimir. Chiar aşa? Poate să îţi fie fiu.

Fedorin îşi îngustă buzele. îi făcu semn lui Vladimir, iar acesta îşi dădu cu grijă rucsacul jos din spate.

— Vreau douăzeci de milioane de dolari în contul meu din Elveţia, în seara asta, spuse el privindu-i în ochi pe fraţii Kurjak, iar pentru un moment privirea dominatoare, dură a vechiului general Fedorin îi apăru din nou pe faţă. Şi credeţi-mă, când o să vedeţi ce am, o să *vreţi* să mi-i daţi.

Capitolul 4

Pavic ascunse Wolkswagen-ul pe aleea din spatele unui complex comercial de trei etaje şi Marc îl urmă, urcând pe o scară metalică până pe acoperişul acoperit cu prelată.

Soarele deja apusese iar umbrele se accentuau întunecate. în afară de câteva magazine care se închideau târziu, la etajele inferioare ale complexului, nimic nu îi împiedica să urmărească ce se întâmplă în clădirea de vizavi.

— Aici, spuse Marc care găsise o gură de aerisire în formă de turelă lângă un perete mic şi se ghemui lângă ea. Lăsă jos rucsacul din spate, scoase o cameră digitală Panasonic cu obiectiv lung şi privi prin ea.

Pavic se ghemui lângă el, studiind clădirea.

— Văd nişte oameni jos, la parter. Se plimbă prin zonă, încearcă să nu pară suspecţi.

Marc îi găsi, uitându-se prin lentilele pentru lumină slabă ale camerei şi făcu o duzină de fotografii.

— Recunoşti pe cineva? Prietenul tău Vanja e acolo?

— Nu îl văd.

— Oricum, cum l-ai găsit pe tipul ăsta?

Nu fi nevoie să repete ce ştiau amândoi şi anume că fraţii Kurjak menţineau tăcerea printre oamenii lor plătind cu aur sau cu gloanţe, în funcţie de loialitatea tâlharilor angajaţi de ei. Neputinţa de a pătrunde în organizaţia lor era unul dintre motivele pentru care NSNS nu putuse să se apropie de ei.

— îmi era dator, îi spuse Pavic într-un mod care îi sugera lui Marc că nu avea să mai ofere alte informaţii.

Marc se concentră pe ce avea de făcut. îşi lăsă aparatul să îi atârne şi folosi senzorul de căldură al telefonului ca să scaneze partea laterală a blocului. în câteva clipe, pete galbene-portocalii de căldură apărură la un etaj de mai sus şi luă din nou aparatul. Arătă spre clădire şi îi dădu telefonul lui Pavic.

— Aşa. Se pare că întâlnirea are deja loc.

Continuă să facă fotografii, umplând cârdul de memorie cu imagini, surprinzând părţi din feţe printre rupturile din foliile de plastic din jurul schelelor.

— La naiba, aş fi vrut să am un microfon parabolic.

— Văd o faţă. E Bojan?, întrebă Pavic, încruntându-se.

— Bună, bună, spuse Marc, mărind imaginea şi făcând o fotografie frumoasă, din profil. El e, în carne şi oase. Şi dacă Bojan e aici, e şi Neven.

Ştia feţele sârbilor din vedere pentru că le studiase de-a lungul timpului din fotografiile din dosarele Europol. Zări alt bărbat – mai în vârstă, cu părul cărunt şi cu faţă de german – gesticulând spre cineva. „Jucător nou”, îşi spuse el, făcând alte fotografii. „Poate e clientul?”

— Cum facem?, îl întrebă Pavic încet.

Jacheta lui era deschisă, iar Marc îi văzu teaca pentru umăr şi mânerul pistolului de serviciu HS2000 sclipind în întunericul semiobscur.

— Fără întăriri nu putem să îi arestăm.

— Facem tot ce putem. Adunăm dovezi despre ce fac aici, spuse Marc încruntându-se, ştiind că poliţistul avea dreptate. Ceva ce Schrader să nu aibă cum să nu ia în seamă, zise el şi apăsă un buton al aparatului, activând funcţia wireless, sincronizându-l automat cu telefonul său, iar fotografiile pe care le făcea începură să se încarce pe internet, de unde nu puteau fi uşor şterse sau pierdute.

Pavic se uita, peste umărul lui Marc, la display-ul aparatului şi ochii i se îngustară în timp ce dispozitivul afişa fotografiile bărbaţilor de vizavi.

— S-a întâmplat ceva?

— Nu contează, spuse poliţistul dând din cap şi privind în altă parte.

Răbdarea lui Bojan în legătură cu aroganţa rusului se termină şi dădu din cap, holbându-se la partenerul generalului.

— Prietenul tău şi-a pierdut minţile, se răsti el. Crezi că avem aşa mulţi bani de cheltuit pe oameni ca tine?

Neven se încruntă la Bojan. Fratele mai mare ştia la ce se gândea el. Douăzeci de milioane de dolari americani însemna aproape întregul capital al operaţiunii lor în Croaţia. Deşi aveau destul de multe resurse, cu stocuri întregi de arme şi muniţii ascunse în depozite din toată ţara, când venea vorba de bani lichizi erau strâmtoraţi.

Bojan ajunsese să se gândească mult la bani. Intrau şi ieşeau cu fiecare afacere pe care o făceau şi cea mai mare parte mergea la alţii, care foloseau firmele fantomă ale fraţilor Kurjak ca să îşi spele banii în schimbul unui procent bun. Georgieni, ucraineni, oamenii cu care aveau relaţii din Africa sau din Canada, şi care alimentau maşinăria lor de bani din Europa.

El pufni la îndrăzneala rusului de a sugera aşa o sumă. *Douăzeci de milioane?* Fedorin ar fi putut să ceară luna de pe cer, pentru că ambele lucruri erau la fel de improbabil de procurat de către fraţii Kurjak.

— Nu suntem interesaţi de relicve din Războiul Rece ca tine, continuă Bojan, supărat că îşi pierduse timpul. Ne-ai lăsat baltă ca să fii asociat cu noi, dar acum ai venit cu cereri nebuneşti?, spuse el dând din cap. Ne-a luat de idioţi, Neven. Ai avut dreptate, nu ar fi trebuit niciodată să îl primim pe acest nebun.

Fedorin chicoti, precaut.

— E amuzant, Kurjak. Pentru că o relicvă din Războiul Rece este exact ceea ce am să vă ofer, zise el, făcându-i semn lui Vladimir.

Partenerul rusului deschise rucsacul şi scoase o servietă mare şi grea de metal, din acelea care erau de obicei căptuşite cu un strat gros de spumă ca să transporte echipamente antice sau fragile. Vladimir o ţinea de parcă era otrăvitoare, aşezând-o cu grijă pe o bancă de lucru rabatabilă de metal. Se dădu înapoi, asudând, în timp ce Fedorin desfacea încuietorile mari ale valizei.

în timp ce manevra lacătele, începu să le dea sfaturi.

— Afacerile voastre false cu mercur roşu. V-aţi întrebat vreodată cine a inventat povestea iniţial?, spuse el, şi nu aşteptă răspuns. *Noi.* KGB-ului îi plăcea să joace până la capăt când era vorba

despre strategii de dezinformare. Am răspândit informaţia în lume şi am folosit acest mit ca să ascundem adevărul de duşmanii noştri din vest. Nu eram aşa puternici şi avansaţi cum credeau ei. Dar trebuia să ne asigurăm că nu o să afle asta niciodată. Americanii au mizat întotdeauna pe forţă brută şi nu pe subtilitate, aşa că am folosit asta împotriva lor. Până la urmă, o minciună e mult mai ieftină decât ceva material, nu credeţi?, spuse el deschizând ultimul zăvor al servietei, iar zgomotul de metal pe metal îl făcu pe Bojan să ducă mâna în mod reflex spre pistolul semiautomat Glock de la curea.

Ezită, iar tensiunea începu să se simtă în aer. Aruncă o privire spre oamenii lui, avertizându-i cu un semn scurt din cap să nu facă nimic.

— Ce e acolo?, întrebă Neven, cedând curiozităţii.

— Altă formă de viaţă, spuse Fedorin, ridicând capacul şi întorcând

servieta ca să poată vedea toţi.

Un cilindru gros de oţel se întindea de-a lungul axei celei mai lungi a servietei, cu reţele de conectori ieşind din ambele sale capete spre un panou de comandă complex alcătuit din electronice masive depăşite de treizeci de ani. Rusul scoase o cheie din buzunar şi o introduse într-o încuietoare. Dispozitivul prinse viaţă şi un şir de cifre apăru lângă LED-ul roşu şi gros. El tastă un cod pe o tastatură mică de lângă LED.

— O bombă, spuse Neven, dându-se înapoi.

— Nu *doar o* bombă, îl corectă Fedorin. *Bomba.* Faceţi cunoştinţă cu o jucărie din zilele de demult, domnilor. Acesta este Articolul Trei din programul Exil. Cred că aţi auzit de el. Unul dintre cele cinci dispozitive nucleare tactice portabile create ca arme de primă linie în cazul unui război cu Statele Unite ale Americii.

Un hohot nervos de râs îi ieşi pe gură lui Bojan.

— Cred că glumeşti. Nu există aşa arme. E un fals, ca şi mercurul roşu, spuse el pufnind. Nu poţi să păcăleşti un escroc.

Fedorin se uită în ochii lui, iar lângă el, Vladimir devenise alb ca varul.

— Şase kilotone. O capodoperă a ştiinţei şi ingineriei sovietice. Dacă ar fi detonată aici, oraşul Split ar deveni deşeu radioactiv pentru sute de ani.

— Nu, nu, nu, spuse Neven dând din cap. Ruşii au renunţat la programul Exil în 1991, când Gorbaciov era preşedinte. Americanii l-au obligat, eu aşa am auzit!

— Parţial adevărat, răspunse Fedorin. Două dispozitive au fost dezactivate şi reţinute. Am făcut rost de unul dintre ele ca... poliţă de asigurare şi l-am reactivat, spuse el studiind expresiile lor, conştient pe deplin că avea totul sub control. Mă cunoşti, Neven. M-ai văzut jucând cărţi. M-ai văzut câştigând un milion de dolari într-un cazino din Macau şi apoi pierzându-l iar în aceeaşi noapte. Acum, gândeşte-te. Blufez?

— Nu, spuse fratele lui Bojan, mecanic.

Vladimir îi întinse un detector de particule din rucsac şi după ce îl verifică să vadă dacă nu se umblase la el, Neven îl trecu peste dispozitiv. Zumzăitul ca de insecte crescu alarmant în timp ce îl îndreptă spre valiză.

— Vai, mamă. Asta e... *Asta e...* spuse el, neputând să termine propoziţia.

— Ultima bombă fantomă a URSS, termină Fedorin propoziţia pentru el. Voi aţi vândut suficiente falsuri la vremea voastră ca să recunoaşteţi ceva

autentic când îl vedeţi, bănuiesc. Vă ofer şansa să o obţineţi.

Bojan făcu un pas înainte, cu băgare de seamă. Ştia povestea aşa-ziselor „valize nucleare”, arme compacte care fuseseră proiectate să fie introduse clandestin peste graniţele statelor inamice şi lăsate acolo ca să fie detonate lângă guverne sau puncte militare dacă Războiul Rece ar fi escaladat. Aruncă o privire spre oamenii lui, întrebându-se dacă vreunul dintre ei îşi dădea seama lângă ce stăteau.

Generalul scoase un dosar gros din rucsac şi îl aruncă pe banca de lucru de lângă dispozitiv. Bojan clipi, neacordându-i prea multă atenţie. Era greu să nu fii atras de strălucirea purpurie a displayului digital al bombei.

— Preţul include ca bonus toate detaliile tehnice şi planurile dispozitivului. Grăbiţi-vă. E o ofertă limitată, spuse Fedorin amuzându-se de propriul umor sumbru.

— Să presupunem că vă omorâm şi pe tine şi pe frumosul de lângă tine şi că luăm dispozitivul, spuse Bojan scoţând pistolul. De ce să plătim aşa mult?

— Am setat declanşatorul la trepidaţii, le spuse Fedorin. Doar eu am codul de dezactivare. îl împuşcaţi pe Vladimir sau pe mine şi murim toţi. Şi tot oraşul odată cu noi.

însoţitorul generalului se întoarse spre el cu o privire rugătoare, dar Fedorin îi făcu un semn dezaprobator, devenind dur şi rece.

— Aşa va fi. Dacă preferaţi, consideraţi suma ca pe o „taxă de dezamorsare”. Dar nu vă gândiţi prea mult.

— De ce faci asta?, întrebă Neven. Dacă explodează?

— Sunt disperat, îţi aduci aminte?, îl întrebă Fedorin. Nici nu ştii ce disperat! Mâine, în Moscova, o să fie publicate ştiri care o să mă acuze de... lucruri îngrozitoare. Nu am timp. Trebuie să dispar. Am fost forţat să fac asta, spuse el devenind nervos dintr-odată. Ştiu că aveţi banii! Nu mă minţiţi! V-am văzut conturile din insulele Cayman. Aveţi!

— Nu sunt ai noştri, spuse Bojan dintr-odată, dar Neven îi puse o mână pe braţ ca să îl oprească, trăgându-l deoparte.

— E real, şopti Neven. *Real.* Ştim că Fedorin avea acces la dispozitive de genul ăsta. Ştim că ar putea face ce spune. Frate, ne-a adus potul cel mare.

— O *armă nucleară?,* întrebă Bojan dând din cap, frica rece punând stăpânire pe pieptul său în timp ce accepta adevărul. E mult mai mult decât

puşti şi cartuşe, Neven. E prea mult, nu putem...

Se opri, scuturându-şi capul. De obicei nu simţea frica prea des, dar o simţea atunci.

— Spune-i să o dezamorseze. Să o ia de aici.

Apoi Neven puse întrebarea care făcu panica să scadă:

— Cât crezi că valorează? Am putea să o vindem cu cel puţin *de cinci ori* mai mult decât cere Fedorin. Ştii că am dreptate.

— Da, spuse Bojan, gâtul uscându-i-se şi ameţind pentru o clipă. *Da.* Dar e o singură problemă.

— Banii, spuse Neven dând din cap.

Ce văzuse Fedorin în conturile secrete ale fraţilor Kurjak erau bani spălaţi, ţinuţi pentru clienţii lor. Niciun bănuţ de acolo nu era al lor, numai dacă voiau să îi fure de la oameni violenţi care nu ştiau multe. Oameni care, spre deosebire de teroriştii pe care îi înşelaseră în trecut, ştiau *exact* unde să îi găsească.

— Gândeşti pe termen scurt, frate. Cheltuim banii aceia acum, noaptea asta. Apoi îi punem la loc cu dobândă. Şi tot ne rămân suficienţi bani ca să ne retragem foarte bogaţi din activitate.

Fără să vrea, un rânjet îşi făcu apariţia pe faţa lui Bojan. Simţi aceeaşi doză de adrenalină şi de curaj pe care o simţea mereu în timpul celor mai periculoase dintre înşelătoriile lor. Privi valiza argintie cu alţi ochi şi îşi dădu seama că îşi dorea ce era în ea. îşi dorea ce reprezenta ea.

— îmi pierd răbdarea, spuse Fedorin. V-aţi decis?

Neven şi Bojan îşi aruncară unul altuia o privire complice, fiecare din ei simţind acelaşi fior.

— Plăteşte-l, spuse fratele mai mare.
„Până la urma lăcomia câştigă mereu", îşi spuse el.

— Nu ştiu, spuse Marc. Poate se întâlnesc să bârfească acolo.

Roti camera de-a lungul clădirii.

— Mişcare, spuse Pavic, dând din cap.

Marc se aplecă şi puse obiectivul camerei pe marginea acoperişului, găsindu-i repede şi apoi făcându-le poze oamenilor care ieşeau de la parterul blocului. Bojan Kurjak era printre ei, aprinzându-şi o ţigară, cu limbajul corporal exprimând tensiune şi nervozitate. Bărbatul mai în vârstă cu aspect germanic pe care Marc îl văzuse mai înainte era cu el şi cu

însoţitorul său atletic. Ambii păreau obosiţi. Se îndreptau spre bordura unde era parcată o Skoda argintie şi tânărul bărbat se grăbi să ajungă pe locul şoferului de parcă ar fi fost nerăbdător să scape de acolo. Marc îi fotografie faţa şi apoi mări imaginea cât de mult putu ca să îl fotografieze pe Bojan şi pe cine ar fi trebuit să fie clientul lor.

— Poţi să vezi ce fac?, îl întrebă Pavic.
— *Da.*

Clientul îşi privi atent telefonul. Văzu ceva ce îi conveni, pentru că dădu uşurat din cap şi îi dădu unuia dintre fraţii Kurjak o bucată de hârtie îndoită.

Bojan i-o smulse din mână şi dădu imediat un telefon. în timp ce clientul se urcă în Skoda şi plecă, Marc ezită, decizându-se în final să menţină camera pe sârb. îl văzu pe Bojan cum se uita spre etajele superioare ale clădirii în timp ce citea cu voce tare ceva de pe hârtia care îi fusese dată. „Trebuie să învăţ să citesc de pe buze", îşi spuse Marc.

— Vorbeşte cu cineva de sus, spuse Pavic. Poate cu Neven.

Marc dădu din cap în timp ce Bojan termină apelul. Apoi, sârbul îşi scoase ţigara din gură şi dădu foc hârtiei.

în timp ce scutura resturile de cenuşă, două maşini – un Mercedes elegant de oraş şi o dubă Renault de un albastru închis – îşi făcură apariţia şi opriră în locul unde aştepta Bojan. Marc înjură. întâlnirea se terminase şi fraţii Kurjak plecau.

— Hai, trebuie să plecăm! spuse el ridicându-se.

Pavic îl urmă în fugă. Marc se îndreptă spre Wolkswagen, dar inima îi stătu în loc în timp ce văzu farurile neclare la capătul îndepărtat al aleii. Alergă spre stradă la timp cât să vadă Renault-ul şi Mercedes-ul dispărând după colţ în traficul serii. Acţionând din reflex, îndreptă camera spre maşini şi apăsă pe buton.

— *La naibal* se răsti el. Acum nu o să îi mai prindem.

— Ai fotografiat numerele?, îl întrebă Pavic, alergând lângă el.

Marc îi dădu camera.

— Ar trebui să fie destul, spuse el dând din cap, supărat pe el însuşi. Poate putem să obţinem ceva de aici, dar nu ştiu... Aşa se întâmplă când nu avem întăriri.

„Aşa se întâmplă când nu acţionezi ca la carte", îi spuse o voce interioară. Suna neplăcut, în genul Samantha Green.

— Nu am terminat încă, spuse Pavic, privind în stânga şi în dreapta. Hai.

începu să gonească de-a lungul străzii şi se îndreptă direct spre clădirea

pustie.

Marc se strâmbă şi se duse după el.

Horvat râse în timp ce îl privea pe englez cum alerga în trafic şi pentru un moment îşi imagină cum îl calcă cu Lada. Parcat pe o stradă întunecată, Horvat era adăpostit de o pată de umbră, liber să observe şi acoperit.

Instinctele lui fuseseră bune, ca întotdeauna. Găsi iPhone-ul strident şi auriu pe care i-l dăduse Bojan şi formă un număr. Nu îi plăcea deloc telefonul. Arăta de parcă era al unui om obişnuit şi Horvat bănuia că şi din acest motiv Bojan îl obligase să îl păstreze. Fraţilor Kurjak le plăcea să facă glume pe seama altora. „Ei bine, în seara asta gluma e despre ei..."

Bojan răspunse la al doilea ţârâit.

— Ai ceva folositor pentru mine de data asta?, întrebă el, curios.

Zgomotul de fundal îi sugeră poliţistului că fraţii Kurjak se aflau încă în

Mercedesul pe care îl văzuse îndepărtându-se mai devreme.

— Ce faceaţi la Clădirea Dolphin?, întrebă Horvat, amintindu-şi numele clădirii goale.

— Ce?, se auzi furia din vocea sa. Mă spionezi?

— întreb pentru că bănuiesc că nu ştiaţi că aţi fost urmăriţi de nişte câini de la Europol, spuse Horvat, ignorând întrebarea.

Urmă o pauză lungă.

— De unde ştii?

— Pentru că sunt lângă clădire acum. Şi câinele şi amicul lui adulmecă pe acolo. Te avertizasem.

Se auzi o ceartă, iar Bojan acoperi cu mâna difuzorul telefonului într-o încercare de a o înăbuşi, dar Horvat tot îl auzi cum dădea ordine, furios. Auzi zgomotul frânelor şi claxoanelor dezaprobatoare o uşă se trânti şi auzi ceva de genul „duba, băgaţi-i acolo repede”.

După o clipă, Bojan vorbi din nou cu el.

— Ascultă-mă, spuse Bojan atent. Te duci la uşă şi mă aştepţi acolo, fără să te vadă nimeni. Oamenii mei sunt pe drum. Le spui ce ştii şi ştergi urmele pentru noi.

Horvat oftă, luând o mască din torpedo.

— Şi comisionul meu?, întrebă el aranjându-şi jacheta, simţind greutatea

pistolului neînregistrat din buzunarul său.

— Câştigă-l, îi spuse Bojan şi închise.

Pavic îi aruncă o privire rapidă lui Marc şi se încruntă.

— Nu ai adus o armă?

Marc dădu din cap. în casa în care locuia avea un pistol cu electroşocuri ascuns în noptieră, dar de acolo nu îl ajuta prea mult.

— Niciodată nu am fost genul care să împuşte oameni ca să îşi câştige existenţa, Luka, spuse el strâmbându-se din cauza mirosului de vopsea din jurul lor, pe scară.

Pavic ridică uşor din umeri şi continuă să urce.

— Asta nu îi va opri pe tipii răi.

Era sincer într-un fel care nu îl încuraja pe Marc.

Odată ajunşi la etajul patru, vântul începu să se înteţească. Briza rece care venea dinspre Coasta Dalmată aducea nori de ploaie, iar aerul se răci. în jurul lor, plasticul de pe schele se unduia şi se lovea de stâlpii de oţel. Marc îşi ţinu respiraţia şi se forţă să asculte, dar tot ce auzea era traficul de pe stradă, de jos.

— Caută, îi spuse el lui Pavic. Dacă vezi ceva, mă anunţi.

— Nu intra în belele fără mine, spuse bărbatul mai tânăr rânjind şi îndreptându-se spre coridorul central.

Fiecare etaj din Clădirea Dolphin avea opt apartamente, patru pe fiecare parte – dar muncitorii fraţilor Kurjak spărseseră toţi pereţii despărţitori, dintr-o parte în alta, creând mari spaţii goale, tavanul fiind susţinut de piloni groşi de ciment. De asemenea, în podea şi în tavan erau găuri pătrate care posibil găzduiseră o nouă casă a liftului sau un panou de comunicaţii, dar în acel moment erau găuri largi deschise care continuau până la parcarea de la subsol. Marc nu se apropie de ele şi se îndreptă spre balcoane, trecând pe lângă paleţii încărcaţi cu panouri de tablă şi cărămizi. Din loc în loc erau lămpi de lucru, toate acoperite cu un strat de praf de cărămidă.

Marc se opri în mijlocul încăperii şi îşi scoase telefonul S60 din buzunarul interior la gecii. Făcu câteva fotografii, trecând la modul termic în speranţa zadarnică de a găsi ceva. întorcându-se lent în cerc, se uită la imaginile slab definite de un verde marin frumos şi de un albastru cobalt care reprezentau toate obiectele din jurul lui în funcţie de căldura lor.

Ceva din apropiere sclipi şi apăru pe cameră: o pată ştearsă, de un galben pal, pe o bancă de metal. Neştiind ce era, Marc se apropie.

Auzi zgomotul paşilor lui Pavic în timp ce poliţistul se apropia din capătul îndepărtat al încăperii.

— Ce ai găsit?, strigă el.

— Căldură.

Marc puse vârful degetului unde găsise punctul cald. Nu îi păru aşa cald la atingere, dar camera nu minţea.

— Ceva a fost aici.

Un zgomot metalic se auzi câteva etaje mai jos, de-a lungul scării de ciment. Cei doi îşi aruncară priviri unul altuia.

— Vântul, spuse Pavic, fiind mai interesat de imaginea termală de pe telefon.

Un gând neplăcut îşi croi loc în mintea lui Marc şi schimbă modul de pe telefon, activând altă aplicaţie.

— Ştim ce jocuri le place fraţilor Kurjak să joace, nu?, puse el o întrebare retorică. Am un presentiment legat de asta.

— Ce faci?, întrebă Pavic.

— Camerele digitale nu funcţionează ca cele de film, îi spuse Marc. Particulele de lumină trec printr-un circuit, nu pe film. Procesorul transformă asta în imagine. Dar lumina nu este singurul lucru pe care îl surprind, spuse el rulând un program numit CellRAD. Vezi tu, razele gamma sunt până la urmă doar un alt tip de fotoni cu energie înaltă...

— Vorbeşti despre radiaţie, spuse Pavic, un pic entuziasmat. Aici?

Smartphone-ul dădu un semnal de alarmă şi afişă într-o fereastră

separată EVENIMENT RADIOLOGIC DETECTAT, cu litere mari şi ameninţătoare. Sângele îi îngheţă în vene şi se dădu câţiva paşi înapoi, fără ca măcar să îşi dea seama.
— *La naiba.*

îi explică lui Pavic ce însemna acest lucru – că cineva plasase o sursă radioactivă puternică pe bancă în orele precedente.

— Cred putem ghici restul.

— Deci fraţii Kurjak s-au apucat din nou de vechile lor trucuri?, spuse poliţistul dând din cap, sumbru. Să vândă lucruri contrafăcute criminalilor idioţi?

Marc dădu din cap şi băgă telefonul la loc în buzunar, cu gâtul complet uscat dintr-odată. Pavic nu înţelegea.

— Luka, prietene, e mai mult de atât. Valorile astea? Sunt mult mai ridicate decât ale unor falsuri. Aici e vorba de *o bombă nucleară.*

Pavic se uită înjur, cântărind gravitatea vorbelor lui Marc.

— Să mergem. E mai mult decât putem duce!

De acea dată sunetul de pe scări fu mai clar, mai aproape şi urmat de ceva care putea fi doar zgomot de ghete pe podeaua goală de ciment de pe coridor.

— Bojan a zis să ne spui ce să facem, şopti bărbatul cu puşca masivă.

Părea să nu îi placă ideea.

Horvat mai văzuse arme automate mari ca cea a bărbatului, semănând cu puşti de asalt masive. Ştia din experienţă cât de letale erau. Zâmbi.

— Omoară-i pe amândoi.

— Credeam că trebuia să îi luăm prizonieri?, spuse celălalt bărbat, un sârb cu faţa lungă.

— Bojan v-a spus să faceţi ce zic eu, spuse Horvat şuierând. Nu îmi spuneţi voi cum să îmi fac treaba. Omorâţi-i şi ştergeţi urmele.

— Bine.

Cel cu arma părea genul simplu şi nu mai aşteptă să i se mai spună încă o dată. Venind dinspre scări, se îndreptă spre una dintre uşile care mai era în picioare şi o făcu scrum cu trei împuşcături ale armei automate.

Horvat îşi scoase pistolul şi îl urmă spre spaţiul deschis de dincolo de coridor. Două siluete se văzură, luminate de luminile oraşului, iar rânjetul lui Horvat se lărgi. Se părea că soarta îi surâdea, acordându-i ocazia să îi omoare în acelaşi timp pe englezul cu faţă de câine şi pe sergentul musculos. Era chiar mai bine decât dacă fraţii Kurjak l-ar fi plătit să facă asta.

împuşcăturile răsunară de-a lungul pereţilor pustii ai clădirii, iar Marc se dădu înapoi speriat în timp ce un bărbat într-un trening de un roşu închis îşi făcu apariţia, încărcându-şi arma deasupra uşii spulberate din ţâţâni. Avea o puşcă de luptă USAS-12 la coapsă, uitându-se după ţinte în încăpere, iar în spatele lui erau alţi doi bărbaţi veniţi să îl acopere.

Pavic se întoarse şi scoase pistolul de serviciu, ţinând în cealaltă mână insigna.

— Poliţa! aruncă arma! răsunară cuvintele în încăpere.

Ordinul lui nu avu absolut niciun efect. Bărbatul trase spre ei alte trei gloanţe asurzitoare, iar Marc se ascunse instinctiv după o ladă cu materiale de construcţii. Auzi gloanţele de plumb şuierând şi lovindu-se de stâlpii de beton din jurul lui, în timp ce se aruncă la podea într-o poziţie incomodă.

Pavic nu era cu el. I se tăie respiraţia şi se întoarse spre direcţia din care venise, temându-se de ce era mai rău – dar ofiţerul de poliţie sărise în cealaltă direcţie, fugind printre grămezi de cărămizi pătrate, la câţiva metri distanţă de el.

Urmă altă împuşcătură şi mai multe cuvinte în croată pe care Marc nu le înţelese. Oricum intenţia lor era destul de evidentă, să îi omoare.

„Am nevoie de o armă”. Gândul îi trecu prin minte lui Marc şi apucă primul obiect contondent care îi era la îndemână, o bară de schelă de doi metri. Abia apucă să pună mâna pe ea, că unul dintre oamenii fraţilor Kurjak se năpusti asupra lui.

Faptul că nu era vorba despre un puşcaş îi salvă viaţa. Bărbatul ridică bâta metalică de baseball, iar Marc o pară neelegant cu capătul barei.

încercă să ia din nou bara, dar era mai grea decât părea şi nu reuşi. Bărbatul cu bâta împunse cu arma înainte direct în sternul lui Marc.

Cu răsuflarea tăiată, căzu peste un paiet. Bărbatul îşi roti bâta de baseball şi lovi spre mijlocul feţei lui Marc.

Marc încă avea mâna pe bara de schelă şi o aduse la piept ca să pareze lovitura înainte să îl atingă. Impactul îi cutremură încheieturile şi îi reactivă memoria musculară. Adaptând una dintre mişcările de Krav Maga pe care i le arătase Pavic, Marc ridică şi poziţionă bara într-o lovitură care fractură tibiile agresorului. Acesta căzu, scăpând bâta.

Marc lăsă bara să cadă pe jos, ignorând presiunea pe care i-o pusese pe încheieturi şi îi dădu doi pumni cu sălbăticie omului fraţilor Kurjak, ca să rămână la podea. Un al treilea bărbat trase un foc. Marc auzi bâzâitul glonţului în timp ce îl rată la milimetru şi acţionă instinctiv ascunzându-se. îndrăzni să privească în spate şi văzu o faţă mascată şi strălucirea unei arme. Silueta şi un rânjet încrezut pe buze îl dădură de gol. „Horvat. Ticălosul!”

Poliţistul corupt nu îi dădu mult timp să reacţioneze. A doua rafală se izbi de podea lângă picioarele lui Marc şi acesta fu nevoit să fugă spre capătul îndepărtat al încăperii, de unde Pavic şi puşcaşul erau într-un schimb de focuri.

Marc îl văzu pe tânărul poliţist transmiţându-i următoarea sa mişcare şi ieşi de după ascunzătoarea lui şubredă. Strigă spre el să îl avertizeze, dar Pavic deja pornise.

Bărbatul cu arma îl aştepta şi trase ultimele gloanţe din magazia armei USAS-12 într-o singură rafală asurzitoare. în aceeaşi clipă, Pavic apăsă trăgaciul pistolului său HS2.000. Glonţul lui Pavic străpunse gâtul bărbatului care se prăbuşi la podea.

Dar Pavic fusese atins. Poliţistul se prăbuşi la podea şi Marc alergă spre el, cu inima bătându-i să îi sară din piept.

Sângele şiroia din obrazul şi umărul lui Pavic, din ceea ce mai rămăsese din urechea lui dreaptă. Din fericire, cartuşul nu atinsese nicio arteră majoră, dar poliţistul era agitat din cauza şocului, iar hemoragia putea să îl omoare destul de repede dacă ar fi rămas acolo.

Pavic încercă să vorbească în timp ce Marc îl trăgea în spatele unei bănci de lucru joase. îl ignoră, înşfacând pistolul pe care Pavic îl scăpase când fusese împuşcat şi trase la nimereală spre ceilalţi oameni ai fraţilor Kurjak. Trecuse mai puţin de un minut de când avusese loc primul schimb de focuri şi deja parcă trecuse o eternitate.

Horvat fugi să se adăpostească şi aruncă cilindrul pistolului, lăsând cartuşele folosite să îi cadă în palmă. îşi încărcă arma în timp ce sârbul cu faţa trasă veni spre el şchiopătând de durere.

— Voi sunteţi buni după părerea lui Bojan?, întrebă el măsurându-l din cap până în picioare şi pufnind. Patetic.

— La naiba, bătrâne, mormăi sârbul. Câte gloanţe ai ratat?

Horvat se încordă, fiind pe punctul să îi tragă celuilalt bărbat una peste faţă cu pistolul. îşi potoli pornirea violentă şi rânji.

— Colegul tău e mort şi eu încep să mă satur.

Ieşi înapoi pe coridor, căutând prin colţurile întunecoase.

— Poliţistul a fost împuşcat, poate e pe moarte, spuse sârbul, strâmbându-se la fiecare pas pe care îl făcea. Ce faci?, întrebă el, arătând cu degetul spre încăperea din spatele lor. Acolo sunt. Trebuie să îi omorâm!

— Aşa am de gând.

Horvat găsi ce căuta printre duzini de butoaie de vopsea rezistentă la intemperii şi trase un container în mijlocul coridorului.

Containerul duhnea a solvenţi şi Horvat îl răsturnă cu o lovitură, împroşcând podeaua cu un jet de diluanţi de vopsea uleioşi. Lichidul se întinse spre casa inertă a liftului şi se scurse pe scări.

Horvat îşi scoase bricheta şi o aprinse.

— Mişcă-te, dacă nu vrei să arzi odată cu ei.

Ochii sârbului se măriră şi rana de la picior deveni dintr-odată cea mai mică grijă a sa. Horvat îl urmă pe scări, oprindu-se doar să arunce bricheta în balta de lichid.

O scânteie de un galben aprins pătrunse de pe coridor spre uşile deschise, iar Marc îşi acoperi faţa cu o mână în timp ce fumul înţepător umplea clădirea. Cutii de vopsea ieftină, plină de solvenţi trosneau şi se spărgeau din cauza valului de căldură, iar focul cuprinse încăperea în câteva secunde.

— Ce se întâmplă, întrebă Pavic scuipând o spumă roz. Nu pot... să văd.

— Lasă asta, spuse Marc ajutându-l să se ridice. Poţi să mergi?

— Trebuie, îi spuse Pavic, gâfâind de durere.

în vocea lui era ca un zăngănit umed care îl făcu pe Marc să se teamă de gravitatea rănilor prietenului său.

Focul ardea pe coridor, degajând un fum acru care trecea pe lângă ei şi ieşea pe balconul deschis.

— Nu putem ieşi pe acolo, spuse Marc, arătând spre casa scărilor. Se uită în jur. Gurile de acces din podea ar fi însemnat cădere liberă. Mai rămâneau schelele din jurul clădirii.

— Nu o să mori aşa, prietene. Trebuie să coborâm pe schele. Eşti gata?

Pavic şuieră şi reuşi să facă semn că da.

— Nu e... ca în filmele alea americane unde tipul... spune „Lasă-mă aici, o să te încetinesc”. Nu o să mor aici!

— Da, nici eu. Să mergem.

împreună, ieşiră afară pe balcon. Jos, o parte din traficul serii se oprise, aşa că trecătorii puteau să vadă ce se întâmpla, dar nimeni nu alerga să îi salveze. Lui Marc i se păru că aude sirenele distante ale poliţiei, dar vântul sufla în direcţia opusă. Pavic alunecă de pe umărul lui Marc şi bâjbâi spre frânghiile care atârnau din partea laterală a clădirii, înfaşurându-le în jurul braţului nevătămat.

Fiecare nouă rafală făcea flacăra tot mai mare să ardă zgomotos şi să pulseze, iar Marc nu se putu abţine să tragă o gură sănătoasă de aer poluat, plin de fum. Căldura şi mirosul de foc îi scoaseră la

iveală o amintire puternică pe care lucrase foarte mult să o uite şi care acum, pe neaşteptate, îl copleşea cu forţă.

Fusese îmbibat în aceeaşi duhoare de cenuşă pe un doc în Franţa, mirosul umplându-i gâtul şi nările. Amestecul de combustibil, de metal ars şi de carne prăjită îi pătrunsese în pori adânc. Luni de zile duhoarea aceea de ars îl urmărise peste tot şi nu putu să îşi dea seama dacă era reală sau dacă mintea îi juca feste. Citise undeva că amintirile pe bază de miros sunt cele mai puternice, iar lui Marc Dane fumul îi amintea de noaptea aceea groaznică, în care echipa lui murise. O alungă scuturându-se violent din tot corpul. „Dispari", mormăi el, gonind furios amintirea cu un mârâit.

— Ce... încercă Pavic să întrebe ceva, când se auzi următoarea explozie.

Marc o simţi mai degrabă decât să o audă. Un alt jet de foc dăduse peste alt stoc de cutii de diluant care explodaseră cu putere. O nouă undă de şoc găsise zona cu cea mai puţină rezistenţă şi explodase spre balcon, lovindu-i pe Marc şi Pavic.

Poliţistul căzu peste marginea schelelor. Căderea îi fusese încetinită, dar totuşi ateriză zgomotos pe o maşină parcată mai jos, şocul lăsându-l inconştient.

Fără niciun scut împotriva focului, acesta îl cuprinse pe Marc. Materialul jachetei sale se aprinse instantaneu şi vârfurile părului îi arseră, smulgând un urlet de agonie de pe buzele lui.

îşi sfâşie jacheta, smulgând-o de pe el înainte ca flăcările să pătrundă prin ea şi să îl ardă de viu. Ţinându-şi respiraţia, Marc făcu un salt spre sforile care atârnau şi vru să le apuce. Gravitaţia învinse şi el se prăbuşi prin fum, căzând şi iar căzând.

Capitolul 5

Fluxul rece şi constant de oxigen care venea prin mască era dureros şi reconfortant în acelaşi timp. Marc inspiră puţin câte puţin, aplecat înainte pe marginea patului de spital, încercând să ignore durerea din plămâni. îşi simţea pieptul de parcă ar fi fost găurit şi reasamblat cu ace. Pierduse noţiunea timpului. Pentru o bună bucată de vreme, îi fusese greu să facă altceva decât să se concentreze pe respiraţie, dar treptat începu să îşi amintească şi să îşi limpezească gândurile.

Veniseră maşini ale salvării după ei, maşini de pompieri şi paramedici împânzind strada, în timp ce clădirea fusese cuprinsă de flăcări. Marc reuşise să îl ia pe Pavic de pe maşina pe care căzuse. Cineva îl dusese spre o ambulanţă şi apoi lucrurile deveniseră neclare o vreme.

încerca să îşi aducă aminte anumite lucruri – o faţă mascată, un rânjet. Franko Horvat fusese în clădire, Marc era sigur. Poliţistul corupt încercase să îi omoare, indiferent care ar fi fost ordinele fraţilor Kurjak. Alte amintiri, vechi şi înţesate de durere, ameninţau să reapară, dar le înăbuşi fără milă.

O asistentă cu un zâmbet slab dar matern veni şi luă cu blândeţe tubul de oxigen, dându-i lui Marc în schimb o sticlă de apă. O luă şi spuse:

— Bărbatul care a fost adus aici cu mine... începu el să vorbească, iar sunetul aspru al propriei voci îl uimi. Poliţistul. Luka Pavic. *Policija.* Unde e?, continuă el.

Zâmbetul de pe faţa asistentei dispăru şi aceasta făcu un semn peste umăr.

— în operaţie, spuse ea. E viu.

Ochii asistentei îi spuneau mai mult decât engleza ei stricată. Pavic nu era nici pe departe în afara pericolului.

Marc se ridică la marginea patului, iar asistenta făcu un semn din mână să îl oprească, dar cineva se apropie şi legitimaţia de la Europol din mâna bărbatului fu de ajuns să o facă să plece.

Marteen de Wit era obosit şi nervos.

— La ce te gândeai?, spuse el cu o voce joasă şi mânioasă. Eram chiar acolo când Schrader ţi-a dat ordinele. Nu ţi-a spus nimic despre tactici de

cowboy cu poliţiştii locali!

— Ţi-am zis că aveau o întâlnire azi, reuşi Marc să spună, chinuindu-se să scoată fiecare cuvânt. Nici nu ai vrut să asculţi. Am avut o pistă spre fraţii Kurjak şi am urmat-o din proprie iniţiativă.

— L-ai convins pe sergent Pavic să vină cu tine? Sau el te-a convins?, continuă de Wit înainte ca Marc să poată să îşi tragă răsuflarea şi să răspundă. Nu contează. Nu mai e relevant acum. Adevărul este că amândoi aţi acţionat neautorizat noaptea asta şi acesta e rezultatul! Declaraţii despre împuşcături, un incendiu serios într-un complex rezidenţial. Şi am aflat că în clădire e un cadavru care încă nu a fost identificat de poliţie.

— Unul dintre oamenii fraţilor Kurjak. Erau acolo să se asigure că nu ieşim în viaţă din clădire, explică Marc, care deja dăduse o declaraţie unuia dintre colegii lui Pavic. Totuşi, li s-a întâmplat ce era mai rău.

— Nu fi obraznic cu mine, Dane, spuse de Wit dând din cap. Este o încălcare de protocol foarte gravă. NSNS sunt în Split chemaţi de guvernul croat în parteneriat cu poliţia locală. Avem un mandat foarte clar şi tu l-ai depăşit! spuse el întorcându-se, încruntat. Suntem investigatori, nu agenţi operaţionali, nu ofiţeri de poliţie! Ai pus în pericol toată echipa noastră din ţara asta, ai înţeles? O să fie consecinţe negative asupra Europol şi AIEA.

— Cum rămâne cu faptul că am avut dreptate?, spuse Marc ridicând vocea şi tresărind de durere, cuvintele ieşindu-i ca un mârâit de tigru. Fraţii Kurjak negociau cu cineva. Am fotografii cu toţi cei prezenţi.

— Fotografiile nu sunt de ajuns, spuse de Wit aruncând pe pat rucsacul lui Marc, cu camera digitală pe care o folosise pe acoperiş. Cred că îţi aparţine, nu? A fost recuperată din maşina sergentului. Fotografiile făcute au fost deja predate directoratului Poliţiei Speciale Croate, spuse el, făcând apoi o pauză. Asta e tot ce ai? Dă-mi o dovadă concretă. Convinge-mă că nu a fost doar o nesăbuinţă din partea ta.

— Au adus material nuclear *acolo,* spuse Marc cu tonul înăsprindu-i-se. Am văzut dovezile.

îi spuse lui de Wit despre citirile CellRAD şi pentru o clipă crezu că avea să fie de ajuns ca să îl ia în serios. Dar când acesta ceru să vadă telefonul, Marc se posomorî.

— Nu îl mai am. L-am pierdut în incendiu împreună cu geaca.

— Deci încă o dată nu ai nimic altceva decât dovezi circumstanţiale. Ceea ce spui tu că ai văzut putea fi orice. Nu pot să merg cu asta la

Schrader, spuse el aplecându-se. Sârbii vând arme şi asta îi face infractori obişnuiţi şi treaba e a poliţiei. Dar noi nu urmărim „infractori obişnuiţi”.

— Te înşeli, insistă Marc, vocea cedându-i şi trebuind să ia o gură de apă. Sunt mai periculoşi decât îţi dai seama – au legături în interior. Fraţii Kurjak au pus mâna pe ceva letal, real de data asta şi cred că Franko Horvat lucrează cu ei. A fost acolo noaptea asta.

— Din nou o afirmaţie fără sens şi fără dovezi concrete. Având în vedere ce ştiu despre el, îmi închipui că Horvat are un alibi, spuse de Wit inexpresiv.

— Mereu are un alibi, spuse Marc amintindu-şi ceva ce îi spusese Pavic cu câteva săptămâni în urmă. Asta e pentru că îi are pe toţi la mână. Dar Horvat e implicat. Dacă punem presiune pe el...

— Opreşte-te, spuse de Wit ridicând o mână. Doar taci, Dane. Trebuie să ţii cont de circumstanţe. Schrader o să ia o decizie după ce terminăm cu operaţiunea curentă. Până atunci, eşti suspendat până la soluţionarea dosarului.

Marc încercă să răspundă, dar nu putu să scoată decât un hârâit sugrumat şi nervos.

— O să aibă loc o anchetă. Un om a murit. Sergentul Pavic e rănit grav. Rişti să fii acuzat penal, continuă de Wit, încruntându-se şi făcând o pauză. Fotografiile... O să pun pe cineva să se uite la ele. Dar în momentul de faţă, echipa noastră se ocupă de suprimarea reţelei de trafic de deşeuri toxice.

— Şi cum a mers treaba de la docuri?, întrebă Marc.

— Mărunţişuri, spuse de Wit după o pauză, ezitând să admită că operaţiunea nu fusese un succes. Plecă, oprindu-se în dreptul uşii. Un sfat, Dane. Nu ai mulţi prieteni aici. îţi sugerez să fii atent la ce o să faci în continuare.

— Ne-ai incendiat clădirea, mârâi Bojan la telefon. Şi acum ai tupeul să îmi ceri să te plătesc?

Se plimba de colo-colo pe covorul său mare, turcesc, din mijlocul biroului, în timp ce fratele lui îl privea de pe margine. încăperea era supraîncărcată cu mobilier greu şi închis la culoare de lemn şi cu vitralii pe pereţi. Prin podea, zgomotul constant al muzicii şi al aparatelor de joc se auzeau pe fundalul conversaţiei tensionate.

— Ai spus să distrug dovezile. Asta am făcut. Şi nu te preface că nu ai

asigurare, pufni Horvat la capătul celălalt al liniei. Probabil ţi-am adus şi profit.

— Numai că nu ai distrus nicio dovadă. Poliţiştii care şi-au băgat nasul trăiesc.

Bojan încercă să îşi controleze furia şi se îndreptă spre mai multe monitoare arătând diferite unghiuri ale cazinoului de dedesubt.

— Poliţia nu are nimic despre tine. Aş fi ştiut dacă ar fi avut.

Bojan ignoră răspunsul.

— Şi omul pe care l-am pierdut? Cine îi despăgubeşte familia?

— Data viitoare, angajează oameni mai buni.

Neven se strâmbă şi făcu un gest de tăiere a gâtului, apoi se întoarse să ia o sticlă de Jack Daniel's şi un pahar curat.

Mâna lui Bojan se încleştă aşa tare pe receptor că făcu plasticul să trosnească.

— îmi pui răbdarea la încercare.

— Nu trebuie să îţi placă de mine, Kurjak. Trebuie doar să accepţi că îţi sunt util. Sfatul meu e acelaşi ca înainte. Stai ascuns, spuse Horvat, râzând.

— Suntem la Queen's High, îi spuse Bojan. Nimeni nu intră aici fără să ştim.

— Bună alegere. Acum să îţi spun unde sunt eu, spuse Horvat. Sunt în cămăruţele mizere unde trăieşte un analist băgăcios de la Europol. Am verificat pentru tine dacă are ceva care l-ar putea duce la... afacerile tale.

— Şi?, întrebă Bojan, potolit.

îi aruncă o privire lui Neven. Ambii aşteptau un răspuns.

— Nimic. O să merg mai târziu la secţie. Să văd care e treaba. Să mă asigur că totul e bine, spuse el, făcând o pauză. Doar dacă nu vrei să nu mai acord asistenţă organizaţiei tale.

Neven mimă cu buzele o înjurătură foarte neplăcută unde era vorba despre Horvat şi o fermă de animale şi se plimbă prin încăpere, îndreptându-se spre valiza mare de metal de pe o masă îndepărtată. Merse în jurul ei cu grijă, sorbind din băutură.

— Continuă, spuse Bojan în sfârşit. Doar să nu mai dai foc la nimic altceva ce ne aparţine.

— O să încerc. Nu pot să ajung la spital acum. Dar nu vă faceţi griji. O să am grijă de câini pentru voi, spuse el, şi închise, iar furia lui Bojan atinse limite maxime.

Izbi telefonul de perete iar acesta se făcu ţăndări.

— Idiotul! izbucni Bojan. Hai să plătim pe cineva să îl împuşte în cap. întregul oraş ar sărbători dacă ar muri!

— Ne-am putea permite, spuse Neven încet, nedezlipindu-şi ochii de pe valiza de metal. Ne-am putea permite să facem multe, dacă dăm lovitura aici.

Luă sticla şi îşi turnă o cantitate generoasă de whisky, dând-o peste cap ca să îşi ascundă tremurul nervos al degetelor.

— Am făcut o înţelegere cu diavolul, frăţioare, spuse el. Cum facem asta? Nu văd nicio modalitate să o vindem care să nu presupună risc. Cel mai mare risc.

— Aşa gândeşte bărbatul care m-a ajutat să îi înşel pe cei din Aum Shinrikyo să creadă că iau tije de uraniu?, spuse Neven, râzând. Tot ce facem e riscant, frate. De asta răsplata e aşa mare! zise el deschizându-şi braţele şi arătând în jurul lui. Uită-te la locul ăsta. După tot ce am făcut, e tot o văgăună într-un oraş care ne urăşte. Nu crezi că meritäm mai mult?, întrebă el, împungându-şi cu degetul fratele în piept şi umplându-şi paharul. Nu vrei să fii mai bogat decât ai fi crezut vreodată? Nu vrei să te *retragil*

— Ba da, aprobă el. Dar să mă retrag *viu,* zise el, arătând cu degetul spre valiza de oţel. Să vindem minciuni şi arme e un lucru. Marilor ştabi nu le pasă dacă vindem arme unor oameni care oricum urmează să se omoare între ei. Dar asta? Dacă o vindem o să atragem ceva atenţie.

— Deci să o vindem repede, răspunse Neven. Crede-mă, nici eu nu o mai vreau prin preajmă, la fel ca şi tine, spuse el, apucându-şi şliţul, cu un rânjet abia schiţat. Vreau să am copii în viitor!

— Şi cui să o vindem, geniule?, întrebă Bojan cu o expresie acră. Familiei din Canada?, zise el şi îşi răspunse singur la întrebare. Nu. O să-şi bage coada şi nu o să vedem niciun ban.

— Hai să vorbim atunci cu ucrainenii sau cu georgienii, insistă Neven. Să îi luăm ca brokeri pentru un comision bun. Pot să o vândă coreenilor de nord, chinezilor, înapoi armatei ruse din partea noastră!

— O să râdă de noi, spuse Bojan cu maxilarul încleştându-i-se. Apoi o să vină în toiul nopţii să ne omoare şi să o ia pe gratis, spuse el, dând din cap. Gândeşte, ticălos slab! Unde putem să o plasăm fără să se spargă toate în capul nostru?

Neven se încruntă, în timp ce cineva bătu de două ori la uşă. Bojan deschise şi îl invită înăuntru pe Big Mislav. Bărbatul masiv era unul dintre gardienii camerei cu valută şi avea o privire iscoditoare.

— Şefu', începu el. Tocmai am primit un mesaj, pe ascuns. De la un client.

„Ascunsul” era o prescurtare pentru o reţea de anunţuri online, cu securitate redusă, pe care fraţii Kurjak şi asociaţii lor răufăcători o foloseau pentru comunicaţii codate. Ascunzându-se la vedere, puteau să posteze mesaje aparent inofensive care erau de fapt solicitări de întâlniri şi lucruri de genul. Fraţii Kurjak o foloseau mai ales în afacerea lor de spălare de bani.

Un fior rece urcă brusc pe şira spinării lui Bojan, ca un presentiment a ceva groaznic.

— Ce client?, îi auzi pe Neven întrebând, chiar în momentul în care în minte i se ivi fix cel mai groaznic răspuns pe care îl putea auzi.

— Piratul.

Bojan se făcu alb ca varul şi se aşeză cu greu pe marginea biroului. „Cum era posibil? De unde aflase?”

— Ce vrea?, întrebă Neven umezindu-şi buzele.

— Vine, vrea o întâlnire. Nu a zis de ce.

— Ieşi afară imediat, spuse Bojan regăsindu-şi vocea şi ţipând la Mislav, care ezită, neştiind ce greşise. Am spus să ieşi afară! repetă el, ridicând pumnul şi bărbatul, înţelegând mesajul, ieşi.

— Somalezul... spuse Neven, de parcă nu îi venea să creadă. Vine *aici?*

— Acel... acel bastard cu cicatrice pe faţă citeşte gândurile?, spuse Bojan, dând din cap. Nu poate să ştie că am dat banii lui pe bombă, nu poate să ştie încă! spuse el îngreţoşat.

— Nu ştie, insistă Neven. E doar... trebuie să fie... o coincidenţă, spuse el scoţând un oftat şovăitor. Nu ai de ce să îţi faci griji. A mai venit şi înainte să facă depuneri personal. Ştii asta. îi place să ne privească în ochi din când în când, să ne aducă aminte pentru cine lucrăm. Da, spuse Neven parcă pentru el însuşi şi îşi şterse o picătură de sudoare.

— Da. Aşa e. Putem să îi facem faţă, spuse Bojan imitându-i inconştient gestul.

îşi mai turnă încă un pahar şi îi folosi tăria pentru a-şi stinge acel moment de frică secretă, ştergându-i slăbiciunea de parcă nici nu ar fi

existat.

— O să acceptăm. Şi o să facem ca de obicei.

— îl păcălim... sau îl împuşcăm, spuse Neven, revenindu-i rânjetul.

Un medic rezident tulburat îi dădu lui Marc o sticlă de analgezice şi îi spuse că poate să plece. Luând bagajul pe care îl lăsase de Wit, Marc urcă la etajul unde Luka Pavic era în recuperare post-operatorie.

Stătu câteva ore pe un scaun de lângă salonul poliţistului rănit, alternând între aţipeli reconfortante şi examinări fără sfârşit ale fotografiilor din aparat.

— Dane?

Se uită în sus şi îl văzu pe Jurgen Goss.

— Nu arăţi bine, spuse analistul, emoţionat şi nervos.

— Mulţumesc, răspunse sarcastic Marc. Deci ai primit mesajul meu?

îl sunase pe Goss cu prima ocazie pe care o avusese şi îi lăsase un mesaj în care îi ceruse ajutorul, aşteptându-se că poate să fie în zadar. Se însufleţi când văzu că se înşelase.

Goss îi dădu o pungă de plastic cu haine curate şi cu alte lucruri utile în caz de urgenţă. Dar imediat ce o deschise, îşi dădu seama că se întâmplase ceva.

— Le-ai sortat?

— Nu, spuse Goss sumbru, altcineva le-a sortat. M-am dus la tine acasă şi uşa era spartă. Totul era răscolit. Ai fost jefuit.

„Nu am fost”, se gândi el.

— Ce coincidenţă, fix noaptea trecută? Cred că dacă măsori urmele, se potrivesc cu ale lui Horvat... spuse el, oftând şi făcând un scurt inventar al pungii. Mulţumesc. Ştiu că nu erai obligat.

Goss se uită înjur, împreunându-şi mâinile.

— Bine, uite, eu trebuie să plec. Schrader a chemat pe toată lumea devreme să facă investigaţii în urma raidului soldat cu arestarea traficanţilor. E foarte supărată că operaţiunea de la doc nu a dat roade.

Marc rezistă impulsului de a spune ceva tăios. Austriacul se îndepărtă, dar Marc îl prinse de mână.

— Am nevoie să mai faci ceva pentru mine, spuse el, scriind o adresă URL şi o parolă de nouă caractere pe o bucată de hârtie, apoi o puse în mâna lui Goss. Aici este serverul unde am trimis nişte poze pe care le-am

făcut noaptea trecută, cu fraţii Kurjak şi ultimul lor client.

— Dane... zise Goss.

— Vreau să caut figura asta prin aplicaţia de recunoaştere facială, dar de Wit m-a concediat, aşa că am nevoie să extragi o imagine a tipului, să o bagi în sistem şi să vezi ce apare, spuse el ridicând aparatul, mărind o fotografie cu bărbatul german de la întâlnire. Vino cu un nume. Şi nu mai vorbi cu nimeni despre asta.

— Nu ştiu dacă...

Marc îi aruncă o privire severă care îl făcu să tacă.

— Nu glumesc, Jurgen. E ceva pe bune şi el e implicat. Nu o să stau cu mâinile în sân până când vreun tehnician din Haga îşi face timp să se uite la fotografii. Atunci e prea târziu!

— Schrader ştie că te-am ajutat cu localizarea telefonului! se scăpă Goss şi clipi. Nu a zis chiar aşa dar... ştie. M-a avertizat să nu îţi calc pe urme.

— Oh.

Marc simţi un fior de vinovăţie. Luka Pavic lucrase cu Marc ştiind foarte bine care era riscul, dar Goss... Adevărul era că Marc se folosise de prietenia cu el ca să obţină ce voia.

— Aşa e. îmi pare rău. Dar nu ţi-aş cere asta dacă nu ar fi ceva important, Jurgen.

— Bine. Sigur. O să văd ce găsesc, spuse Goss cu un nod în gât, privindu-şi pantofii şi plecând grăbit, ca şi când ar fi vrut să scape înainte ca Marc să îl preseze să facă şi mai mult.

Sumbru, Marc îşi deschise rucsacul scorojit de vreme, îndesând în el camera şi celelalte echipamente din pungă. Dacă Horvat sau vreun om de-ai fraţilor Kurjak se decisese să îi răscolească locuinţa, nu găsise nimic de valoare. Tot ce avea nevoie Marc în caz de urgenţă era într-un compartiment ascuns făcut la comandă în spatele rucsacului lui elveţian, ascuns după straturi de materiale uşoare de bruiere a frecvenţei, ca să păcălească detectoarele de metale şi scanerele de securitate electromagnetice. Erau nişte bani şi două paşapoarte, cadouri de despărţire de la vechiul său prieten John Farrier de la MI6. Destul cât să plece din oraş dacă avea nevoie. Dar numai la cuvintele „dus” şi „fugit” nu se gândea în acel moment.

Marc se strecură într-o toaletă de pe hol şi se spălă cum putu. Schimbându-se în hainele curate, puse cu grijă o bluză groasă peste

bandaje.

Tocmai îşi închidea rucsacul când un bărbat se apropie de o chiuvetă de lângă el să se spele pe mâini. Aruncând o privire, Marc văzu o faţă familiară în oglinda de lângă el.

Un tip cu câţiva ani mai tânăr ca el, cu o expresie distrasă şi o structură slabă, cu blugi negri şi o geacă de piele maro închis, peste un hanorac larg. Geaca era largă, cum le plăcea multor „bratva”, numai bună să ascunzi un toc de pistol.

Marc privi în altă parte în timp ce bărbatul ieşi din încăpere, amintindu- şi după un moment unde îl văzuse. „Am fotografia cu el. A fost în clădire”.

Răsfoind fotografiile de multe ori, Marc memorase figurile, căutând orice detaliu care ar fi putut să fie folositor. Şi una dintre ele era acolo.

Dar nu îl recunoscuse pe Dane. Ceea ce nu putea să însemne decât un singur lucru.

Luka Pavic era tras la faţă şi palid pe cearceafurile apretate ale patului de spital din colţul salonului. în braţul sănătos avea o branulă. Faţa lui era pe jumătate acoperită de bandaje. Echipa de la traumatologie făcuse tot ce putuse să scoată toate alicele din carnea lui şi să coasă rănile. Leziunile ajunseseră la os şi la muşchi, unele fragmente chiar atingându-i plămânii – dar Pavic era puternic şi în formă şi dacă trecuse de primele zile, avea să supravieţuiască. Pulsul slab de pe un monitor ticăia constant.

Bărbatul în geaca de piele stătea la picioarele patului lui Pavic, studiindu-l în tăcere. Pe coridor erau puţini oameni care să observe intrusul şi se strecurase cu uşurinţă în salon, fără să pară suspect. întrebarea era dacă avea să reuşească să facă lucrul pentru care venise fără să fie descoperit. Era poliţie în clădire; îi văzuse când intrase şi fusese atent să evite să fie văzut. Dacă l-ar fi prins, dacă ar fi fost arestat... S-ar fi terminat totul.

înaintă şi privi în jur. Găsi un dulap cu hainele şi lucrurile lui Pavic, sigilate într-o pungă de plastic.

Se întinse după ea, când auzi uşa din spatele lui închizându-se.

— Pleacă de lângă el.

Marc îşi lăsă rucsacul să cadă la podea şi vorbi cu o voce joasă şi clară, întinse mâinile, poziţionându-şi picioarele astfel încât să poată să se mişte repede să îl oprească dacă ar fi încercat ceva. în afară de fereastra de la etajul trei din spatele lui, nu mai era nicio ieşire din salon.

Bărbatul cu geaca de piele se uită la Pavic, care stătea acolo inconştient, respirând superficial prin masca de oxigen care îi acoperea gura şi nasul. Bărbatul cu punga de haine arse în mână nu se clinti. Marc îl văzu cântărindu-şi opţiunile şi ştia că înţelegea ce zice.

— Nu o să îţi mai spun o dată.

Atunci, făcându-i un semn, bărbatul ocoli patul, încă ţinând plasa, ridicând încet o mână în semn de pace.

„Trebuie să fie un buton de alarmă aici”, îşi spuse Marc şi întrerupse pentru o secundă contactul vizual, căutând-o.

Bărbatul cu jacheta de piele profită de ocazie şi aruncă brusc hainele spre pieptul lui Marc.

Marc ridică instinctiv mâinile să se apere şi în acelaşi moment celălalt bărbat scoase o armă.

Prima mişcare îl luase pe nepregătite, dar după aceea se sincroniza cu intrusul, iar când văzu pistolul se repezi spre el. Prinse, cu braţele încrucişate antebraţul celuilalt bărbat. Intrusul icni de

durere şi scăpă pistolul. Marc îl trimise mai departe sub pat, unde niciunul dintre ei nu putea ajunge, apoi împinse intrusul cu umerii departe de patul lui Pavic.

Pivotară, schimbând lovituri scurte şi trăgând unul de altul. Marc se străduia să îl menţină pe celălalt bărbat aproape şi lipsit de echilibru, în timp ce intrusul încerca cu disperare să se desprindă şi să se îndepărteze. Cum nu reuşi acest lucru, bărbatul cu geaca de piele încercă altă tactică, lovindu-l pe Marc peste picioare.

La prima lovitură Marc îşi înăbuşi un icnet de durere. Urmară imediat o a doua şi a treia lovitură în acelaşi loc şi Marc simţi genunchiul îndoindu-i- se brusc. Intrusul încerca să îl pună la pământ.

Marc cedă şi se împletici, dându-se înapoi, înainte să îşi piardă echilibrul şi, timp de o fracţiune de secundă, privirea bărbatului se mută de la el spre punga cu haine de pe podea. De data aceea, Marc profită de momentul de neatenţie al intrusului şi lovi în lateral, atingând o vază de ceramică cu flori decorative de pe un dulap din apropiere. Marc aruncă vaza şi bărbatul cu geacă ripostă din reflex, lovind-o cu mâna. Vaza ieftină se sparse la contact, dar Marc deja se pregătea de lovitura următoare.

Apucând bine o pătură de pe marginea patului, Marc o trase după el şi o

aruncă spre intrus, forţându-l să dea înapoi.

Bărbatul înjură. Marc îl lovi pe intrus care se prăbuşi pe un fotoliu învechit de lângă pat. Adversarul său se eliberă din strânsoarea păturii şi i se văzu faţa, cu ochii măriţi şi obrajii de un stacojiu aprins. îşi apucă adversarul de gât.

— Ce faceţi?

Vocea încordată din pat îi făcu pe ambii să încremenească. Pavic încercă să ridice capul, scoţându-şi masca de oxigen de la gură.

— Opriţi-vă.

Efortul de a vorbi era prea mare pentru el.

— Vanja, îi spuse el intrusului. Nu ar trebui... să fii aici.

— *Tu* eşti Vanja?, întrebă Marc, dându-i drumul. Informatorul?

Celălalt bărbat reuşi să facă semn că da.

— Marc, spuse Pavic cu o voce groasă, cu ochii dându-i-se peste cap în timp ce îşi pierdea cunoştinţa. Nu mai da în vărul meu.

Stăteau faţă în faţă, Vanja în fotoliul vechi şi Marc pe un taburet pe care îl găsise într-un colţ al salonului. între ei, pe o masă cu roţi, erau două pahare de plastic cu cafea proastă. Curăţaseră împreună, în linişte, cioburile de la vaza spartă şi Marc recuperase pistolul semiautomat ceh CZ 75 de sub pat. Neîncărcat, stătea departe, pe dulap, pe sacul cu haine.

— Vărul tău, spuse Marc, cugetând asupra noii informaţii. Hm. Asta explică multe. „Ne ştim de când eram mici. E rebel, dar am încredere în el”.

— Mă temeam că eşti aici să îl omorî pe Luka, spuse Vanja.

— La fel şi eu, zise Marc.

Vanja nu înţelese, aşa că Marc continuă.

— Lucrezi pentru fraţii Kurjak. Te-am văzut în clădirea Dolphin aseară.

Vanja făcu semn că da.

— De obicei nu mă iau şi pe mine. Dar Neven voia mai mulţi oameni acolo... spuse el, făcând o pauză.

Marc îşi mai aduse aminte de ceva. Pavic reacţionase la ceva când erau pe acoperiş, vizavi de clădire. îşi văzuse vărul printre oamenii fraţilor Kurjak şi nu spusese nimic.

— Ştii că sunt nişte nenorociţi, nu?, îl întrebă Marc.

— Nu mă judeca, îi răspunse Vanja, menţinându-şi tonul jos. Nu eşti de aici. Nu ştii cum e pentru noi. Aici profiţi de orice şansă să faci bani.

— Mda, spuse Marc.

în cartierul din sudul Londrei, unde crescuse el, câţiva dintre amicii lui fuseseră atraşi în bande şi în cercurile de crimă organizată. Marc se desprinsese de toate aceste lucruri alăturându-se Royal Navy şi se întrebă dacă aceleaşi alegeri le fuseseră oferite şi lui Pavic şi vărului său – calea cea bună sau cea rea.

— Familia lui Luka s-a purtat mereu bine cu mine, spuse Vanja, fără niciun interes. îi sunt dator, spuse el.

— Deci, de ce eşti aici?

— Am auzit că a fost rănit, spuse Vanja, evitându-i privirea. Am vrut să mă asigur că e încă... că e bine, zise el, dând din cap. Dacă fraţii Kurjak află că am vorbit cu Luka, suntem morţi amândoi.

— îţi era frică să nu afle cineva din poliţie că îi ofereai informaţii lui Luka, dacă s-ar fi întâmplat ceva cu el?

— Poliţiştii au oameni corupţi printre ei, răspunse Vanja.

— Da, spuse Marc. îl ştiu pe Franko Horvat.

Celălalt bărbat arăta de parcă ar fi vrut să scuipe.

— Le face treaba murdară şi nimeni nu se poate atinge de el, spuse el, aplecându-se. Trebuie să mă asigur că Horvat nu îşi dă seama în ceea ce mă priveşte, înţelegi?

Dintr-odată, Marc îşi dădu seama de ce se strecurase Vanja în salonul lui Pavic şi de ce era aşa interesat de lucrurile lui personale. Luă sacul cu haine şi se îndepărtă, căutând înăuntru. „Pantofi, portofel, chei, telefon... *Două* telefoane".

Scoase telefonul ieftin pe care Pavic i-l arătase în vestiar la sală.

— Asta cauţi?

— Dă-mi-l, spuse Vanja.

— Toate mesajele pe care i le-ai trimis sunt în memoria telefonului, nu? Dacă fraţii Kurjak l-ar avea, şi-ar da seama cine i-a turnat.

— Te rog, dă-mi-l, spuse Vanja, posomorât. îmi pare rău de ce vi s-a întâmplat ţie şi lui Luka, dar acum trebuie să mă gândesc la mine. Dă-mi telefonul!

Furia îi înfierbântă sângele lui Marc.

— De ce, ca să pleci şi să te prefaci că nu s-a întâmplat nimic?

Dar chiar în timp ce vorbea, putea să vadă lucrurile din punctul de vedere al lui Vanja. Dosarele de la Europol despre fraţii Kurjak aveau o mulţime de informaţii înspăimântătoare care dovedeau reputaţia lor de a găsi pedepse creative pentru trădători.

Instinctul îi spunea lui Marc că Vanja era sincer şi, liniştit de încrederea lui Pavic în el, îl crezu. Pavic era impulsiv, dar nu era prost şi dacă poliţistul avea încredere în Vanja, Marc îşi spuse că poate avea încredere şi el. Dar în acel caz, nu era reciproc. Marc nu avea cu el o relaţie familială de peste douăzeci de ani, care să îi asigure încrederea lui Vanja.

Tot ce avea era un avantaj pe care îl ţinea fix în mână.

— îl vrei?, se auzi Marc întrebând. Ia-l...

— *Dacă* te ajut?, întrebă Vanja cu tristeţe.

Marc ezită. în timpul pregătirii de bază de la British Intelligence, el şi colegii săi fuseseră informaţi despre dificultăţile de a primi informaţii confidenţiale de la o sursă – un „activ", aşa cum li se spunea. Şi, înţelegând că manipularea şi constrângerea erau o parte din acel proces, vital pentru adunarea de informaţii, nu se simţea confortabil cu asta. Să găsească părţile psihice slabe ale cuiva, să descopere punctele cele mai sensibile şi să strângă era ceva care nu îi venea uşor. *Cel puţin, nu înainte.* Marc îşi aduse aminte de conversaţia anterioară cu Goss şi se încruntă.

în schimb, îl abordă direct.

— Ai fost acolo când fraţii Kurjak au avut întâlnirea. Ştii cu cine s-au întâlnit?

— Cu un rus, spuse Vanja, dând iar din cap. Dar ne-au ţinut la distanţă. Nu am auzit nimic. Fraţilor Kurjak nu le place să audă cineva ce discută la întâlniri.

— Valiza, spuse Marc, insistând. înăuntru e material radioactiv. Şi nu doar nişte vopsea fosforescentă. Arme. înţelegi cât de serios e, nu?

Celălalt bărbat se albi la faţă şi Marc îşi dădu seama că abia acum afla.
— O moj Boze-[1]-<-...

— Ascultă, dacă îmi spui unde au dus fraţii Kurjak valiza, telefonul e al tău. Ne-am înţeles?

Vanja se aplecă înainte pe scaun, respirând greu.

— Nu... Nu pot. Nu ştiu. Fraţii sunt obsedaţi de siguranţa lor. Sunt mereu în mişcare.

— Şi cum îţi primeşti ordinele?, îl întrebă Marc, punând telefonul în buzunar.

— Sunt contactat. Oamenii primesc mesaje şi îmi spun. Neven are telefoane pentru aşa ceva, cu soft-uri care fac cuvintele „slucajan"... spuse el, arătând în aer. Aleatorii.

— Mesaje codate.

— Nu pot să mă întorc împotriva lor... spuse Vanja dând din cap, ridicându-se şi mergând lângă vărul său. Nu am vrut să fie rănit Luka. Dar e impulsiv. Mereu a fost.

— Dacă vrei imunitate, pot să vorbesc cu Europol. Dacă ne ajuţi să îi prindem pe fraţii Kurjak, pot să o obţin, promise Marc chiar dacă nu avea nicio garanţie că ar fi reuşit. Vanja era singura pistă pe care o avea în acel moment şi nu îşi putea permite să îl lase să îi scape. Spune-mi ce ştii.

— Se întâmplă ceva, admise Vanja, după o tăcere lungă. I-am auzit pe vreo doi dintre ceilalţi oameni vorbind despre o întâlnire. Nu cu ruşii. Cu alt străin. Azi. Asta e tot ce ştiu.

— Altă afacere mare? Unde?, întrebă Marc. Gândeşte-te, omule. Sunt o duzină de locuri în Split şi în afara oraşului unde fraţii Kurjak au văgăuni. Trebuie doar să ştiu *care* dintre ele.

— Ţi-am spus, *nu ştiu*| izbucni Vanja, cu vocea ridicată.

Pe patul de spital, Pavic se sucea şi mormăia.

— Eu nu văd mesajele, spuse el. Eu sunt doar un executant. Nu sunt destul de *important.*

— Poate, spuse Marc în timp ce în minte îi încolţi o idee. Dar ştiu un tip care crede că *este.*

Capitolul 6

Avionul din Zagreb ateriză pe aeroportul din Split chiar după răsărit. Ramaas părea că dormise tot zborul.

Nu îi plăcea să zboare. Asta îl făcea încordat şi nervos. Ramaas nu voia să cedeze controlul asupra vieţii sale nimănui. Să îşi pună viaţa în mâinile unui pilot obişnuit era ceva ieşit din comun pentru el. Totuşi, avea o mică alinare ştiind că dacă avea să moară din cauza vreunei greşeli făcute de pilot, toată familia bărbatului avea să fie ucisă ca răzbunare. „Poate că e mai bine să nu ştie asta, ca să se concentreze”, îşi spuse el.

Zborul era ultima etapă a unei succesiuni fără sfârşit de cabine de pasageri şi de zone de aşteptare din Mogadishu în Istanbul şi apoi în Croaţia. Ramaas îşi închipuia că oamenii din Somalia care se temeau de el ştiau deja că plecase din ţară. Aveau spioni la aeroport, la docuri şi la fiecare graniţă. Dar nu ştiau şi de ce şi asta îi îngrijora.

Zâmbi uşor în timp ce avionul se opri lângă poartă şi pasagerii începură să coboare. După uciderea lui Welldone Amadayo, atât duşmanii cât şi aliaţii piratului războinic erau prinşi în lanţurile indeciziei, ferindu-se să facă vreo mişcare de frică să nu fie greşită. în acel moment, Ramaas avea să facă pasul următor.

Cei de la imigrări îl lăsară să treacă fără niciun cuvânt. Avea bagaj puţin. Paşaportul kenyan pe care îl folosea fusese făcut la o imprimerie foarte scumpă, din Hong Kong, care îi fusese recomandată. Ramaas traversă cu paşi mari podeaua cu gresie cu model alb cu negru a terminalului aeroportului.

Aeroportul era relativ mic şi nu avea încăperi de rugăciune pentru mai multe religii, lucru care îl irită. Trecuse mult prea mult de când vorbise cu Dumnezeu. Nu era ceva ce putea face la vedere, printre străini.

Găsind un colţ retras, îşi deschise telefonul şi văzu două mesaje aşteptându-l. Un iPhone obişnuit pe care îl luase în timpul unui jaf, într-o carcasă care se mula pe forma lui, care îi dubla grosimea şi care îl transforma într-un dispozitiv capabil să se conecteze la sateliţi. Ramaas îşi introduse codul de utilizator ca să activeze software-ul de criptare al telefonului şi după o clipă auzi vocea lui Zayd de la celălalt capăt al liniei, după ce se stabili conexiunea la internet.

— Şefu', sunt aici. *Ramaas zâmbi.* întâlnirea e stabilită. Ce vrei să fac?

Aici însemna vestul Italiei. *întâlnire* însemna o întrevedere faţă în faţă cu

gaal-ul, Brett. Ce avea să se întâmple acolo, ce ordine avea să dea piratul războinic lui Zayd, depindea foarte mult de conversaţia pe care Ramaas urma să o aibă cu sârbii.

— Să fii gata, frate, spuse el, în cele din urmă. în zilele următoare o să ne eliberăm de ultimele lanţuri.

Ramaas închise şi se încruntă citind al doilea mesaj. Un mesaj de la Guhaad aducea veşti neplăcute.

Unul dintre oamenii lui Ramaas era un tânăr educat numit Jonas, care trăise ani întregi în America dar se întorsese în Somalia ca să scape de poliţie. Era urmărit pentru infracţiuni cibernetice, dar era un frate de clan şi Ramaas găsise întrebuinţări utile pentru el şi aptitudinile lui.

Ramaas îl asemuia pe Jonas cu un păianjen din centrul pânzei, aşteptând cu răbdare şi simţind vibraţii din toată lumea. El le alcătuise reţeaua de comunicaţii digitale şi activităţile lui erau vaste, de la monitorizarea mărfii navelor în trecere, ca să fie atacate de oamenii lui Ramaas, până la urmărirea conturilor prost securizate ale spălătorilor de bani sârbi.

Expresia piratului războinic încremeni în timp ce citea cuvintele ciudate ale lui Guhaad. Sârbii mutaseră o sumă mare de bani în ultimele douăzeci şi patru de ore şi nu se ştia unde ajunseseră. Ramaas mai citi mesajul o dată ca să se asigure că nu scăpase nimic, apoi şterse memoria telefonului şi ieşi. Avea nevoie de aer.

Nu se aşteptase niciodată ca drumul lui să fie unul simplu. Dar *banii...* Dacă era o problemă aici, putea pune totul în pericol. Venise să ia ce îi datorau sârbii, dar dacă ei nu mai respectau înţelegerea lor, rezultatele ar fi fost de neacceptat.

Acţiunile îndrăzneţe erau măsurate în gloanţe, sânge şi dolari. Ramaas avea la dispoziţie mult din primele două, dar de ultima trebuia încă să se ocupe.

Se opri, singur lângă un pâlc de copaci şi îşi înclină capul cu respect. „Un semn”, concluzionă el. „Se spune că lumea e mereu în echilibru pe coarnele taurului, aşa că o să îmi dau seama dacă balanţa e în favoarea mea. O să cer un semn şi dacă îl primesc o să ştiu că am dreptate”.

Pe asfaltul din apropiere se auzi zgomot de roţi şi auzi uşa unei maşini trântindu-se. Ramaas îşi ridică privirea. Trei bărbaţi, îmbrăcaţi cu bluze de trening care lăsau să se vadă armele pe care le aveau dedesubt, stăteau în faţa unui Mercedes.

— Eu sunt Mislav, spuse unul dintre ei, într-o engleză cu un accent puternic. Eşti domnul Ramaas?

— Doar Ramaas, îl corectă el.

— A venit maşina, îi spuse Mislav.

— Eşti singur?, întrebă unul dintre bărbaţi, uitându-se în jur să vadă dacă nu venise însoţit.

Cuvintele lui erau pline de prejudecăţi, iar lui Ramaas acest lucru i se păru inacceptabil. Se îndreptă spre Mercedes, făcând o pauză lângă bărbatul care pusese întrebarea.

— Nu am avut niciodată nevoie să se ocupe altcineva de afacerea mea, spuse Ramaas dându-şi jos ochelarii de soare ca să se uite bine la el. Du-mă la fraţii Kurjak.

— Bojan ţi-a rezervat o cameră de hotel frumoasă, zice Mislav. Mergem mai întâi acolo.

— Nici vorbă, îl corectă Ramaas din nou, aşezându-se pe bancheta din spate a maşinii de oraş.

Marc căscă şi scoase laptopul din geanta de pe scaunul de lângă el, lăsându-se un pic mai jos de nivelul ferestrelor. Din Fiat-ul Punto al lui Vanja puteau vedea ambii secţia de poliţie de pe partea cealaltă a străzii, dar Marc ştia că nu aveau prea mult timp la dispoziţie. Mai devreme sau mai târziu, cineva de la recepţie avea să îi observe şi să trimită un ofiţer să vadă ce e cu ei.

Din faţă, Vanja se aplecă peste volan.

— Cât o să dureze?

— Te grăbeşti?

Laptopul porni şi Marc activă Wi-Fi-ul, localizând repede reţeaua securizată din secţie.

— Dacă nu apar, oamenii o să devină suspicioşi, continuă Vanja. De ce ai nevoie de mine? Nu pot să te ajut cu asta... spuse el arătând spre computer.

— Eşti aici pentru că am nevoie de o maşină, printre altele, spuse Marc absent, tastând de zor.

Deschise panoul de comandă al programului pe care îl instalase pe telefonul lui Franko Horvat. După o secundă, un şir bogat de informaţii îi arătă exact ce avea nevoie să ştie. GPS-ul telefonului îi arătă lui Marc că era la două sute de metri de el, deschis dar nefolosit în acel moment. îi surâse ideea să folosească programul ca să activeze microfonul de la distanţă, apoi renunţă. Dacă ar fi procedat aşa prea curând ar fi riscat să se expună şi dacă Horvat ar fi bănuit pentru o clipă că telefonul lui era compromis, l-ar fi aruncat imediat.

— O să fie nevoie să acţionăm subtil, spuse Marc cu voce tare.

— Cum o să îl faci pe Horvat să îţi spună unde sunt fraţii Kurjak?, întrebă Vanja. Nu o să îi vândă decât dacă e vorba de viaţa lui.

— Nu o să ne spună, zise Marc. O să ne arate.

Telefonul ieftin al lui Horvat nu avea decât un singur număr în memorie şi era setat să şteargă toate mesajele după prima citire. Dar două lucruri rămâneau vizibile şi încă stocate pe telefon. Marc accesă memoria redundantă a telefonului şi reconstitui ultimul mesaj pe care îl primise.

întoarse laptopul spre Vanja.

— Nu ştiu croată. Ce zice?

— E de săptămâna trecută. De la Bojan. îi spune că o să fie în oraş. E ca o avertizare. Bojan spune că nu vrea să îl deranjeze nimeni.

Marc îi dădu laptopul.

— Scrie alt mesaj. Dă-te drept Bojan şi spune-i lui Horvat să meargă să îl vadă. Nu da detalii multe. „Vino acum”, ceva de genul.

— De ce?, întrebă Vanja fără să ia laptopul.

— Vezi tu, mergem la noroc, îi explică Marc. Dacă Horvat ştie unde sunt fraţii Kurjak...

— Poţi să îl urmăreşti, spuse celălalt bărbat, dând din cap. Bine, înţeleg, spuse el, începând să caute şi să apese tastele. Ar trebui să îl jignesc, adăugă el. Bojan face aşa tot timpul.

— Orice ca să pară real, fu Marc de acord. Doar să nu exagerezi.

în timp ce celălalt bărbat tasta cu perseverenţă, Marc scoase camera digitală şi o îndreptă cu atenţie spre intrarea în secţia de poliţie.

— Gata, spuse Vanja în cele din urmă, cu un zâmbet. Am scris „Hei, prostule. Vrem să vii acum. Nu ne face să aşteptăm".

îi dădu laptopul înapoi şi Marc trimise mesajul ca venind de pe numărul lui Bojan.

— Gata?, întrebă celălalt bărbat, plin de speranţă. Acum îmi dai telefonul?

— Poţi să iei telefonul, eşti în siguranţă, răspunse Marc. Şi cu Luka cum rămâne? Dacă ajung fraţii Kurjak la el? Ce se întâmplă cu familia lui, dacă moare?

Se bază pe loialitatea lui faţă de vărul său.

— Vrei să se întâmple aşa ceva?

Prin lentilele camerei, Marc îl văzu pe Horvat ieşind din secţia de poliţie, încruntându-se la cerul mohorât al dimineţii şi la posibilitatea implicită a ploii. Poliţistul merse spre maşină. Horvat urmărise Volkswagenül lui Pavic cu o noapte în urmă şi schimbarea de roluri părea corectă.

— Maşina Lada verde de acolo, spuse Marc arătând spre maşină înainte ca Vanja să poată răspunde la ce îl întrebase mai înainte. Urmăreşte-o şi nu ieşi în evidenţă. Dacă o dăm în bară, s-a terminat tot.

Vanja spuse ceva în şoaptă, în mod clar o înjurătură şi porni motorul.

— Vorbesc eu, spuse Bojan, aşezându-se lângă biroul mare de stejar din spatele încăperii. Africanii respectă atitudinea.

Neven făcu o faţă acră şi puse o cârpă pe valiza de oţel din partea cealaltă a camerei.

— Pot să arăt atitudine când vreau, insistă el, ducându-şi mâna la cap. A mea e toată aici, nu în alte părţi ca a ta, frate.

— Doar taci şi lasă-mă pe mine să mă ocup. Vrem să plece cât de repede se poate, spuse el dând din cap. Se întâmplă prea multe dintr-odată. E ultimul lucru de care avem nevoie acum. Trebuie să scăpăm de el şi să găsim un loc sigur pentru *aia,* zise el îndreptând un deget spre valiza acoperită.

— Dar depozitul de pe şantier... începu Neven să vorbească, dar tocmai se auzi un ciocănit la uşa biroului.

Intrară Big Mislav şi Erno, alt şofer de-ai fraţilor Kurjak, urmaţi de piratul războinic.

Ramaas intră şi îşi scoase ochelarii de soare. Aruncă privirea aceea ciudată, pe jumătate goală, asupra lui Neven şi acesta se strădui să îi răspundă cu un gest nonşalant din cap – dar prezenţa africanului îl neliniştea şi nu voia să fie acolo. Ramaas îl făcu pe Neven să se gândească la bombă, ascunsă în încăpere. Atât ea, cât şi Ramaas aveau forţe distructive la care nu voia să fie martor.

Bojan spuse câteva banalităţi, întinzându-i mâna piratului războinic. Ramaas îi răspunse, strângându-i mâna scurt.

— Avem afaceri de discutat, spuse el.

— Te anunţ că ai venit într-un moment prost, spuse Bojan, făcând să pară că face o confidenţă. Avem o problemă cu poliţia locală. *Spioni,* zise el, accentuând ultimul cuvânt. Poţi să te întorci diseară?, întrebă el, aruncând o privire spre Mislav şi Erno. Te cinstim cu o masă bună după mâncarea aia proastă din avion. Cu o cameră, cu o femeie dacă vrei.

— Nu sunt aici pentru plăceri. Sunt aici din motive esenţiale, spuse Ramaas îndreptându-se încet spre mijlocul camerei, iar Neven văzu cum Mislav venea după el.

Bărbatul aştepta să se întâmple ceva rău.

Neven se aşeză pe un scaun şi se strădui să simuleze un aer distant. Nu îi plăcea să recunoască faptul că africanul îl făcea să se simtă neliniştit. Ignoră gândul, spunându-şi că oricât de periculos ar fi fost, Ramaas nu era decât un pirat, un bandit grosolan, nu prea sofisticat. Avea idei măreţe, evident, dar Neven se îndoia că va avea vreodată inteligenţa să le îndeplinească.

La prima lor întâlnire rămăsese cu impresia ca Ramaas era viclean ca un şacal, dar needucat.

— Bineînţeles, spuse Bojan, întorcându-se la birou şi aşezându-se.

îi oferi un scaun şi lui Ramaas, dar africanul nu acceptă.

— Afacerile pe primul plan. La urma urmei, colaborarea noastră a fost profitabilă pentru toate părţile implicate.

De-a lungul anilor, mulţi bani din Somalia intraseră în seifurile sârbilor din spălarea de bani şi taxe pe care le luau navelor comerciale. Banii din ultima sursă se împuţinaseră în ultima vreme deoarece forţele navale ale ONU îngreunaseră accesul piraţilor în Golful Aden, dar clanurile piraţilor erau inventive. Traficul de droguri, arme şi oameni compensaseră acest lucru pentru o vreme. Se auzea că piraţilor începuse să le meargă bine din nou, dar trecuseră luni de zile de când făcuseră ultimul depozit de bani.

Acum că Ramaas se afla acolo, Neven se aştepta ca acea lipsă să ia sfârşit.

— Crezi în soartă?, îi întrebă Ramaas. în Dumnezeu, o forţă sau o

putere, nu contează sub ce formă. Credeţi?

— Din experienţa mea, tu îţi faci norocul, spuse Neven, neputând masca un pufnit dispreţuitor.

— Am avut o revelaţie, spuse africanul, ignorându-l complet. O să îţi povestesc. într-o dimineaţă, pe mare, am înţeles ceva.

Neven îi aruncă fratelui său o privire nedumerită. „Despre ce vorbeşte?". Bojan îi răspunse ridicând uşor din umeri.

— Am făcut multe, continuă Ramaas, ca şi când îi învăţa o lecţie. Dar nu s-a schimbat nimic pentru mine şi clanul meu. Sărăcia. Opresiune. Ruină. Şi nu pleacă. Aşa că o să schimb lucrurile. Deja am început.

— Sunt multe cugetări pentru un singur om, spuse Bojan, aplecându-se înainte. Spui că ai învăţat toate astea pe mare?, întrebă el, dând din cap, cu un aer uşor de superioritate. Mie nu mi-au plăcut vapoarele niciodată.

Ramaas îşi dădu seama de insultă şi îşi arătă dinţii pentru o secundă.

— Asta e pentru tine, zise el, băgând mâna în buzunarul jachetei, fără urmă de teamă când Mislav duse mâna spre mânerul armei sale, din reflex.

Ramaas scoase o bucată de hârtie şi o puse pe biroul lui Bojan.

— Toate informaţiile sunt aici. Transferuri bancare. Informaţii de rutare.

— Şi ce vrei să fac cu ele?, întrebă Bojan ferm, păstrându-şi aerul de superioritate.

— Am venit aici după banii mei, răspunse Ramaas. Până la ultimul dolar. Mi-i *retrag.*

Calmul fals al lui Neven se disipă.

— Am avut o înţelegere, Ramaas...

— Se termină acum, spuse piratul. Afacerea noastră s-a terminat. Ţi-am arătat respect venind aici în persoană să vă anunţ.

— Venind aici *singur,* adăugă Neven rânjind, cu ochii în patru după vreo ameninţare cât de mică.

— Numai că nu poţi să îmi dai banii, spuse Ramaas, ignorând din nou cuvintele lui Neven, de parcă nici nu le-ar fi auzit. Pentru că nu îi ai.

— Bineînţeles că îi avem, minţi Bojan cu uşurinţă. Dar aici lucrurile se fac într-un anumit fel. Aici nu e Africa – nu dăm ultimatumuri dintr-odată şi ne aşteptăm să fie respectate imediat. Nu aşa se fac afacerile!

— Nu ai banii mei, repetă Ramaas, cu o siguranţă înspăimântătoare. Până acum, nu eram sigur. Dar acum ştiu.

Bojan se ridică, dispreţuitor.

— Uite, suntem toţi obosiţi. Tu ai făcut o călătorie lungă, noi am avut o noapte albă...

Neven îl văzu pe Big Mislav înţelegând aluzia şi îndreptându-se spre Ramaas, cu mâna la armă.

— Vino mâine, continuă Bojan, să vorbim despre asta când suntem toţi odihniţi...

Mislav atinse braţul piratului şi făcu cea mai mare greşeală din viaţa lui. Ramaas făcu ceva cu ochelarii din mâna lui şi îi înfipse în ochiul drept al lui Mislav, care se împletici, dându-se înapoi şi ţipând de durere.

Neven sări speriat de pe scaun în timp ce Ramaas smulse arma semiautomată de la centura lui Mislav şi o folosi să îl lovească, doborându-l la podea. Erno bâjbâi după arma sa, dar piratul ajunse la el din doi paşi rapizi şi îl culcă la pământ.

Bojan avea un pistol Python butucănos într-un sertar de la birou şi se întinse după el, dar fu şi el prea încet. Ramaas traversă încăperea şi îl împunse în ceafa cu pistolul Taurus.

îl trase de parcă ar fi fost uşor ca un fulg şi îl aruncă între cei doi bărbaţi de pe jos.

— Nu vin mai târziu, spuse Ramaas. Unde sunt banii mei?

Neven scânci, zbătându-se în strânsoarea bărbatului.

— Nu putem să ţi-i dăm pe loc! se răsti Bojan. Fii rezonabil!

— Nu mă interesează raţiunea, răspunse Ramaas, apoi schimbă tactica. Ştii de ce ţi-am folosit serviciile aşa mult timp, Kurjak?, întrebă el fără să aştepte un răspuns. Pentru că preţuieşti familia. înţeleg asta. Clanul meu e important pentru mine. Legăturile astea te fac puternic, zise el uitându-se la Neven. Dar asigură şi un avantaj la nevoie. îl împuşc în gât. O să se înece cu propriul sânge. O să vezi tot.

Nu era urmă de şovăială în cuvintele piratului, iar Neven clipi, ochii împăienjenindu-i-se.

— Frate, te rog...

— Dă-ne timp, insistă Bojan, cu o expresie de neajutorare ieşită din comun pe faţă. O să fac ce îmi ceri. Numai nu face ceva ce ai putea regreta... Nu e nevoie de aşa ceva!

— Crezi că aş ezita să omor pe cineva?, întrebă Ramaas dând din cap.

— Putem face o înţelegere! spuse Neven, înecat de plâns. Să ne- negociem un... un bonus pentru întârziere!

„Somalezii sunt mereu lacomi", îşi spuse el. „Pot să îl mint".

Ramaas mişcă arma până când ţeava îi împunse carnea moale a gâtului.

— Nicio întârziere.

Panica îl invadă, în timp ce Neven înţelese cât de greşit procedase. Cuvintele îi ţâşniră pe gură.

— Nu îi avem, *nu mai avem banii!* I-am folosit, i-am cheltuit, avem ceva *mai bun!*

— Mai bun?

Simţi respiraţia fierbinte a lui Ramaas în ceafa.

— Arată-mi.

— Bine...

Bojan puse jos pistolul şi se îndreptă cu prudenţă spre valiza de metal. Deschise capacul şi se îndepărtă, astfel încât Ramaas să poată vedea dispozitivul nuclear dinăuntru şi simbolul inconfundabil de avertizare radioactivă.

— E falsă, rânji Ramaas şi armă pistolul. Cred că o să vă omor pe amândoi acum.

Neven auzi zgomotul fatal al mecanismului pistolului şi îşi goli vezica instant.

— E reală! ţipă el. Te rog nu mă omorî, e reală, e *reală...* zise el, cu lacrimi curgându-i pe faţă.

— Ne poate îmbogăţi pe toţi, spuse Bojan cu disperare.

Apoi Neven îşi dădu seama că Ramaas îi dăduse drumul, iar sunetul ca un mârâit zgomotos pe care îl auzea era râsul piratului.

— Semnul meu, le spuse el.

Horvat deschise uşile de sticlă şi intră în cazinoul Queen's High, privind în jur cu un aer de indiferenţă. Locul nu era deschis în mod oficial, dar, ca în majoritatea afacerilor fraţilor Kurjak, mereu se întâmpla ceva suspect.

O blondă cu părul sârmos, cu atenţia acaparată de o revistă se uită la el şi strigă:

— Am închis!

— Nu am venit aici să pierd bani, spuse Horvat din colţul gurii.

încăperea principală era goală, în afară de câteva femei bătrâne care

foloseau aspiratoare zgomotoase pe covorul uzat şi de un tânăr musculos îmbrăcat cu o bluză sport şi cu nişte blugi, care stătea lângă ruletă. îl văzu pe Horvat şi merse spre el. Blonda veni şi ea, protestând.

Tânărul îi făcu semn să plece şi îl opri pe Horvat.

— Ce vrei? E prea devreme pentru *Senior Citizens Night,* bătrâne.

— Copil prost.

Horvat îşi deschise geaca astfel încât prostul să îi poată vedea arma din teacă şi insigna de poliţist.

— Am o întâlnire.

— Nu, nu ai, insistă gardianul. Poliţiştii nu înseamnă nimic pentru mine.

Răbdarea lui Horvat era pe sfârşite. Nu dormise prea mult în ultimele

douăzeci şi patru de ore cu tot ce se întâmplase şi doar nicotină şi furia îl mai ţineau în picioare.

— Ascultă, prostule. Bojan m-a chemat. Aşa că du-te şi spune-i şefului tău că Franko e aici aşa cum a cerut sau cele două prietene ale tale de acolo o să vadă cum te dau cu capul de unul din aparate!

— Bojan nu e aici...

— Ţi se pare că sunt prost? *Du-te şi cheamă-l.*

Tânărul se opri, gândindu-se la riscuri. Horvat era destul de bătrân ca să îi fie tată, dar avea statura şi apucăturile ameninţătoare.

— Bojan are o întâlnire, spuse el, în cele din urmă. Mi-a spus să nu primesc pe nimeni.

— Ce naiba?, spuse Horvat, scuipând pe covor şi luând iPhone-ul strident. Ar face bine să nu mă facă să îmi pierd timpul.

încercă să apeleze singurul număr din memorie, dar telefonul nu mergea şi dura de două ori mai mult ca de obicei să răspundă la fiecare tastă pe care o apăsa. îl scutură furios.

— *La naiba!* O să mă enerveze fiecare lucru azi?

„Bine", îşi spuse Marc, privind în sus spre cazino şi apoi din nou spre laptop.

— Poţi să parchezi în spate?

— Da, răspunse Vanja îmbufnat. De ce?

— O să aflăm dacă fraţii Kurjak chiar se joacă cu focul.

Conectat la telefonul lui Horvat, Marc începu să lucreze să transforme dispozitivul în omul său de interior. Mai întâi, instală de la distanţă o copie a aplicaţiei CellRAD pe telefon şi o rulă; în momentul

în care poliţistul corupt se apropia de o sursă radioactivă, Marc avea să ştie. Apoi activă microfonul telefonului şi dădu volumul laptopului tare astfel încât Vanja să poată asculta.

— Fii atent aici, îi spuse el. Trebuie să ştiu ce se întâmplă acolo.

Vanja parcă maşina şi se încruntă ascultând vocea lui Horvat.

— E supărat în legătură cu ceva.

— Nu e mereu aşa?, spuse Marc analizând spatele cazinoului.

O uşă de evacuare în caz de incendiu era ţinută deschisă de o ladă goală de bere. Nu se vedeau decât umbre dinăuntru.

Un sentiment vechi, familiar de anticipare se trezi în el – sentimentul unei decizii irevocabile care se apropia rapid, decizia de a merge sau nu, venind ca un tren. Dacă s-ar fi dat jos din maşină, unde ar fi ajuns? Cei din clădirea de alături încercaseră să îl omoare o dată deja şi dacă le-ar fi dat altă şansă... Marc ignoră gândul şi îşi întoarse atenţia din nou spre laptop.

în fereastra aplicaţiei CellRAD, detectorul se schimbă dintr-odată din verde în galben.

Ramaas zâmbi larg în timp ce se uita la omul fraţilor Kurjak care, cu faţa însângerată, îi aruncă o privire criminală.

în acel moment, Ramaas se simţea invulnerabil. Doar cu puţin timp în urmă, fusese supărat de veştile lui Guhaad şi de probabilitatea ca sârbii să îl şi jefuit în cel mai critic moment. Dar înţelesese ce se întâmplase şi de ce.

„Un test final al credinţei mele, făcut de mâna lui Waaq, o provocare", îşi spuse el. „Să vadă dacă cedez disperării sau dacă o depăşesc şi îi rămân fidel". Acolo, în încăperea învechită, tristă, un moment de adevăr avusese loc şi, în timp ce Ramaas îl procesa, văzu chiar şi mai clar cum fusese predestinat să se întâmple.

Credea că are nevoie de bani pentru misiunea sa, dar gândirea lui fusese prea limitată. Dumnezeu îi arătase asta prin acest cadou, această *binecuvântare.*

Ramaas atinse cu mâna suprafaţa dispozitivului. Spaţiile cilindrice dinăuntru erau călduţe la atingere.

— Cum *el,* îl întrebă el pe cel mai tânăr dintre fraţii Kurjak. Să vezi în sfârşit adevărul acolo unde erau numai minciuni înainte?

— Valorează mai mult decât am dat pe ea, spuse Bojan, din capătul celălalt al încăperii. Mult mai mult. Şi cu tine ca asociat, ne putem îmbogăţi.

Ramaas se întoarse să se uite la el, închizând capacul valizei cu mâna liberă. Fraţii Kurjak îi păreau dintr-odată foarte mărunţi, cu fixaţia lor pentru bani.

— Credeţi că ştiţi de ce am venit aici azi, nu? Lăcomie?, întrebă el dând din cap. Nu. Nu vreau avere. Vreau *putere.*

Scoase telefonul din buzunar şi îl sună pe Zayd. Ca de obicei, acesta răspunse după un singur ţârâit.

— Sunt gata. Care sunt ordinele tale?

— Nu mai avem nevoie de ei, spuse el în arabă. Şterge toate urmele care ne leagă de *gaal.*

— Te contactez când termin.

Zayd închise şi Ramaas trase o gură de aer.

La uşa biroului, alt om de-ai fraţilor Kurjak se opri în prag, ne vrând să intre fără o permisiune explicită.

— Tu ce mai vrei?

— Franko Horvat e jos, spuse gardianul. Vrea să vă vorbească.

Bojan înjură furios şi se holbă la monitoarele din spatele biroului. Ramaas văzu o siluetă singuratică pe unul dintre ecrane, stând lângă o masă de poker.

— Scapă de idiot, spuse cel mai mare dintre fraţii Kurjak. Am cea mai proastă zi din viaţa mea!

— Nu acceptă un refuz, se plânse gardianul.

înainte ca Bojan să poată răspunde, Ramaas făcu un gest expansiv, larg cu mâna.

— Du-te la prietenul tău, spuse el, odată cu acest ordin devenind clar cine era la conducere. O să vorbesc cu fratele tău până te întorci.

Se sprijini de marginea biroului, vizavi de locul unde stătea Neven, stingher. în timp ce uşa biroului se închise, Ramaas examină faţa celuilalt bărbat în căutare de semne de duplicitate.

— Spune-mi mai multe despre acest premiu, spuse el, arătând spre valiza de oţel cu pistolul Taurus pe care încă îl avea în mână. Vreau să ştiu tot.

Indicatorul deveni din galben, portocaliu şi mesajul EVENIMENT RADIOLOGIC DETECTAT apăru pe mijlocul ecranului de la laptop.

— La naiba. E aici, spuse Marc.

— Nu e bine, aşa-i?, întrebă Vanja.

Marc reuşi să facă un semn cu capul. Luă telefonul şi formă un număr.

— Jurgen Goss, spuse vocea de la capătul celălalt.

— îţi aduci aminte ce ţi-am spus în spital?, întrebă el fără să piardă timpul cu o introducere. Uite, amice, îmi pare rău, dar nu ţi-am spus toată povestea.

— Marc? Unde eşti? De Witt e turbat, e...

— Ascultă-mă, vorbi Marc peste el. Nu eram sigur înainte, dar acum sunt. Fraţii Kurjak au materiale nucleare în oraş. Sunt lângă cazinoul Queen's High, unul dintre locurile lor şi CellRAD se aprinde ca un pom de Crăciun. Trebuie să ajungi la Schrader, să îi spui să vină cu întăriri SWAT aici, cu o echipă Hazmat, cu tot tacâmul... zise el pierzându-şi răsuflarea, apoi continuând. Mă auzi?

— Marc... schimbă Goss subiectul, iar pentru un moment păru că se întrerupsese convorbirea.

— Jurgen, sunt foarte serios. Lasă-mă să îţi trimit valorile, sunt la fel ca înainte...

— Te cred, îl întrerupse Goss. Ah, aş fi vrut să nu te cred.

Marc auzi un zgomot în timp ce celălalt bărbat se ridică de la birou şi se îndreptă undeva unde nu putea fi auzit.

— Am făcut ce mi-ai cerut, am căutat faţa. Nu am găsit nimic în baza de date europeană, aşa că am mai căutat. în cele din urmă l-am găsit într-o listă neagră de pe un server militar de spionaj NATO.

— Militar?, repetă Marc.

— Numele lui e Oleg Fedorin. Până de curând, general în *Strategic Rocket Corps* al Federaţiei Ruse.

Marc îl ascultă pe Goss spunându-i despre o ştire care circula în buletinul de ştiri Russia Today, de la Moscova, din acea dimineaţă despre concedierea lui Fedorin din armată din cauza „comportamentului neacceptabil şi nepotrivit sexual”.

— Ce spune NATO despre el?, întrebă Marc cu o voce stinsă.

— Ceva la fel de vag, răspunse Goss. Fedorin e... adică e cunoscut ca având legături cu ceva cu numele de cod „Exil”, dar doar la atât am putut să am acces. Tăcu o clipă.

Marc, omul ăsta e un adevărat luptător din Războiul Rece, din vremurile de demult. Dacă le vinde materiale radioactive fraţilor Kurjak, ar putea să aibă şi o rachetă balistică acolo din câte ştim.

— Spune-i lui Schrader să vină aici, repetă Marc, în timp ce cuvintele lui

Goss îi răsunau în minte. Nu îmi pasă ce scuză găseşti. Adu-o aici! spuse el închizând şi uitându-se la Vanja.

— E foarte rău, nu?, întrebă celălalt bărbat.

— Angajatorii tăi tocmai au devenit traficanţi mondiali de primă mână, îi spuse Marc. Dacă aş fi în locul tău aş pleca cât de repede aş putea, zise el, apoi făcu o pauză şi căută în buzunar telefonul vechi al lui Pavic şi i-l dădu. Eşti liber.

Vanja dădu din cap.

— Privirea ta spune altceva.

— Da.

Marc încă avea pistolul CZ 75 al lui Vanja şi îl scoase din geantă, verificând magazia şi prezenţa unui glonţ pe ţeavă.

„Ce faci, Marc?” Vocea interioară, vocea lui Sam, îi trecu prin minte. „Dacă intri acolo, eşti pe cont propriu”.

— Da, repetă el. Vanja, ascultă. Mai fa un ultim lucru pentru mine. Cheamă poliţia.

Marc îndesă laptopul în rucsac şi şi-l puse în spate. Spune-le că ai văzut un bărbat înarmat intrând în Queen's High. Spune-le că ai auzit împuşcături şi pe cineva strigând ceva despre o bombă nucleară. Ultima parte e foarte importantă. Bombă *nucleară,* da?

— Ce?, întrebă Vanja aruncând o privire spre cazino. De ce?

Marc deschise uşa Fiat-ului şi ieşi, ţinând pistolul jos, la coapsă, ascuns.

— Pentru că într-un minut sau două, asta se va întâmpla.

Capitolul 7

— De câte ori aud numele tău, mi se întâmplă ceva rău, mârâi Bojan la Horvat în timp ce trânti uşa, îndreptându-se spre cazino. Nu îmi aduci decât *dezastrul*

Horvat privi în sus de la masa de poker de care se rezema, aruncând iPhone-ul auriu pe materialul verde.

— Problema, începu el, este că tu crezi că sunt la fel ca imbecilii de care eşti înconjurat, zise el, arătând spre tânărul cu tricoul sport. Nu sunt angajatul tău, Kurjak! Avem o *înţelegere.* Asta nu înseamnă că poţi să îmi dai ordine când vrei tu!

Bojan se opri în faţa lui şi se holbă la el cu o privire pe jumătate exasperată, pe jumătate furioasă.

— Despre ce... tot... vorbeşti?, pronunţă el de parcă ar fi vorbit cu un copil imbecil. De ce eşti aici? Ce s-a întâmplat acum?

Bănuiala începu să îşi facă loc în mintea lui Horvat.

— Asta am venit să te întreb! Vă curăţ de zor urmele şi tu îmi spui să mă opresc din ce fac şi să vin în văgăuna asta?, întrebă el luând iPhone-ul şi fluturându-l în faţa lui Bojan. „Nu ne face să aşteptăm?” Nu sunt la dispoziţia ta!

Urmări reacţia celuilalt bărbat. Privirea lui Bojan se fixă pe telefonul auriu.

— Nu te-am contactat. Neven nu te-a contactat... zise el năpustindu-se înainte şi smulgându-i telefonul din mână. Ce ai făcut?

— Am primit un mesaj, spuse Horvat gândindu-se dintr-odată cât de încet mergea telefonul. De pe numărul tău.

Bojan ridică telefonul şi ţipă la Horvat.

— Dinozaur prost! Nu ţi-am trimis nimic! A fost interceptat, cineva a... zise el dându-şi seama şi albindu-se la faţă. Te-a urmărit cineva? Horvat, i- ai adus la noi?

Horvat clipi, toată îngâmfarea lui obişnuită dispărând într-o clipă.

Bojan ţipă la gardianul în tricou.

— Idiotul ăsta ne-a deconspirat locul. Scoate-i pe toţi afară!

— Nu am spus nimănui... încercă Horvat să îşi recâştige ceva din

poziţie.

Nu avea de gând să le permită fraţilor Kurjak să dea vina pe el.

— Taci! zise Bojan aruncând telefonul la podea şi călcând pe el. Să nu te mişti de aici. O să revin imediat!

Marc se rezemă de peretele exterior al cazinoului şi aruncă o privire prin uşa de incendiu deschisă. Un coridor întunecat, înţesat cu vrafuri de lăzi, îşi croia drum spre interiorul clădirii şi Marc intră, ţinând pistolul semiautomat într-o mână şi strângând legitimaţia sa de la Europol în cealaltă.

Străbătuse jumătate din coridor, spre uşa de la capătul lui, când aceasta se deschise. Două femei în vârstă, în uniforme de femei de serviciu, ieşiră agitate şi speriate. Văzură arma şi înlemniră.

— Poliţia, şopti el, ridicând legitimaţia de parcă ar fi fost o insignă a autorităţii şi nu lucrul care îi permisese să treacă de punctul de securitate al secţiei. Adică, a, *Policija,* zise el oftând şi făcând semn cu capul spre uşă. Ah, nu contează. Ieşiţi.

Femeile trecură repede pe lângă el. Marc le aşteptă să iasă şi apoi se furişă spre uşa cealaltă. îşi ţinu respiraţia, căutând să audă voci sau sunete.

Auzi pe cineva ţipând şi un răspuns mârâit. A doua voce o auzise cu doar câteva clipe în urmă, de pe bancheta din spate a maşinii lui Vanja. Horvat era încă în clădire.

Marc trase câteva guri de aer ca să îşi calmeze bătăile rapide ale inimii şi înaintă din nou.

Ramaas îl asculta pe Neven Kurjak în timp ce infractorul rostea fraze fragmentate, întrerupte. Engleza nu era limba maternă a niciunuia dintre ei, dar o ştiau ambii destul de bine ca să se înţeleagă. Neven ştia că viaţa lui era în mâinile lui Ramaas, iar Ramaas ştia că Neven era îngrozit de el.

Zâmbea ca un lup, având în vedere situaţia de faţă. Neven vorbea despre dispozitiv, referindu-se la capacităţile lui distrugătoare îngrozitoare şi, din nou, despre valoarea lui materială. îi arătă lui

Ramaas un folder plin cu planuri şi cu schiţe tehnice şi în timp ce piratul cerceta diagramele deosebit de complexe, o idee vicleană îi încolţi în minte. O puse deoparte pentru moment, o lăsă să se dezvolte. Avea probleme mai urgente de rezolvat pe moment.

Neven îi spuse că arma putea fi activată de la distanţă, dezactivată sau

detonată cu o serie de comenzi transmise prin unde radio de joasă frecvenţă. Acele comenzi erau formate din şiruri de treisprezece litere.

— Am învăţat pe dinafară codul pe care ni l-a dat rusul, insistă Neven. Ca să mă simt în siguranţă.

— Bine, spuse Ramaas, încuviinţând cu generozitate din cap. Dumnezeu ţi-a dat un scop.

Neven îşi schimbă poziţia, inconfortabil, neştiind cum să interpreteze cuvintele lui.

— O.K., reuşi el să zică, după o pauză.

— Cred că o să am nevoie de cineva ca tine, continuă Ramaas, îndreptându-se spre biroul lui Bojan.

Pistolul Python de calibru mare al lui Bojan era încă acolo unde îl lăsase şi Ramaas îl studie înainte să îl ia în locul pistolului Taurus, mai mic, pe care îl luase mai înainte. Arma mare se potrivea confortabil în mâna lui şi decise să o păstreze pentru colecţia sa.

îl văzu pe Bojan pe monitoarele de securitate certându-se cu un intrus, ambii ţipând aşa tare că, din spaţiul plin de rezonanţă al cazinoului gol, îi putea auzi vag prin pereţi. îl văzu pe Bojan plecând şi dispărând de pe cameră.

— Fratele tău e supărat, spuse Ramaas întorcându-se spre Neven, care tresări când văzu pistolul Python din mâna lui.

— Horvat... îi pronunţă Neven numele, apoi trase o gură mică de aer. E poliţist. îl plătim, dar...

— Vrea mereu mai mult?, întrebă Ramaas, înclinându-şi capul. îi ştiu pe cei ca el. Oameni care cred că totul li se cuvine.

— Eu nu sunt aşa, i-o trânti Neven.

— Minţi, spuse Ramaas, privindu-l dezamăgit.

Uşa biroului se deschise brusc şi Bojan intră grăbit, roşu la faţă şi transpirat.

— Trebuie să plecăm imediat, insistă el. Locul ăsta nu mai e sigur. Horvat a făcut-o de oaie!

Se uită la fratele lui, apoi la Ramaas.

— Trebuie să pleci.

— Sunt de acord, spuse Ramaas şi îl împuşcă pe Bojan în cap. Corpul său se prăbuşi peste un scaun şi alunecă la podea.

Neven scheună ca un câine rănit şi îşi acoperi faţa cu mâinile tremurânde. începu să se bâlbâie în croată, aşa că Ramaas se îndreptă spre el şi îi puse la tâmplă metalul fierbinte al ţevii pistolului. Acesta strigă şi se feri, dar Ramaas îl ţinu pe loc.

— Nu îmi place cum mi-a vorbit fratele tău. Nu am nevoie de el, spuse el arătând cu pistolul spre valiza de oţel. Ia-o.

Neven se ridică în picioare şi ridică valiza de pe podea.

— Bojan... E mort?, reuşi el să întrebe, de parcă realitatea nu i-ar fi fost suficient de clară.

Ramaas nu văzu niciun rost să răspundă la întrebarea fără sens.

— Unde e maşina care m-a adus aici?

— Af... Afară...

Ramaas dădu din cap.

— Du-mă la ea, sau o să te alături fratelui tău.

Horvat se ghemui lângă grămada de sticlă spartă şi circuite strivite care rămăseseră din iPhone şi o împunse cu degetul său gros.

Era posibil? îi fusese instalat un fel de virus pe telefon fără să ştie? Se încruntă. Horvat avea o relaţie plină de neîncredere cu tehnologia, care nu mergea mai departe decât folosirea cablului TV, unde urmărea pornografie, şi a calculatorului vechi de zeci de ani de unde trebuia să îşi scrie rapoartele. După o clipă, se gândi la austriacul dolofan din biroul Europol. „A avut tupeul să facă aşa ceva?”

Horvat decise că nu avea să aştepte să vadă dacă paranoia lui Bojan era justificată şi se îndreptă spre ieşirea din clădire. îşi dădu seama că instinctul nu îl înşelase când se întâlni cu englezul cu privirea dură, care îi tăie calea.

— La naiba, spuse Horvat, cu mâinile în lateral. Celălalt bărbat îl ameninţă cu arma. Ce crezi că ai să rezolvi aici?

— Bună, urâtule, spuse Dane, cu un ton plin de venin. Bună încercare cu incendiul. Totuşi, nu a ţinut. Vrei să încerci din nou?

— Lasă-mă să îţi spun ceva, spuse Horvat încet. Ai dat de belele, englezule. Aş spune că până peste cap.

— Da, recunoscu Dane. Am parte de multe lucruri de genul ăsta, spuse el înaintând şi ridicând pistolul. înapoi! Nu îmi pasă pe cine sau ce ştii, de data asta nu scapi.

— Eu sunt poliţist, nu tu, insistă Horvat.

Se uită în jur şi zări pe unul dintre oamenii fraţilor Kurjak, prostul pe care îl cunoscuse mai devreme. Tânărul dovedi totuşi ceva inteligenţă ascunzându-se după masa de punto banco, furişându-se unde nu putea fi văzut de străin.

— Nu arestezi pe nimeni. Nu împuşti pe nimeni.

— Aşa crezi?, întrebă el, îndreptând pistolul spre genunchiul drept al lui Horvat. Vedem noi ce...

Zgomotul profund al unei arme cu ţeavă mare se auzi de undeva din clădire şi ambii tresăriră din cauza zgomotului neaşteptat. Prostul cu tricoul sport crezu că Dane trăsese şi ieşi din ascunzătoare, grăbindu-se spre englez. Horvat se întoarse, apucând o tavă cu jetoane de poker şi o aruncă spre ei. Se auzi altă împuşcătură, mai aproape, iar glonţul şuieră în timp ce ricoşă de un stâlp de marmură.

Luându-şi arma, Horvat se ascunse după un şir de aparate, în timp ce o a treia împuşcătură se auzi în aer. Telefonul lui Luka era un model mai vechi, pliabil, cu o carcasă de plastic care se crăpă imediat când Vanja o folosi greşit. O rupse şi aruncă bucăţile în jgheab, împingându-le cu piciorul prin gura unui canal.

Se îndreptă spre maşină şi deschise uşa. Mintea lui Vanja era încă zdruncinată de tot ce îi spusese acest Dane. Toate informaţiile despre *radiaţii* şi *bombe...* Tremura de frică.

Dacă era să fie sincer cu el însuşi, era ceva mai mult decât un escroc mărunt, un şofer pentru fraţii Kurjak şi o gardă ocazională când era nevoie. Vanja ştia destule încât să îşi facă o părere

avizată despre oamenii pentru care lucra – dar lucrurile despre care vorbise Dane erau cu mult peste infracţiunile lor obişnuite. Se gândi la vărul său, Luka, acolo în spital, secătuit şi palid. Se gândi de ce i-ar face cineva aşa ceva şi ce altceva ar putea face aşa oameni.

într-o oră, Vanja ar fi putut fi departe de Split. într-o zi ar fi putut trece graniţa şi ar fi putut merge la o fată drăguţă slovenă pe care o cunoştea, din Trieste.

Se auzi o împuşcătură, apoi altele. Vanja îşi ţinu respiraţia ca să audă sirenele poliţiei apropiindu-se, dar nu auzi nimic.

Lucrurile începură să îi scape de sub control. Croatul ajunse în spate şi îl prinse pe Marc de mâna cu arma, luptându-se stângaci, încercând să îl sugrume cu mâna cealaltă. Marc se chinui pentru o clipă, neputând să ridice

arma.

Aplecându-se în faţă cât de mult putu, Marc îndreptă arma CZ 75 în sus şi în spate, pe deasupra umărului, în direcţia aproximativă a capului atacatorului. Apăsă pe trăgaci cât de repede putu, gloanţele irosindu-se fără folos în tavanul cu oglindă de deasupra. Gazele fierbinţi îi arseră ceafa şi se dădu înapoi, dar fumul şi cartuşele folosite de 9 mm îl loviră pe gardianul fraţilor Kurjak în faţă şi acesta ţipă de durere. îi dădu drumul lui Marc, acoperindu-şi ochii.

Marc se întoarse şi îl lovi în gât cu mânerul pistolului, trântindu-l pe covor.

Altă împuşcătură se auzi din cazino şi display-ul de neon de forma a patru aşi explodă în timp ce glonţul îl rată la milimetru pe Marc. Acesta se feri, zărindu-l pe Horvat fugind de-a lungul încăperii. Poliţistul se opri în prag, trăgând din nou ca să îl descurajeze să îl urmărească, înainte să dispară din raza lui vizuală.

Marc verifică magazia pistolului CZ 75 şi se grăbi după el. Luă un taburet metalic din faţa unui aparat şi îl azvârli spre uşă. Se aşteptă ca Horvat să îl aştepte de partea cealaltă, dar nicio împuşcătură nu veni spre el.

în faţa lui erau depozite şi birouri. O uşă era deja deschisă.

înaintând încet, cu pistolul la înălţimea ochilor, Marc coti şi pivotă ca să poată vedea încăperea din faţa lui puţin câte puţin fără să iasă din zona sigură. Trebuia să fie biroul şefului – era evident. După o clipă, ştiu sigur. Corpul lui Bojan Kurjak zăcea pe podea, cu o parte din cap lipsă.

Horvat stătea în faţa a zeci de monitoare video, înjurând şi trăgând de camera care era înghesuită sub ecrane. încerca să o îndepărteze cu forţa, dar arăta ca un urs enervat care sfâşia o cutie cu mâncare şi nu putea să o deschidă. „Mai deştept decât pare”, se gândi Marc. „încearcă să scape de orice dovadă care atestă că a fost aici”.

Intră în cameră şi ţinti spre spatele lui Horvat.

— Puteai doar să deconectezi *drive-ul,* prostule. Nu e nevoie să îl distrugi. întoarce-te cu mâinile sus.

— Dispari! spuse Horvat şi se întoarse cu mai multă viteză decât îl crezuse Marc în stare, trăgând la întâmplare ultimele două gloanţe din pistol.

Marc trase şi el, ascunzându-se după un şezlong mare de piele şi i se

terminară gloanţele.

Horvat nu pierdu timp să reîncarce arma şi urlă năpustindu-se asupra lui, întorcând pistolul ca să îl folosească ca un ciocan.

Marc ieşi din ascunzătoare şi luă primul lucru pe care îl putea folosi ca pe o armă – o scrumieră de pe un stâlp de metal. Puse o mână pe el şi îl balansă, fapt care trimise scrumiera în bărbia lui Horvat. Scrumul şi chiştoacele se împrăştiară în aer şi poliţistul se împletici, dându-se înapoi. Marc aruncă arma improvizată şi se duse după el, fără să gândească, acţionând doar din instinct.

Horvat căzu peste o masă joasă de cafea, ţipând de durere şi Marc îl lovi tare peste faţă. Continuă să îl lovească, iar şi iar, de parcă ceva se dezlănţuise înăuntrul lui; furie reprimată şi lăsată să încolţească, revenind acum la suprafaţă cu violenţă. Degetele lui Marc zvâcneau de durere şi el gâfâi, dând drumul dintr-odată jachetei lui Horvat.

Se îndepărtă de croat, neştiind de unde venise atâta violenţă neaşteptată.

Mişcarea de pe unul dintre monitoare îi atrase atenţia. Marc văzu două siluete pe ecran. Una era a unui bărbat bine făcut, cu pielea închisă, cu un pistol mare, iar celălalt nu putea fi decât Neven Kurjak, palid şi speriat, urmându-l îndeaproape. Neven avea în mână valiza grea de oţel pe care Marc o văzuse în Dolphin Apartments. „Achiziţia lui Fedorin. Chiar aici”.

Aruncă o privire spre corpul lui Bojan şi se gândi la împuşcătura pe care o auzise. Nu era greu să îşi dea seama ce se întâmplase în încăpere.

în acele momente, bărbatul bine făcut şi Neven se aflau în partea din spate a cazinoului, dispărând de pe un ecran ca să apară pe altul, în timp ce treceau prin bucătării. Dacă ar fi ieşit, ar fi ajuns în parcare.

Marc încărcă pistolul CZ 75 şi se uită nervos spre Horvat, care încă era acolo unde căzuse. După tot ce făcuse poliţistul, Marc voia ca el să plătească, să sufere înjosirea de a fi retras din funcţie, să fie închis mult timp. Dar ce era în acea valiză era mult mai periculos decât un singur poliţist corupt şi nu îşi putea permite să o lase să îi scape.

Cu fălcile încleştate, Marc ieşi în fugă din birou şi se îndreptă spre bucătării.

în mintea lui Neven nu se auzea decât un tunet neîncetat, de parcă zgomotul împuşcăturii care îi luase viaţa fratelui său se repeta neîncetat într-un ciclu asurzitor. Ţiuitul din urechi şi respiraţia întreruptă îl făceau pe

Neven să îi fie greu să ţină pasul cu piratul, dar nu îndrăzni să încetinească pentru ca Ramaas să nu decidă că nu îi mai e de folos nici el.

Toată aroganţa şi superioritatea pe care crezuse că le are faţă de somalez se năruiră. într-o singură clipă, Ramaas îi arătase lui Neven cine deţinea puterea cu adevărat, smulgând viaţa din Bojan la fel de uşor ca şi cum ar fi stins o lumânare. Şi din acea clipă, soarta lui Neven era legată de a acestui psihopat. Se tot uita de jur-împrejur, sperând că aveau să dea peste câţiva din cei care trebuiau să îi apere pe fraţii Kurjak, dar cazinoul era gol. Prea temător să mai aducă oameni noi după ce luase bomba de la Fedorin, Bojan insistase să nu iasă în evidenţă. Şi acea decizie urma să îi ruineze. Big Mislav, Erno şi cine mai rămăsese cel mai probabil îl abandonaseră.

înghiţi în sec de frică şi trase de valiza de oţel. Era grea şi greutatea era distribuită inegal, aşa că se mişca de colo-colo în timp ce o căra. în faţa lui, Ramaas ajunse la o ieşire de incendiu şi o deschise cu o lovitură de picior. Undeva în spatele lor începu să sune o alarmă.

Ramaas se uită la el, cu ochiul negru sclipind.

— Nu e timp să fii curajos sau prost, spuse el. Fă ce îţi spun şi mai apuci să vezi răsăritul.

— Da... spuse Neven dând din cap, dar Ramaas deja plecase, alergând de-a lungul parcării, ocolind alte maşini în drum spre Mercedesul care îi aştepta. Ieşi din raza lui vizuală şi Neven gâfâi, prinzând valiza mai bine. I se părea că era din ce în ce mai grea cu fiecare pas pe care îl făcea şi tot ce voia era să o lase jos şi să fugă. „Bojan nu mai e". Nimic altceva nu mai conta. Se simţea pierdut fără fratele lui care să îl echilibreze.

Altă împuşcătură se auzi din partea cealaltă a parcării şi Neven îşi dădu seama că cineva – şoferul – *îl aşteptase,* rămăsese loial. Şi murise şi el.

— Neven Kurjak!

Vocea se auzise din spatele lui şi se sperie aşa tare că se întoarse pe jumătate şi căzu peste valiză, scăpând-o pe asfalt. Un tip alb cu o barbă zdrenţuită şi cu un păr ciufulit de un blond închis venea spre el, cu un pistol într-o mână şi cu un fel de legitimaţie în cealaltă.

— Ţine mâinile la vedere şi îndepărtează-te de valiză! strigă el în engleză. Eşti arestat!

— Cine... ?, întrebă Neven, lăsându-se pe vine. Nu eşti poliţist...

— Europol, Divizia de Securitate Nucleară, spuse bărbatul, întinzându-i insigna. Ştii ce înseamnă asta?

Neven ştia. Se ridică încet şi nu putu să nege cât de *recunoscător se* simţea. Europol, poliţia… Aveau doar să îl aresteze şi să îl bage la închisoare. Şi cu ce ştia, cu informaţiile pe care putea să le ofere în schimbul unor beneficii, era o opţiune pe departe mai bună decât să fie ostaticul piratului şi al haitei sale.

— Unde e tipul musculos?

— A plecat?, spuse Neven uitându-se înjur energic.

îşi dorea mai mult ca orice ca acest lucru să fie adevărat, dar apoi îşi aduse aminte de dispozitivul din valiză şi îşi dădu seama că Ramaas nu l-ar fi lăsat în urmă. întinse mâna.

— Te rog, trebuie să mă ajuţi...

— Fii atent cu mâinile alea! repetă străinul şi se îndreptă spre valiză.

Acolo unde o scăpase Neven, chingile capacului se desfacuseră şi

atârnau în lateral. Pe faţa celuilalt bărbat apăru o expresie inexplicabilă.

— Deschide-o. Cu *grijă.*

Cu degetele tremurându-i foarte tare, lui Neven i se păru greu să se conformeze, dar apoi îşi veni în fire şi făcu cum i se spusese. Bărbatul cu arma văzu ce era în valiză şi Neven se întrebă dacă înţelegea la ce se uita; apoi bărbatul deveni alb ca varul şi fu suficient.

— închide-o! strigă el. închide drăcia aia. *La naiba!*

Interiorul unei bombe nucleare e de două tipuri. Cele de implozie sunt sferice, făcute din panouri curbate, ca o minge de fotbal american. Fiecare panou e o matrice explozivă care se putea declanşa imediat, creând un val de forţă direcţionată spre interior, care compacta un miez de plutoniu, dezlănţuind puterea monstruoasă a fuziunii nucleare. Celălalt tip seamănă cu o puşcă, folosind o încărcătură ca să ciocnească două bucăţi de uraniu 235 unul în altul, având acelaşi efect. Cele asemănătoare cu puştile erau cilindrice şi mai eficiente, sau cel puţin aşa îşi amintea Marc din puţinele dosare şi din documentarele de pe Discovery Channel pe care le văzuse.

Neven Kurjak închise valiza de parcă ar fi închis Cutia Pandorei şi Marc se gândi că dacă dispozitivul dinăuntru *era* alt fals de-ale lor, Neven merita Oscarul pentru autenticitatea fricii sale.

Marc se aşteptase să găsească ceva nociv acolo – tije folosite de la un reactor nuclear, poate poloniu sau cesiu industrial pentru un dispozitiv de dispersie radiologică – dar cumva posibilitatea unei *arme* părea o variantă

prea gravă ca să fie credibilă. Acum se miră că gândise aşa limitat.

Silueta neagră şi lucioasă a unui Mercedes goni derapând la capătul celălalt al parcării şi îndreptându-se spre el.

Marc zări pentru o clipă faţa lipsită de expresie de la volan, în timp ce şoferul transformă maşina în arma cu care avea să îl elimine pe Marc. Dacă ar fi gândit, fără să reacţioneze din impuls, Marc ar fi ţintit spre maşină cu pistolul ţinut în ambele mâini, dar un cocktail de adrenalină şi frică îi invadă sângele şi acţionă din instinct.

Trase cu pistolul său CZ 75, scoţând scântei din grilajul şi capota Mercedesului şi îndreptându-se spre parbriz. Găuri albe îşi făcură apariţia în sticlă când gloanţele ajunseră la destinaţie, dar geamurile anti-glonţ respingeau fiecare proiectil, ca pe grindină.

Vehiculul se îndrepta cu zgomot spre Marc şi acesta sări într-o parte înainte să poată să dea peste el, dar nu suficient de repede ca să scape nevătămat. Nu văzu Mercedesul lovindu-l peste picior, doar simţi durerea bruscă a impactului puternic, în timp ce forţa acestuia îi cutremură oasele şi îl aruncă în sus, apoi pe caldarâm. Uimit şi tremurând, simţi sângele şiroindu-i prin bandaje, rănile din incendiu redeschizându-i-se.

Marc încercă să se ridice, dar corpul nu îl ascultă şi se prăbuşi la pământ. Cu privirea înceţoşată, văzu Mercedesul oprindu-se şi bărbatul înalt, închis la piele, coborând. îi spuse ceva lui Neven, dându-i ordine.

îi fu greu să înţeleagă ce îi spunea. Gemu de durere şi se rostogoli, ridicându-se într-o mână. Nisip şi bucăţi de asfalt îi intrară în tăieturile din palmă. Când se uită înapoi spre maşină, Neven era pe bancheta din spate uitându-se fix la valiza de oţel, inert.

O umbră se interpuse în soarele dimineţii şi Marc îl văzu clar pentru prima oară pe bărbatul musculos. Avea pistolul masiv îndreptat spre capul lui Marc, iar în cealaltă mână avea legitimaţia lui de la Europol, la care se uită scurt apoi o aruncă.

Bărbatul apăsă pe trăgaci, iar ciocanul atinse, inofensiv, un glonţ folosit. Marc nu se putu abţine să tresară şi să înlemnească în timp ce aştepta bubuitura. Aceasta nu veni. Bărbatul rânji şi spuse ceva ce Marc nu înţelese. Se auzeau sirene, din ce în ce mai tare, din ce în ce mai aproape.

Apoi umbra dispăru şi maşina ieşi din raza vizuală a lui Marc. Acesta se simţea plin de groază şi frustrare, dar tot ce putea face era să se ridice de pe asfalt, simţind durerea din plin, centimetru cu centimetru.

Simţi mâini din spate, care luară ceva din greutate, ajutându-l să se ridice. Era să cadă când auzi vocea lui Vanja:

— E O.K. Sunt aici.

— Nu pot să îi las să scape, spuse Marc, gâfâind. Opreşte-i...

Se smulse din mâinile lui Vanja cu toată forţa de care fu în stare şi merse împleticindu-se, dar în jurul lui erau doar siluetele maşinilor de poliţie, albe cu albastru. Mercedesul negru şi încărcătura pe care o transporta dispăruseră.

Marc îşi dădu seama că lucrurile nu aveau să fie bune pentru el când paramedicii îl bandajară pentru a doua oară în douăzeci şi patru de ore şi îl predată unor poliţişti. Dacă ar fi ştiut ceva engleză, dar nu cunoşteau, iar puţinele cuvinte ale lui Marc în croata de bază nu primiră niciun răspuns.

îl aduseră în aceeaşi cameră de interogatorii unde se ascunsese ca să intercepteze telefonul lui Franko Horvat şi aşteptă, mai anxios cu fiecare minut care trecea, ştiind că Neven Kurjak şi bărbatul care îl răpise aveau din ce în ce mai mult timp să scape.

Marc îşi puse gândurile în ordine şi rememoră toate locurile unde fusese rănit cu o zi în urmă, simţind tăieturile şi vânătăile tari. Era frânt de oboseală, animat doar de un val din ce în ce mai scăzut de adrenalină şi de nevoia de a-i avertiza. Pe masa din mijlocul încăperii era un creion şi un teanc de foi şi începu să scrie cât de mult îşi putea aminti, înainte să uite. într-un minut, Marc scrisese o pagină de notiţe fără legătura între ele, cu scrisul său mic, dezordonat. Tot ce conta era ca arma pe care Oleg Fedorin o adusese în Europa să fie anihilată.

Uşa se deschise brusc şi Gesa Schrader se opri în prag. Calculată, ca de obicei, privirea ei dură o întâlni pe a lui şi dădu uşor din cap. Schrader intră şi Marc îl zări pe Marteen de Wit afară, cu braţele încrucişate şi cu o expresie îngheţată întipărită pe faţă.

Trase scaunul de la capătul celălalt al mesei şi se aşeză. Schrader scoase o ţigară şi apropie de ea o brichetă subţire. Era pentru prima oară când Marc o vedea fumând.

— Vorbeşte, ordonă ea. Vreau să îmi explici. Ce ai făcut.

El împinse foile de pe masă spre ea.

— Trebuie să le spunem poliţiştilor locali să pună baraje la ieşirile din oraş, cu detectoare de radiaţii, să punem oameni în gări şi la port. Am făcut o descriere a bărbatului care era cu Neven Kurjak – el e cel care trage sforile, zise Marc, întorcând pagina, unde făcuse o schiţă elementară a ceea ce văzuse în valiza de oţel. Au o armă de distrugere în masă, funcţională sau nu, nu ştiu... spuse el şi îşi pierdu răsuflarea.

— Asta e alegerea ta?, întrebă Schrader, expirând fumul. Marc clipi. Pentru un moment, nu înţelese ce îi spunea.

— Nu înţelegi? Au o bombă nucleară acolo!

— O servietă cu o armă nucleară?, întrebă ea studiind schiţa. Asta e o idee de film de acţiune prost şi exagerat, Dane. Agenţia Internaţională de Energie Atomică funcţionează în lumea reală, zise Schrader, aproape ameninţând. Ce descrii tu aici e un basm cu teorii conspiraţioniste.

— Nu, spuse Marc, accentuând cuvântul. Tehnologia asta există. Americanii au spus că nu pot să o facă să meargă, dar dacă ruşii au reuşit... zise el, făcând brusc o pauză, dând din cap. La naiba, de ce vorbim despre asta? Chiar dacă nu merge perfect, e tot o bombă nucleară! Pune-l pe Goss să se uite la laptopul meu – el poate să îţi arate valorile CellRAD din cazinoul fraţilor Kurjak!

— Jurgen Goss a fost suspendat, spuse Schrader cu răceală. E investigat pentru că a accesat o bază de date securizată a NATO fără autorizaţie.

Inima lui Marc stătu în loc.

— Eu l-am pus să o facă, insistă el. Nu e vina lui...

— *Ja.* Ai profitat de un om bun şi i-ai distrus cariera ca să îţi continui propria investigaţie nepedepsit. Acum o să fie pedepsit odată cu tine, continuă ea înainte ca Marc să poată răspunde. Cât despre Queen's High, avem oameni care percheziţionează clădirea. Am găsit un punct fierbinte în biroul unde am găsit corpul lui Bojan Kurjak...

Schrader îl săgetă cu privirea, de parcă ar fi vrut să adauge această crimă la lista lui de greşeli, dar renunţă la idee.

— Dar având în vedere ce a fost găsit în pivniţă, nu e de mirare.

— Ce?

Marc nu se gândise ce ar fi putut fi în subsolul cazinoului.

Schrader îşi scoase telefonul şi îi arătă fotografii cu un spaţiu neaerisit, prost luminat, cu vrafuri de cutii. Câteva fuseseră deschise şi dinăuntru se vedeau pachete cu obiecte rotunde de plastic.

— Sunt detectoare de fum de uz casnic, îi spuse ea. Fiecare conţine o cantitate mică de izotopi de stronţiu-90 în senzori. Fraţii Kurjak le-au cumpărat în secret în vrac din Orientul îndepărtat. Cele mai multe din poza asta erau deja deschise şi materialul scos, zise ea punând telefonul deoparte şi trăgând din nou din ţigară. Chiar dacă l-ar fi scos pe tot, nu ar fi fost de ajuns ca să facă daune serioase, dar radiaţia emisă ar fi de ajuns să convingă pe cineva credul.

Marc dădu din cap.

— Nu, spuse el din nou, dându-şi seama unde voia să îl ducă Schrader. Nu e un truc obişnuit de-al fraţilor Kurjak! zise el, atingând foile cu degetul. Generalul Oleg Fedorin de la Forţele de Rachete Strategice Ruse a fost în oraş noaptea trecută şi el le-a vândut arma asta!

— De unde ştii?

Marc ezită. înţelese că e în încurcătură şi ultimul lucru pe care îl voia era să îl tragă pe Luka Pavic după el.

— Un informator confidenţial, continuă el. De când era în MI6. M-au contactat.

Expresia rece a lui Schrader se transformă într-un rânjet distant.

— A fost bărbatul care te-a ajutat să urci în ambulanţa de lângă cazino? Poliţiştii de la faţa locului spun că a dispărut cât timp s-au ocupat de tine.

Marc nu spuse nimic. Vanja era altă persoană pe care nu voia să o vadă prinsă în problemele lui. Marc se folosise de el mai mult decât avusese de gând şi chiar după ce îi spusese să plece, acesta se întorsese să se asigure că totul era în ordine. Vărul lui Pavic poate era un tâlhar mărunt, dar cel puţin avea ceva intenţii bune.

— Nu contează, continuă Schrader. O să investighez asta. Dar ştii la fel de bine ca mine că sârbii au mai colaborat cu ruşii şi înainte, mai ales ca să îi ajute să facă falsurile lor să pară autentice. Prezenţa lui Fedorin, dacă a fost el, nu dovedeşte nimic.

— Dar dacă există *cea mai mică* şansă să am dreptate, ne putem permite să ne asumăm riscul? Vrei să fii tu cea care îi spune directorului agenţiei că ai avut indicii şi nu ai făcut nimic, după ce vreun oraş e atacat nuclear?

— Ai grijă cum vorbeşti, la naiba, se răsti Schrader. „Altă premieră", se gândi el. Femeia nu mai înjurase în faţa lui până atunci. Ai uitat despre cine vorbeşti?, continuă ea. Fraţii Kurjak şi-au întemeiat întreaga lor activitate infracţională pe vânzarea materialelor nucleare contrafăcute! Au înşelat grupări teroriste şi oameni mai deştepţi ca tine din toată lumea, Dane. Ce te face să crezi că, dintr-odată, inexplicabil, au făcut rost de ceva autentic?

Dacă i-ar fi spus adevărul, dacă ar fi zis *intuiţia* sau *logica,* Schrader i-ar fi râs în faţă. Investigator responsabil al biroului de intervenţii, ea îşi făcuse o reputaţie de persoană care se bazează pe dovezi concrete. Şi Marc avea doar presupuneri, nimic mai mult decât presupoziţii imposibil de dovedit.

— Eu urmez regulile şi acţionez profesional, Dane... zise ea uitându-se în altă parte. Dovezile pe care le-ai adus vor fi investigate, pentru că avem obligaţia să cercetăm fiecare pistă, indiferent de cât de mică este convingerea mea. Dar tu nu o să fii parte din asta. Nu mai eşti deloc credibil în biroul acesta. Nu mai lucrezi aici.

Exista altă abordare pe care Marc ar fi putut să o încerce.

— Franko Horvat, începu el. E corupt. A luat mită de la fraţii Kurjak de cine ştie când. A încercat să mă omoare de două ori – o să ştie măcar un pic din ce pun la cale sârbii... Adu-l, pune presiune pe el, oferă-i imunitate, orice funcţionează...

— Horvat nu a mai fost văzut de azi-dimineaţă, îl întrerupse Schrader. Nu răspunde la telefon şi nimeni nu ştie unde e.

— A fost la Queen's High! insistă Marc. Ia înregistrările de pe cameră, o să vezi, spuse el, oprindu-se, inima stându-i în loc în timp ce îşi dădu seama ce avea să zică Schrader. „Dacă Horvat a plecat până au ajuns poliţiştii la cazino, atunci...”

— Ofiţerii de la faţa locului au raportat că hard-diskul camerei lipsea, explică ea.

„Bravo”, spuse o voce din mintea lui Marc. „Şi chiar tu i-ai spus prostului cum să o facă”.

Schrader îşi stinse ţigara de masa de metal şi împinse scaunul înapoi, depărtându-se de Marc.

— De Wit te-a avertizat că deja ai probleme şi tu ai continuat neîncetat. Ce aveţi voi, britanicii? Ai luat sfoara care ţi-a fost dată şi te-ai spânzurat cu ea. I-ai obligat pe Pavic şi Goss să facă la fel, spuse ea dând din cap. Şi asta e parţial vina mea. Nu ar fi trebuit să îţi dau cazul fraţilor Kurjak. Nu erai persoana potrivită pentru caz. Ai permis ficţiunii de acolo să dea la o parte toate dovezile concrete.

— Nu e aşa, insistă Marc, dar Schrader vorbi peste el.

— Ţi-am dat cazul pentru că nu te-am vrut aici! spuse ea, tonul ridicându-i-se pe măsură ce îşi pierdea cumpătul. Prietenii tăi sus-puşi din Serviciile britanice s-au asigurat că îmi eşti băgat pe gât şi, din cauza asta, un agent pe care îl *voiam* în divizia mea a ajuns în altă parte. Aveam nişte operaţiuni planificate, pe care prezenţa ta le-a încurcat. Nu ai temperamentul de care este nevoie în acest birou! zise ea, ridicând un deget spre faţa lui. *Nu eşti un agent operativ, Dane.* Nu eşti un jucător de echipă! Şi haosul pe care l-ai creat dovedeşte asta!

— Numai despre asta este vorba?, răspunse el. Ştiu că nu mă voiai pe mine în echipă, dar tu şi de Wit ce aţi realizat? Mi-aţi pasat cazul fraţilor Kurjak pentru că nu era ceva important? Şi acum refuzi să accepţi că poate am descoperit ceva!

— Ţi-a fost dat acest caz ca să fii ţinut cât mai departe posibil de scopul principal al acestui birou. înţelege, nu eşti singurul cu legături în MI6 sau cu informatori confidenţiali. Crezi că te-aş fi luat fără să îţi verific trecutul? Ştiu ce s-a întâmplat anul trecut, spuse Schrader privindu-l fix, ostil. Ai fost singurul din echipa ta de intervenţii care a supravieţuit în timpul unei misiuni sub acoperire. Serviciile de securitate din propria ta ţară au emis un mandat internaţional pentru arestarea ta.

O umbră înnegri faţa lui Marc.

— Nu ştii despre ce vorbeşti, spuse el, mârâind. Am fost absolvit de vină. Mi-am făcut... mi-am făcut datoria.

— Dar acum crezi că regulile nu ţi se mai aplică. Indiferent care ar fi adevărul despre plecarea ta din MI6, nu eşti bun, Dane. Nu ar fi trebuit să fii trimis niciodată pe teren, spuse ea oftând. Cel puţin acum am un motiv să scap de tine.

Un fior rece străbătu venele lui Marc în timp ce îşi dădu seama că totul se întorcea împotriva lui. Era ceva familiar, sentimentul de lipsă de putere care ameninţase să îl cuprindă după ce focul şi moartea îi cuprinsese pe toţi, în urmă cu luni de zile.

— Faci o greşeală gravă, îi spuse el. O să merg la superiorii tăi...

— Nu, zise Schrader, devenind din nou rigidă şi formală. Marc Dane, de acum nu mai eşti în mod legal consultant de operaţiuni al Diviziei de Securitate Nucleară şi îţi este revocat orice acces la agenţiile şi autoritatea Europol, spuse ea, ridicându-se şi îndreptându-se spre ieşire. Nu eşti arestat... încă. Dar te sfătuiesc să vorbeşti cu un avocat, pentru că s-ar putea să fii acuzat de crimă când se termină totul.

Marc se ridică în timp ce ea deschise uşa, iar când deschise gura aproape o implora.

— Schrader, ascultă-mă! Am văzut bomba!

— Ai văzut ce ai vrut să vezi, spuse ea, fără să privească înapoi.

Capitolul 8

Zayd fusese obligat să aştepte cel puţin jumătate de oră după momentul stabilit pentru întâlnire şi îşi închipui că acesta era felul în care un om bogat arăta cine conduce.

întârzierea intenţionată nu îl afectă. Poate *gaal*-ul presupuse că Zayd ar fi impresionat de tot ce avea să vadă în jurul lui, speriat de opulenţa şi măreţia hotelului scump. Dacă aceasta fusese intenţia, atunci fusese un efort în zadar.

Nu vedea acel loc prea diferit de vila exagerată unde Welldone Amadayo, omul ale cărui haine le purta în acel moment, fusese ucis. Taximetristul care îl dusese pe Zayd prin Napoli – un imigrant

kenyan bine făcut care îşi spunea Dahable – vorbise mult şi foarte detaliat despre Marele Hotel Vezuviu, numit după vulcanul care se vedea în zare şi renumit ca cel mai luxos loc din oraş. Dahable nu îşi ascunsese admiraţia pentru Zayd, insistând că trebuia să fie un om important dacă se întâlnea cu cineva în aşa un loc, iar somalezul îl lăsase să vorbească. Nu era interesat să corecteze părerile şoferului. Era aici să transmită un mesaj, nimic mai mult, şi, oricât de mult ar fi negat *gaal*-ul, bărbatul palid pe care venise să îl vadă era doar un sol, la fel ca şi el.

încăperea avea tavanul înalt. Ferestrele deschise lăsau să pătrundă zgomotul traficului şi al mării. în dreptul uşii stăteau doi bărbaţi, ambii bronzaţi, musculoşi şi fără nicio expresie pe faţă. îmbrăcaţi în costume de un negru imaculat, peste cămăşi albe, purtau amândoi la ureche dispozitive Bluetooth argintii, rectangulare, de înaltă tehnologie şi stăteau cu mâinile de o parte şi de alta a corpului.

Zayd zărise un pistol într-un toc de umăr când unul dintre ei îl percheziţionase. Puseseră ce găsiseră la percheziţie pe o masă joasă de cafea, mai departe de el; o pereche de cuţite kunai în stil japonez şi un pistol mic Colt 1908. Mulţumiţi că îl dezarmaseră total, cele două gărzi nu mai interacţionară cu somalezul.

Pentru o vreme, Zayd se amuză holbându-se fără nicio expresie la unul dintre bărbaţi, încercând să scoată o reacţie de la el, dar garda nu răspunse şi în cele din urmă se plictisi. Era pe punctul să vorbească, dar uşa încăperii se deschise brusc. O servitoare împingea o tavă pe care erau un ceainic, ceşti, linguriţe şi un bol cu zahăr. Dacă observase armele, nu avu nicio reacţie la ele şi turnă repede două ceşti. îi oferi una lui Zayd cu o plecăciune atentă.

Mirosul ceaiului îi aduse aminte de locurile natale şi Zayd luă ceaşca întinsă spre el.

— Ceai de mere, se auzi o voce. Mi-am închipuit că vrei ceva familiar.

Femeia ieşi în tăcere, în timp ce bărbatul alb, pe nume Brett, ajunse în

sfârşit. Zâmbi fals şi se aşeză pe celălalt scaun.

— De acord?

— Ai fost în Somalia?

— Nu, Doamne fereşte. Dar fac un efort să învăţ despre alte culturi. Este o curtoazie des întâlnită la tine în ţară, nu?, întrebă el arătând spre tavă. Ceai şi o conversaţie politicoasă înainte de afaceri. Sau greşesc?, spuse el, sorbind din ceaşcă şi strâmbându-se. Hmmm. Parcă... Poate te înveţi cu gustul.

Zayd bău din ceaşca sa.

— E slab. Trebuie lăsat la infuzat, zise el, punând ceaşca jos. Faci afaceri în Italia?, întrebă el, arătând spre ferestre. Nu eşti de aici.

— Ce direct, spuse Brett, zâmbind. Ei bine, da. Angajatorii mei mă trimit unde e nevoie de mine.

— Asociaţia, pronunţă Zayd numele. Eşti mesagerul lor.

— Mai mult de atât, spuse Brett. Conducătorul tău, domnul Ramaas. îngrijorează mulţi oameni. E imprevizibil. E rău pentru afacere.

— Care oameni?, întrebă Zayd, uitându-se la Brett. Cei care au venit cu vase mari şi ne-au luat toţi peştii? Cei care ne-au otrăvit marea?

Era destul de mare să îşi aducă aminte când veniseră prima oară navele străine pe apele coastei somaleze, distrugând economia locală peste noapte. Şi, mai târziu, vasele vechi cu deşeuri toxice, care se îmbulziseră în mare.

— Piraţii voştri i-au făcut pe toţi să plece, spuse celălalt bărbat şi apoi se corectă. îmi pare rău, voi nu le ziceţi piraţi, nu? Le ziceţi *pază de coastă.*

— Am făcut ce a trebuit să facem, continuă Zayd. Aşa cum Ramaas face ce trebuie să facă.

în cel moment, *gaal*-ul se încruntă şi începu să vorbească cu Zayd aşa cum îi auzise adesea pe vestici, de parcă ar fi crezut că era un primitiv incapabil să înţeleagă mai mult.

— Ţara voastră are un potenţial mare, dacă poate fi valorificat. Sunt sigur că Ramaas şi-a dat seama. Aveţi bogăţii în pământ şi în mare. Minereu de fier. Gaze şi petrol. Organizaţia mea poate să procure ustensilele prin care acest potenţial poate fi exploatat. Oamenii care fac posibil acest lucru o să se aleagă cu recompensele. Poţi fi unul dintre ei. Poţi sta în locuri ca acesta, poţi bea cât ceai de mere vrei... spuse el, uitându-se la Zayd. îţi poţi cumpăra haine mult mai bune...

— Ramaas nu vrea avere, spuse Zayd. El înţelege *shadaad.* Ştii ce înseamnă asta?

— Explică-mi.

Zayd făcu o pauză, căutând cuvântul potrivit.

— *Obligaţie.* Pentru familie, pentru clan. Pentru naţiune. Este o tradiţie să împărţi averea cu alţi oameni.

— Este? Welldone Amadayo era unul de-ai voştri, nu? Şi nu a împărţit prea mult, spuse Brett, recăpătându-şi zâmbetul. Dar vom vedea. Ramaas poate face ce vrea cu partea lui. Ce e important e să atingem... *stabilitatea.* înţelegi?

— înţeleg, spuse el luând ceaşca. Să bem pentru asta, da?

— Dacă vrei, spuse Brett, strângându-şi buzele.

Zayd turnă pentru ambii, dar îl opri pe Brett să ia ceaşca.

— Nu, nu e destul de dulce. Trebuie să fie bun, zise el, adăugând câteva linguriţe de zahăr înainte să termine şi să i-l dea.

Lichidul însiropat tot era insipid pentru Zayd, o imitaţie nereuşită a ceaiului cu care era obişnuit, dar îl bău, uitându-se la *gaal* cum făcea acelaşi lucru. Trecură zece secunde până când bărbatul începu să tuşească.

— Te obişnuieşti cu el, repetă Zayd.

Faţa lui Brett căpătă în sfârşit ceva culoare, apoi deveni stacojie şi începu să se sufoce. Ceaşca şi farfuria căzură pe covor şi el duse mâna la piept, chinuindu-se să respire.

Zayd ascunsese în palmă pachetul cu pudră de oleandru pe care îl golise în ceaşca lui Brett. Otrava extrasă din plantă era ultima sa armă, pe care gărzile o rataseră. Bărbatul alb era în pragul morţii în timp ce inima îi spărgea pieptul.

Bărbaţii în costume interveniră. Unul dintre ei îşi scoase arma şi rămase în pragul uşii, bătând în cască. Celălalt se grăbi să ajungă lângă Brett în

timp ce acesta căzu de pe scaun pe podea.

— Ce ai făcut?, întrebă garda de corp, împingându-l pe Zayd la o parte şi prefacându-se că îl ajută pe Brett.

— Am trimis un mesaj, zise el.

— Saito! spuse prima gardă de corp, adresându-se cuiva din clădire. Vino aici! Cod Roşu!

Zayd se ridică şi trecu la mişcarea următoare. Luând ceainicul de metal, îl lovi în cap pe bărbatul de lângă el, lichidul dulce şi fierbinte stropindu-l pe faţă şi pe gât. Apoi, luă cuţitele kunai şi le aruncă spre celălalt bărbat. Un cuţit rată şi se înfipse în uşă, dar celălalt intră în abdomen. Cămaşa

lui albă fu stropită cu sânge şi Zayd sări spre el. Rapid şi agil, ajunse deasupra bărbatului înainte ca acesta să apuce să tragă. Zayd băgă degetul în inelul de metal de la capătul mânerului cuţitului kunai şi îl scoase – apoi se întoarse spre el, ţinând cuţitul ca pe un pumnal, şi îl înjunghie.

Sângele îi stropi geaca şi Zayd îl lăsă pe bărbat să se prăbuşească. îşi recuperă celălalt cuţit înainte să se întoarcă la bărbatul pe care îl opărise, care bâjbâia după armă. Cu câte un cuţit în fiecare mână, Zayd le înfipse în capul bărbatului. După ce termină şi cu al doilea gardian, îşi întoarse atenţia spre bărbatul alb, care încă se agăţa de viaţă.

Zayd îşi dădu jos sacoul lui Amadayo pătat de sânge şi bluza de dedesubt şi luă haina neagră a bărbatului pe care îl omorâse. Era neagră, numai bună să ascundă sângele de pe el. îşi strânse armele, privind cum viaţa se scurgea din ochii lui Brett.

Auzi voci de afară, zgomotul paşilor apropiindu-se. Zayd îl lăsă pe Brett să îşi dea ultima suflare şi ieşi pe balconul hotelului, urcând spre acoperiş.

Traversând ţiglele de pe acoperiş, rapid ca o pisică, ajunse în spatele hotelului Vezuviu şi sări la ultimul nivel al scării de incendiu. Ieşi apoi pe o uşă de serviciu, pe aleea îngustă Via Chiatamone.

La o distanţă de câteva sute de metri, Dahable era în taxiul lui, ascultând muzică dance cu fereastra deschisă, bătând cu degetele în exteriorul maşinii. îl văzu pe Zayd venind spre el şi dădu înapoi, întorcând maşina cu un viraj larg. Zayd urcă şi plecară înainte să închidă uşa. Taxiul mergea repede pe străzi lăturalnice, cotind aparent aleatoriu la fiecare intersecţie, fără să încetinească. Dahable folosea claxonul la fel de mult ca volanul.

— Gata?, întrebă kenyanul, aruncând o privire în oglinda laterală şi scoţând un telefon. Asta e nou, adăugă el.

— Du-mă undeva unde pot să mă spăl, spuse Zayd, în timp ce începu să tasteze un cod lung din memorie.

Mercedesul merse încet la început, apoi acceleră în timp ce cobora şi gravitaţia îşi spuse cuvântul. în câteva clipe, goni spre rampă, apoi se auzi un zgomot brusc de lemn rupt în timp ce vehiculul trecu prin barieră.

Ramaas privi maşina derapând şi se duse după ea, auzind zgomote în timp ce se răsturnă şi se rostogoli. Mercedesul vechi ateriză în canalul de mică adâncime cu roţile în sus şi se scufundă repede. După ce fu înghiţit complet de apă, se întoarse şi îl văzu pe Neven Kurjak în apropiere. Se uita fix la valiza de oţel de la picioarele sale.

— Şi acum?, întrebă sârbul.

Ramaas arătă spre docuri.

— Pe acolo. Mergi.

Avea de gând să mai spună ceva, dar îl întrerupse ţârâitul telefonului. îl scoase şi îl privi.

— Spune, ordonă el.

— „Misiunea e îndeplinită”, spuse Zayd, gâfâind. „Mesajul a fost trimis”.

Se gândi să întrebe dacă fuseseră complicaţii, dar lunetistul nu oferise şi alte informaţii şi pentru Ramaas, acest lucru fu un răspuns în sine. Făcu o pauză, gândindu-se la toate lucrurile pe care voia să le spună camaradului său, despre recompensa incredibilă care le căzuse în mâini. Privindu-l pe Neven care încă era în viaţă, trăgând valiza pe aleea prăfuită, în faţa lui, se trezi zâmbind larg.

— Bun, spuse el. Acum ascultă-mă cu atenţie. Nu o să te întorci acasă. Lucrurile s-au schimbat. Am altă sarcină pentru tine, una mai importantă ca oricare alta.

Lui Zayd îi luă ceva timp să răspundă.

— O.K.

— O să îţi explic, continuă el. O să vorbim foarte curând. Dar acum vreau să suni nişte oameni care ne sunt datori.

— O.K., repetă Zayd. Spune-mi numele lor.

Deşi prostesc din partea lui, prins de moment şi impulsionat de cadoul din partea lui Dumnezeu, Ramaas mai spuse ceva.

— Am primit o binecuvântare, frate, zise el. îţi promit că *Waaq* o să ne ajute. Şi ne-a ajutat mai mult decât speram.

Când Marc se întoarse la spital, Luka Pavic avea un vizitator alături. Vanja se încordă şi avu loc un moment ciudat de *déjà vu* când privirile celor doi se întâlniră.

— Totul e bine, îl asigură Marc. Nu trebuie să ne batem şi acum, bine?

— Am crezut că am visat, spuse Pavic. Mi-au dat multe medicamente.

Marc găsi un taburet pe care să stea şi se aplecă astfel încât să vadă uşa.

— Vărul tău m-a ajutat, îi spuse el lui Pavic. E un băiat bun, zise el, uitându-se spre Vanja. Trebuie să fii atent. Poliţia are descrierea ta. Nu e bine să vii aici. Dacă te vede cineva, vorbeşte... spuse el, oprindu-se.

— A venit aici să se asigure că sunt bine, zise Pavic.

— E din familia mea, adăugă simplu Vanja.

Marc se încruntă.

— Nu aş fi zis nimic dacă ai fi fost rapid.

— Nu s-a terminat, spuse Pavic cu o voce dură. Nu până când viermele ăla de Horvat nu putrezeşte în închisoare. O să îl dobor. După ce ies de aici, nu o să poată să se ascundă de mine.

— Mai uşor de spus decât de făcut, răspunse Marc. Horvat a dispărut. Nu a fost văzut în locurile pe care le frecventa şi îşi acoperă bine urmele.

îi spuse despre hard-ul lipsă din sistemul de securitate de la cazinoul Queen's High.

— Fără asta, avem numai cuvântul nostru şi dovezi circumstanţiale care să îl lege de fraţii Kurjak.

— Pot să fiu martor, spuse Vanja, dar apoi se uită în altă parte. Totuşi, nu ar însemna cine ştie ce. Nu împotriva unui poliţist, chiar şi corupt.

Pavic se strâmbă.

— Horvat a scăpat cu ce face de ani de zile. Să îi protejeze pe ticăloşii ăia sârbi când cumpără şi vând arme sub nasul nostru. Şi acum acest... Acest *lucru* pe care îl au...

— I-am spus ce mi-ai zis, îi explică Vanja. Despre bombă.

— Da, spuse Marc şi se uită în podea.

— E şi mai rău, nu?, întrebă Pavic aplecându-se spre el, văzându-i expresia feţei înainte să apuce să o mascheze. Marc, nu mă minţi. îmi dau seama când nu spui tot. Nu ai cum să intri în ring de zeci de ori cu cineva şi să nu îţi dai seama de asta.

Marc oftă prelung.

— Da, e mai rău. Pe scurt, cred că fraţii Kurjak au vândut o bombă nucleară veritabilă, din 1980, unei părţi terţe, dar lucrurile nu au mers bine...

Marc îl descrise pe bărbatul închis la piele care încercase să dea peste el.

— Şi acum tipul ăsta o are. Cel mai probabil, el l-a omorât pe Bojan Kurjak şi i-a luat fratele ostatic, împreună cu dispozitivul. Dar am fost dat afară de la NSNS, aşa că nu pot să fac mai mult. Nu se ştie cine e cumpărătorul ăsta important şi ce planuri are cu dispozitivul, aşa că ne-am întors de unde am plecat.

— Ştiu, spuse Vanja, umezindu-şi buzele. Adică ştiu cine e.

— *Cel,* întrebă Marc, întorcându-se spre el. Nu mi-ai spus!

— Nu m-ai întrebat, răspunse Vanja, intrând în defensivă. Când eram în maşină lângă cazino, mi-ai spus să îl ascult pe Horvat. L-am ascultat! ţipa la un tip, nervos că fraţii Kurjak erau într-o întâlnire şi nu aveau timp pentru el.

— Erau cu tipul negru şi musculos, sugeră Pavic.

— Mi-ai spus să fiu atent la ce spunea Horvat, nu celălalt, continuă Vanja.

Marc îl opri cu un gest.

— Nu contează. Doar spune-mi numele pe care l-ai auzit.

— „Ram-ceva”, zise Vanja, cu ochii îngustându-i-se în timp ce se gândea. Suna ca „Ram-Az”.

— Poate e arab sau african?, întrebă Pavic. Fraţii Kurjak au fost mereu generoşi cu cei cu care fac afaceri cu bani şi arme.

— Chiar aş fi putut să folosesc informaţia asta când am fost în biroul lui Schrader, înainte să mă concedieze... mormăi Marc, gândindu-se la acest lucru. „Dar, din nou, m-ar fi oprit indiferent de rezultat”.

îşi luă rucsacul de pe jos, care conţinea tot ce avea el şi căută laptopul.

— Bine, mai bine mai târziu decât niciodată.

îşi porni computerul.

— O să le spun să mă externeze, spuse Pavic. Franko Horvat are mulţi duşmani în oraşul ăsta, aşa că poţi să fii sigur că atunci când o să mă întorc la secţie, o să fie foarte interesaţi să îl vadă cu cătuşe. Dacă îl prindem, ne- ar putea duce la acest cumpărător. O să ciripească tot dacă o să creadă că asta o să-l salveze.

— Fără nicio îndoială, fu Marc de acord. Dar în timp ce aşteptăm, bomba e un pericol.

— Nu are cum să mai funcţioneze după mai mult de treizeci de ani, nu?, întrebă Vanja.

Marc îşi ridică ochii din laptop.

— Ţi-ai asuma riscul? Nu e ca şi când nu ar fi destui psihopaţi suficient de nebuni să încerce.

— Adevărat, spuse Pavic, dând din cap. Nu poţi să o convingi pe Schrader că e o ameninţare reală? Adică, pentru asta există NSNS!

— Am încercat deja. A decis că tot ce spun eu e greşit, se răsti Marc, iritat. Când se uită la mine vede pe cineva depăşit, o pacoste care i s-a adus pe cap.

Spunând aceste cuvinte, simţi de parcă i s-ar fi răsucit un cuţit în piept, iar o îndoială îi încolţi în minte. „Dacă are dreptate?”

Alungă îndoiala înainte să pună stăpânire pe el.

— Totul se reduce la un singur lucru; Schrader nu are încredere în mine. Nu a avut niciodată şi nu avea de gând să mă lase să i-o câştig. Aşa că trebuie să găsesc altă cale... Pentru că nu o să stau cu mâinile încrucişate în timp ce vreun nebun încearcă să detoneze o valiză nucleară!

— Mi-ai spus că ai lucrat odată pentru Guvernul britanic, spuse Pavic. Nu poţi să contactezi pe nimeni de acolo?

Marc râse cu amărăciune.

— Reputaţia mea la MI6 e probabil mai proastă decât cea de la Europol acum. Fără nicio dovadă? Nu e nimeni pe care aş putea să sun, nimeni în care *eu* pot avea încredere.

Dar, chiar în momentul în care spunea acest lucru, ştia că nu era adevărat în totalitate. Marc puse laptopul deoparte şi începu să scoată alte lucruri din rucsac – un carnet uzat prins cu benzi elastice, mape pliate şi fragmente dintr-o trusă de prim-ajutor.

în scurt timp, găsi ce căuta. Cartea de vizită gri era mototolită, la fundul rucsacului, unde stătuse de peste un an, ignorată în mod deliberat dar nu şi uitată. Pe ea erau câteva rânduri scrise cu litere simple, clare. Un nume – RUBICON – şi un număr de telefon internaţional nelistat.

— Ce e asta?, întrebă Vanja.

— O întrebare la care nu am răspuns, spuse Marc.

Puntea de sub picioarele lui Neven scârţâia când mai tare, când mai încet. Se foi şi încercă să găsească un loc pe scaunul vechi, care să fie cât de cât confortabil.

Spaţiul comun de pe puntea de sus al micului marfar era ceva între o sală de mese şi o zonă de recreere, cu scaune fixate în podea, cu un televizor vechi şi cu un DVD player într-un dulap. Cărţi şi reviste în greacă erau împrăştiate peste tot şi în aer se simţea nu miros înţepător de cafea puternică, aromată, venind de la un încălzitor vechi din colţul încăperii.

Neven se aşteptase să fie închis într-o cabină, sau şi mai rău, într-un compartiment umed şi plin de rugină de pe puntea de jos. Dar în schimb, Ramaas vorbise cu echipajul vasului şi unul dintre ei îl adusese aici. Trecuseră ore întregi de când plecaseră şi putea vedea culorile apusului prin hublouri.

Neven se întreba cum avea să îl împiedice pe Ramaas să îl omoare. în acele clipe era singur, fără nicio organizaţie pe care să o contacteze şi cu fratele său mort, avea numai ce adusese cu el.

Acceptarea acelei realităţi era de ajuns să îl facă să plângă. Nu avea idee ce se întâmpla în jurul lui. Putea doar să ghicească încotro se îndrepta nava – spre sud, în Marea Mediterană – şi să se întrebe ce planuri avea piratul cu el şi cu bomba lui Fedorin. Nu văzuse valiza de când se îmbarcaseră.

Panica îi împânzea gândurile, alimentându-se pe ea însăşi şi accentuându-se cu fiecare oră care trecea. Neven nu era obişnuit să se simtă neputincios. Nu de când fusese copil, din nopţile când tatăl său venea acasă beat şi violent, vărsându-şi furia propriilor nereuşite asupra fiilor săi. El şi Bojan răzbiseră împreună. în acele momente, pentru prima oară era singur şi acest lucru îl speria.

Lacătul de la uşa din capătul celălalt al camerei zăngăni brusc şi Neven tresări, încleştându-şi mâinile pe marginile scaunului fixat în podea. Ramaas intră şi îi zâmbi prizonierului său. Se schimbase cu haine mai potrivite pentru cârmuirea vasului şi aruncă o salopetă unsuroasă pe masa de lângă Neven.

— Miroşi a urină stătută, îi spuse el. Imediat te poţi duce jos să te speli. Pune-ţi asta pe tine când termini.

— Da, aprobă Neven. Pot să te întreb unde mergem? Sau a cui e nava?

— Destinaţia noastră e variabilă, răspunse Ramaas. Şi deocamdată, nava e a mea. Căpitanul execută orice comenzi îi dau.

Neven nu putu să asimileze informaţiile cu ce ştia el. Traficul pe mare spre şi dinspre Split şi porturile din apropiere era sub conducerea grupărilor *bratva* şi aşa cum fraţii Kurjak şi afacerile lor fuseseră toleraţi de prădătorii din ecosistemul infracţional mai mare, orice navă de contrabandă era obligată să plătească tribut reţelei mai mari ca să poată să funcţioneze.

Piratul războinic îi văzu mirarea de pe faţă.

— Eşti surprins că pot să fac asta? E simplu pentru mine. Compania care deţine nava asta deţine multe altele şi alţi oameni au alte nave care trec prin Cornul Africii. Multe vase pot fi manipulate aşa. Eu pot să atac acele nave, să le omor echipajele doar bătând din palme, spuse el pocnind din degete, zâmbetul lărgindu-i-se. Aşa că am făcut o înţelegere. Eu le asigur siguranţa şi ei îmi oferă diverse servicii, zise Ramaas, arătând spre navă. Azi, nava asta ne asigură transportul şi comunicaţiile. Am avut ce să le povestesc oamenilor mei. A fost o zi plină, nu?

— De ce sunt încă în viaţă?

— Am văzut un semn de la Dumnezeu, spuse Ramaas. La început am crezut că e ca un proces, înţelegi? Că în aceste momente, pe măsură ce ating măreţia, o să mă doboare la pământ pentru mândria mea. Să mă înveţe o lecţie, zise el dând din cap. Am greşit, Kurjak. Trebuie să înţelegi. Până la urmă, tu eşti vehiculul prin care *Waaq* a ajuns la mine.

— Nu vreau să mor, reuşi Neven să spună, dar Ramaas părea că nu vorbea cu el, ci cu o audienţă invizibilă.
Poate cu Dumnezeul său.

— Toată viaţa mea a fost despre putere, continuă el. Să o iau de la bogaţi. Tot ce am vrut a fost să găsesc o cale să îmi fac oamenii mândri din nou. Să ne luăm poporul înapoi de la cei slabi care încearcă să ne conducă. Dar acum... Asta e mai mult decât am putut visa, zise Ramaas, ca un om care văzuse raiul. Avem aşa mulţi duşmani. Acum pot să le-o plătesc, prietene. O să înveţe ce înseamnă răzbunarea.

Neven încercă să vorbească, dar nu găsi cuvinte. Era copleşit de teroare, mai mult ca înainte, la cazino, mai mult ca atunci când piratul războinic îl omorâse pe Bojan fără ezitare.

Motivul era autenticitatea momentului. Neven simţea că vede dincolo de masca pe care Ramaas o purtase de fiecare dată când se întâlniseră. Nu ştiuse de ea până atunci.

Acest bărbat, despre care presupusese că era un tâlhar talentat dar needucat, un criminal violent care se mulţumea să îşi conducă pustiul îndepărtat, i se dezvăluia pe deplin. Şi în acele momente, Neven Kurjak purta blestemul clarităţii, în timp ce propriile convingeri înguste îl părăsiră.

Mult prea târziu să scape, înţelegea pe deplin ce fel de om era Ramaas şi acest lucru îl îngrozea de moarte.

„Dacă Dumnezeu există”, se gândi Neven, „asta e modalitatea lui de a mă pedepsi pentru toate relele pe care le-am făcut?”

— Am un plan, spuse Ramaas. O să se împlinească. O să îmi dai codul. O să mă ajuţi, Kurjak. *De aia* eşti încă în viaţă.

— Nu pot. Frica îi curgea prin vene. Numai să se gândească la planul piratului războinic era suficient să facă inima lui Neven să îi spargă pieptul şi să îl facă să vrea să fugă cu disperare. Nu o să ţi-l dau!

— Nu?, întrebă Ramaas, înclinându-şi capul, de parcă ar fi fost doar un inconvenient minor pentru el. E alegerea ta. Dar dacă nu îmi eşti de folos...

— O să mă omori indiferent ce faci, spuse Neven ţipând şi făcându-se mic în scaun, de parcă ar fi putut să dispară în el.

— Nu o să te omor, îl corectă Ramaas. Şi nici oamenii cărora o să te vând. Nu la început. Nu pentru foarte mult timp.

— S-să mă vinzi?

Neven se aşteptase să aibă aceeaşi soartă ca Bojan, răpus de un glonţ. Dar erau şi variante mai rele.

— De câţi terorişti v-aţi bătut joc tu şi fratele tău?, întrebă Ramaas, dând din cap. O să fie furioşi că şi-au pierdut banii dar totuşi o să dea alţi bani ca să te facă să plăteşti cu sânge. Cine crezi că o să îmi ofere cel mai mult? O să te dau la *licitaţie,* spuse el, rânjind. Ca pe un animal la măcelărie.

Neven se simţi ameţit şi puntea de la picioarele lui se transformă dintr- odată într-un abis care se deschise şi îl înghiţi. închise ochii şi căută să înlăture tremurăturile care îi cuprinseră mâinile. Toată slăbiciunea şi fragilitatea pe care Neven fusese capabil să le ascundă avându-l pe fratele lui alături, erau evidente. Inevitabil, era atras de persoana care deţinea puterea, predându-se faţă de Ramaas cu o mişcare uşoară de cap înainte să devină pe deplin conştient de asta.

— Ce vrei de la mine?

Ramaas se aşează lângă el şi începu să îi schiţeze un plan de acţiune. Era îndrăzneţ, riscant şi erau o sută de modalităţi în care putea eşua – dar era

strategia unui luptător, a unui prădător. Viclean, nesimţit, brutal.

Când în cele din urmă Ramaas termină, Neven se gândi că era exact la ce se aştepta din partea piratului războinic.

— E cineva, începu el, încercând să fie cu câţiva paşi înainte, căutând o cale de a folosi situaţia în avantajul său. E cineva care poate să îţi ofere ce ceri. îl cunosc personal. Am lucrat-împreună în trecut...

— Bine, spuse Ramaas, dând din cap. Ştiam eu că e bine să te las în viaţă. Continuă. Spune-mi despre el.

— îi spunem „Brutarul". Un geniu, bineînţeles. Ştiu unde e, dar trebuie să te avertizez. Nu mai face afaceri. S-a retras şi e foarte bogat. Nu îl interesează cauzele sau banii.

— Lasă-mă pe mine să mă ocup de asta, spuse Ramaas, ridicându-se pentru a trece printr-un hublou. Dumnezeu o să mă ajute. Afară se întunecase şi Neven văzu scânteia fulgerelor îndepărtate reflectându-se pe faţa lui Ramaas. Nava se îndrepta spre o furtună din Marea Adriatică. Tu doar du-mă la el, Kurjak.

— Şi după aia îmi dai drumul?, întrebă Neven, mai înspăimântat de răspuns decât fusese vreodată.

— Nu o să te omor, repetă Ramaas fără să se uite la el.

Capitolul 9

— *Phobie de l'avion!*, întrebă bărbatul de pe scaunul alăturat.

Marc dădu din cap, ridicându-şi vocea ca să se facă auzit peste zgomotul rotoarelor elicopterului.

— Nu. E mai mult o îngrijorare în legătură cu profesia...

Elicopterul EC130 roşu cu alb zbura de-a lungul ţărmului francez, îndreptându-se spre nord, spre Marea Ligurică. Călătoria de la aeroportul din Nisa era scurtă, dar să zboare deasupra apei era mereu suficient să îi trezească lui Marc unele dintre cele mai neplăcute amintiri. Sperase să nu i se citească pe faţă, dar în mod clar nu era aşa.

— Am pilotat şi eu, adăugă el, simţindu-se obligat să îşi explice reacţia. Nu îmi place când pilotează altcineva.

Pentru o secundă, se sperie că marea se întinde să îi înghită – putea fi înşelător şi uşor de aproximat altitudinea greşită dacă nu erai atent – şi închise ochii ca să alunge gândul.

Nu funcţionă. îşi aduse aminte de o întindere de ocean de la capătul celălalt al pământului şi impactul uluitor al unui elicopter Lynx al Royal Navy lovind apa. Inspiră adânc înainte ca amintirea să pună stăpânire pe el şi să îl copleşească.

— Copilot?

Undeva pe la cincizeci de ani, cu un bronz puternic sub pălăria panama şi cu un costum scump de safari, bărbatul de lângă el îi studie expresia.

— Da, poţi spune aşa, zise Marc, dând ironic din cap.

Era greu pentru el să nu îşi asculte memoria musculară, ducându-şi picioarele exact unde trebuia să fie pedala care acţiona rotorul cozii, iar mâinile întinzându-se automat după maneta regulatorului ciclic şi după cea colectivă. Se străduí din răsputeri să scape de aceste reflexe şi se uită în altă parte.

în faţa lor, întinderea oraşului Monaco acapara priveliştea, cu clădiri de culoarea nisipului, cu acoperişuri cu ţiglă portocalie alcătuind unele din cele mai scumpe complexe imobiliare din lume. Din loc în loc, blocuri turn rezidenţiale şi clădiri de birouri se înălţau unele peste celelalte, ferestrele însorite reflectând lumina soarelui înapoi spre cerul senin.

Marc văzu sigla stadionului de fotbal Louis al II-lea în timp ce pilotul execută o întoarcere impecabilă şi coborâră repede, aterizând pe o întindere mare de ciment de deasupra apei. Marc simţi o tensiune pe care nu ştia că o avea, disipându-se ca vaporii. Coborî, cu rucsacul ros de vreme pe un umăr şi privi prin ochelarii săi de soare de aviator, oraşul-stat care se întindea în faţa lui.

După ce zgomotul elicelor elicopterului se opri, primele sunete purtate spre el de vânt fură zăngănitul funiilor pe catargele yacht-urilor şi clinchetele paharelor de şampanie dintr-un restaurant din apropiere. Soarele dădea peisajului o strălucire puternică, clară şi, pentru o clipă, Marc parcă simţi mirosul banilor în aer.

Nu fu surprins că acolo se afla Ekko Solomon care voia să îl vadă. Un Bentley Muslanne negru îl aştepta pe Marc când acesta ieşi din heliport. Lângă uşa pasagerului era un bărbat palid cu păr nisipiu şi cu o expresie atentă. Purta un costum care nu îi îmblânzea trăsăturile dure. Malte Riis era probabil finlandez, probabil fusese în forţele speciale, dar asta fu tot ce putu Marc să afle despre şoferul taciturn al lui Solomon. Malte îl văzu venind şi îi făcu semn spre uşa din spate.

— Bună, amice.

Marc se simţi un pic stânjenit. Malte nu spusese niciodată mai mult de şase cuvinte în prezenţa lui şi nu ştia niciodată cum să îl ia. Dintr-un impuls pe care avea să îl regrete repede, Marc îşi aruncă bagajul pe bancheta din spate a Bentley-ului şi se urcă în schimb pe locul pasagerului din faţă.

Malte îi aruncă o privire intensă şi maşina se îndepărtă de bordură. Şoferul vira cu viteză pe străzile mici, înaintând printre pasaje subterane şi alei înguste, înţesate de pâlcuri de motociclete parcate.

— Deci... începu Marc, neputând să reziste tentaţiei de a rupe tăcerea. Unde mergem?

— Rubicon, îi spuse Malte. Ne oprim întâi undeva, adăugă el, pe un ton care îi sugera că aici se terminase toată conversaţia lor.

Marc se înclină din cauza virajului în timp ce Bentley-ul mergea înspre Avenue du Port. Maşina ieşi din tunel şi Marc văzu flotila masivă de yacht- uri şi alte ambarcaţiuni umplând coastele Portului Hercule.

Malte acceleră şi Marc îşi dădu seama tresărind că trecuseră de colţul cu Antony Noghes, ultima intersecţie a Circuitului de la Monaco folosit în cursele de Formula Unu. Accelerară trecând pe lângă punctul de pornire şi biserica Sainte Devote. Dacă lucrurile ar fi stat altfel, i-ar fi plăcut să aibă ocazia să conducă chiar el pe ruta FI.

„Nu eşti aici în vacanţă, Dane”, îşi spuse el. „Concentrează-te”. Se îndreptau spre zona de afaceri a principatului. Rubicon avea un sediu pe Avenue de Grande Bretagne.

Un conglomerat care se ocupa cu mineritul, aviaţia, biotehnologia şi zeci de alte domenii, Grupul Rubicon era de asemenea acţionar pentru un contractor militar privat mic, dar bine finanţat. Funcţionând sub supravegherea directă a lui Solomon şi împuternicit de un mandat care punea justiţia deasupra profitului, aşa-numita Divizie de Condiţii Speciale era o versiune la scară mică a unei agenţii naţionale de spionaj şi acţiuni sub acoperire operând la limita legalităţii.

Cu un an în urmă, Marc Dane se întâlnise cu ei la Roma în timp ce fugea de MI6 şi acest lucru marcase începutul unei colaborări cu Solomon şi echipa sa, una care a condus la zădărnicirea unei conspiraţii militare care viza asasinarea preşedintelui Statelor Unite şi a sute de civili de pe străzile din Washington.

împreună, salvaseră multe vieţi şi – mai important pentru Dane – descoperiseră conspiratorii din MI6 responsabili pentru moartea echipei lui, cei care încercaseră să îi însceneze lui Marc acele crime. Dar cu toate astea, brokerii puterii din spatele trădătorilor şi teroriştilor, cei care făceau planurile atroce, erau încă în libertate.

Să accepte postul de analist în Divizia de Securitate Nucleară a Statelor Unite fusese o încercare de a găsi un pic de claritate, de a se *distanţa.* Dar aici era din nou, impulsionat de

inabilitatea sa de a lăsa lucrurile făcute pe jumătate, de un sentiment de netăgăduit a *ceea ce trebuia făcut.* în ciuda a tot, se lăsa absorbit din nou de aceleaşi circumstanţe care aproape îl uciseseră.

în mână, ferită de vederea altora, Marc ţinea cartea de vizită gri a Rubicon, care fusese pusă pe fundul rucsacului ultimele luni. O întoarse, cântărind implicaţiile pe care le reprezenta, apoi o băgă în cele din urmă în buzunarul jachetei.

Bentley-ul părăsi ruta FI la intersecţia cu Portier şi urmă linia plajelor de-a lungul Larvotto. Apoi, dintr-odată, Malte o întoarse brusc şi o parcă la intrarea unei clădiri fără siglă de pe malul mării. Dincolo de ea, o porţiune întreagă din plaja privată fusese împărţită cu gust dar cu limite foarte clare, ca să oprească pe oricine din zonele publice să vadă înăuntru.

Marc se simţi deosebit de ponosit în hainele sale. Trecu printr-un bar întins şi ajunse pe o terasă presărată cu mese şi scaune. Oameni frumoşi, cu bluze de mii de euro şi costume de baie la fel de scumpe, se bucurau de mare şi de soare. în timp ce Marc călcă pe nisipul auriu, observă forma discretă a logo-ului Grupului Rubicon pe feţele de masă şi pe pahare.

Doi copii, o fată şi un băiat care nu puteau fi mai mari de zece ani, alergară pe lângă el râzând şi strigând unul la altul. Ei se aruncară pe nisip la picioarele părinţilor lor, o femeie înaltă şi slabă cu păr lung şi castaniu şi un bărbat cu umeri lăţi pe care Marc îl recunoscu.

îi luă câteva secunde să îşi amintească unde îl văzuse, dar apoi îşi aduse aminte – „Silber, din avion...” Israelianul era pilotul lui Solomon, căpitanul jet-ului privat Airbus A340. îl văzu uitându-se la el şi îl salută neutru cu capul înainte să îşi întoarcă atenţia înapoi la soţia şi copii lui.

Marc se uită în jur. Dacă şoferul Malte şi pilotul Silber erau aici, atunci câţi alţi membri din Divizia de Condiţii Speciale erau în Monaco?

O siluetă care venea din adâncuri îi atrase atenţia şi află răspunsul. Femeia era sinuoasă şi închisă la piele, purtând un bikini roşu tip bandeau, cu un material subţire în jurul taliei.

Faţa ei era pe jumătate ascunsă de o pereche de ochelari mari Dolce & Gabbana şi avea o pălărie de soare mare, uşor înclinată. Lucy Keyes îşi coborî ochelarii pe nas ca să se uite pe deasupra lor în direcţia lui Marc şi zâmbi uşor, îndreptându-se spre el.

— închide gura, spuse Malte, din spatele lui.

Marc tuşi politicos şi reuşi să zâmbească. Adevărul era că îi făcea sincer plăcere să o vadă din nou.

— Bună, Lucy. Pari, oh, O.K.

— Marc Dane, zise ea privindu-l ostentativ din cap până în picioare. Aici erai. îmi place barba ciufulită pe care ţi-ai lăsat-o. îţi dă personalitate.

Marc pufni, conştient de sine.

— Nu prea e barbă, e mai mult o lipsă de bărbierit.

— Bine. încă ai bronzul ăla de calculator, totuşi... spuse ea, împungându-l în umăr cu degetul ei lung. Ai fost la sală?

— Un pic, îi explică el. M-am săturat să mă bată necunoscuţii.

— Hm. îţi stă bine, spuse ea, scoţându-şi pălăria şi aruncând-o pe o masă, descoperindu-şi părul tuns scurt. Dar nu suni, nu scrii. Am început să credem că ai uitat de noi.

— Asta nu ar fi uşor, recunoscu el. Cum e... munca?

Masca de fericire a lui Lucy dispăru.

— Ştii cum e.

Se îndreptară spre pavilion.

— De ce am impresia că timpul nostru liber plătit generos e pe cale să fie întrerupt?

în timpul zborului, Marc repetase şi revizuise modul în care avea să îi povestească ce descoperise, dar de fiecare dată părea forţat. îşi îngustă buzele şi el începu să îi spună partea care ştia că era incontestabilă.

— Am dat peste ceva foarte periculos, îi spuse el. Şi sunt suficient de deştept să îmi dau seama când sunt depăşit. Am nevoie de ajutor de la oameni în care am încredere.

Ea văzu seriozitatea din ochii lui şi ironia uşoară din tonul ei dispăru.

— Bine. Se pare că vacanţa s-a terminat. Să mergem să îl vedem pe Solomon.

Pakistanezul care conducea camionul din Muscat era mult mai vorbăreţ decât îi plăcea lui Guhaad şi în cele din urmă se opriră la marginea drumului să se uşureze. Trecură de graniţa dintre Oman şi Emirate fără alte incidente. Gărzile care le-au verificat actele nu observară ochiul vânăt al şoferului şi nici expresia sa plânsă.

Guhaad îşi petrecu majoritatea timpului în spatele camionului, cu valizele cu haine de calitate pe care Ramaas îi ordonase să le aducă, cu ochii pe telefonul digital prin satelit pe care acesta i-l dăduse, ca o găină aşteptând un ou să eclozeze. Nu permise aerului stătut şi arzător sau mirosului de trupuri masculine înghesuite să îl deranjeze. Era important să se asigure că misiunea mergea bine. Guhaad ştia că Zayd era favorizat faţă de el cu misiuni în alte locuri şi voia să îi dovedească lui Ramaas că era mai mult decât capabil de acelaşi lucru. Să îi aducă şi pe ceilalţi doi bărbaţi era o poliţă de asigurare. Le era frică amândurora de el şi se baza pe asta ca să îi controleze.

Guhaad se tot gândea la conversaţia din urmă cu o zi. Nu prea înţelegea ce era maşinăria aceea care îi fusese dată lui Ramaas, dar putea înţelege ideea unei bombe destul de puternice ca să distrugă un oraş. Văzuse atacurile aeriene ale americanilor ca să distrugă ascunzătorile lui Al Shabaab şi, cu ochii minţii, îşi imagină că arma lui Ramaas era ceva de genul acela doar că la scară mai mare.

Dumnezeu i-o dăduse, aşa spusese piratul războinic. Guhaad nu era sigur dacă acest lucru putea fi adevărat, dar nu îi păsa. Armele te făceau mai puternic, în asta credea sigur, iar dacă bomba aceea era suficientă să îi facă pe străini să tremure de frică, atunci era de acord.

Macanay strigă din taxi şi îi spuse că se vedea turnul din depărtare, cel care împungea cerul din mijlocul oraşului arăbesc. Guhaad păşi peste Bidar care dormea pe canapeaua camionului şi se uită prin parbriz, dar telefonul începu să ţârâie şi el se grăbi înapoi, disperat să răspundă repede.

îi spuse şoferului să oprească şi ieşi repede în umbra vehiculului oprit. Găsi o pereche de căşti de care se putea folosi şi le băgă în urechi.

— Da, şefu'?, începu el. Sunt aici.

— Unde?

— Pe autostradă. La câteva ore de oraş.

Vocea lui Ramaas avea un ecou mecanic ciudat care îl făcea să sune ca o fantomă venind din lumea de dincolo.

— Bine. Au fost ceva probleme? Spune-mi sincer, frate.

— Nu, insistă Guhaad. Totul e bine. Nu o să dau greş.

— Ştiu asta, spuse el zâmbind. Ascultă. Am ceva să îţi spun.

— Sunt gata.

Se aşează pe o canapea de lângă roata camionului, auzind scârţâitul şi ticăitul structurii de metal a vehiculului. Ordinele vagi pe care i le dăduse Ramaas ar fi putut să neliniştească pe altcineva, dar Guhaad avea încredere totală în liderul său. Era nerăbdător să afle tot, asta aşa era, dar înţelegea şi că unele lucruri trebuiau ţinute secrete din motive de siguranţă.

Singurul lucru care îl irita era că Zayd ştia adesea lucruri înainte să le afle şi el. Guhaad îşi spuse că acest lucru avea să se schimbe după ce termina misiunea.

— Primul lucru. Bărbatul de la Asociaţie, cel care îl dirija pe Amadayo. E mort. Zayd l-a omorât pentru noi.

Guhaad se încruntă.

— Aş fi putut să îl omor eu pentru tine, spuse el, apoi îşi corectă repede răspunsul. Nu contează. Gaal e mort. E bine, zise el scuipând în nisip, blestemându-l pe bărbatul palid. La dracu' cu Asociaţia.

— Da. Am trimis un mesaj puternic, frate. De acum nu mai putem da înapoi. în timp, o să mai trimitem un mesaj.

— Şi... darul? îl aduci cu tine?, întrebă el, umezindu-şi buzele uscate.

Tonul lui Ramaas se schimbă.

— Am totul sub control, nu te teme. O să ajung la tine în câteva zile şi apoi o să facem pasul următor.

Guhaad aprobă cu un semn din cap, chiar dacă ştia că piratul războinic nu îl putea vedea.

— Ce vrei să facem după ce ajungem în oraş?

începu să spere că Ramaas îi alesese şi lui pe cineva de omorât. îi plăcea ideea de a demonstra că putea să o facă mai bine ca Zayd.

— Cineva o să te aştepte, îi explică Ramaas. O să îţi asigure mâncare şi cazare. O să cauţi pe cineva pentru mine. E important, frate. Şi am nevoie de el viu. O să ne ajute.

— Bine, şefu', spuse Guhaad încruntându-se, incapabil să îşi mascheze dezamăgirea. Pe cine?

— Un copil bogat şi răsfaţat, spuse piratul războinic, cu un dispreţ vădit. Nu o să fie greu de găsit. Pune poze cu el şi cu bogăţiile lui peste tot pe internet. Cu maşinile pe care le conduce, cu locurile unde merge şi cu femeile cu care îşi petrece timpul. Micul Jonas o să îţi dea mai multe detalii.

— Cum îl cheamă?

— îşi spune Kawal Daan. Dar nu e aşa. Tu o să foloseşti adevărul în favoarea noastră. Dumnezeu ne ajută, Guhaad. O să vezi.

Ramaas mai vorbi un pic, explicându-i lui Guhaad rolul său din plan. Şi dacă la început acesta fusese frustrat când aflase că nu urma să aibă ocazia să îl depăşească pe Zayd la execuţii, îşi dădu seama treptat că misiunea piratului războinic pentru el avea să fie mai bună. Până la urmă, oricine putea ucide, dar era nevoie de cineva cu viclenie şi tărie de caracter ca să transforme un om în sclavul său.

Bentley-ul opri într-o parcare subterană şi Lucy îl conduse pe Marc spre un lift fără buton, doar cu o cameră de mărimea unei monede, la nivelul ochiului. Uşile se deschiseră automat şi el o urmă înăuntru.

în timp ce liftul de metal şi sticlă urca lin, Marc privi în jur. Rubicon avea genul de sisteme de securitate atât de discrete încât erau practic invizibile şi hacker-ul din el nu putu să se abţină să se întrebe ce fel de hardware se afla în spatele pereţilor liftului.

— Scaner biometric, îi explică Lucy, intuindu-i gândurile. Are sistem de recunoaştere facială, analiză a mersului şi toate cele.

— Ce se întâmplă dacă nu te recunoaşte?, întrebă el arătând spre podea. Se deschide trapa şi te aruncă la rechini?

— Dacă nu te-am fi cunoscut, nu ai fi ajuns până aici, răspunse ea.

Lumina de un galben ca mierea pătrunse brusc în lift în timp ce acesta se

opri în mijlocul unui etaj în genul spaţiu deschis, iar Marc fu desfatat cu primele imagini ale sediului privat din Monaco al lui Solomon. Podeaua era mai întinsă ca un teren de fotbal, cu balcoane deschise. O urmă pe Lucy pe podeaua de lemn şi nu se putu abţine să se uite de jur-împrejur ca să vadă tot.

Pereţi de sticlă mată marcau birourile şi sălile de întâlniri şi o zonă întinsă în formă de diamant, cu mobilă fină, era orientată spre faţa estică a clădirii, spre mare. Oraşul se întindea în jurul lor şi prin ferestrele fumurii, mari din tavan până în podea, avea un aspect ciudat de jucărie.

Marc merse de jur-împrejurul unei piese de artă modernă făcută din trunchiuri de copac vechi şi îl zări pe bărbat de-a lungul încăperii, într-o sală de şedinţe cu pereţi de sticlă.

Ekko Solomon avea aproape cincizeci de ani, deşi părea cu zece ani mai tânăr. înalt şi slab, era îmbrăcat cu un costum simplu de in de un crem pal şi cu o bluză albă de mătase care îi accentua

culoarea închisă ca de tec a tenului şi a mâinilor împreunate pe masa din faţa lui. Sala de şedinţe era izolată fonic, aşa că Marc nu putu auzi ce zicea, dar limbajul său corporal era suficient de clar. Solomon avea aerul unui bărbat în largul lui în lumea pe care şi-o construise, având o încredere în sine rafinată pe care Marc o admiră. Dacă ar fi fost să îl descrie pe Solomon cu un singur cuvânt, acela ar fi fost „suav”.

Dar era mult mai mult de atât, iar Marc văzuse doar aparenţele. Acolo şi în acele momente, Ekko Solomon era unul dintre cei mai bogaţi oameni din lume, cu un imperiu la dispoziţie şi cu o filosofie personală care era, dacă Marc îl înţelesese destul de bine, undeva între filantropie şi vigilenţă. Dar nu fusese mereu aşa. Secretele se ţineau după el ca umbrele, îngropate în trecutul lui Solomon, cu piste ducând spre o tinereţe cu probleme printre războaiele minore din Africa şi printre copii soldaţi. Văzându-l pentru

prima oară după o perioadă lungă, Marc se trezi întrebându-se dacă avea să ştie vreodată povestea întreagă a enigmaticului miliardar. „Este ceva ce vreau să ştiu?”

Solomon se uită în sus şi îi întâlni privirea. îl salută cu un semn din cap şi apoi se întoarse la afaceri.

— Are ceva de discutat cu echipa de directori, îi explică Lucy. Cred că o să ne întâlnim cu el după ce termină.

— L-ai dus pe Dane la birou?

Marc se întoarse şi îl văzu pe Henri Delancort îndreptându-se spre ei.

Asistentul lui Solomon din Quebec era, ca întotdeauna, aranjat şi îmbrăcat impecabil. Atitudinea neprietenoasă faţă de Marc a bărbatului stilat nu se schimbase deloc de când se întâlniseră ultima oară.

— M-am gândit că aşa e mai practic, spuse Lucy, încruntându-se.

— Sunt aici, insistă Marc. Şi mie îmi pare bine să te văd, Delancort.

— Nu o să îţi insult inteligenţa întorcându-ţi complimentul, spuse bărbatul ridicându-şi ochelarii fără ramă mai sus pe nas.

— Nu îl lua în seamă, spuse Lucy. E încă supărat că ai refuzat oferta de muncă a lui Solomon în Londra.

— Nu am refuzat-o, îi răspunse Marc mai repede decât ar fi vrut. Doar că nu am... spuse el oftând. E complicat.

— După experienţa mea, aşa spun oamenii când nu mai au nicio explicaţie convingătoare. înainte ca Marc să poată răspunde, Delancort continuă. Divizia pentru Condiţii Speciale mergea foarte bine înainte să apari tu, domnule Dane. Şi a mers foarte bine şi după ce ai plecat.

Marc se uită spre Lucy.

— Aşae?

— Nu am ţinut-o numai în vacanţe, recunoscu ea, ridicând uşor din umeri.

— De ce să nu începem? Să vedem ce ai pentru noi, spuse Delancort întinzând o mână.

Marc nu se sinchisi să scoată laptopul din rucsac.

— Prefer să spun în ritmul meu, dacă nu te superi. Du-mă undeva să mă instalez...

— Pe aici, spuse Delancort, îndreptându-se deja, pe nişte scări înguste, spre una dintre sălile de întâlniri.

Lucy îl urmă şi, în cele din urmă, lui Marc îi trecu prin minte că poate

Delancort nu era singurul pe care îl supărase. Aceşti oameni se puseseră la dispoziţia lui când fugise de MI6 şi îi răsplătise rupând relaţiile cu ei odată ce lucrurile se aşezaseră. în acel moment, venise la ei din nou şi numai pentru că avea nevoie de ceva de la ei. „Bineînţeles că sunt precauţi. Şi eu aş fi".

Ultima faţă cunoscută din staff-ul de la Rubicon era la masa albă de sticlă din sala de întâlniri, lucrând pe un Macbook cromat cu luminozitate mare a ecranului. Kara Wei îi aruncă o privire rapidă şi un zâmbet ca de pisică înainte să se uite din nou la computer fără să îşi piardă ritmul în care tasta.

— Bună. Bine ai revenit. Ce specificaţii ai? Avem conexiune wireless încorporată în mese.

Ea trecu direct la treabă, ceea ce era bine. Informaţiile care învolburau mintea lui Marc erau grele ca plumbul şi voia să scape de ele cât mai curând.

— Acum îţi arăt.

Laptopul lui cu specificaţii militare contrasta puternic cu aspectul curat, strălucitor al încăperii, o maşinărie murdară în mijlocul unei galerii moderne de artă.

Marc se conecta la un proiector şi dintr-odată ecranul laptopului său fu reflectat pe unul dintre pereţii de sticlă mată. Kara nu exagerase în legătură tehnologia încorporată din birou. Se asigură că

laptopul său nu era conectat la reţeaua din Rubicon, bineînţeles – „ca să fim în siguranţă”, îşi spuse el – şi afişă câteva panouri cu date. Fiecare înfăţişa câte o scanare a unui document parţial redactat al arhivei militare centrale ruse din Moscova, informaţii pe care Marc le duplicase pe ascuns de pe o bază de date NATO slab protejată, cu o zi înainte.

Lucy îşi dădu seama imediat ce erau.

— E ilegal, spuse ea cu accentul ei nativ de New York. Cum ai avut acces la actele astea, Dane?

— Nu legal, îi spuse el.

Delancort oftă teatral.

— Ei bine, tocmai ne-ai făcut complici la ilegalităţile tale când ni le-ai arătat, aşa că de ce să nu ne spui mai multe?

— Pentru că angajaţii Rubicon nu au *spart* niciodată servere protejate ale guvernului, spuse Kara cu sinceritate, de parcă ar fi citit de pe o foaie.

Delancort îi aruncă o privire acidă şi ea ridică din umeri. Ce? A sunat convingător de data asta.

— înainte să plec din Croaţia, am folosit accesul AIEA ca să obţin informaţii în legătură cu ceva ce am găsit, continuă Marc.

Fusese ultima sa acţiune înainte ca Schrader şi îi suspende accesul, păcălind reţeaua Europol să găsească actele de care Jurgen Goss nu putuse să facă rost. în câteva zile, cel mult o săptămână, acţiunea avea să fie detectată şi cel mai probabil identificată ca venind de pe user-ul lui Marc, dar spera ca până atunci să nu mai conteze.

— „Exil”, spusese Delancort, citind etichetele de la începutul paginilor scanate. Alt nume de cod pompos şi solemn. Ce înseamnă?

Ceea ce Marc găsise pe serverele NATO servise doar ca să îi întărească părerea în legătură cu pericolul iminent.

— Se referă la un proiect cu arme pe care Rusia l-a dezvoltat în timpul Războiului Rece.

— A, am auzit despre el, spuse Lucy încet. Mici dispozitive termonucleare, proiectate să fie arme sub acoperire. Armata Statelor Unite făcuse şi ea o versiune de mărimea unui coş de gunoi.

Marc luă o gură de aer.

— Am apelat la Rubicon pentru că cred, în ciuda Tratatelor de Limitare Strategică, că unul dintre aceste dispozitive nu e doar încă activ şi viabil, dar că a trecut de la ruşi în mâinile unui străin.

— Ştiu că ai zis că ai ceva foarte important să ne spui, se auzi o voce din spatele lui, iar Marc se întoarse şi îl văzu pe Ekko Solomon intrând în încăpere. Expresia lui era gravă. Dar asta... Marc, eşti sigur de ce spui?

Gâtul i se uscă şi toate îndoielile care îi dădeau târcoale îi umplură zgomotos mintea.

— Ultima oară când cineva mi-a spus că nu am dreptate în legătură cu ceva, mi-am pus întreaga viaţă la bătaie ca să demonstrez că am dreptate, zise el. Nu m-am înşelat atunci. Şi nu mă înşel acum.

Solomon nu îşi feri privirea şi simţi că celălalt bărbat îi privea direct în suflet.

— Foarte bine, zise el, în cele din urmă, bătându-l pe Marc pe umăr şi se aşeză lângă Delancort. Te ascult.

Lucy voia să îl întrerupă pe britanic aproape la fiecare cuvânt şi deveni un veritabil efort fizic să nu spună nimic şi să lase explicaţiile lui Marc să treacă pe lângă ea. La început cu pauze, acesta îşi intră repede în ritm şi spuse o poveste care o umplu de uimire. O văzu pe Kara de lângă ea căutând şi verificând fiecare nume care ieşea din gura lui Dane, începând cu mărunţii mafioţi sârbi şi cu amicul lor, poliţistul corupt şi terminând cu cei cu care lucrase la sediul de investigaţii de teren NSNS din Split.

La prima vedere, povestea lui Dane despre un general rus viciat vânzându-şi ultimul dispozitiv pentru bani cu care să se retragă suna adevărată, dar apoi apariţia unora din cei mai îndrăzneţi răufăcători din lume ameninţa să îi dărâme veridicitatea. Ea observă asta dar nu spuse nimic. Pe de altă parte, Delancort îi sări direct la gât şi făcu tot ce putu să spulbere povestea lui Marc cu fiecare ocazie.

Kara folosi alt perete ca să afişeze profilul nuclear al razei de acţiune a unui dispozitiv Exil, iar ca loc îl centră pe locul unde se afla clădirea în care erau. Cercurile concentrice şi colorate care se revărsau spre exterior alcătuiră o imagine sumbră.

— Dacă ar fi detonată aici, mor pe loc aproape cincisprezece mii de oameni. Dispare aproape tot ce se află la nord de Portul Fontvieille. Monaco încetează să mai existe.

Lucy nu se putea abţine să se uite pe fereastră la oraşul încălzit de lumina soarelui de dimineaţă şi să şi-l imagineze în ruine.

— Să punem acelaşi lucru într-un oraş mai populat... Mumbai, Paris, Tokyo... spuse Kara, îngustându-şi ochii pe măsură ce continua. Te-ai aştepta ca numărul de victime să se dubleze sau să se tripleze. Şi aceştia sunt doar oamenii care ar muri imediat.

— *Maudit* spuse Delancort încet, întristat dintr-odată de posibilitatea unei distrugeri aşa mari.

— Generalul... spuse Solomon, readucându-i pe toţi în prezent. Implicarea lui este considerabilă, din informaţiile pe care ni le-a furnizat Dane. Ce ştim despre el?

Marc le spuse despre conexiunile bărbatului cu sindicatul Kurjak, dar Kara fu cea care, încă o dată, îşi dădu seama de ceva valoros din marea de informaţii care erau constant verificate de analiştii şi sistemele expert de la Rubicon.

— îi monitorizăm constant pe prietenii noştri de la Asociaţie, explică ea. Din motive evidente, pentru că au încercat să ne omoare pe cei mai mulţi din încăperea asta cel puţin o dată.

Lucy rânji, chiar dacă nu voia. Asociaţia era un grup care manipula din umbră conflictele globale. Dacă avea loc o invazie, un atac terorist, un conflict criminal, era probabil să fie implicaţi. Aşa cum înţelegea ea, ei erau descendenţii unei reţele clandestine care profitase de pe urma violenţei încă de pe vremea Primului Război Mondial – şi, prin manipularea, încurajarea şi, mai recent, *iniţierea* de atrocităţi teroriste, menţineau motorul mondial al fricii la un nivel ridicat.

Marc se făcu alb la faţă şi Lucy simţi un val de simpatie pentru el. Dintre toţi, Dane pierduse cel mai mult din cauza Asociaţiei.

— Vrei să spui că şi *ei* sunt parte din asta?, întrebă el.

— O armă unică de distrugere în masă pe piaţa neagră?, întrebă Solomon, sumbru. Ar fi un miracol să nu ştie despre asta.

Kara continuă.

— Sursele noastre de la Moscova cred că cei din Asociaţie au ajutat la orchestrarea decăderii lui Oleg Fedorin. E plauzibil, pentru că cel care trebuie să îi ia funcţia e un prieten al lui Pytor Glovkonin, despre care ştim cu toţii că e un partener de top în Asociaţie.

Privirea lui Marc se îngustă. El şi oligarhul Glovkonin se intersectaseră de mai multe ori şi Lucy îşi putu imagina ce îi trecea prin minte britanicului în acel moment.

— Dar dacă l-au discreditat pe Fedorin ca să pună mâna pe bombă, aşa a început totul, se răsti el. Fedorin a dispărut şi la fel şi arma.

— Adevărat, spuse Kara. A dispărut de la Moscova acum o săptămână. Nu a fost văzut de când...

— Nu chiar, spuse Marc, tastând câteva coduri şi etalând câteva fotografii de la distanţă cu un bărbat în vârstă cu trăsături germanice. Eu am făcut fotografiile astea. Era aici în Split, acum câteva zile. Şi cred că cei care erau cu el sunt cei care au vândut bomba.

— Deci să îi localizăm pe fraţii Kurjak, spuse Delancort, uitându-se spre Solomon. Domnule, dacă vrei să autorizezi transferul de active, am putea chiar să cumpărăm dispozitivul de la ei şi să îl predăm NSNS înainte ca sârbii să îl vândă...

— Prea târziu pentru asta, îl întrerupse Marc înainte să poată să termine. Unul dintre ei e mort, iar celălalt e prizonierul celui care *deţine* dispozitivul. Numele lui este Ramaas. A făcut tot ce a putut să dea peste mine cu maşina când am încercat să îl opresc să plece cu el. I-am văzut faţa, iar mai târziu am aflat cum îl cheamă... zise el afişând altă imagine pe ecranul de pe perete. Lucy văzu o fotografie pixelată a unui bărbat cu piele închisă, cu cicatrici şi cu cozi împletite. Aşa arăta la finalul anilor nouăzeci, cea mai recentă imagine pe care am găsit-o. Şi-a schimbat tunsoarea dar nu şi comportamentul. Am luat poza din baza de date a Centrului de Operaţiuni Anti-Piraterie din Seychelles.

— Verific acum... spuse Kara, în timp ce căuta aceleaşi informaţii. Baza de date internaţională a Operaţiunii *Ocean Shield* conţine un dosar despre el. îl am. Abur Ramaas. Cunoscut ca organizator şi participant activ al unui mare număr de incidente maritime de piraterie în Golful Aden. Se suspectează că are legături cu mai multe clanuri somaleze de bandiţi şi cu grupul extremist Al Shabaab, zise el, tonul ei de obicei vesel devenind din ce în ce mai încet. Sunt aici pagini întregi de mandate. A făcut multe lucruri rele.

— Şi acum se crede că are o armă nucleară?, întrebă Delancort, uitându- se la Marc. Domnule Dane, cred că pot să vorbesc în numele tuturor de aici când zic că erai mai degrabă conservator când ai descris situaţia ca fiind doar *periculoasă.*

— O să acţionăm, spuse Solomon, după câteva clipe, împreunându-şi mâinile. Henri, pune oamenii să adune mai multe informaţii în legătură cu ce ne-a furnizat Dane.

— Domnule... zise Delancort, iar Lucy sesiză provocarea din vocea lui înainte de a se fi conturat. Dacă există vreun dispozitiv, dacă o fi în stare funcţionabilă măcar, nu ar trebui să anunţăm o autoritate internaţională? Contactele noastre de la ONU sau de la Departamentul de Stat American?

— ONU nu o vede ca pe o ameninţare serioasă, îi întrerupse Marc. Credeţi-mă, nu mai sunt şanse. Şi Guvernul american nu a crezut niciodată că ruşii ar putea să creeze o bombă nucleară compactă, pentru că *ei* nu au putut. Fără o dovadă concretă, nu o să putem să convingem pe nimeni de nimic, zise el, făcând o pauză. Aşa cum mie îmi e greu să vă conving acum *pe voi.*

Liniştea se aşternu în încăpere. Solomon urma să aibă ultimul cuvânt. Lucy îi studie faţa sculptată, impasibilă. Până la urmă, el singur decidea ce avea să se întâmple mai departe. Rubicon era compania lui, susţinută de averea lui şi de voinţa lui.

— Eu cred în acţiunile mici care pot avea efecte mari, începu Solomon.

Cred că nu ne putem baza ca naţiunile să facă lucrul potrivit la momentul potrivit. Această companie a fost înfiinţată ca să facă asta. Asta vom face azi. Dacă există vreo ameninţare şi pot să fac ceva, *o să fac.*

Cuvintele lui Solomon marcară sfârşitul şedinţei, iar Kara fu prima care ieşi din încăpere, mai nerăbdătoare ca niciodată să înceapă să caute informaţii în legătură cu orice ar fi urmat să se întâmple. Lucy se ridică, Delancort ridicându-se odată cu ea, dar Solomon era încă aşezat şi îi făcu semn lui Marc.

— Domnule?, spuse Delancort, încruntându-se.

— Henri, Lucy. Lăsaţi-ne singuri, vă rog, spuse Solomon.

Când rămaseră singuri, Marc închise laptopul şi inspiră adânc. O greutate îi fusese luată de pe suflet; avea dintr-odată sentimentul că nu mai vorbea în zadar, disperat să găsească pe cineva care să îl creadă.

— Mulţumesc, spuse el în cele din urmă.

— îţi sunt dator, îi spuse Solomon. După incidentul din America... Fără ajutorul tău, Asociaţia şi partenerii lor din celula teroristă Al Sayf ar fi făcut lucruri îngrozitoare şi nu aş fi putut să îi opresc. M-ai ajutat să obţin o victorie într-un război lung în care aveam şanse puţine.

Marc acceptă cuvintele lui, dând din cap. Se simţea bine ştiind că făcuse ceva bun. Până la urmă, îşi dădu seama că nu se mai simţise aşa de mult timp.

— Dar trebuie să te întreb ceva, continuă el. Ce vrei, domnule Dane? Ai venit aici să îmi spui asta şi apoi... să pleci? Să te întorci la NSNS, sau în altă parte?

— O să fiu sincer. Nu m-am gândit aşa departe, spuse el, încruntându-se.

— Să te întreb altfel. Responsabilitatea ta faţă de această problemă se încheie acum? Te întreb fără să te judec. Sau vrei să ni te alături dacă ne apucăm de treabă?

— Eu... zise Marc, simţind sângele urcându-i în obraji. Eu ţi-am dat ce am. Mai mult de atât... zise el, dând din cap, iar cuvintele spuse de Gesa Schrader îi răsunară în minte. Nu sunt un agent de teren, domnule Solomon. Am aflat asta pe calea cea grea acum un an, când abia am scăpat cu viaţă.

— Nu cred că sunt de acord, răspunse el. Ai potenţial. Dedicat. Pasionat.

— Am avut noroc, răspunse Marc tăios, iar cicatricea de glonţ din abdomen i se contractă ca să îi reamintească acest lucru.

Privirea lui Solomon se înăspri.

— Te subestimezi. Şi cred că o ştii şi tu. Eu cred... Chiar dacă nu vrei să recunoşti... Că vrei să faci parte din asta, spuse el, aplecându-se înainte. Vrei să fii provocat.

Marc rămase fără răspuns. Solomon îşi împinse scaunul în spate şi se ridică, oprindu-se să îşi aranjeze mânecile.

— Tu alegi ce faci în continuare, spuse el, dar eu ţi-aş cere să rămâi aici o vreme. Să lucrezi cu Kara. Acest birou are rol de centru local de criză pentru operaţiunile SCD şi părerea ta ar fi de apreciat, zise Solomon îndepărtându-se. Şi cât timp eşti aici, adăugă el, poate te răzgândeşti.

Capitolul 10

Guhaad era obişnuit cu căldura, dar textura ciudată a aerului din oraşul din Emirate era cea care îl făcea să se simtă inconfortabil. Pielea lui nu se împăca bine cu el şi nu se putu odihni acolo. Prima sa noapte în Dubai fusese una albă, într-o baracă, unde se adăpostiseră odată muncitori temporari, dar care trebuia să fie demolată în ciclul nesfârşit de reconstrucţie a oraşului. Până la urmă, stătuse treaz mestecând un pic de khat şi ascultând zgomotul metropolei noaptea, auzind traficul constant de pe autostrăzi în lumina de dinainte de zori.

Ramaas îi spusese că avea să îi aştepte cineva la sosire, şi avusese dreptate, ca de obicei. Şoferul pakistanez se bucurase să îi vadă pe Guhaad, Macanay şi Bidar că pleacă. Persoana de contact le oferise mâncare şi apă şi, în timp ce se odihniseră, Micul Jonas vorbise cu ei din Mogadishu, la telefon. Faţa lui Jonas, pixelată şi prost definită pe ecran, se mişcase ca cea a unui personaj de desene animate, blocându-se în timp ce îi furnizase lui Guhaad toate informaţiile de care avea nevoie.

în acel moment era după-amiază târziu şi mergeau de-a lungul străzii Al Marsa într-un jeep argintiu Mercedes clasa G. Mergeau de-a lungul Dubai Marina spre vest, dar privirea lui Guhaad se tot îndrepta spre marea de zgârie-nori de pe partea cealaltă, întinzându-se peste districtul Jumeirah Lakes. Pentru el, păreau nişte maşinării extraterestre ciudate din piatră şi sticlă, obiecte dintr-o altă lume, îngheţate în timp, avansând spre ocean. Era în oraş doar de o zi, dar deja dezvolta o antipatie fără motiv pentru el. Parcă nu părea real. Se întreba dacă ar merge pe jos spre una din acele clădiri şi i- ar trage un pumn, dacă mâna lui ar găuri-o. Ar fi subţire şi goală, plină de nimic altceva în afară de praf şi aer inert? Guhaad alungă acest gând. Lipsa somnului îi făcea mintea să cutreiere aiurea.

Pe canapeaua din spate, Macanay scana zona cu un binoclu mare Pentax. Lângă el erau pagini întregi cu fotografii printate, cele mai multe descărcate de pe internet, cu un tânăr cu ten măsliniu în poziţii variate. Când era într-o baie cu gheaţă cu două fotomodele aproape dezbrăcate, când avea în lesă un pui de tigru cumpărat de pe piaţa neagră, stând leneş pe fuzelajul unui avion privat, sau fumând dintr-o narghilea de forma unui AK47 auriu. Erau, de asemenea, câteva fotografii cu un Maserati Ghibli grena, incluzând şi numărul maşinii. Peste fotografii era pistolul silenţios Beretta, ca

să le oprească să alunece de pe canapea. Un alt pistol identic era pe uşă, pe partea lui Guhaad, la îndemână.

Guhaad se uitase la fotografii mai devreme în acea dimineaţă, insistând asupra celor cu femei în haine provocatoare. Simţea un conflict interior din cauza a ceea ce vedea, incitat şi în aceeaşi măsură dezamăgit. Nu înţelegea de ce şi asta îl făcea iritabil.

Din ceea ce putuse să afle Micul Jonas urmărindu-l pe internet, bărbatul din fotografii îşi petrecuse cea mai mare parte a nopţii anterioare într-un club de lângă hipodromul Meydan, iar apoi se retrăsese la o petrecere privată într-un apartament penthouse de la ultimele etaje ale clădirii exclusiviste Silverene Tower. El şi prietenii lui de bani gata fuseseră mai mult decât încântaţi să posteze fotografii şi alte lucruri. Guhaad se aşteptase ca găsirea lui să fie măcar un pic provocatoare, dar bărbatul era mai interesat să îşi etaleze posesiunile oricui se uita, decât să nu iasă în evidenţă.

Macanay se repezi înainte.

— Aici e, spuse el repede, indicând cu mâna liberă. Repede! Bidar, treci aici!

Guhaad se uită în direcţia indicată de Macanay şi văzu Maserati-ul roşu ca focul, pe o stradă laterală.

Bidar nu spuse nimic, orientând jeep-ul repede, de-a lungul benzilor, până ajunse în spatele maşinii ţintei. Traficul nu era dens la acel moment al zilei. Imediat după ce se înălţa soarele, majoritatea cetăţenilor din Dubai intrau în clădirile cu aer condiţionat, cei mai bogaţi dintre ei încă dormind din cauza exceselor. Căldura nimicitoare a zilei făcea oraşul să prindă viaţă cu adevărat doar după apus. Guhaad ar fi preferat această misiune pe timp de noapte, dar acest lucru ar fi însemnat mai mulţi martori pe stradă şi mai multe şanse să dea greş.

— Nu e poliţie, spuse Bidar. Ar trebui să acţionăm acum.

— Nu încă, insistă Guhaad, întinzându-se după armă. Dar fiţi pregătiţi.

Maserati-ul coti şi demară când se făcu verde, iar Bidar se strădui din

greu să îl urmărească îndeaproape fără să fie prea evident. în timp ce trecură pe lângă vastele terenuri ale cluburilor de golf de la dreapta lor, maşinile intrară sub o autostradă suspendată, iar Bidar acceleră. Pe acea parte a

străzii nu erau camere de luat vederi care să surprindă ce aveau să facă.

Mercedesul ajunse lângă Maserati, geamurile din faţa şi din spatele jeepului deschizându-se în acelaşi timp. Ascunşi de întunericul din interiorul maşinii, Guhaad şi Macanay puseră ţevile armelor pe pervazurile ferestrelor şi traseră câte un glonţ în cauciucurile laterale ale maşinii roşii.

Cele două roţi ale Maserati-ului explodară cu putere şi îl aruncară în aer, de partea cealaltă a unei bariere joase. Maşina dădu peste un indicator de limitare a vitezei şi se opri pe banda din mijloc.

Bidar apăsă frânele, iar Guhaad ieşi imediat din maşină, urmat de Macanay. Alergă spre cealaltă maşină şi deschise uşa pasagerului. O femeie cu părul închis la culoare – o fată, de fapt – cu o rochie neagră de seară, şifonată, căzu din maşină. Tremura şi plângea din cauza şocului. Altă femeie, asemănătoare la aspect şi ţinută, ţipa şi înjura.

Zgomotele pe care le făcea femeia treziră ceva urât în Guhaad şi o prinse de păr, trăgând-o brutal afară din maşină. O ameninţă cu arma, la fel şi pe cealaltă femeie.

— Curvelor, plecaţi, strigă el. V-am văzut feţele. Dacă spuneţi ceva, venim după voi.

Ambele îi văzură faţa lui Guhaad, pistolul lui, apoi pe Macanay lângă el cu alt pistol. Nu fu nevoie să li se mai zică o dată şi o luară la fugă înapoi pe drum.

Guhaad se aplecă spre locul şoferului şi găsi ţinta căzută la capătul îndepărtat al canapelei din spate. Părea ameţit, sau poate doar beat. Tânărul se uită la el, apoi îşi concentră atenţia asupra armei.

Pe locul şoferului, strivit de un airbag care se dezumfla, alt bărbat care părea să fie un fel de angajat, încerca să îşi scoată centura. „Bodyguard”, îşi spuse Guhaad, având în vedere silueta musculoasă şi vârsta şoferului.

Trase două gloanţe, de aproape, prin spătarul scaunului, împuşcături directe care împroşcată şuvoaie roşii pe airbag şi pe volan. Apoi întoarse arma spre ţintă.

— Kawal Daan, spuse el. Ieşi din maşină sau te împuşc.

Tânărul înlemni. Faţa pe care Guhaad o văzuse în toate acele fotografii, cu aroganţa nemărginită şi privilegiul câştigat pe nedrept întipărite pe ea, era în acele momente cea a unui copil speriat. Macanay deschise cealaltă uşă şi îl trase afară, târându-l spre Mercedesul care îl aştepta.

Guhaad scoase de sub bluză o grenadă cilindrică, scoase inelul şi o lăsă

să cadă pe canapeaua din spate a Maserati-ului. închizând cu zgomot uşa, fugi spre cealaltă maşină şi urcă, în timp ce încărcătura de fosfor alb explodă cu o scânteie, aprinzând interiorul Maserati-ului.

Bidar băgă Mercedesul în viteză şi plecară de lângă bariera ruptă, accelerând. Guhaad se întoarse să se uite la tânăr, care stătea lângă Macanay, tremurând. Arma celuilalt bărbat îl împungea în stomac.

— Am mulţi bani.

Acestea fură primele cuvinte ale prizonierului, de parcă banii ar fi fost paşaportul lui către libertate. începu să vorbească repede, repetând la nesfârşit acelaşi lucru.

— Nu vreţi să mă omorâţi. Pot să vă fac bogaţi.

— Poţi?, întrebă Guhaad, înclinând capul. Şi dacă nu vreau bani, Kawal?

Tânărul clipi în timp ce Guhaad îi menţionă numele din nou, neformal.

Nu părea capabil să înţeleagă ideea că banii nu ar fi importanţi pentru cineva.

— D-de ce m-aţi răpit, atunci?

Guhaad zâmbi şi îi făcu semn lui Macanay să pună arma deoparte. La depărtare, pe drum, văzu o scânteie de lumină în timp ce Maserati-ul luă foc complet.

— Pentru spectacol, îi spuse el, căutând în buzunar o bilă de khat şi băgând-o în gură. E o lecţie pentru tine. Să îţi arătăm că vorbim serios, zise el rânjind, tânărul imitându-l vag. O să facem afaceri.

— Ce?

Guhaad plimba khatul în gură, savurând senzaţia.

— Ştim cine eşti cu adevărat, *Kawal Sood,* spuse el îndreptând un deget spre el. O să îmi spui totul despre bunicul tău.

Expresia lui Kawal se schimbă imediat, de la frică uşoară la râs batjocoritor şi, pentru o clipă, păru că uitase unde se afla.

— El? îl urăsc pe moşul ăla!

Marc îşi ridică ochii din ecran când cineva bătu cu degetul în peretele de sticlă din spatele lui. O uşă se deschise şi Lucy intră, punându-i în faţă o ceaşcă de cafea. Traversă sala de conferinţe, îndreptându-se spre o fereastră îndepărtată şi privi spre Monte Carlo, sorbind din băutură.

— Mersi, spuse Marc. Te-ai schimbat.

Pantalonii de plajă pe care îi purtase mai înainte dispăruseră, fiind

înlocuiţi cu o pereche de blugi robuşti şi o bluză de bumbac.

— Haine de muncă, explică ea. într-un fel.

— Nu văd niciun material Kevlar aici, adăugă el.

Lucy se uită la el, îngustându-şi privirea.

— Nu plănuiesc să fiu împuşcată decât de mâine, cel mai devreme, zise ea, făcând semn cu capul spre laptopul lui. Deci ai mai găsit ceva?

— Nu ştiu, spuse el oftând şi dând din cap. Sunt doar... Ei bine, Kara mi-a dat acces la o parte din baza de date Rubicon. M-am uitat să văd dacă găsesc ceva legat de fraţii Kurjak dar nu am găsit... zise el, făcând o pauză. Am citit toate specificaţiile tehnice pe care le-am găsit despre dispozitivul Exil, dar acum încerc să mă axez pe Ramaas.

— Piratul, spuse ea, uitându-se la fotografia bărbatului de pe ecran. Parcă e Johnny Deep.

— Fac un truc obişnuit de analist, continuă Marc. Mă pun în locul lui. Unde s-ar duce? Care e mişcarea cel mai probabil să o facă pentru a ieşi din Croaţia?

— Nu un avion, observă Lucy. Nu e aşa prost să încerce să treacă printr- un dispozitiv radiologie dintr-un aeroport, chiar şi unul mic.

— Aşa e. Şi toate căile ferate şi vămile au detectoare de radiaţii mulţumită AIEA. Dacă Ramaas nu are o servietă căptuşită cu plumb în care să pună valiza, ar vedea-o. Neven Kurjak e cu el. El ar şti asta.

— Deci trebuie să fie pe mare, adăugă ea.

— E marinar, spuse Marc, dând din cap. E cam departe de teritoriile lui de acasă din Somalia, deci ce va face? Ar alege ceva cu care e familiar. *Nave,* zise el potrivind ecranul laptopului ca să vadă o listă cu denumiri.

— Vasul cu motor Pride of Trieste. Vasul cu motor Madonna and Child. Vasul de pescuit Demoliţior. Vasul cu motor Valerio Luna. Vasul cu motor Falcon Azure... le citi Lucy pe primele, dar mai erau alte câteva zeci. La ce mă uit aici?

— La fiecare vas înregistrat care a plecat din zonă în ultimele douăzeci şi patru de ore, îi explică el. E mult trafic în Marea Adriatică. Vasele de pasageri şi feriboturile probabil le putem exclude, dar iahturile şi navele de marfa... Vorbim despre sute de nave. Ramaas ar putea fi în oricare dintre ele.

Ceafa îi înţepeni de tensiune şi îşi roti capul încet.

— Oricum, e prea multă informaţie. Compania lui Solomon are acces la multe informaţii, pentru o corporaţie privată.

— Are multe contacte acolo, spuse Lucy, evitând implicaţia în legătură cu ilegalitatea din vorbele lui Marc. Cred că ai putea să zici că mulţi oameni îi sunt datori.

— Eu sunt unul dintre ei, spuse Marc dând din cap.

— Hm, zise Lucy, rezemându-se de peretele de sticlă şi încrucişându-şi mâinile. Ciudat e că Solomon ar spune invers. Dar el e atipic.

— Aşa e, fu Marc de acord. Nu mulţi se îmbogăţesc şi apoi decid peste noapte să devină apărători ai justiţiei. în afară de Bruce Wayne, mă refer.

Lucy dădu din cap.

— Nu s-a întâmplat peste noapte. Vorbeşti despre un om care a mers mult timp pe calea aceea, zise ea, apoi tăcu şi Marc avu senzaţia că spusese mai mult decât trebuia.

Voia să o preseze să continue, dar experienţa lui din trecut îi spuse că acest lucru ar face-o să se închidă în ea complet.

Privirea lui Marc reveni la computer şi la teancurile de dosare digitale de informaţii afişate în faţa lui.

— Trebuie să îţi spun... Nu am crezut niciodată că o să vin aici din nou. Să lucrez cu Rubicon.

— Asta faci?

întrebarea lui Lucy fu aparent uşoară.

— Să îţi spun drept, ştiam că o să revii, Dane. Mă întrebam ce ţi-a luat aşa mult.

Ceva din tonul ei îl făcea să fie tensionat. Lui Marc nu îi plăcea ideea că era aşa predictibil.

— Nu am vrut asta, începu el, căutând cuvintele potrivite, după care îşi dădu seama că nu le avea. Ah, *la naiba.* Am crezut că ştiam ce vreau. Nu mai sunt aşa sigur acum.

— Nu o să fie ca înainte, spuse Lucy, cu vocea înmuindu-i-se. înainte de Londra, înainte de Dunkirk? înainte de viaţa din camion, uitându-ne pe ecran în timp ce altcineva făcea partea periculoasă?, zise ea, dând din cap. Nu. Ascultă de la cineva care ştie, nu poţi să renunţi fără să lase urme.

Vru să o contrazică, dar nu îi veni nimic în minte. Avea dreptate şi el ştia asta.

Lucy arătă cu degetul mare spre fereastră, privind lumea de afară.

— Nimeni de acolo nu înţelege asta.

Încet, lucrul pe care şi-l dorise începu să treacă în prim-plan, neliniştea vagă, slab definită care îl trăgea înapoi, care fusese acolo de luni de zile, se contură clar.

— Credeam că am făcut ceva deosebit, da? Am oprit un terorist, am găsit un trădător. Am crezut că a însemnat ceva. Dar cei care au orchestrat totul au scăpat, spuse el vizualizând faţa lui Pytor Glovkonin. Fără zgârietură.

— Le-am făcut mai multe daune decât crezi, răspunse Lucy. Combinatul a pierdut mult teren când le-am stricat mica afacere cu Al Sayf. Se pare că acţiunile de la G-Kor au scăzut după ce s-a întâmplat la Washington.

G-Kor era conglomeratul energetic deţinut de Glovkonin şi o parte esenţială din structura clandestină de suport a Asociaţiei – nu că cineva ar putea să o *demonstreze,* bineînţeles. Lucy îi spuse că compania oligarhului împrumutase acţiuni după un model de criză care presupunea un atac terorist devastator asupra Statelor Unite. După ce Marc, Lucy şi echipa Rubicon îl oprise să facă acest lucru, milioane de dolari se pierdură din seifurile G-Kor.

— Nu le place când îi afectezi financiar, concluziona ea.

— Şi Glovkonin? A dispărut.

Fostul coleg al lui Marc de la MI6, John Farrier, îi spusese că locuinţa din Londra a rusului fusese dintr-odată golită de bunuri, maşinile scumpe şi jetul privat dispărând brusc împreună cu posesorul lor.

— A scăpat. La fel şi Omar Khadir.

Khadir era executantul Al Sayf, cealaltă parte a alianţei murdare dintre brokerii de putere şi terorişti. În timp ce Lucy ajutase agenţii de la Serviciile Secrete americane să îl prindă pe Jadeed Amarah, secundul lui Khadir, liderul celulei de teroare dispăruse odată cu Glovkonin. Lucy dădu din cap.

— După Washington, l-am localizat pe Khadir într-un apartament din Belgia, dar când am ajuns acolo plecase. Totuşi mi-a lăsat ceva, spuse ea ridicându-şi mâneca largă şi arătându-i o cicatrice pe interiorul antebraţului. Am auzit că Al Sayf se regrupează. O să îşi arate feţele din nou, mai devreme sau mai târziu. De preferat mai târziu.

— Ştiu că am salvat vieţi, îi răspunse Marc. Dar nu se simte ca o victorie, Lucy. Doar... am întârziat ororile un pic.

Lucy dădu iar din cap.

— Asta pentru că *aşa e.* Nu a fost o singură bătălie, e un joc lung, spuse ea, lovind masa. Ai venit aici cu multe dovezi în legătură cu asta. Mereu o să fie alt idiot cu o bombă şi cu un motiv să o folosească. Dar ce trebuie să ţii minte e ce e în spatele a tot, zise Lucy, zâmbind uşor. Ai o soră, nu?

Marc dădu din cap.

— Nu vorbeşte cu mine. Mai am mult până să ierte ce s-a întâmplat între noi. I-am riscat viaţa.

— Dar e în viaţă şi familia ei e bine, nu?, insistă Lucy. Asta datorită *ţie,* zise ea, venindu-i brusc o idee şi scoţându-şi telefonul. Şi la fel şi asta. Ia uite.

îi arătă o fotografie cu un adolescent cu pielea închisă, cu ochii mari şi căprui într-un grup de alţi tineri de aceeaşi vârstă şi etnie, adunându-se în faţa a ceea ce părea o fermă americană.

'—E... Halii?

Ultima oară când Marc îl văzuse pe tânăr, acesta fusese pe punctul să moară într-un restaurant de lângă autostradă, într-un atac sinucigaş brutal. Marc şi Lucy îi salvaseră viaţa lui Halii la limită.

— Acelaşi. I-am spus Karei să îl ţină din scurt. Departamentul de Stat l- a primit pe Halii într-un program de consiliere, cu restul copiilor pe care Khadir îi folosea ca soldaţi. Sunt bine.

Ea ridică telefonul.

— Vezi? De asta trebuie să îţi aduci aminte. Nu de cine a scăpat. De cine trăieşte datorită ţie.

El încercă să răspundă, când o sonerie de alertă se auzi din laptop şi o fereastră nouă se deschise deasupra celorlalte. Ochii i se măriră în timp ce citea.

— Probleme?, întrebă Lucy, speriindu-se de reacţia lui bruscă.

El sări din scaun, luând laptopul cu el.

— Trebuie să vorbesc cu Kara chiar acum!

Nu îl supravegheau prea mult pentru că îl vedeau ca pe un animal prost dresat. Neven trase materialul aspru al salopetei mai strâns în jurul lui şi se plimbă de-a lungul punţii cargoului până găsi o zonă acoperită unde se putea adăposti de ploaia torenţială. Acolo era cineva din echipajul navei greceşti şi după câteva semne, Neven reuşi să îi ceară o ţigară. Fumară într-o tăcere deprimantă pentru o vreme şi Neven nu se grăbea deloc. O folosea ca o scuză de a ieşi afară, iar când marinarul termină de fumat şi

aruncă mucul de ţigară peste bord, avu intimitatea pe care o voia.

Când fu sigur că a rămas singur şi nesupravegheat, Neven căută în buzunarele salopetei slinoase şi găsi telefonul de un auriu strălucitor pe care îl îndesase acolo. Ramaas nu îl percheziţionase şi nu ştia că îl avea, dar până în acele momente fusese acolo, fără ca Neven să poată să îl folosească.

îl deschise, cu inima bătându-i să îi spargă pieptul şi se simţi plin de speranţă când văzu că avea ceva semnal. Neven îşi petrecuse ultimele ore gândindu-se pe cine să sune. Erau multe variante, dar până la urmă nu era vorba să sune pe cineva în care avea încredere, ci mai degrabă să găsească pe cineva a cărui loialitate o putea *cumpăra.* Acest lucru reducea variantele la una singură.

Lângă numele din telefonul prin satelit erau patru numere diferite. De la primul – telefonul ieftin pe care chiar el i-l dăduse – primi mesaj că era deconectat. înghiţi cu greu şi trecu la următorul, uitându-se pe furiş de jur- împrejur. în cele din urmă, Ramaas avea să observe că lipsea şi avea să vină să îl verifice. Nu ştia cât timp avea la dispoziţie şi putea doar să spere că cel puţin unul dintre numere era bun.

Lucy îl urmă pe Marc de-a lungul atriumului, spre zona de conferinţe retrasă, unde Kara Wei lucra la calculator. începu să spună o mie de cuvinte pe minut şi Lucy înţelese numai parţial limbajul de tocilar pe care britanicul îl folosea. Spunea ceva despre interceptarea unui apel; menţionă numele „Horvat" şi îşi aduse aminte ce spusese mai înainte despre un poliţist corupt care lucra pentru contrabandiştii sârbi.

Solomon coborî cu paşi mari pe scara suspendată, viteza şi tonul conversaţiei atrăgându-i atenţia.

— E vreo problemă?

— Mai mult o oportunitate, spuse Marc, în timp ce Kara se îndreptă spre un panou de pe o masă şi începu să proiecteze ecranele pe ferestrele din apropiere. Pe scurt, am preluat digital controlul telefonului ieftin al lui Franko Horvat, unul care i-a fost dat de fraţii Kurjak. Acel telefon e mort acum, probabil a fost distrus, dar între timp am obţinut informaţii ale singurului contact din memorie.

— Trebuie să fie Neven, fratele Kurjak care a supravieţuit, spuse Kara.

Marc aprobă cu un gest cu capul.

— Acel număr a încercat să sune la biroul lui Franko Horvat din sediul

central al poliţiei din Split, zise el, făcând o pauză. Am acolo pe cineva.

— Dacă Neven încearcă să contacteze pe cineva din Split, cred că putem să localizăm apelul, adăugă Kara.

— Intră în protocoalele de rutare SS7, spuse Marc. Apoi o să putem să ascultăm, poate chiar să facem o triangulaţie la locul unde s-ar putea afla Neven.

Kara se opri şi se uită la Solomon.

— Cu permisiunea ta, desigur. Pentru că asta nu e, mm, chiar permis.

— Treceţi la treabă, spuse Solomon fără ezitare.

— Ce te face să crezi că Neven o să mai încerce să îl contacteze pe Horvat?, întrebă Lucy.

— O să o facă, spuse Marc, aruncându-i o privire. I-am văzut privirea când Ramaas îl ducea cu el. Crede-mă când îţi zic, nu vrea să fie în preajma lui.

Sună şi la ultimul număr, ţârâitul rezonând fără încetare în urechea lui Neven. Un nod strâns de frică îi făcu inima cât un purice şi scoase un oftat de disperare. Dacă nu avea să meargă, acea ultimă linie de baterie s-ar fi consumat, iar Neven Kurjak ar fi rămas la mila lui Ramaas. Nu i-ar fi rămas altă alegere decât să îi îndeplinească cererile piratului războinic şi să spere că avea să se ţină de cuvânt să nu îl omoare după ce ar fi obţinut ce îşi dorea...

— Cine dracului e?

Când apelul fu stabilit în sfârşit, Neven fu uluit pentru un moment. Oftă şi îşi lipi strâns telefonul de faţă, ghemuindu-se la podea, ferit de bătaia vântului.

— Franko! Eu sunt. Nu închide, pentru Dumnezeu, te rog nu închide!

După o pauză lungă, vocea poliţistului se auzi din nou.

— Tot viu? Ca un gândac.

Neven abia băgă în seamă insulta.

— Am nevoie de ajutor.

— Dispari şi mori. Am problemele mele acum, din cauza ta şi a fratelui tău!

Neven jucă ultima carte care îi mai rămăsese.

— Te plătesc. Am bani de care nu ştie nimeni, ascunşi de poliţie. Jumătate de milion de euro.

— Prostii. O să închid. îţi doresc moarte plăcută, ticălosule.

— Nu! *Nul*, ţipă Neven în telefon. Fii blestemat, Horvat! Bine, la naiba, dublez suma! zise el, inspirând cu zgomot aerul umed, sărat şi străduindu- se să se calmeze. Ştiu că ai nevoie de ei!

Aceste cuvinte trebuie să fi atins un punct sensibil, pentru că Horvat nu închise. Auzi zgomotul unui tren pe fundal, sunetul familiar al căii ferate subterane. Horvat era undeva pe un peron în Split şi Neven simţi un dor puternic de casă.

— Ai treizeci de secunde, spuse poliţistul, după o pauză. Vorbeşte.

— Africanul, psihopatul de Ramaas, mi-a ucis fratele! ţâşniră cuvintele din gura lui Neven. A venit, a stricat afacerea pe care o făcusem cu rusul şi a preluat conducerea. Crede că e într-o misiune a lui Dumnezeu! Vrea să îl duc să se întâlnească cu *Brutarul* şi a trebuit să accept...

— Şi ce îmi pasă mie?, îl întrerupse Horvat. Chiar şi eu ştiu că Brutarul e mort de ani de zile. Noul tău prieten nu o să fie prea mulţumit când o să afle că îl minţi, spuse el pufnind. Ţi-ai săpat propria groapă.

— Te rog, nu, spuse Neven şi mâinile începură să îi tremure, dându-şi seama cum pierdea teren. Doar ascultă-mă...

— Nu, tu să mă asculţi, mârâi Horvat. Mica mea afacere a fost distrusă din cauza ta şi acum toţi din oraş mă caută! Nu ai niciun milion de euro, nu ai nimic!

Bateria se termină. Neven plânse şi ţipă neclar în telefon, strângându-l de parcă ar fi fost un talisman.

în clipa următoare, o mână puternică îl prinse de umăr şi îl întoarse. îl văzu pe Ramaas şi, în spatele lui, pe marinarul grec care îi dăduse ţigara.

— Ce e asta?, întrebă Ramaas, smulgându-i telefonul din mâini şi holbându-se la el, ridicându-l şi examinându-l din mai multe unghiuri. Cu cine ai vorbit?, zise el, apucându-l de gât şi ridicându-l. Cu cine?

Neven îi spuse totul, într-o confesiune spontană, implorând pentru viaţa lui. După o clipă, Ramaas îl lăsă să cadă la podea şi se îndreptă spre balustrada punţii cargoului.

— Mă dezamăgeşti, îi spuse el lui Neven. Acum o să trebuiască să fac anumite lucruri, spuse Ramaas ridicând telefonul prin satelit şi aruncându-l în valurile negre de lângă carenă.

Neven se ridică de pe podeaua umedă, aşteptându-se să urmeze telefonul în adâncurile nimicitoare, dar Ramaas făcu un semn cu mâna.

— Acest bărbat o să te ducă jos, o să te percheziţioneze şi o să te închidă, îi spuse el. Trebuie să folosesc radioul.

— Am pierdut semnalul, anunţă Kara în timp ce unda digitală de pe monitorul laptopului ei deveni treptat plată. Se pare că asta a fost tot ce am obţinut.

Marc studie display-ul oglindit pe fereastra din spatele lor. Un sotfware de analiză vocală ascultase conversaţia dintre Neven Kurjak şi Franko Horvat, izolând cuvintele lor în timp real şi traducând din croată în engleză. Textul apăruse pe fereastră după ce inteligenţa artificială a computerului îşi termină treaba.

— Vreun loc?, întrebă Malte, care li se alăturase când începuse interceptarea apelului, stând într-o parte şi ascultând atent.

— Receptorul e în zona metropolitană din Split, raportă Kara. Am localizat cel mai apropiat turn, dar mai mult nu se poate.

Marc îi dădu o bucată de hârtie cu adresa de mail a lui Luka Pavic.

— Fă-mi o favoare, trimite asta cu prioritate tipului de aici. Trimite-i şi o înregistrare digitală a apelului.

— Cine e?, întrebă ea.

— Un poliţist local, îi explică Marc. E un tip bun. Ar putea să îl bage după gratii pentru totdeauna pe ticălosul de Horvat.

Kara se uită spre Solomon, care aprobă şi făcu ce îi ceruse Marc.

— Şi Neven?, întrebă Lucy studiind textul de pe panou. Putem să aflăm de unde a sunat?

— Apelul a venit de la un telefon prin satelit, spuse Marc.

Prefixul indica faptul că fusese direcţionat de un satelit jos, către un satelit local de la sol şi de acolo către Horvat. Uitându-se la informaţii, trebuia doar izolat satelitul care primise semnalul şi să facă referinţă încrucişată cu datele sateliţilor comerciali.

După câteva minute, aveau în vizor o zonă de transmisii centrată deasupra Mării Adriatice.

— Ai avut dreptate, spuse Lucy. E pe un vas pe mare.

— Dar care?, întrebă Marc încrucişându-şi braţele, gândindu-se la lista lungă de vase. Trebuie să găsim o cale să mai eliminăm din ele.

— Să presupunem că reuşim, spuse Lucy, uitându-se cu atenţie la hartă. Dacă reuşim să identificăm nava, ce facem după aia?

— Mergem acolo, spuse Malte. Neutralizăm dispozitivul înainte să ajungă pe uscat.

— E o singură problemă... zise Marc folosindu-şi laptopul să afişeze şi alte panouri cu informaţii peste hartă, unul peste altul, stratificate.

Primul arăta frânturi ale traficului comercial care se îndrepta spre sud, spre Marea Mediterană, indicate cu dungi galbene, luminoase. Adăugase peste ele informaţii în timp real despre vreme. Vârtejul neplăcut al unei zone de joasă presiune apărea pe ecran, nori masivi de furtună îndreptându-se spre nord dinspre Strâmtoarea Ontario, între ţărmurile italiene şi albaneze.

— Cu vasul sau elicopterul, nu poţi să te apropii. Dacă nu ai altă variantă, pică orice încercare pentru o intervenţie pe mare, chiar acum.

Solomon dădu din cap, reticent.

— Din păcate, suedezii mai au încă de lucrat la submersibilul A26 al Rubicon achiziţionat anul trecut... spuse el, atingându-şi bărbia cu mâna. Dar e discutabil. Dacă nu ştim care navă e exact, tot ce putem face e să urmărim şi să aşteptăm.

Lucy se holbă la traducerea conversaţiei telefonice.

— E un cuvânt greşit aici? Din context cred că e un nume, dar pare greşit.

— Brutarul?, întrebă Marc, uitându-se la acelaşi text. Stai, nu. Nu orice brutar, e *Brutarul.*

— Ramaas merge la piaţă să cumpere un cannoli?, întrebă Kara ridicând o sprânceană.

— E o poreclă, explică Marc. Am văzut într-un dosar despre fraţii Kurjak. E porecla unui creator de bombe care a lucrat cu sârbii în vremurile din trecut, spuse el, căutând în calculator informaţii relevante. Uite. Din ce şi-a dat seama NSNS, tipul i-a ajutat pe fraţii Kurjak să facă falsuri care i- au îmbogăţit în anii nouăzeci. Detonatoare cu mercur roşu şi alte prostii.

— Deci mai mult farsor decât creator?, întrebă Lucy.

— Nu, zise Marc dând din cap în timp ce porta documentul pe ecranul principal Rubicon ca să îl adauge Kara la informaţiile pe care le obţinuseră. NSNS nu a reuşit niciodată să îi afle numele, dar s-a demonstrat că ştia ce face. Se spunea că era în domeniu de zeci de ani, apăruse în zilele lui Septembrie Negru.

— Terorist de clasă veche, spuse Kara. Informaţii utile, Dane. O să rulez un program despre el. Poate o să îi contactez pe oamenii noştri din Mossad. Mereu se pricep la lucruri de-astea.

Marc se uită spre Solomon şi observă că nu dăduse niciodată vreun ordin cuiva din încăpere. Toată lumea din echipa Rubicon intra într-un anumit rol când apărea o problemă şi Marc îşi dădu seama că exact la fel făcuse şi el. Părea ciudat de *corect.* în încăpere era o energie despre care nu observase până atunci că îi lipsise.

în biroul NSNS, simţise fiecare zi şi fiecare sarcină ca o luptă din ce în ce mai crâncenă. Dar atunci şi acolo, chiar dacă nu aveau pe moment un plan cum să îl prindă pe Ramaas, aveau să facă unul.

„Sentimentul că ai un scop", îşi spuse Marc.

Un lacăt masiv care menţinea închisă camera cu unelte zăngăni şi uşa metalică se deschise. Neven îşi ridică privirea de pe lada pe care stătea şi clipi spre Ramaas. Se simţea bolnav şi stors. Valurile din jurul lor crescuseră în timp ce cargoul înaintă în furtuna care începea şi chiar acolo, sub punte, Neven nu putuse să digere mâncarea. Găleata care i se dăduse pe post de toaletă mirosea a vomă stătută.

Ramaas îi aruncă lui Neven o privire piezişă cu ochiul lui negru, de prădător şi apoi îi făcu semn să se ridice în picioare.

— Vino, spuse el. E timpul să pleci.

De fiecare dată când Neven îl vedea pe războinic, era convins că avea să fie ultima oară şi nu fu diferit nici atunci. Se ridică de pe ladă, deconectat de propriul corp de o frică tulburătoare, constantă, interminabilă.

Puntea se mişca în timp ce ieşi pe coridor. Neven auzi zgomote – zăngănitul de metal pe metal, clinchetul lanţurilor şi voci de bărbaţi.

— Crezi că eşti pe cale să mori, îi spuse Ramaas, din spate. Ţi-am spus. Nu asta e intenţia mea. Chiar dacă mi-ai făcut probleme.

— Nimic ce am spus sau am făcut nu o să conteze, reuşi Neven să spună, sumbru. Am fost un prost să cred că aş putea să îl fac pe Horvat să mă ajute.

— Nimănui nu îi pasă de tine. Nimeni nu are încredere în tine, spuse celălalt bărbat. Asta culegi dintr-o viaţă de minciuni şi înşelătorii. Dar mai ai o şansă.

Se îndreptau spre „castelul" din faţă al navei, unde erau adunate cabinele echipajului şi puntea. Neven auzi paşi grăbiţi pe puntea de deasupra lor şi apoi pe cineva strigând un avertisment într-o limbă pe care nu o înţelese. Riscă să se uite peste umăr şi văzu că Ramaas avea în pumn pistolul Python al fratelui său mort.

— Răscumpără-te, Neven Kurjak, spuse piratul războinic. Fă o faptă bună pentru mine şi pentru *Waaq.* Pentru Dumnezeu.

— Ţi-am spus tot ce ştiu, mormăi Neven. Ce altceva mai pot să fac?

— Toate la timpul lor.

Ramaas nici nu termină bine de vorbit, când zgomotul armelor automate izbucni şi Neven auzi ţipetele unui om pe moarte.

Tresări, căzând pe podea îngrozit, dar Ramaas veni deasupra lui, trăgându-l înapoi pe picioare. Mai multe împuşcături se auziră deasupra lor şi apoi din faţa lor, de dincolo de uşa care ducea spre punte. Scânteile galbene ale împuşcăturilor se vedeau prin ferestrele ude de ploaie.

— Ce se întâmplă?

— Consecinţele acţiunilor tale, îi spuse Ramaas şi îl împinse afară.

Neven fu uimit când văzu că umbra imensă din stânga vasului nu era

provocată de nori de furtună, ci era de fapt un perete negru de oţel. O navă container mult mai mare decât cargoul mergea alături de ei şi o reţea de cabluri fuseseră întinse de la nava cealaltă pe punte, în faţa lui.

Văzu lumină pe nava mai mare şi bărbaţi cu puşti de asalt subţiri în mâini, mişcându-se la bord. Alţii – toţi înalţi, slabi şi închişi la piele – mergeau pe puntea cargoului. Neven îl văzu pe unul dintre ei îndreptându- se spre două corpuri neînsufleţite.

în spatele lui, se auzi o sticlă spartă şi o împuşcătură. Apoi cineva strigă ceva şi Ramaas răspunse în aceeaşi limbă.

— Echipajul... spuse Neven uitându-se de jur-împrejur.

Toţi grecii erau morţi.

— De ce ai făcut asta?

— Tu ai făcut asta, îi spuse Ramaas, împingându-l din spate spre reţeaua de funii şi cabluri. Apelul pe care l-ai făcut poate fi localizat pe nava asta. în momentul în care ai făcut asta, nava asta şi echipajul ei au fost compromişi, spuse el, dând din cap. Nu puteam să am încredere că nu o să spună nimic dacă ne-ar fi găsit cineva. M-ai forţat să acţionez mai repede.

Unul dintre oamenii închişi la piele se apropie şi îi dădu lui Neven o vestă de salvare şi un troliu. Ramaas îl lăsă în urmă şi Neven fu smuls de pe puntea cargoului ca un butoi de marfa. închise ochii strâns şi aşteptă să

se termine coşmarul.

Capitolul 11

O clipă simţea aerul cald pe faţă, iar un moment mai târziu simţea briza răcoroasă a serii. Marc nici nu îşi dădea seama când se producea schimbarea. Ieşise pe balconul înalt al biroului Rubicon şi găsi un loc sub o verandă să facă o pauză şi apoi, dintr-odată, Kara îi trase una în picior şi îl trezi din nou.

— Am adormit?, spuse el, clipind şi frecându-şi obrajii. La naiba.

— Lucy a zis să te las. A zis că arătai ca şi cum aveai nevoie de asta.

Kara ţinea cu ambele mâini o tableta digitală şi se aşeză în faţa lui. Se

cocoţă pe marginea unuia dintre scaunele pătrate de răchită, de parcă i-ar fi fost frică să se aşeze mai confortabil. Kara Wei era scundă şi slabă şi arăta de parcă ar putea să o ia vântul.

— I-am zis să îţi dea mai multă cafea, continuă ea, dar nimeni nu a fost de acord.

— Somnul e pentru cei slabi, spuse el, zâmbind ironic. Ai nevoie de mine pentru ceva?

Atenţia lui Marc se întoarse spre rucsacul său, să se asigure că era încă lângă el, încă în siguranţă. Ştia că trebuia să aibă încredere în aceşti oameni, dar era greu să renunţe la un instinct înrădăcinat de multă vreme.

Kara întoarse tableta.

— Am găsit tipul care face cannoli. Salută-l pe Jalsa Sood. Expatriat indian. Activist politic. Revoluţionar. Creator de bombe pe cont propriu.

— Brutarul, spuse Marc uitându-se la fotografia de pe ecran.

Era veche şi pixelată, cu culorile şterse de trecerea timpului şi înfăţişă un bărbat cu părul până la umeri şi cu o privire pătrunzătoare. Bluza şi jacheta şifonate pe care le purta aveau aerul Miami Vice care fusese popular în anii optzeci.

— Presupun că nu e o poză recentă.

— A fost foarte bun la ascuns. E deştept, spuse ea cu o urmă de admiraţie în voce. Adică, majoritatea teroriştilor nu apucă să treacă de treizeci de ani, cu atât mai puţin cei care fac bombe. Nu e chiar o ocupaţie fără riscuri letale.

— Ramaas vrea ca Neven Kurjak să îl ajute să îl găsească pe tipul ăsta.

Marc reveni la întrebarea care îi dăduse târcoale de când interceptaseră apelul spre Horvat.

— De ce? Nu pot să mă gândesc la niciun răspuns care să nu fie profund îngrijorător.

— Aşa e, spuse Kara. Sood are pregătire de fizician şi inginer, cel mai bun din clasa lui. A intrat în politică în adolescenţă. Cum ai spus înainte, a fost un activist violent în anii şaptezeci. Mai întâi cu tigrii tamili, apoi de unul singur. Tipul ăsta era geniul retras căruia îi plăcea tehnologia armelor exotice.

— Cum l-ai găsit?, întrebă Marc, încruntându-se, luându-i tableta şi răsfoind prin fişierele pe care le găsise. NSNS nu a aflat nimic.

Kara îşi dădu la o parte o şuviţă din părul ei vopsit de pe faţă şi îi zâmbi uşor.

— Nu e chiar aşa. Au căutat în locuri greşite, confundând munca unor „brutari” mai puţin talentaţi cu a lui. Nu pot să îi învinovăţesc, totuşi. Din cauză că Jalsa Sood a fost ucis în 2011.

— Nu ar trebui să fie aşa, spuse Marc, ridicând brusc capul. Ramaas vrea să vadă un om mort?

Kara îşi înclină capul, jucându-se iar cu părul.

— Ei bine, când am spus *a fost ucis,* trebuia să adaug *probabil,* zise ea luând tableta înapoi şi răsfoind câteva pagini, căutând ceva. Informaţiile pe care le-am obţinut sunt de la Mossad. Spun că Sood a fost ucis de unul dintre clienţii lor după ce a greşit o misiune pentru ei. Se spunea că îşi pierduse avantajul şi devenise o povară.

— Dar tu crezi că a fost o înscenare?

Ea îi arătă o poză cu un vehicul ars.

— O bombă într-o maşină în Libia. Una pe care cineva ca Sood ar fi putut să o facă din paie de suc şi soluţie de curăţat scurgeri într-o după- masă. Corpul era prea ars ca să poată fi identificat şi sunt dovezi că o mare parte din banii lui Sood au dispărut imediat după aceea.

Marc trase o gură de aer între timp.

— Voia să se retragă. Să iasă din joc pentru totdeauna.

Se gândea la ce mai văzuse în dosar.

— Doar că... Geniile se plictisesc repede, nu? Trebuie să fi ţinut legătura cu sârbii. Cred că dacă o să mai cauţi, o să găseşti o legătură între Sood şi fraţii Kurjak. Cel mai probabil spălare de bani – cred că aşa s-au cunoscut.

— De acord, spuse Kara, dând din cap. Şi desigur, dacă putem afla unde se ascunde tipul acesta mort şi nu prea, o să ştim unde îl duce Neven pe Ramaas.

Bucuria scurtă a descoperirii păli în faţa provocării reci din glasul femeii.

— Nu ştii unde s-a retras?

— A, e o listă lungă de posibile locuri, pe baza unor posibili martori şi informaţii pe care israelienii le-au obţinut în legătură cu fondurile lui. Grecia. Maroc. Emiratele Arabe Unite. Canada. Myanmar. Nu putem şti sigur fără multă investigaţie ca să punem lucrurile cap la cap.

— La naiba, spuse Marc. Nu avem timp pentru asta.

Expresia Karei se schimbă, îngrijorarea putându-se citi pe faţa ei.

— Fraţii Kurjak ştiau unde s-a ascuns Sood. Şi e o posibilitate mare ca cel puţin încă o persoană să mai ştie.

— Cine?, întrebă Marc uitându-se din nou spre birou.

— Cred că şi cei care l-au „ucis” pe Jalsa Sood ştiu unde e.

Lui Marc i se părea probabil. Dacă falsa moarte a lui Sood ar fi dezvăluită, reputaţia acestor aşa-zişi asasini ar fi compromisă. Să îi ştie locul unde se ascunde ar însemna să se asigure ca Sood să stea ascuns.

— Ce spune Solomon despre asta?

— Nu am mai spus nimănui, admise Kara.

O presimţire neplăcută îi invadă gândurile. Kara ascunsese acest lucru de restul echipei Rubicon şi o făcuse din cele mai sumbre motive. Avea încredere în Marc pentru că era încă, tehnic, un outsider.

— Nu vreau să pun următoarea întrebare, spuse el, dar apoi o făcu. Cine a revendicat moartea lui Jalsa Sood?

— *Al Sayf,* spuse Kara încet, iar aerul de pe balcon deveni sec. Care, bineînţeles, nu are nevoie de nicio introducere.

Pumnii lui Marc se încleştară din reflex şi se împotrivi unui val de amintiri înainte să îl copleşească. Celula extremistă era unealta prin care Asociaţia răspândise frica în Europa şi Statele Unite, organizând atacuri brutale în Barcelona şi Dunkirk şi încercând să facă acelaşi lucru şi în capitala americană. „Al Sayf' însemna „sabia” şi din cauza armelor lor Marc pierduse o viaţă la care nu se mai putea întoarce. Un val de energie, fără obiect i se acumulă în picioare. Voia să se ridice de pe scaun, să meargă, să distrugă ceva...

Inspiră adânc.

— Mossad ţi-a spus care e numele asasinului?

Kara dădu iar din cap, dar când să răspundă, altă voce se auzi.

— E Amarah, nu? *Jadeed Amarah.* De asta nu ai vrut să zici nimic.

Lucy îşi făcu apariţia, ieşind din umbra de lângă uşa care ducea spre

birou. Se apropiase de ei într-o linişte totală.

Faţa lui Lucy era ca o mască rece, impasibilă. Ea fusese cea care, în cele din urmă, îl doborâse pe Amarah, oprindu-l pe locotenentul nemilos al lui Omar Khadir înainte să mai facă şi alte crime.

— Cât ai auzit?, întrebă Kara.

— Destul, răspunse Lucy. Imediat ce ai zis că a fost Al Sayf, mi-am dat seama ce avea să urmeze, spuse ea, uitându-se la Marc. Ştii reputaţia lui Amarah. A fost numit asasin al celulei. El ar fi apăsat butonul care a aruncat în aer maşina unde era dublura lui Jalsa Sood.

— Ştim unde e Amarah, spuse Kara după o clipă. A fost predat către o închisoare secretă a CIA.

— Bine, o întrerupse ea cu un gest rapid. Să mergem să vorbim cu acest ticălos.

— Lăsând la o parte problema deloc neglijabilă, cum ne apropiem de el... spuse Kara dând din cap. îţi ştie faţa, Lucy. O să îşi aducă aminte.

— Pe mine nu mă ştie, spuse Marc, cuvintele ieşindu-i din gură de parcă le spusese altcineva. O fac eu.

După trei zile, Oleg Fedorin decisese că era suficient de în siguranţă să rişte să petreacă mai mult timp pe balconul penthouse-ului. Purta ochelari negri şi o pălărie panama şi stătea reţinut lângă pereţii albi, incapabil să scape de teama să nu fie în vreuna dintre clădirile vecine vreo echipă de supraveghere GRU. Vladimir încercase să îl convingă cu blândeţe că erau în afara pericolului, dar Oleg nu putuse scăpa de această paranoia. Agenţia militară de spionaj rusească avea ochi peste tot, chiar şi acolo în Brazilia, la mii de kilometri de Moscova.

în cele din urmă, tensiunea dintre ei răbufnise într-o ceartă şi fuseseră aruncate cuvinte dure. Atunci ieşiseră la iveală lucruri ascunse încă din ziua în care fugiseră.

Pentru că Vladimir era mult mai tânăr ca el, nu? Şi în acele momente se aflau într-un loc unde secretele lor puteau deveni libertăţi şi în loc să profite de acea şansă, cele mai rele trăsături ale lui Oleg ieşiseră la iveală. Putea să fie rece, după cum Vladimir spunea adesea. *Dur.* Şi mereu suspicios.

Asta se întâmplase în urmă cu o zi. Un zâmbet trist apăru pe buzele lui Oleg în timp ce se uita pe fereastră, privirea sa urmărind linia Rua Santa Clara spre plaja Copacabana, care se vedea ca o bucată de nisip galben printre blocurile albe şi palmierii verzi. Rio de Janeiro era la polul opus faţă de

viaţa restrictivă, conservatoare pe care o trăise în Rusia, unde fusese obligat să îşi ascundă de toţi ceilalţi orientarea sexuală şi eul adevărat.

Mereu suspicios? *Bineînţeles că era!* Acolo, nu mai exista altă realitate, în culisele puterii, chiar şi cel mai mic semn că avea un secret de exploatat ar fi fost folosit ca să îl distrugă. Timp de zeci de ani, Oleg Fedorin negase persoana care era şi duşmanii lui tot aflaseră adevărul.

Lui Oleg îi era frică. Era bogat şi scăpase, dar tot se temea ca duşmanii lui să nu vină după el. Dar şi mai frică îi era că îl îndepărtase pe Vladimir prin alegerile pe care le făcuse.

Rece şi dur. „Adevărat", îşi spuse el, „dar uneori aşa trebuie să fim". Acesta era preţul libertăţii lor. Un schimb de orori, să le vândă sârbilor o armă aşa teribilă ca să îşi asigure o viaţă nouă. „Dar ce a văzut Vladimir în mine când am făcut afacerea? Un nesăbuit bătrân şi speriat gata să negocieze viitorul a mii de oameni ca să scape?"

Uşa se deschise şi Oleg tresări, grăbindu-se spre pistolul Makarov pe care îl ascunsese sub o revistă pe masa din bucătărie. Apoi îl auzi pe Vladimir strigându-l şi frica de moarte i se risipi brusc.

Vladimir intră cu cadouri, bere Xingu şi ţigări braziliene. îi stătea în fire să facă aşa, să facă o ofertă de pace după o neînţelegere. Dar expresia lui era posomorâtă chiar şi când se apropie de Oleg şi se îmbrăţişară. Ceva era în neregulă.

— Nu fi supărat pe mine, începu Vladimir.

Oleg clipi. Ce auzise părea ciudat. La urma urmei, el fusese cel care spusese cele mai urâte lucruri. El era cel care ar fi trebuit să îşi ceară scuze. Dar apoi recunoştinţa se risipi.

— Ce ai făcut?, întrebă el, cu inima strângându-i-se.

— îmi pare rău, spuse Vladimir şi se dădu înapoi, încrucişându-şi mâinile. Nu mai puteam să continui aşa. După ce am plecat din Moscova, am tot încercat să mă conving că nu o să o faci, dar *aifăcut-o...*

— A trebuit! zise Oleg apropiindu-se de el, dar Vladimir se retrase.

— Mă macină vina, Oleg. Că ai dat unor infractori şi criminali o *bombă nucleară* în schimbul vieţilor noastre? Nu pot să accept asta! spuse el, dând din cap. Ce se întâmplă când o declanşează şi mor oameni? Cum am putea să ne iertăm vreodată?

— Am făcut-o pentru tine! Am făcut-o ca să *ne* protejăm, nu înţelegi?

— înţeleg, zise Vladimir, luându-l de mâini până la urmă. Şi eu am făcut acelaşi lucru. Pentru noi.

Oleg îl scutură.

— Nu...

— Am contactat pe cineva în care putem avea încredere, o prietenă din corpul diplomatic din Kaliningrad. I-am spus că o să îi dăm informaţii...

— Nu! ţipă Oleg la el. Prostule, prostule! De ce ai face aşa ceva?

Vladimir se înroşi.

— Pentru că nu vreau să trăiesc cu asta! Şi ce contează, oricum? Sârbii te-au plătit! Ce îţi pasă dacă sunt arestaţi şi bomba e descoperită? Câştigăm pe ambele părţi! zise el cu un zâmbet fragil. Tot liberi suntem şi ne asigurăm că nimeni nu păţeşte nimic. Nu vrei asta?

— Prostule, repetă Oleg, întorcându-se cu paşi mari în bucătărie. Ştii ce ai făcut? M-ai vândut duşmanilor mei! spuse el, luând pistolul Makarov şi îndreptându-l spre uşă. ia-ţi bagajul! Plecăm de aici acum.

Fereastra din partea cealaltă a încăperii se sparse şi se auzi un sunet ca de albină. Mâna lui Oleg fu dintr-odată cuprinsă de durere în timp ce sângele începu să şiroiască din rana proaspătă, iar pistolul îi căzu din mână. Se uită, găsind gaura de glonţ în sticlă şi de vizavi de pe alt acoperiş văzu reflectarea scurtă a soarelui pe o lunetă.

Uşa apartamentului se deschise brusc. Trei bărbaţi hispanici, toţi îmbrăcaţi cu haine de stradă discrete şi cu bluze largi ca să ascundă armele, intrară în cameră. îl aşteptară în tăcere pe un al patrulea. Ca şi ei, părea mai mult soldat decât spion şi Oleg îşi dădu seama imediat că, oricine ar fi fost, nu erau agenţi GRU. Erau mercenari, contractori.

Al patrulea bărbat era oriental, posibil japonez. Cu părul scurt şi cu faţa rotundă, era de o înălţime sub cea medie, dar avea constituţia zveltă şi bine făcută. într-o mână avea un pistol semiautomat Glock, pe care îl folosea pe post de arătător.

— Ar trebui să te bandajezi, generale Fedorin, spuse el, într-o rusă

acceptabilă. Te aşteptăm.

Cu mâinile tremurânde, Vladimir îl ajută să oprească sângerarea cu un prosop. Unul dintre ceilalţi bărbaţi recuperă pistolul Makarov, apoi începu să percheziţioneze apartamentul. Oleg îl auzi cum îi spunea japonezului „Saito”, dar numele nu îi era cunoscut.

— Nu e aici.

îl împinse pe Vladimir la o parte. Se aşează pe un scaun.

— Dacă vrei dispozitivul, îţi pierzi timpul.

— Ştim că nu îl ai, spuse Saito, dând din cap. Şi acest lucru cauzează ceva probleme angajaţilor mei. Ce ai făcut cu el?

— Dacă îţi spun o să ne omori pe amândoi.

Saito aruncă o privire spre Vladimir, nebăgând în seamă ce auzise.

— Vina e rareori convenabilă. Şi frica, de fapt. Nu trebuia să dispari chiar aşa repede, sau de tot.

Oleg îşi încleştă mâna pe dulapul improvizat.

— Pentru cine lucrezi? Nu pentru ruşi. Nu pentru americani. Pentru altcineva.

— Cu cineva cu care poţi face afaceri, spuse Saito. Dacă vrei.

Atunci înţelese imediat cu cine avea de-a face.

— Sunteţi Asociaţia.

Oleg nu se putu abţine să se încrunte. Cunoştea foarte bine gruparea şi nu îşi ascunsese antipatia faţă de ei.

— Are sens. Deci Glovkonin te-a trimis, nu?

Cum Saito nu răspunse, el continuă.

— Ar fi trebuit să ştiu. Am presupus că eşecurile G-Kor o să îl ruineze, dar are planuri, nu?

— Ar trebui să ştii că aproape ne-ai scăpat, îi spuse Saito. Un incident neprevăzut în Italia ne-a distras atenţia şi între timp te-am pierdut. Ai fi putut să rămâi ascuns dacă nu ar fi existat lăudabila grijă a partenerului tău pentru bunăstarea ta emoţională.

Oleg aruncă o privire spre Vladimir, dar nu îl putu învinovăţi.

— Acest om şi cei care l-au angajat... Sunt aici pentru că nu le-am vândut bomba lor, zise el, uitându-se înapoi la Saito. Asta e adevărul, nu? Asociaţia vrea dispozitivul. Mă întreb dacă nu am fost şi discreditat tot din cauza asta?

— Interesul Asociaţiei e să menţină stabilitatea globală, spuse Saito, cu tonul mai blând. Vânzând arma unui om fără principii, ai pus în pericol un echilibru delicat.

— Dacă v-aş fi vândut-o vouă, am fi fost morţi acum! răspunse Oleg. Şefii voştri nu o vor ca să facă lumea mai sigură! O vor ca să o folosească cum li se pare lor mai potrivit... spuse el, făcând o pauză. Asta a fost planul lui Glovkonin? Să şantajeze Kremlinul, să vândă arma înapoi Rusiei la preţ mai mare? Sau şi mai rău?

— De ce îţi pasă?, întrebă Saito înclinându-şi capul. Nu te-ai gândit de două ori la consecinţe când ai vândut-o, zise el, punând pistolul deoparte şi scoţând o armă cu totul diferită.

Pumnalul era lung şi subţire, din oţel inoxidabil. Semăna cu un fel de lamă cunoscută ca pumnalul milei, folosită în timpurile medievale la omorârea cavalerilor daţi jos de pe cai, prin spaţiile armurii.

Saito se îndreptă spre Vladimir.

— îl vezi ca pe un tată. Pentru că ai fost abandonat de propriul tată când ai fost mic?

Lama strălucea în lumina soarelui.

— Nu te poate proteja. Dar tu îl poţi proteja *pe el.* Ştiu că vrei.

— Vlad, nu spune nimic! zise Oleg, încercând să se ridice de pe scaun, dar unul dintre ceilalţi bărbaţi îl împinse la loc.

Saito se uită din nou la Oleg, făcându-i semn spre Vladimir.

— E frumos.

Ridică pumnalul.

— Dacă nu începeţi să vorbiţi, ăsta va fi primul lucru pe care o să i-l iau.

Restaurantul se numea Eternity, locul opulenţei din Dubai. Era la ultimele două etaje ale unui turn de 150 de metri, de la marginea portului, ieşind din clădire ca o înfloritură de sticlă verde şi cupru mat.

Avea locul doar pentru el pentru aproximativ o oră. îi plăcea să stea acolo, cuibărit în mătasea şi lemnul gol al pardoselii. în momentele sale de fantezie, îşi imagina că Eternity e un vapor magic care zbura printre nori, departe de grijile rudimentare de pe pământ.

O bună parte din restaurant şi din clădirea care îl găzduia îi aparţineau. Una dintre multele lui investiţii din Emirate, nu prea îi aducea profit, dar se bucura de libertatea pe care i-o aducea să fie patron. în acele momente, tot personalul era centrat complet pe nevoile lui, iar odată cu trecerea timpului devenise obişnuit cu acest lucru – şi considera că merită un asemenea tratament.

Mânca o conopidă cu sos vinegreta şi savura fiecare îmbucătură, aruncând ocazional câte o privire piezişă partenerului său de masă. Bărbatul din scaunul de lângă el nu mânca şi părea că se simte inconfortabil fără uniformă. Ziua, era ofiţer de poliţie cu grad înalt, dar atunci şi acolo era doar un mesager.

— S-a întâmplat foarte repede, spuse poliţistul. Facem tot ce putem să terminăm investigaţia, dar...

— Scuteşte-mă de scuze, zise el, luând o gură de apă minerală rece dintr-un pahar. Femeile care erau în maşină şi şoferul. Ce ştii despre ele?

— Şoferul lipseşte. Cred că femeile au fugit din oraş. Le căutăm.

Cuvintele îl făcură să se încrunte.

— Cadavrul. E al lui?

— Sper că nu.

— Nu asta te-am întrebat! zise el, punând jos furculiţa şi cuţitul.

Poliţistul clipi.

— Credem că nu. Aştept confirmarea legistului, dar arsurile... victimei sunt foarte grave.

Un amestec de îngrijorare şi de furie îi apăru pe faţă. Era în aceeaşi măsură nervos şi speriat, gândindu-se la băiat.

Dintr-odată, voia să îl aibă aproape ca să îl pedepsească pentru că permisese acest lucru, dar şi ca să îl protejeze de un pericol şi mai mare. La urma urmei, fuseseră făcute promisiuni şi existau datorii care nu puteau fi plătite. Tatăl băiatului murise de mult şi acest lucru însemna că anumite responsabilităţi nu puteau fi ignorate.

începu să mănânce din nou, cerându-i poliţistului să plece, cu un gest din mână.

— Pleacă. Nu vreau să mai aud de tine până nu vii cu nişte răspunsuri.

Poliţistul fu recunoscător că i se permisese să plece şi făcu o plecăciune

scurtă înainte să se îndepărteze repede.

Privi mâncarea mai multe minute, cu mâinile încleştate pe tacâmuri. Băiatul avea nevoie de tatăl lui. „Amândoi avem. Lucrurile ar fi fost aşa diferite dacă destinul ar fi ales alt drum..."

Auzi voci şi îşi ridică privirea. Câţiva bărbaţi traversau terasa deschisă a restaurantului, ignorând cererile personalului de a pleca. Pe unul dintre ei îl ştia – palid şi tras la faţă, mai neliniştit cu fiecare pas pe care îl făcea – şi văzând faţa nouă, intră imediat în alertă. Celălalt bărbat era un străin – impunător şi negru ca tunetul – cu o atitudine de prădător.

Ramaas traversă cu paşi mari restaurantul gol, cu sârbul urmându-l îndeaproape ca un servitor precaut şi nu le acordă prea multă atenţie lui Bidar şi Macanay, care formau o barieră ameninţătoare ca să descurajeze personalul să vină după ei.

— Oraşul ăsta e ciudat, spuse el, adresându-se bărbatului cu haina albă fără guler, care era singurul chelner din restaurant. Nu am mai văzut aşa ceva în lumea reală.

Bărbatul era suficient de bătrân să îi fie tată, cu faţa puternic ridată şi bătută de soare şi cu părul cărunt strâns într-o coadă albă care îi şerpuia de- a lungul spatelui. Privirea lui se îndreptă spre Ramaas şi adulmecă.

— Aceasta e prima dumneavoastră greşeală, domnule. Suntem în Dubai. *Nu* suntem în lumea reală.

— Sunt aici de mai puţin de o zi şi te cred, spuse el, apropiindu-se de masa bătrânului, care era un pic mai sus ca celelalte, pe una dintre petalele uriaşe de sticlă ce alcătuiau podeaua. Multe din lucrurile de aici sunt fictive, nu? '

— Cred că nu aţi văzut semnul de afară, continuă bătrânul. Acest local este rezervat pentru o cină privată.

— Foarte privată, observă Ramaas, uitându-se ostentativ înjur. Cred că sunt mulţi oameni bogaţi în acest oraş... Dar ca să deţii aşa un local – pentru asta e nevoie de mai mult decât de bani, zise el, aruncând o privire spre Neven. El e, nu? Din descrierea ta arăta altfel.

înainte ca sârbul să poată răspunde, Ramaas o făcu în locul lui.

— Am auzit că există doctori care pot schimba faţa cu care te-ai născut.

— Aţi făcut o greşeală, spuse bătrânul, dând farfuria la o parte. M-aţi confundat cu altcineva. Numele meu este Vishal Daan şi asta a fost mereu faţa mea, zise el pe un ton dur. Cred că ar trebui să plecaţi până nu cheamă cineva poliţia.

— Nu îţi e frică de mine, observă Ramaas, amuzat de idee. Ori pentru că eşti prost, ori pentru că ai avut parte de multă frică la viaţa ta şi o controlezi, zise el, dându-i lui Neven un ghiont. Să te aud, Kurjak.

— Omul ăsta e Jalsa Sood.

— Nu cunosc acest nume, spuse bătrânul dând din cap. Plecaţi acum. îmi puneţi răbdarea la încercare, zise el privind furios spre Neven.

— Tu eşti cel poreclit Brutarul, zise Ramaas, păşind pe platforma ridicată şi turnându-şi o băutură. Am venit de la mare distanţă să te caut, Sood. Nu îţi face griji, sunt aici pentru abilităţile tale, nu ca să te omor, spuse el, arătând spre sârb. Nu îl învinui pe Neven că te-a trădat. Nu i-am dat altă opţiune.

Bătrânul se uită în altă parte în timp ce vântul se înteţi, aducându-i la urechi zgomotul slab al unui elicopter care trecea. Se strâmbă spre Ramaas.

— Numele meu e Vishal Daan, repetă el. Nu îl cunosc şi nu te cunosc. Aşa că pleacă şi ia-ţi tâlharii cu tine! zise el, făcând semn spre Macanay şi Bi'dar.

Ramaas zâmbi.

— Ar trebui să te mai gândeşti.

Sunetul rotoarelor se înteţi, iar forma ca de rechin a unui elicopter argintiu Augusta Grand îşi făcu apariţia din cerul întunecat, întorcându-se şi arătându-şi partea laterală în timp ce trecea. Uşile compartimentului pasagerilor erau deschise, iar dinăuntru, de unde putea fi văzut cu uşurinţă, Guhaad ţinea un pistol la capul unui tânăr indian cu o jachetă scumpă.

Faţa bătrânului căzu şi eşuă complet să îşi ascundă surpriza.

— Kawal!

— Nepotul tău e un idiot prea privilegiat, îi spuse Ramaas categoric. Crede că averea îi oferă siguranţă. Dar noi doi nu ne-am născut bogaţi, ca el. Noi ştim mai bine.

Dintr-odată, bătrânul se ridică în picioare şi îl lovi puternic pe Neven în cap.

— Laş nenorocit, fără valoare! Ce ai adus aici?, zise el, lovindu-l din nou, iar sârbul se dădu înapoi. Ce le-ai spus?

— Suficient cât să te respect profund, spuse Ramaas, băgându-se între cei doi. îmi pare rău că a trebuit să ne întâlnim aşa, zise el făcând un semn spre elicopter, care se îndepărtă, întorcându-se să aterizeze pe helipad. Dar nu ai fi vorbit cu mine altfel. Şi am nevoie de cunoştinţele tale.

Toate încercările de negare se spulberară.

— M-am retras, îi spuse Sood. De mulţi ani.

— Nepotul tău va fi ucis dacă mă refuzi din nou, spuse Ramaas, cu răbdarea pe terminate. Neven mi-a spus de obligaţia pe care o ai faţă de

Kawal. Şi de tatăl lui. Fiul tău răposat.

Expresia lui Sood se întunecă.

— Nu ai niciun drept.

— Am ce iau, îl corectă Ramaas. Şi în seara asta, te iau pe tine.

Neven fu ultimul care urcă în elicopter, cu mâinile lipicioase alunecându-i pe centură în timp ce şi-o fixa în poală. Ramaas se aşează pe scaunul din faţa lui şi îl privi gânditor.

Nu îl putea privi în ochi pe african. Mintea lui Neven se învolbura, gândindu-se la variante. Nu avea contacte în această ţară, nu avea ascunzători unde să se ducă. Căile lui de scăpare erau închise şi, spre oroarea lui, răufăcătorul ştia că singura opţiune care îi mai rămăsese era să se lase la mila legii. Dar cui spera să se predea? Ruşilor? Americanilor? *Aveau* măcar o ambasadă în ţara asta acoperită de nisip?

De lângă el, Jalsa Sood se întinse spre nepotul său, punând braţul în jurul

lui.

— Băiete, cum ai putut să laşi să ţi se întâmple asta? Era nervos, aproape ţipând, dar peste o clipă bătrânul începu să dea din cap, pe punctul de a plânge. Nu contează! îmi pare rău. I-am promis tatălui tău că o să am grijă de tine, ar fi trebuit să te învăţ mai bine...

Se simţi o zguduitură în timp ce motoarele elicopterului accelerară, iar Kawal fu nevoit să strige ca să acopere zgomotul rotoarelor prin trapa deschisă.

— Nu am nevoie de tine! strigă el, respingând mâna lui Jalsa de parcă ar fi fost respingătoare, iar arma care fusese îndreptată spre Kawal se lăsă în jos. Bătrân prost!

Cuvintele fură pline de venin şi de resentimente adolescentine.

Neven văzu privirea lui Jalsa şi îşi dădu seama că băiatul nu fusese de fapt ostatic. Expresia bătrânului se întunecă şi furia îi reveni.

— Eşti părtaş la asta? îţi dai seama ce ai făcut?

— Taci! strigă şi Kawal, în timp ce elicopterul se ridică din nou în aer. Oamenii ăştia or să ne facă bogaţi!

— Suntem *deja* bogaţi, ticălosule! zise Jalsa şi îl lovi pe nepotul său suficient de tare să îi spargă buza, dar soldatul lui Ramaas îi îndreptă arma spre rotulă şi bătrânul se retrase.

Când Neven se uită în altă parte, îl văzu pe Ramaas jucându-se cu un

briceag. Faţa lui se apropie de a sârbului, iar Neven îi simţi respiraţia fierbinte pe obraz în timp ce vorbi.

— Ai făcut ce ţi-am cerut, spuse el. Mi-ai adus băiatul şi prin el am ajuns la acest Brutar.

— Mi-ai promis că nu mă omori! strigă Neven.

— Am minţit, zise, el. Sunt un tâlhar, Kurjak. La ce îmi folosesc promisiunile?

O tăietură superficială îi sfâşiase cămaşa. Simţea durerea arzătoare în abdomen, dar tăietura abia fusese suficient de adâncă ca să îl facă să sângereze. Era uşor confuz, iar lovitura mortală pe care o aşteptase de zile întregi nu veni. Apoi îşi dădu seama că îi tăiase cu precizie centura de siguranţă. Cu o mână, Ramaas înşfacă geaca lui Neven şi îl aruncă prin trapa deschisă a elicopterului, în aerul nopţii.

Peugeot-ul negru 308 se mişca uşor în lanţurile care îl fixau pe podeaua containerului de transport maritim în care erau, iar Marc îşi dădu seama că statul pe bancheta din spate în timp ce lucra la laptop avea un efect soporific. Alungă ideea şi termină de băut o sticlă cu apă, apăsându-şi ochii cu mâinile.

în maşină, singura sursă de lumină venea de la beţişoare luminoase şi o lampă portabilă de pe capota Peugeot-ului. Aruncă o privire la ceasul de scafandru Cabot de la încheietură. Era după-masa târziu, dar la fel de bine putea fi şi miezul nopţii. Fără ferestre prin care să vadă afară, simţul timpului i se dereglase.

Cu câteva ore mai înainte, după ce intraseră în învecinată Lituanie la bordul unui avion de transport al Rubicon, echipa trecuse graniţa cu Polonia ca să fie preluaţi de camion. în acel moment, Malte îi ducea cu o viteză ca de rachetă pe autostrada dinspre Granjewo spre Olsztynek, printr-o ploaie cenuşie care părea determinată să îi urmărească toată ziua.

în afară de şofer, echipa de la sol era alcătuită din Marc, Lucy şi Kara. Nu fusese timp să ceară niciun ajutor local de la cel mai apropiat sediu Rubicon din Praga şi operaţiunea avea acelaşi iz de fugă, cu care Marc devenise familiar într-un mod neplăcut când scăpase de MI6. Erau pe muchie de cuţit, orice greşeală putând compromite tot. Nu putea nega că o parte din el de fapt se bucura de emoţia de a lucra din nou pe teren, dar acest lucru era umbrit de griji mai realiste.

Kara moţăia într-un hamac agăţat de pereţii containerului, cu faţa luminată slab de ecranul tabletei pe care o ţinea în mâini. Era pentru prima oară când o vedea că stă liniştită. De obicei, se afla constant în mişcare, tastând sau bâţâindu-se de pe un picior pe altul din cauza excesului de energie.

Cât despre Lucy, ea deschise uşa pasagerului şi se strecură prin golul minuscul.

— Bună, spuse ea, şi arătă spre laptop. încă îţi faci griji în legătură cu harta? Am revăzut misiunea în avionul din Franţa. Nu analiza prea mult. E un plan bun.

— Este?

Marc se uită la capturile aeriene ale locului. Zona, cunoscută ca „*Strefa* G", era un complex într-un complex, un sector supra-securizat al unei clădiri întărite, în genul unei baze militare – cel puţin în acte – care aparţinea de Agenţia Naţională de Spionaj Poloneză.

— Oricum ai lua-o, ne descurcăm.

— Ai dubii? E normal.

— Nu, zise el dând din cap, apoi făcând o pauză. Bine, am. Dar nu e asta. E totul prea... spuse Marc, oftând. Prea ca în trecut. Şi nu îmi place.

îşi petrecuse cea mai mare parte din carieră în serviciile secrete britanice, pe bancheta din spate a multor vehicule de duzină, cu ochii lipiţi de monitoare, în timp ce echipele operative dărâmau uşi în alte părţi. Acest lucru scotea din nou la iveală amintiri neplăcute, toate lucrurile pe care voia să le lase în urmă. îi întâlni privirea lui Lucy.

— îmi pare rău. Mă tot leg de asta, nu? Ar trebui să termin.

— E greu să renunţi la obiceiurile vechi, spuse ea. Te înţeleg. Dar de data asta lucrurile stau invers. Eu o să fiu aici, tu o să fii acolo, zise ea rânjind la el. Ştii care e problema ta? încă crezi că ai un rol secundar, spuse ea, devenind serioasă din nou. Asta te-ar putea ucide.

— Bună încurajare, mulţumesc, admise el. Acum trebuie să mă gândesc doar cum să sparg un loc secret al CIA şi să conving un terorist să îşi toarne unul dintre amici.

— Şi înainte ca oricine din Langley să afle, adăugă Lucy. Deci, ştii. *Nu te grăbi.*

Capitolul 12

întinderea proprietăţii lui Daan era de peste trei ori mai mare decât casa lui Welldone Amadayo, iar în timp ce Ramaas mergea de-a lungul podelelor de marmură roz, începu să regândească ce considera *exces.* Casa creatorului de bombe era mai mult un palat, cu zeci de încăperi opulente şi anexe care i se păreau inutile lui Ramaas. Pe drumul dinspre Europa, se întrebase cum putea să ajungă un om care trafica moarte, iar rezidenţa îi oferi răspunsul. Majoritatea rudelor lui ar tinde către aşa ceva, dar pe el nu îl încălzea cu nimic.

Locul semăna mai degrabă cu un muzeu care îi etala averea decât cu ceva ce se putea numi acasă. Guhaad şi ceilalţi îl vedeau ca pe un teren de joacă, folosindu-l ca să mănânce şi să bea din bucătăria bine aprovizionată sau ca să se joace cu zecile de maşini sport pe care bătrânul le colecţionase în garajul lui vast. în cele din urmă, Ramaas fusese obligat să îşi disciplineze soldaţii şi să le reamintească de seriozitatea misiunii lor.

Paznicii angajaţi de Vishal Daan – sau, mai corect, de Jalsa Sood – fuseseră deja înlăturaţi înainte să sosească Ramaas pe acoperiş, cu o zi înainte, lăsând doar o mână de servitori şi pe soţia bătrânului. Piratul războinic se plictisise repede de toanele femeii şi o închisese în camera ei, iar cât despre servitori, aceştia îşi făceau îndatoririle, prefacându-se că africanii cu arme nu se aflau acolo. Nepotul, Kawal, ajutase la asta spunându-le că sunt în siguranţă, la fel ca şi familiile lor, atâta vreme cât nimeni nu îi denunţa.

Kawal îi amintea lui Ramaas de tinerii pe care obişnuia să îi recruteze să cârmuiască navele piraţilor, adunaţi de pe plajele din Puntland. Superficial şi lipsit de orice urmă de morală sau empatie pentru semenii lui, interesat doar de bani şi incapabil să privească dincolo de plăcerile imediate. Nepotului lui Sood îi plăcea să creadă că era un fel de versiune fantezistă a unui răufăcător în genul unui star rap american, bun doar de gură. Deja se convinsese că era partener cu somalezii mai degrabă decât păcălit de ei. Ramaas avea de gând să îl lase să continue să creadă asta, atâta vreme cât îi era de folos. Conexiunile lui Kawal din Dubai îi netezeau calea şi era determinat să facă tot ce putea în ciuda bunicului său. Ramaas nu vedea

niciun motiv să nu profite de acest lucru.

Atelierul de muncă al lui Jalsa Sood era undeva la nivelul cel mai jos al clădirii principale, despărţit de garajul său mare de un set de uşi retractabile. Zona era dominată de scheletul unui Maserati Bora vechi de patruzeci de ani, suspendat cu cabluri deasupra şasiurilor demontate. Aici era biserica lui Sood, locul lui de reculegere, unde geniul care crease cândva dispozitive ucigaşe avansate, începuse să restaureze maşini *vintage.*

Acum avea altă sarcină. Lăzi cu părţi componente, livrate peste noapte din Arabia Saudită şi Qatar, împânzeau podeaua. Un set de valize identice învelite în oţel erau suprapuse într-o grămadă joasă, iar în timp ce Ramaas se apropie de banca de lucru a lui Sood, îşi trecu mâna peste suprafaţa lor netedă de metal.

Macanay se îndreptă în timp ce Ramaas trecu pe lângă el, mestecând ferm îmbucătura de khat care îl ţinea treaz. îi făcu piratului războinic un semn precaut cu capul şi îşi atinse mitraliera Uzi care îi atârna de umăr, de parcă ar fi zis că „totul e bine".

Sood se întoarse, punând jos un fier de lipit şi se uită la el. Obosit şi supravegheat, fără hainele sale scumpe, cu un halat obişnuit, îşi arăta vârsta. într-un colţ al atelierului era un pat rabatabil şi Macanay se întrebă nepăsător dacă Sood dormise acolo noaptea anterioară, când piratul războinic stătuse în camerele bărbatului. El lipsise regele de coroana sa la el acasă, îl transformase pe Sood în servitorul său. Acest lucru îl amuza foarte tare pe Macanay.

— Soţia mea... începu Sood.

— E în siguranţă, spuse Ramaas, înainte să îşi poată termina propoziţia. Atâta vreme cât nu face gălăgie.

— O să îi spun.

— A învăţat deja lecţia asta, spuse el dând din cap şi îndreptând bărbia spre banca de lucru. Singura ta grijă acum e să faci ce vreau.

Banca era plină de fotografii colorate şi planuri complexe, înfăţişând foarte detaliat fiecare component şi element al dispozitivului nuclear rusesc, în mijlocul lor, una dintre valizele de oţel stătea deschisă sub o lampă puternică, iar înăuntru era un grup de componente metalice şi hardware identic cu cele din fotografii.

— Câte vrei?, întrebă Sood, obosit.

— O să îţi spun eu când ajunge, spuse Ramaas şi se uită în jur. Trebuie

să fie perfecte.

Sood se încruntă.

— Fără radioizotopi care să apară pe citire, nu e suficient. Nu ar fi decât un prespapier uriaş.

— Am acces la aşa ceva, spuse Ramaas. Un container de iod 125 pentru o secţie de radiologie din Malaysia a fost deja deturnat tocmai pentru asta.

Ramaas îl împinse pe bătrân din calea sa şi îi examina munca.

— Unde e... originalul?, întrebă Sood umezindu-şi buzele uscate.

— Pe aproape, ezită Ramaas. Şi în siguranţă, zise el, studiind expresia bătrânului. Ai nevoie de oameni să te ajute cu munca?

— Nu! se răsti Sood. Dacă mă forţezi să fac asta, bine, o fac. Dar lasă- mă să o fac cum consider eu!

Ramaas dădu din cap şi îi făcu semn lui Macanay. Anticipând violenţa, acesta zâmbi şi se apropie, dându-şi jos Uzi-ul de pe umăr.

— Vreau să mă asigur că nu tragi de timp, zise el, făcând un semn spre Macanay şi făcând câţiva paşi. Adu-l.

Ieşiră din depozit pe nişte uşi duble de sticlă din spate şi ajunseră pe o terasă întinsă, care înconjura piscina mare şi ovală a vilei. Panouri de lemn pe postamente ridicate, decolorate de soarele deşertului, aruncau umbre pe suprafaţa apei.

Cinci siluete întunecate zăceau pe fundul piscinei, corpurile bărbaţilor în costume negre fiind legate cu lanţuri din atelier. Sistemul de filtrare încă lucra să cureţe apa de tenta roz de la rănile cadavrelor. Echipa de securitate a lui Sood luptase bine, dar Guhaad îi ucisese în câteva secunde, fără îndoială nerăbdător să îi amintească piratului războinic de expertiza sa în domeniu.

Sood se strâmbă văzând acea privelişte şi se uită în altă parte.

— Te-ai făcut deja înţeles, mormăi el.

— Nu cred.

O filipineză de vârstă mijlocie – o menajeră – fu condusă spre ei de Bidar. Când văzu cadavrele din apă, se albi la faţă şi se abţinu să plângă.

— Eu cred că o să tragi de timp. Aşa eşti tu, Jalsa Sood. O să simţi să te răzvrăteşti cumva. Vreau să îţi arăt de ce ar fi o idee proastă.

Ramaas făcu un semn spre Bidar, iar acesta împinse menajera de la spate.

Ea ţipă şi se împletici pe marginea piscinei, clipind în lumina puternică a soarelui. Bidar nu ezită şi o împuşcă în ceafa cu un pistol silenţios. Un şuvoi roşu îi ţâşni din gură, se întoarse şi căzu în adâncurile apei.

Sood înjură, strigând şi făcu un pas spre menajeră, dar Macanay îl trase înapoi.

— De ce?

— Asta o să se întâmple în fiecare zi, spuse Ramaas, cu tonul asprindu-i- se. Cineva o să fie adus aici şi ucis. Cu cât mai repede termini, cu atât mai puţini oameni mor.

— Am spus că o fac!, strigă Sodd. Ţi-am dat cuvântul meu! Dar o să îmi ia câteva zile, chiar dacă mă grăbesc cât de mult pot!

Ramaas dădu din cap.

— Deci mai mulţi oameni vor muri. Unul pentru fiecare zi de muncă. Atât timp cât munca ta mă mulţumeşte, o să te las să alegi cine moare. Dacă nu... zise el şi îşi lăsă privirea să alunece spre ferestrele dormitorului soţiei sale trofeu.

Sood se smulse din strânsoarea lui Macanay şi îşi scutură pumnul spre Ramaas.

— Eşti un animal! răcni el.

— Te deranjează că omor oameni nevinovaţi?, întrebă piratul războinic, îndreptându-se spre el, cu ochiul său întunecat şi rănit strălucind. *Pe tine?* Câte vieţi au luat bombele tale, bătrâne? Cele false şi cele reale? *Tu* mă judeci *pe mine?*

— De ce aş mai lucra pentru tine?, întrebă Sood, mânia potolindu-i-se. Viaţa nu înseamnă cine ştie ce pentru tine. După ce îţi dau ce vrei, o să mor şi eu şi Kawal!

— Eşti prea folositor ca să te omor, îi răspunse Ramaas, de parcă ar fi luat varianta în considerare. Băiatul, nu prea. Gândeşte-te la asta, zise el, îndepărtându-se. Şi lucrează mai repede, adăugă el, vorbind peste umăr. Sau nu. E alegerea ta.

Malte ieşi cu Peugeot-ul de pe autostrada principală, luând-o prin satul Stare Kiejkuty şi apoi pe un drum mai îngust cu două benzi care trecea prin zona rurală poloneză. La dreapta lor, un gard

dublu cu sârmă ghimpată la capăt, se întindea de-a lungul drumului mile întregi. La câţiva metri după gard, un strat subţire şi înalt de plante veşnic verzi înconjura clădirea, în spatele observatorilor pasivi.

Marc îşi ridică privirea spre un semn şters, galben-portocaliu pe lângă care trecuseră, care avertiza în patru limbi că la capătul barierei e o bază militară unde cei care se avântau erau împuşcaţi. îşi ajustă pe nas ochelarii cu rame groase şi se întoarse la laptopul său.

— Bine, Kara, ne apropiem de intrare. începem, staţi în spate.

— Am înţeles.

Auzea cuvintele ei printr-o plăcuţă de contact de la capătul braţelor ochelarilor falşi. Circuitele de grosimea unui fir de păr din rama ochelarilor acţionau ca un radio care îi transmitea uşor, prin vibraţii, semnalul către craniu. Marc era, de fapt, propria sa antenă, iar inducţia osoasă însemna că nimeni nu mai putea să audă semnalul.

— Pornim, spuse el cu voce tare. Pătrundeţi... *acum.*

Marc apăsă tasta *enter* a laptopului său, iar calculatorul trimise un semnal wireless către un transmiţător prin satelit din camion, care era parcat lângă un service de pe autostradă, cu o jumătate de kilometru mai înapoi. La rândul său, acel semnal introduse date false şi călători în câteva milisecunde în jurul lumii, până ajunse la un server izolat din Jakarta.

Marc auzi zgomotul gutural al unei motociclete şi, de pe locul pasagerului, Malte rosti o avertizare tensionată.

— Avem companie.

îşi ridică privirea din nou. De partea cealaltă a gardului, două motociclete ZID măslinii mergeau paralel cu maşina, pe fiecare fiind câte un bărbat înarmat, cu echipament tactic negru, cu scântei verzi. Aveau pe umeri câte un petic alb de forma unui vultur, pe care era scris, cu alb pe negru, cuvântul ALEPH. Marc făcu tot ce îi stătu în putinţă să pară indiferent, dar ştia că patrulele deja transmiteau către poarta principală din faţă, avertizându-i că se apropia un vehicul necunoscut.

La fel ca Divizia de Condiţii Speciale a Rubicon, Aleph era o bază militară privată. Mult mai mare ca DCS, operau în zeci de ţări în curs de dezvoltare şi lucrau cu forţele naţionale în apărare, acolo unde armata reală nu voia să se implice. Baza de la Stare Kiejkuty era a lor.

Construită iniţial pentru SS în timpul celui de-al Doilea Război Mondial înainte să cadă în mâinile Armatei Roşii, în cele din urmă devenise proprietatea Agenţiei de Spionaj Poloneze în 1970 şi servise în secret ca centru de antrenament. Dar după atacurile din 11 septembrie din New York şi după apariţia războiului împotriva terorismului, acest lucru se schimbase.

Erau greu de aflat detalii concrete, dar se ştia că echipe CIA stătuseră aici, folosind-o aparent ca închisoare secretă pentru suspecţii de terorism. Stare Kiejkuty ajunsese în atenţia publică la jumătatea anilor 2000 şi locul secret fusese închis.

Sau aşa se credea. Departe de a înceta să se folosească de ea, CIA alesese pur şi simplu să se distanţeze de facilitatea poloneză. Redeschis, undeva după 2012, locul era controlat de Aleph PMC. Cine finanţa Aleph şi care era rolul principal al bazei erau întrebări la care era mult mai greu de răspuns.

Marc se uită la bara de progres de pe laptop în timp ce ajunse la sută la sută şi îşi ţinu răsuflarea. Serverul principal al Corporaţiei Aleph din Indonezia avea o arhitectură cu care era familiarizat din timpul în care lucrase la MI6. Informaţiile care se infiltrau de la distanţă în acele momente în server aveau să adauge temporar două identităţi în baza de date a vizitatorilor permişi.

— Timpul trece, spuse Kara, văzând aceleaşi informaţii pe care le vedea şi el. Aproximativ nouăzeci de minute. Nu pierdeţi timpul admirând peisajul.

— Am înţeles.

Gâtul lui Marc era uscat şi răspunsul lui fu răguşit.

Maşina încetini, iar Malte ieşi de pe drumul principal şi se apropie de poarta principală nesemnalizată. Alţi doi gardieni în uniforme Aleph îi aşteptau, unul dintre ei se apropie de maşină, în timp ce colegul lui ţinea o puşcă de asalt G36 pregătită.

închizând laptopul, Marc deschise fereastra şi îi dădu gardianului două legitimaţii false, bine realizate.

— Agenţii Cahill şi Durant, spuse el cu un accent american acceptabil. Avem permis de trecere ca să intervievăm un deţinut de aici.

Gardianul scană legitimaţiile cu camera încorporată în cască, fără să răspundă. Cu colţul ochiului, Marc văzu mâna lui Malte apropiindu-se de schimbătorul de viteze, gata să demareze cu spatele dacă ar fi fost nevoie să fugă – dar gardianul dădu din cap, dându-le legitimaţiile înapoi. Poarta se deschise şi maşina înaintă de-a lungul copacilor. Cele două motociclete ZiD îi flancară în timp ce Malte mergea de-a lungul drumului lung, şerpuitor, spre baza propriu-zisă.

— Pari canadian, spuse Lucy, alăturându-se conversaţiei pentru prima

dată.

— Fugi de aici, da?, răspunse Marc, examinându-şi legitimaţia.

Legitimaţiile erau suficient de bune să treacă de un control superficial,

dar nu voia să forţeze nota, indiferent câte asigurări îi dăduse Delancort.

Crearea unor identităţi noi ar fi cerut un timp pe care ei nu îl aveau şi ar fi presupus mai multe riscuri. însuşirea de nume ale unor agenţi CIA existenţi fusese o mutare mai înţeleaptă, dar venea cu alte riscuri. în mai puţin de două ore, computerul central al Aleph avea să trimită update-urile periodice către baza de date a CIA şi să semnaleze că au intrat două persoane în incinta *Strefa* G a Stare Kiejkuty – şi atunci ambele sisteme ar realiza că agenţii „Cahill şi Durant" nu aveau cum să fie în două locuri în acelaşi timp.

Alt gardian direcţionă maşina într-o parcare. în apropiere, angajaţii Aleph mergeau cu câini de-a lungul perimetrului, mereu atenţi – dar se uitau afară, nu înăuntru. Acesta fusese singurul punct slab din bază pe care Marc putuse să îl găsească – Strefa G fusese construită iniţial ca să împiedice oamenii să intre, nu *să iasă,* şi tot ce fusese amenajat după aceea ca să transforme locul într-o închisoare fusese construit pe acea fundaţie imperfectă.

Să pătrundă înăuntru fusese destul de simplu. în acel moment începea partea grea.

Se părea că Lucy ştia la ce se gândea Marc.

— „Pur şi simplu intri şi ieşi", spuse ea prin cască. „Ţine minte, nu trebuie să demonstrăm nimic aici, aşa că promite-i idiotului ăla tot ce vrea atât timp cât obţii informaţiile".

Malte îl privi peste umăr şi ridică o sprânceană.

— Rândul tău, spuse el.

Marc dădu din cap şi oftă.

— Nicio problemă, minţi el.

Chiar dacă Jadeed Amarah nu avea ceas sau vreo altă cale de a-şi da seama de trecerea zilelor, avea noţiuni asupra regularităţii interogatoriilor. La început avuseseră loc zilnic, la scurt timp după ce îl aduseseră noaptea în acest loc rece şi necunoscut. Apoi intervalul se schimbase la câteva luni, apoi deloc.

Americanii şi lacheii lor făcuseră multe ca să îl convingă, dar nu cedase.

Aşa se spunea. De fapt, *vorbise*. Dar nimic din ce spusese nu avusese vreo consecinţă asupra fraţilor din cadrul Al Sayf. Oferise câteva informaţii parţiale, dar fuseseră toate false.

Celelalte lucruri pe care le spusese, cele adevărate, le presărase printre minciuni. Adevărurile le spusese despre oamenii care îi trădaseră fraţii, cei din Asociaţie. Nu avea păreri de rău în legătură cu acest lucru. Nu le datora nimic.

Asociaţia fusese cea care promisese grupării Al Sayf cea mai mare victorie a sa, cea care îi furnizase uneltele cu care să însângereze străzile din America. Asociaţia fusese cea care până la urmă îi dezamăgise, *îi trădase.* Ura lui faţă de ei nu avea limite. Acei oameni erau încă liberi în timp ce Jadeed putrezea acolo.

După ce fusese preluat de CIA, se resemnase să devină un martir, crezând la început că ar putea deveni un simbol puternic. Poate o imagine în jurul căreia alţii s-ar aduna şi în numele căreia s-ar putea duce un război. Dar acea speranţă de triumf amar fusese spulberată de realitatea dură.

Suferea de cea mai grea soartă pe care o putea avea un revoluţionar. Fusese şters de pe faţa pământului, cu faptele neconsemnate şi ignorate. Amarah era un bărbat de care se uitase, care putrezea acolo, fără valoare nici măcar pentru inamicii săi şi... *Oare îndrăznea să admită?* Uitat de comandanţii lui?

Aşa că atunci când gardienii veniră la el, avu un şoc. Ascunse după măştile lor, siluetele îmbrăcate în negru îl conduseră într-o sală de interogatorii unde îl aşteptau doi bărbaţi albi, ambii îmbrăcaţi în costume. Unul dintre ei, cu ochelari şi barbă, stătea în faţa unui laptop şi arăta de parcă ar fi preferat să fie oriunde altundeva dar nu acolo. Pe faţa celuilalt nu era nicio expresie. Prezenţa celui de-al doilea bărbat trebuia să îl neliniştească, dar Jadeed jucase şi înainte acest joc. îşi odihnea mâinile în poală, cu cătuşele metalice inconfortabile în jurul încheieturilor.

în timp ce gardienii mascaţi ieşeau din încăpere, Jadeed privi de jur- împrejur. După ceva timp, privirea i se fixă asupra bărbatului cu barbă şi îşi înclină capul, intrând în defensivă.

— Ce vrea azi naţiunea ta fără valoare de la mine, americanule?

Bărbatul se uită la ceasul de la mână.

— De fapt, sunt aici să te întreb ce vrei *tu.*

Marc îşi ţinu mâinile drepte pe masă, între ei, în parte ca să evite orice gest de nervozitate, dar şi ca să evite să şi le încleşteze. în faţa lui, un bărbat care introdusese un grup de adolescenţi transformaţi în arme într-o mulţime de oameni nevinovaţi, stătea şi privea indolent, cu un rânjet pe buze.

Marc fusese printre primii care văzuseră ororile de care Amarah şi oamenii lui fuseseră capabili şi îl luau fiorii când se gândea câte ar mai fi făcut dacă el şi echipa lui Ekko Solomon nu ar fi reuşit să îi oprească în urmă cu un an. îl înfuria când se gândea că acest terorist încă era în viaţă după tot ce făcuseră oamenii lui, dar CIA îşi îndeplinise promisiunea de a îl izola pe Amarah într-o văgăună adâncă şi întunecată.

La fel de mult ca şi Asociaţia, Al Sayf era responsabilă pentru uciderea oamenilor apropiaţi lui şi, pentru un moment, Marc îşi imaginã că se aruncă peste masă.

— Mi-aţi luat multe, spuse Amarah după o clipă. O să dureze la nesfârşit să îmi înapoiaţi tot.

— Să începem cu începutul. Ce spui despre o celulă mai bună?, întrebă Marc, concentrându-se să îşi alunge acele gânduri.

Pe drumul spre Polonia, repetase această conversaţie de zeci de ori înainte să îşi dea seama că aborda greşit. Cu mult timp înainte, Marc Dane fusese cel care stătuse de partea greşită, în timp ce oameni din propria agenţie îl împingeau să recunoască o crimă pe care nu o comisese.

în acel moment, îşi aduse aminte de acest lucru şi abordă acelaşi ton, acelaşi comportament arogant care fusese folosit împotriva lui.

— Poate putem să îţi facem rost de ceva de fumat.

Jadeed se încruntă şi îşi răsfiră degetele.

— îmi vreau „mishaba”. Mi-au fost luate şi le vreau înapoi.

— Mărgele de rugăciune, auzi vocea Karei, încet. Ca un rozariu...

— Putem rezolva asta, spuse Marc, văzând portiţa şi continuând. Şi mai ales dacă eşti dispus să ne ajuţi cu ceva.

— V-am spus deja tot ce ştiu despre Asociaţie, se răsti Amarah.

— Spune-mi încă ceva, insistă Marc. Despre cum ai ucis un om pe nume Jalsa Sood în Libia.

Amarah fu prins pe picior greşit şi ridică din umeri ca să mascheze.

— Am eliminat multe obstacole de-a lungul misiunii.

— Numai că de data aia nu ai făcut-o. Nu l-ai omorât pe Sood cu o bombă într-o maşină, aşa cum ai zis, spuse Marc, deschizându-şi laptopul şi arătându-i lui Amarah fotografiile cu rezultatul detonării. Un grup de oameni obişnuiţi care mergeau la piaţă – i-ai omorât în explozie. Şi un tip ghinionist care probabil fusese plătit să conducă maşina lui Sood. Dar nu şi pe Sood. L-ai ajutat pe Brutar să îşi însceneze moartea.

Când auzi porecla, eşecul lui Amarah de a-şi ascunde reacţia îi spuse lui Marc că avea dreptate.

— Mă jigneşti, spuse teroristul. Când sabia coboară, toţi cei pe care îi atinge mor.

— Te-ar face să pari slab în ochii verilor tăi extremişti, nu? Dacă s-ar şti că gruparea ta a luat bani ca să însceneze o moarte în loc să omoare. Trebuia să îl omori, dar te-a cumpărat, spuse Marc, uitându-se la celălalt bărbat. Spune-mi, cine s-a înţeles cu Sood? Tu, din dorinţa de a mai câştiga bani în plus? Sau nobilul tău comandant, Omar Khadir? Ai folosit banii ca să sponsorizezi bombardamentul pe care l-ai organizat în Barcelona?

— Dane, îi rezonă în cap vocea lui Lucy, cu o avertizare clară în intonaţie. Rămâi la subiect.

Confuzia lui Amarah se disipă uşor, fiind înlocuită de supărare şi suspiciune.

— E imposibil ca CIA să suspecteze că Jalsa Sood ar fi viu. Ne-am făcut treaba bine, zise prizonierul şi apoi un zâmbet îi apăru încet pe faţă. Deci nu eşti de la CIA. Ar fi trebuit să îmi dau seama de când te-am văzut.

Se aplecă spre Marc şi, în spatele lui, Malte intră în gardă, gata să atace dacă ar fi trebuit.

— Da, ştiu cine eşti.

— La naiba, spuse Kara, îndepărtându-se din instinct de monitorul care înregistra sunetul care venea de la ochelarii lui Dane. Ne-a prins? Cum a făcut asta?

Lucy o săgetă cu privirea şi îşi duse degetul la buze.

— Aşteaptă.

în acel moment, îşi dorea foarte mult să fi avut ochi şi urechi în acea sală de interogatorii, dar ar fi fost riscant pentru că ar fi trimis un semnal radio neautorizat din incinta Strefa G. Un semnal video ar fi însemnat mai multă bandă şi mai multe şanse să fie detectat sau blocat.

îl putea auzi pe Dane respirând constant.

— Fii gata să abandonezi, îi spuse Lucy.

Dintr-odată, atmosfera din interiorul camionului deveni apăsătoare şi sufocantă.

— Aşa crezi?

Lucy nu era sigură dacă Marc îi răspundea ei sau lui Amarah.

— Te-au trimis şefii tăi să mă omori?, întrebă teroristul. Să mă reduci la tăcere? Cum o să explici asta? Sinucidere?

Dintr-odată, mintea lui Lucy fu străfulgerată de o idee. Kara avea dreptate, Amarah nu blufa, chiar îşi dăduse seama că nu erau cine pretindeau – dar, cel mai important, făcuse o greşeală mare în acest timp.

— Crede că eşti cu Asociaţia.

Prin căşti, Lucy auzi ceva asemănător cu un pufnit ironic.

— Asta crezi?, întrebă Marc, renunţând la accentul fals şi continuând să vorbească. îmi pare rău să îţi spun că nu eşti aşa important pentru noi. Aşa că vorbeşte. Dacă vrei să trăieşti.

— La naiba, repetă Kara. Cred că de acum improvizăm.

Amarah se întoarse şi se uită la Malte.

— Nimic nu mi-ar face mai multă plăcere decât să vă văd plecând de aici fără niciun rezultat. Marc şovăi un pic, chiar în timp ce vorbea. Ce vreţi cu Sood?, continuă teroristul.

Se gândi la soarta pe care o voia pentru Amarah.

— O să facem noi ce ai eşuat tu. Lui Marc i se păru surprinzător de simplu să intre în pielea unui agent al Asociaţiei. Trebuia doar să renunţe la orice urmă de umanitate din fiecare cuvânt pe care îl rostea. Spune-mi unde e.

— Şefilor tăi le place să facă înţelegeri, spuse Amarah, cu un ton acuzator. Asta e lumea pentru ei, ca un joc, zise el, dând din cap. Atunci o să facem o înţelegere. O să vi-l dau pe Jalsa Sood. Ştiu unde e. Dar trebuie să o fac personal. Ştiu cum arată acum. O să vă duc la el, în schimbul libertăţii.

— Eşti prizonier într-o incintă secretă înconjurată de gardieni înarmaţi, câini şi garduri... şi tu vrei să te scoatem? *Acum?*

Amarah dădu din cap.

— M-ai întrebat ce vreau. Ţi-am spus.

Din spatele lui, Malte se uită la Marc şi dădu din cap.

— încheie, zise Lucy. Nu suntem pregătiţi pentru mai mult şi mai avem mai puţin de o oră. O abatere mare de la plan e un mare nu.

— Bine, spuse Marc, ignorând avertizarea lui Lucy. O să trebuiască să improvizăm.

— Ai înnebun...?

îşi scoase ochelarii şi îi puse pe masă, ciupindu-se de nas. Dacă ar fi plecat de acolo fără nimic, atunci orice şansă de a îl găsi pe Ramaas cu bomba se spulbera. Marc pocni din degete spre Malte.

— Dă-mi telefonul.

Şoferul se conformă, prudent.

— Ce faci?, întrebă el încet.

— Cum am spus, zise Marc şi începu să tasteze. Improvizez.

— Nu răspunde, spuse Kara.

— Evident, răspunse Lucy. *La naiba.* O să strice toată operaţiunea.

— De fapt, eu cred că încearcă să o salveze...

Lucy o privi pe cealaltă femeie.

— Nu îi luă partea, zise ea, schimbând canalele căştii pe care o purta, trecând pe o altă frecvenţă criptată.

— Static sună pe Sky, eşti pe recepţie?

— Sky, pe recepţie.

Vocea lui Ari Silber se auzi de parcă ar fi venit dintr-un tunel distorsionat.

— Spune, Static. Cred că aveţi o problemă!

Lucy nu se obosi să îi spună lui Silber că avea dreptate.

— Ne trebuie mai mult timp. Cât timp poţi să mai obţii?

— Peste douăzeci de minute, dacă mă grăbesc. Facem aşa?

Pentru că dacă o fac, nu mai e cale de întoarcere.

— Sunt conştientă, răspunse Lucy, îngustându-şi buzele, începe acum, dar fii gata să abandonezi. în caz că eşuăm.

— înţeles, Static. Terminat.

îşi ridică privirea şi o văzu pe Kara.

— Deci ce facem acum? Adică, planul era să lăsăm camionul şi...

— Nu mai ţine de noi acum, o întrerupse Lucy.

Dane îi dădu înapoi lui Malte telefonul de la Rubicon şi se uită la dispozitiv. Cu ramă de metal negru simplă, ecranul lui afişa un GPS cu

localizare şi un text care zicea VINO DUPĂ MINE. Dane conectase un cablu USB scurt la un port de la partea de jos a dispozitivului şi îl lăsă să atârne ca o coadă butucănoasă.

Malte îl văzu şi mişcă telefonul. Indicatorul în formă de săgeată al GPS- ului se mişcă odată cu el, păstrându-şi ţinta.

Dane aruncă o privire spre Amarah, apoi tastă ceva. Se auzi un sunet şi textul se schimbă în FĂ CE ÎŢI SPUN. Malte se încruntă. Nu îi plăcea atitudinea englezului şi cu siguranţă nu era fericit să îşi pună viaţa în mâinile lui Dane, dar nu aveau altă variantă, în afară de a îşi recunoaşte înfrângerea şi de a pleca înainte să le expire identităţile false.

Dane ciocăni la uşa sălii de interogatorii şi gardianul de afară o deschise.

— Colegul meu trebuie să dea un telefon, spuse el.

în cele din urmă, Malte dădu din cap şi părăsi încăperea.

Marc se mai uită o dată la Amarah, apoi reveni la laptop. Prizonierul se rezemă de spătar, uitându-se la el.

— Ce faci?, întrebă el.

— Vrei să ieşi. Asta fac. Stai acolo, taci şi lasă-mă să mă concentrez.

într-o partiţie ascunsă de pe hard drive-ul laptopului, Marc ascunsese

câteva fişiere cu hărţi interne ale localităţii Stare Kiejkuty. Datau de la jumătatea anilor optzeci, parte dintr-un set de informaţii furate de la armata rusească de către hacktivişti anti-guvernamentali care fuseseră mai mult decât fericiţi să îl vândă pentru o cantitate mare de monezi bitcoin oricărui cumpărător anonim.

Fixaţia lui Marc pe pregătirea operaţională era la limita obsesivului şi era unul dintre motivele pentru care fusese aşa bun în cadrul Echipei Operaţionale MI6.

Complexul Strefa G era aproape de blocul administrativ al bazei, la câteva sute de metri de-a lungul unui teren de paradă care funcţiona şi ca heliport. Conectându-şi laptopul la telefonul lui Malte printr-o conexiune criptată îi putea cartografia o serie de repere digitale direct pe dispozitiv. O fereastră din colţul ecranului de la laptop îi arăta imagini video neclare de la camera telefonului, imaginea săltând în timp ce Malte îl ţinea strâns în mână şi mergea.

Marc îşi dădu seama că Amarah se holba la el.

— Ce?'

Teroristul se aplecă în faţă.

— Asociaţia ne-a dezamăgit în America. Dacă se întâmplă iar, te omor.

— Nu te entuziasma, amice, zise Marc. Nu ştii nici măcar în ce ţară eşti. Fără noi, eşti blocat aici, spuse el, apoi îşi întoarse atenţia spre laptop şi dădu următorul set de instrucţiuni.

Săgeata îi indică lui Malte să se îndrepte spre o clădire joasă, cu două etaje, care avea cuvântul *„Administracja”* scris la intrare. îşi menţinu ritmul de mers rapid şi sigur, dând impresia cuiva care ştia exact ce făcea, chiar dacă acest lucru era departe de adevăr. Malte nu se simţea confortabil să fie tratat ca un avatar dintr-un joc, condus de mâna invizibilă a unui jucător aflat în siguranţă, în spatele unei tastaturi.

în clădire se afla un gardian Aleph stând santinelă în faţa uşilor duble. Săgeata îi indica să treacă de ele şi să o ia pe coridorul din spatele lor. Malte îşi găsi legitimaţia falsă şi i-o dădu gardianului chiar în momentul în care telefonul scoase un zgomot încet.

LEGITIMAŢIA NU FUNCŢIONEAZĂ ACOLO, scria.

— *Perkele-ʻ-*| înjură Malte.

Gardianul duse mâna la bastonul pliabil.

Telefonul sună din nou. Malte acţionă din reflex şi îi dădu o palmă gardianului peste plexul solar cu suficientă forţă ca să îl lase fără răsuflare şi să scape bastonul. Cu cealaltă mână, şoferul îl apucă de păr şi îl lovi cu genunchiul. Nasul gardianului se sparse cu zgomot. Malte preluă iniţiativa, strecurându-şi braţele în jurul gâtului bărbatului. îl strânse şi numără secundele până gardianul leşină.

Malte îl ascunse în spatele biroului de recepţie şi îi smulse legitimaţia, în faţa lui se întindea un coridor care ducea în mai multe birouri şi depozite. Malte se uită la telefon şi mesajul se schimbă din nou.

A334.

La început se întrebă dacă Dane scrisese greşit, dar apoi îşi dădu seama că fiecare uşă avea câte un cod de patru caractere imprimat. înaintă, uitându-se la stânga şi la dreapta.

în spatele lui, o uşă laterală se deschise pe neaşteptate. Alt gardian ajunse la el din doi paşi.

Gardianul puse o mână pe umărul lui Malte, dar chiar în momentul în care îl atinse, şoferul îi dădu o lovitură peste mână. Osul se rupse instant. încercă să se îndepărteze, dar Malte îl apucă de cap şi îl lovi de perete.

Şoferul îl trânti la pământ. Malte deschise o uşă cu o lovitură şi îl trase pe gardianul rănit înăuntru. Patru servere se aflau în faţa lui, LED-uri roşii şi galbene, clipind şi alcătuind modele complexe dar fără sens, pe laterale.

Ridică telefonul şi se uită le el. CONECTEAZĂ TELEFONUL + CABLUL LA UN SERVER, scria. APOI EXTRAGE.

Malte privi telefonul din mâna sa, gândindu-se la ce s-ar fi expus dacă ar fi făcut-o. în cele din urmă, îşi alungă îndoielile şi puse telefonul pe cel mai apropiat hardware. Văzu o priză în apropiere şi introduse cablul USB în ea, nesigur de ce urma să se întâmple. Ecranul telefonului clipi instant şi un torent de texte de programare rulă pe el.

Becurile din faţa serverului deveniră roşii, iar Malte auzi sunetul unor alarme distante.

„Contact”.

Marc zâmbi. Se părea că planul său ar fi putut de fapt să *funcţioneze.* După câteva secunde, telefonul lui Malte făcu legătura între laptopul lui Marc şi sistemele securizate ale şervetelor principale ale bazei. Preluă controlul asupra comenzilor de urgenţă ale bazei şi declanşă toate subsistemele de alarmă de incendiu din Strefa G.

Se opri să îşi închidă nasturii de la jachetă şi să îşi îndrepte gulerul. Amarah îi aruncă o privire mirată. Marc apăsă tasta *enter* şi intenţiile lui deveniră imediat evidente, pentru că alarmele de incendiu se activară.

Amarah se dădu înapoi, şocat de brusca revărsare de apă din încăpere. în încăpere intră un gardian cu un pistol. O expresie dură care îl făcu pe Marc să înţeleagă că avea să tragă mai întâi şi să pună întrebări după aceea.

El îşi îndreptă degetul spre Amarah şi strigă la gardian.

— Ce naiba se întâmplă? Du-l înapoi în celulă!

Gardianul înaintă şi îl înşfacă pe prizonier de salopetă, trăgându-l de pe scaun. îşi luă privirea de la Marc suficient de mult timp ca acesta să ocolească masa şi să îl lovească în genunchiul drept.

Gardianul se dezechilibra şi căzu pe podeaua de ciment, scăpând pistolul. Arma se învârti peste balta de apă de sub masă şi Marc se aplecă după ea.

Amarah ţâşni de pe scaun. Cu mâinile încă în cătuşe, îl lovi pe gardianul Aleph în faţă şi sări pe el, folosind cătuşele ca să apese pe gâtul bărbatului şi să îl sugrume. Gardianul se apără, dar ura reprimată a lui Amarah învinse. Culoarea pieri de pe faţa gardianului.

Marc se întoarse cu pistolul HK45 al gardianului şi îl îndreptă spre Amarah.

— Lasă-1! strigă el ca să se facă auzit peste zgomotul alarmelor. Nu avem timp de asta!

Amarah îl lovi pe gardian cu capul de podeaua umedă.

— Dacă nu eşti în stare să îl omori, lasă-mă pe mine.

— Ieşi, zise Marc apucându-l pe Amarah şi îl împinse pe coridor, îndreptând arma spre gardianul aproape inconştient şi trăgând de două ori. Acum eşti mulţumit? Hai, mişcă!

îl împinse afară în ploaia torenţială înainte ca teroristul să îşi dea seama că ambele gloanţe fuseseră trase în perete. Marc îl ducea pe Amarah repede de-a lungul coridorului, ţinându-i pistolul în dreptul umărului. Trecură de uşile de acces ale mai multor celule, unde ceilalţi câţiva deţinuţi din baza

secretă erau deja în celule şi ajunseră în scurt timp la o intersecţie unde trei coridoare se întâlneau în faţa unei uşi de securitate. Trei soldaţi Aleph alergau spre ei.

— Cum ai de gând să treci de ei?, şuieră Amarah.

— Taci, răspunse Marc, apoi chemă gardienii. L-am prins pe ăsta, dar se întâmplă ceva la celule, zise el împingându-l pe Amarah din nou, de data aceasta spre un coridor lateral. O să închid prizonierul ăsta, spuse el.

— Coridorul ăsta nu duce *afară,* mârâi Amarah.

— Ştiu, zise Marc, ducându-l printre alte uşi, trecând prin ploaia torenţială şi ieşind în frigul înţepător al curţii pentru exerciţii. Mergi mai departe.

Amarah ignoră ordinul şi se opri, arătând spre un gard electric dublu, înalt, care împrejmuia curtea din trei părţi.

— Vrei să sap, britanicule?, întrebă el scuipând cuvintele. Sau să fiu împuşcat că evadez?

Marc se gândi la pistolul din mâna sa şi, pentru o clipă, vru să o facă. Ar fi fost uşor. Două împuşcături în mijloc. Să îl privească pe Amarah cum cade în mocirlă şi sângerează. Nu merita mai mult de atât.

Dar asta nu ar fi rezolvat nimic, nu ar fi ajutat pe nimeni. „O să te bag aici din nou după ce termin cu tine, aşa să îmi ajute Dumnezeu”, jură el.

Marc îşi alungă gândurile.

— Ai uitat că avem un om de partea cealaltă a gardului?

Auzi huruitul unui motor. Se întoarse şi văzu o maşină blindată trecând prin bariera incintei.

Marele *BearCat APC* trecu prin garduri cu o ploaie de scântei. Uşa şoferului se deschise şi Malte se aplecă din interiorul maşinii. Făcu un semn în spate, cu aceeaşi expresie pe care o avusese când îl luase pe Marc de la heliportul din Monaco.

— A venit maşina, spuse Marc, dar lui Amarah nici nu trebui să i se spună, pentru că se şi urcă pe bancheta din spate.

în timp ce Marc îl urmă pe celălalt bărbat în maşină, primele gloanţe zgâriară caroseria blindată.

— Calc-o! strigă el.

Malte băgă maşina în viteză şi aceasta ţâşni înainte, derapând pe pământul îngheţat spre copacii din zare.

Capitolul 13

Maşina se angaja într-un derapaj ca să evite un limitator de viteză cu ţepi şi Malte acceleră, intrând în ghereta de lemn.

Marc se izbi de perete în timp ce vehiculul îşi folosi amortizoarele. Cauciucurile masive de teren ale APC-ului scârţâiră, lăsând urme negre pe autostradă în timp ce Malte întoarse spre vest şi demară.

Amarah se ghemuise între două scaune pliante ataşate de peretele etanş, înjurând în timp ce era aruncat înainte şi înapoi.

— încearcă să ne omoare?, strigă el ca să acopere zgomotul motorului.

— Taci şi stai jos, zise Marc, apucându-se de un mâner. Aruncă o privire prin una dintre ferestrele antiglonţ din spatele BearCat-ului, încă ţinând în mână pistolul HK45 pe care îl luase când ieşise din Strefa G.

Se îndepărtau de baza secretă, dar gardienii Aleph nu aveau de gând să îi lase să scape aşa uşor. Văzu mişcare în spatele lor, siluete zvelte de motociclişti care îi urmăreau.

BearCat-ul se înclină din nou şi se auziră nişte claxoane în timp ce Malte trecu pe banda greşită, evitând la milimetru o cisternă venind de pe contrasens.

— *Ăsta* e planul tău?, mârâi Amarah.

Marc îl ignoră, ezitând în timp ce un grup de patru motociclişti ZiD se apropie de ei. Veneau în şir, micşorând repede distanţa dintre ei şi APC. Pentru o clipă, se gândi să tragă în ei. în lateralele şi spatele BearCat-ului erau nişte mici uşiţe blindate prin care putea să scoată ţeava unei arme HK. Dar renunţă repede la idee; Marc era un ţintaş bun, dar ar fi fost o risipă de muniţie să încerce să tragă într-un vehicul în mişcare din alt vehicul în

mişcare. îi trebuia o idee mai bună.
k

În timp ce se uita prin BearCat, căutând ceva ce putea folosi, cel mai avansat motociclist Aleph nu se sfii să îşi folosească arma. O ploaie de gloanţe lovi spatele APC-ului. Conducând motocicleta ZiD cu o mână, conducătorul din frunte avea în cealaltă mână o mitralieră pe o curea de la

încheietură şi trăgea spre roţile ecranate ale BearCat-ului, cu speranţa să spargă cauciucurile din spate.

Atacatorul era suficient de aproape ca Marc să poată recunoaşte forma caracteristică a armei; un pistol-mitralieră elveţian Briigger & Thomet MP9. Arma avea o magazie de treizeci de gloanţe de 9 mm şi era capabilă să tragă peste nouă sute de gloanţe pe minut. în timp ce acest lucru nu era suficient să găurească caroseria întărită a BearCat-ului, cauciucurile maşinii ar fi fost sfâşiate dacă motocicliştii le-ar fi putut nimeri. Malte coti cu APC-ul de-a lungul celor două benzi de pe autostradă, dar ceilalţi motociclişti veneau cu viteză şi era nevoie ca doar unul să nimerească ţinta.

— Trebuie să trag, spuse Marc tare şi apucă unul dintre scaunele pliante ataşate de perete.

Scaunul era fixat cu nişte cleme masive din plastic. îşi puse pistolul HK la centură ca să le poată desface pe ambele în acelaşi timp.

— Ce ai de gând?, întrebă Amarah. Uşurezi nava ca să prindă viteză?

Marc făcu semn cu capul spre uşile laterale ale camionetei. – Deschide-

le.

— Eşti nebun?

— Pentru numele lui Dumnezeu, închide gura aia şi fa-o! spuse Marc, dezlegând un scaun şi apoi pe al doilea.

— O să ne omori, englezule, spuse teroristul, dar făcu ce i se spusese.

Ghemuindu-se ca să se ferească de gloanţe, Amarah deschise zăvorul

uşii stângi şi o lovi puternic în timp ce BearCat-ul coti larg.

Uşa se deschise, izbindu-se de partea laterală a APC-ului, iar pentru o fracţiune de secundă, motociclistul ZiD din faţă pivotă ca să cotească şi el. Marc aruncă scaunul pliant din APC cu o mişcare rotatorie, ţintind fix faţa motociclistului.

Scaunul se deschise din cauza vântului şi lovi motociclistul peste faţă cu suficientă forţă ca să îl doboare. La aşa o viteză, fu trântit la pământ imediat, motocicleta derapând într-un şanţ de la marginea drumului şi mercenarul Aleph izbindu-se de asfaltul îngheţat.

Ceilalţi motociclişti încetiniră pe moment, dar niciunul nu se opri să vadă starea camaradului lor. Gloanţe loviră uşa deschisă, unul ricoşând în BearCat, smulgându-i lui Amarah un urlet furios.

Marc înşfacă al doilea scaun şi vru să repete trucul, dar nu nimeri şi scaunul de metal se rostogoli pe drum. Una dintre cele două motociclete trecu în dreptul lui, aproape derapând, dar motociclistul era priceput şi se redresă. Marc scoase fără tragere de inimă HK-ul şi trase la întâmplare câteva gloanţe spre urmăritori, înainte să se retragă înapoi la adăpost lângă uşa maşinii.

— Nu merge, frate, strigă el spre Malte. Trebuie să scăpăm de nemernicii ăştia!

Trecură pe lângă nişte garduri vii joase care erau de o parte şi de cealaltă a drumului, în spatele cărora erau câmpuri gri, goale şi pâlcuri dese de copaci. Cu ochii minţii, Marc vizualiză harta pe care o cercetase înainte de misiune şi îi veni o idee.

Se grăbi spre faţa compartimentului pentru echipaj, spre grilajul care ducea spre zona şoferului.

— Ia-o pe scurtătură! strigă Marc, arătând cu degetul spre câmpuri. Ieşi de pe drum!

Malte înţelese şi dădu din cap.

— Ţineţi-vă, spuse finlandezul şi roti volanul APC-ului la nouăzeci de grade, angajându-se într-o curbă bruscă.

Ceva greu şi metalic se ciocni de partea laterală a BearCat-ului şi Marc văzu că unul dintre motocicliştii ZID venise din exterior, doar ca să fie lovit când APC-ul pivotase.

Malte îndreptă 4x4-ul masiv spre gardul viu şi vehiculul trecu prin el, ajungând pe pământul îngheţat al câmpului de pe partea cealaltă. Terenul era aspru şi denivelat, suficient cât BearCat-ul să sară în sus. în timp ce vehiculul era în aer, Amarah îşi pierdu echilibrul, căzând spre uşile deschise.

Marc se aruncă spre el şi abia reuşi să îl prindă înainte de a fi aruncat din maşină. Simţi durerea în muşchi în timp ce se întinse să îl tragă pe Amarah înapoi în cabina din spate a APC-ului, iar el se întoarse, lovindu-l imediat ce se văzu în siguranţă.

— Dă-te de pe mine!

— Data viitoare o să te las să cazi cu faţa în noroi, da?

Marc îşi dădu seama că îşi pierduse pistolul HK45 în toiul evenimentelor.

Ultimii doi motociclişti se apropiau, împroşcând cu noroi şi zăpadă în timp ce avansau cu zgomot pe câmp. Urmăreau APC-ul ca nişte câini care încercau să doboare o fiară mai mare, mergând de o parte şi de alta a vehiculului şi trăgând rafale de gloanţe pe lateralele blindate ale acestuia. Malte spuse ceva ce Marc crezu că era o înjurătură în finlandeză, judecând după veninul din ea, apoi făcu alt viraj larg, care îi făcu să meargă aproape în cerc. Motocicliştii ZiD se aşteptau la o urmărire şi întoarcerea bruscă a lui Malte îi prinse pe ambii pe picior greşit.

Şoferul îndreptă APC-ul spre motocicleta cea mai apropiată şi apăsă acceleraţia la maxim. Mercenarul Aleph făcu greşeala să se oprească şi să apuce pistolul cu ambele mâini, irosindu-şi ultimele gloanţe în încercarea de a penetra parbrizul anti-glonţ. Vizibilitatea lui Malte fu diminuată brusc de reţeaua de crăpături de pe plasticul întărit, dar tot avu suficientă viteză cât să doboare trăgătorul. în ultima clipă, mercenarul acceleră şi încercă să fugă, dar nu fu suficient de rapid ca să evite să fie lovit de partea stângă a BearCat-ului în cauciucul din spate. Motocicleta fu ruptă în două şi gardianul fu aruncat de pe şa.

Marc văzu mişcare pe autostradă. Mercenarul pe care îşi folosise arma improvizată era încă în joc. Bărbatul îşi pierduse casca în timpul căzăturii şi Marc îi putu vedea faţa brăzdată de sânge în timp ce se îndrepta spre ei.

Malte nu aşteptă să se mai joace de-a corida cu motocicliştii şi porni din nou APC-ul. Trecu prin alt gard, apoi acceleră pe o fâşie de teren neîngrădit, lângă o fermă mică, cu pereţi albi. Următorul teren se dovedi a fi o pădure, fiind înconjuraţi de copaci din toate părţile, dar urmăritorii tot se ţineau după ei.

Marc aruncă o privire la ceas. Dacă le expira timpul, aveau să piardă tot. Ştia că Aleph trebuia să fi anunţat şi alte unităţi din zonă chiar în acele momente şi că cel mai probabil aveau să cheme şi ajutor aerian. Dacă aveau să fie ajutaţi de armata poloneză, Marc şi Malte aveau să se trezească, cel mai probabil, închişi lângă Amarah în Strefa G înainte de asfinţit.

în faţă, pădurea se termină brusc cu un gard înalt, ruginit, dar Malte se obişnuise deja să folosească BearCat-ul tocit şi colţuros ca să intre oriunde voia.

Trecură prin gard şi maşina împroşcă cu noroi peste întinderea de iarbă înainte să intre pe o întindere largă de asfalt. La fel de mare ca două drumuri de ţară unul lângă altul, pista se întindea de la gard până la jumătatea orizontului. Marcajele de aterizare şi numerele se vedeau clar pe asfalt, iar spre vest Marc văzu silueta neagră a unui aeroport încadrat de linia copacilor.

Ca şi baza de la Stare Kiejkuty, pista de aterizare care se numea

Aeroportul Regional Olsztyn-Mazury fusese construit în timpul celui de-al Doilea Război Mondial. în acel moment pista era folosită în scop civil şi comercial.

Un propulsor cu două motoare se îndrepta dinspre pistă spre staţia de taxiuri, în timp ce maşina blindată trecea cu viteză pe lângă el, accelerând. Pe teren neted şi fără obstacole în cale, cei doi motociclişti ZiD se apropiau de ei. Malte acceleră la maxim, dar motocicliştii tot câştigară teren.

Marc se uită la ceas din nou şi îşi dori să audă vocea lui Lucy prin casca ascunsă din ochelari; dar ea şi Kara trebuia să fi plecat demult. Conform protocolului pe care îl stabiliseră în Monaco, cele două femei trebuiau să plece în momentul în care Marc se abătea de la scenariu.

îşi ridică privirea spre cer. „Ari e foarte punctual", îi spusese Kara. „Adică parcă e predispus să facă totul la timp".

— Aşa sper, zise Marc.

— Acolo, spuse Marc, îndreptând degetul spre linia copacilor, iar Marc văzu în cele din urmă că Ari Silber alesese abordarea la sol mai degrabă decât cea aeriană.

O abordare *foarte* la sol, de fapt.

Fuzelajul albastru cu alb al unui jet privat cu coada în forma literei T se afla la vârful copacilor, la numai aproximativ un metru între el şi frunze. Malte îl văzu venind şi călcă frâna, încetinind BearCat-ul şi oprind rapid. Motocicliştii ZiD apărură, îndreptându-se repede spre ei în timp ce jetul se afla deasupra capetelor lor. în acel moment, pilotul se pregăti de aterizare, ridicând un pic botul ca să direcţioneze motorul cu reacţie spre asfalt. Un vârtej de aer fierbinte aruncă motocicliştii ca pe nişte jucării inutile, iar APC-ul se cutremură în timp ce rafala fierbinte cu miros de combustibil, îi atinse razant.

— De fapt, am greşit înainte, spuse Marc cu voce tare. *Acum* ne-a venit avionul.

Malte băgă maşina în viteză şi goni tot restul drumului spre capătul celălalt al pistei, în timp ce Marc şi Amarah aşteptau la uşile din spate.

Avionul, un HondaJet HA-430 cu număr fals pe coadă, se îndreptă uşor spre APC. O trapă se deschise şi Ari Silber scoase capul.

— Trebuie să mergem, spuse el, şi atinse căştile pe care le ţinea în jurul gâtului. Aud în căşti mulţi oameni supăraţi, zise el rânjind, cu faţa îmbujorată de adrenalina aterizării.

Amarah făcu un pas spre avion şi apoi se opri, de parcă s-ar fi gândit mai bine.

— Unde mă duceţi?, întrebă el.

— Acum întrebi?, zise Marc, rezistând impulsului de a îl lovi. Chiar te rog, du-te dacă asta vrei. Te scoate Asociaţia din altă închisoare mai încolo.

— Nu am încredere în tine, spuse Amarah cu răceală. Nu suntem aliaţi!

— Crede-mă, sentimentul e mai mult decât reciproc. Dar amândoi avem ceva de oferit şi nu putem face asta aici, zise Marc întorcându-se spre jet. Deci decide-te. Khadir a lucrat cu noi şi nici cu el nu eram aliaţi. Am fost doar oameni cu ţeluri comune.

Numele lui Omar Khadir fu suficient să îl urnească pe Amarah şi dădu din cap.

— Foarte bine, zise el, trecând pe lângă Marc şi urcându-se în avion.

Singur pe asfalt pentru o clipă, Marc răsuflă obosit. îşi ridică privirea şi

îl văzu pe Malte uitându-se la el, fără nicio expresie. Finlandezul făcu semn şi apoi urcă la bordul avionului, după Amarah.

După douăzeci de minute de zbor la altitudine joasă, ca să nu fie detectaţi de radar, s-au îndreptat spre Scandinavia.

Bidar îl escortă pe nepotul creatorului de bombe pe terasă, dar lui Ramaas i se păru că se purta ca şi cum era servitorul şi nu paznicul lui. Bidar îşi trecu o mână peste scalpul fără păr şi se holbă la Kawal Sood într- un fel care sugera că voia să bage un cuţit în el.

Ramaas îşi ridică ochii de pe hărţile şi tabelele împrăştiate pe masa joasă din faţa lui, apoi se uită spre piscina vilei.

— Ce vrei?

Kawal zâmbi reţinut.

— Mă întrebam dacă pot să îmi iau telefonul înapoi? Ştiu că securitatea e importantă, dar am oamenii mei cu care trebuie să păstrez legătura...

— Nu, zise Ramaas, oftând în sinea lui. E important ca nimeni să nu ştie că suntem aici. Guhaad ţi-a explicat asta.

— Ba da, zise Kawal, aşezându-se lângă piratul războinic fără să i se spună. Dar nu înţelege, nu-i aşa? Nu înţelege cum se fac afacerile, spuse el, zâmbind şi aplecându-se în faţă, de parcă i-ar fi făcut o confidenţă lui Ramaas. Nu e totul numai despre arme şi lucruri de-astea.

Ramaas se întoarse încet spre Kawal. Tânărul nu părea conştient de

adevărata dinamică a relaţiei dintre ei, vorbind de parcă ar fi fost un egal, un camarad de arme. Comportamentul lui Kawal era copiat pe de-a-ntregul din lăudăroşenia şi fudulia rapperilor americani a căror muzică o admira foarte mult.

— Munca bunicului tău merge bine, spuse Ramaas, văzând schimbarea imediată a expresiei de pe faţa tânărului când îl menţionase pe Jalsa. Dar a fost bine motivat, zise Ramaas arătând spre piscină.

Cel mai recent corp din cele care pluteau în apa murdară era al unui grădinar pe care Guhaad îl alesese cu câteva ore înainte şi îl împuşcase. în afară de zgomotul zilnic al unei împuşcături, proprietatea era cufundată în tăcere.

Kawal nu părea deranjat de corpurile umflate care pluteau.

— O să îl puneţi şi pe nemernicul ăla bătrân aici când terminaţi?, întrebă el, şuierând printre dinţii încleştaţi. Aş face-o chiar eu, dacă...

Kawal se cufundă în tăcere înainte să îşi admită, fără să vrea, slăbiciunea.

— îl urăşti aşa tare pe bunicul tău, spuse Ramaas. Şi el face totul pentru tine.

— *Dă-l draculuil*, mârâi Kawal furios, izbucnind din senin. El e cel care mi-a izgonit mama când eram mic. Iar tata? E mort din cauza lui!

— Chiar?, întrebă Ramaas.

Deja ştia istoria – Neven Kurjak i-o spusese pe nava dinspre Croaţia – dar voia să o audă de la el.

— Terorist împuţit, continuă Kawal, cu ochii sclipindu-i. Tatăl meu s-a aruncat în aer când muncea la o bombă de-a lui. Şi nu a spus nici că îi pare rău! zise tânărul, uitându-se în altă parte, frecându-şi faţa, iar apoi, când vorbi din nou, în glasul lui se simţi o tristeţe profundă. Nu am mai avut ce îngropa.

— O tragedie, spuse Ramaas.

Neven îi explicase cum moartea fiului lui Jalsa fusese motivul retragerii sale. îşi retrăsese banii la scurt timp după aceea, menţinând puţine legături şi vorbind foarte rar despre comisioane la negru de la fraţii Kurjak – dar alegerea venise prea târziu pentru Kawal. Nepotul lui Sood îşi ura bunicul cu o furie arzătoare.

Kawal se ridică brusc, suficient cât Bidar să ducă mâna la armă. Tânărul nu observă.

— Nu îmi pasă. Odată ce moare, toate astea sunt ale mele, spuse el, arătând cu mâna spre vilă. O să iau banii şi o să conduc *eu* tot!

— Sunt lucruri mai importante decât banii, spuse Ramaas, privindu-l.

— A, da?, întrebă Kawal, întorcându-se spre el şi gesticulând agresiv. Nu eşti pirat? Pentru ce altceva dacă nu pentru bani?

— Am o cauză, spuse Ramaas, rece şi brusc plictisit de tânăr şi de îngâmfarea lui. Fac ce fac pentru Dumnezeul meu şi pentru naţiunea mea.

— Da, sigur, rânji Kawal. Dar eşti plătit pe parcurs, nu?, întrebă el, uitându-se spre Bidar. Trebuie să ai nişte bani.

Ramaas îi făcu semn să plece.

— Vorbeşte cu Guhaad, ordonă el. Ai cunoştinţe în oraş? Vreau să fie atenţi la oamenii curioşi. Străini de la Europol, înţelegi?

— Poliţişti?, pufni Kawal. Ei nu au treabă cu...

Ramaas îl întrerupse, făcându-i un semn lui Bidar, care îl trase după el.

— Şi nu mai vorbi cu mine decât dacă ţi-o cer eu.

Kawal reacţionă, fiind pe punctul de a-i răspunde, dar apoi dădu de privirea goală a piratului războinic şi entuziasmul îi pieri. Ramaas se întoarse la tabelele sale. Vocea tânărului îl deranjase şi avea nevoie de linişte să gândească şi să facă planuri.

Briza rece a strâmtorii Öresund îl împiedică pe Marc să îşi petreacă prea mult timp pe balconul apartamentului din blocul din Ribersborg. Era înnorat în acel moment, dar considera că dacă s-ar fi înseninat, ar fi putut să vadă dincolo de apă, în Danemarca. în partea cealaltă, oraşul Malmö se întindea spre nord. Era prima oară când se afla în Suedia şi, până în acel moment, priveliştea de pe balcon fusese cam tot ce văzuse.

Silber îi scosese din Polonia fără probleme, ascunzând HondaJet-ul pe o pistă suedeză sub un alt plan de zbor. Apoi făcuseră o călătorie de două ore în partea din spate a unei camionete fără ferestre, cu Malte în faţă ca de obicei şi Marc obligat să împartă spaţiul cu Jadeed Amarah. Din fericire, teroristul nu avea chef de vorbă mai mult decât avea Marc.

Ribersborg era liniştit la acel moment al zilei şi acest lucru le convenea. Străzile aglomerate ar fi însemnat ca oamenii să observe sosirea grupului de străini care ar fi coborât din camioneta neagră

fără număr şi ar fi însemnat mai multe riscuri ca cineva să devină suspicios. Districtul îi aduse aminte lui Marc un pic de complexul de locuinţe din sudul Londrei unde crescuse, chiar dacă străzile exagerat de curate şi lipsa oricărui grafitti îl făcea parcă să pară într-un fel ireal.

Se duse înapoi în apartament. Malte îl privi din bucătăria deschisă unde era ocupat să gătească tocană dintr-o conservă. Marc simţi mirosul sosului şi îi lăsă gura apă. O altă reacţie de care uitase reapăru; mereu avusese poftă de mâncare după un zbor. Malte intuise acest lucru şi arătă spre un dulap aprovizionat cu mai multe conserve. Marc le examină pe rând şi renunţă la peşte la conservă pentru chiftele.

Marc nu era sigur dacă i se părea sau nu, dar putea jura că atitudinea lui Malte faţă de el se înmuiase. „Poate am câştigat ceva respect din partea lui", se gândi el. „Sau poate nu".

Amarah ieşi din baie, îmbrăcat cu haine curate din garderoba din adăpost. îşi rulase salopeta portocalie de închisoare într-un sul şi îl aruncase pe masa din bucătărie, rânjind.

— Arde-o, spuse el.

— Nu vrei să o păstrezi amintire?, întrebă Marc încet.

Celălalt bărbat îl ignoră şi trecu mai departe, holbându-se la mâncare.

— Dacă nu vreţi să mor de foame, daţi-mi ceva halal.

— O să comandăm ceva, promise Marc, aruncând o privire spre Malte. între timp, de ce nu îţi respecţi promisiunea? Te-am scos afară. Acum spune-ne unde îl putem găsi pe Brutar.

Amarah se aşează şi ridică din umeri.

— Nu e aşa simplu. Aş putea să vă spun unde e, dar nu ar folosi la nimic. Şi-a schimbat numele, şi-a schimbat faţa. Nu aţi şti de unde să începeţi să îl căutaţi.

Marc se aşează în faţa teroristului, amintindu-şi încă o dată de momentele în care fusese de partea greşită a gratiilor.

— Organizaţia mea... Asociaţia are multe resurse.

— Aşa mi s-a spus, răspunse Amarah. Dar îţi spun acum – fără să ştii exact unde să îl găseşti pe Sood – dacă ar auzi că îl cauţi ar dispărea înainte să ajungi la el, zise el, făcând un gest vag, unduitor, cu mâna. Şi nu ar mai apărea din nou.

Peste umărul lui Amarah, Marc văzu expresia lui Malte înăsprindu-se şi îşi dădu seama că finlandezul se gândea la o altă metodă ca să îl facă pe terorist să mărturisească. Dar Amarah petrecuse luni de zile într-o bază secretă sponsorizată de CIA, suportând interogatorii. Forţa brută nu avea să

rezolve nimic.

— Deci unde plecăm mai departe?, întrebă Marc şi îl privi pe Amarah gândindu-se.

Dar înainte să poată răspunde, se auziră patru ciocănituri uşoare la uşa principală.

Malte puse jos tocana şi deschise coşul de pâine, unde erau două pistoale semiautomate Glock 17. îi aruncă unul lui Marc, care îl prinse cu uşurinţă; îl verifică din reflex şi văzu că manşonul era blocat şi un glonţ era pe ţeavă. Amarah se retrase spre uşa balconului, uitându-se prin cameră după o armă şi pentru el.

O cheie se întoarse şi uşa principală se deschise cu grijă. Kara Wei avea o plasă mare cu alimente pe braţ şi cheile în cealaltă mână.

— Bună, spuse ea. îmi pare rău că nu am sunat mai întâi. Nu am mai avut baterie.

Poziţia de luptă a lui Malte dispăru şi Marc lăsă pistolul jos, mulţumit că lucrurile nu luaseră o întorsătură mai periculoasă.

Mai era cineva cu Kara, o femeie într-un hanorac de un gri închis şi cu un hijab negru care îi acoperea tot capul, în afară de ovalul feţei. Purta o pereche de ochelari masivi, ca cei pe care îi purtase Marc în timpul infiltrării în Strefa G. întreg limbajul ei corporal era blând şi modest.

— V-o amintiţi pe Lula, nu?, întrebă Kara.

Marc clipi în timp ce „Lula” se uită la el şi se trezi privind ochii lui Lucy Keyes. Arăta ca o persoană total diferită, cu faţa mai plină şi mai palidă, cu comportamentul total schimbat – dar mica licărire de veselie din ochii ei era negreşit încă acolo.

— Da, reuşi el să spună. Aţi... ajuns aici în regulă? Fără probleme?

— Au fost ceva probleme, spuse Kara cu hotărâre, dându-i plasa lui Lucy, care o duse supusă la bucătărie şi începu să despacheteze mâncarea. Câteva modificări neaşteptate. Dar ne-am adaptat.

— Bine, repetă Marc, uitându-se la Amarah, care era cu ochii pe pachetele de carne şi pâine pe care Lucy se scotea din plasă.

Mâna lui Marc se încordă pe pistolul Glock, aşteptând momentul când totul avea să degenereze.

Dar privirea lui Amarah se îndreptă spre „Lula”, apoi din nou spre dreapta. Merse spre masa cu mâncare. Nu arăta că şi-ar fi dat seama că femeia cu hijab era aceeaşi care îl bătuse pe Independence Avenue cu un an

în urmă. „Dar e o deghizare destul de bună”, îşi spuse Marc.

în timp ce „Lula” avea grijă de curăţenie, Kara scoase un laptop şi echipament de înregistrare. Marc stătea cu Amarah.

— Erai pe punctul să îmi spui unde îl găsesc pe Jalsa Sood, spuse el.

— Ce garanţie am că nu mă omori după ce îţi spun?

Mark zâmbi.

— Crezi că eşti aşa important, Jadeed?, întrebă el, folosind numele mic al teroristului. Singura ta valoare acum e dată de ce vreau de la tine. Asociaţia a demonstrat că vrea să te ajute... zise el, arătând spre pereţi. Nu am fi aici dacă nu ar fi adevărat. Ai scăpat de americani, eşti liber să faci ce vrei. Aşa că respectă-ţi înţelegerea. *Unde e Sood?*

— în Dubai, spuse Amarah, după o clipă. Are o viaţă luxoasă, aşa mi s-a spus. Bănuiesc că atunci când cineva îmbătrâneşte şi îşi pierde puterile, paturile moi şi zilele line au farmecul lor.

— Cum ajungem la el?

Amarah zâmbi.

— A, pentru asta o să aveţi nevoie de mine. Şi o să coste în plus.

— Cifre, mormăi Kara fără să îşi ridice ochii din ecran.

— O să fie nevoie să vă introduc. Personal, faţă în faţă. Jalsa nu o să refuze să îl vadă pe omul care l-a ucis, până la urmă.

— îmi imaginez că nu, admise Marc, gândindu-se totuşi la acest lucru. Bine. Putem să aranjăm un transport spre Emirate.

Amarah ridică mâna.

— Nu. Dacă o să fie făcut, o să fie făcut cum zic eu. O să faceţi ca mine... Ca să fiu sigur că nu o să fiu trădat la final.

— Şi de ce am avea încredere în tine?, întrebă Kara, uitându-se la el.

— Pentru că sunt din Al Sayf şi avem rute de care nu ştiţi în Dubai, spuse el, privind-o iritat. Un grup de vestici, dezorientaţi? O să fiţi depistaţi imediat. Am o cale de acces, pe ascuns, zise el lăsându-se pe spate. Oligarhii şi bătrânii voştri bogaţi pot plăti drumul. Măcar o dată, Asociaţia poate să lucreze pentru mine.

Marc împinse pe masă spre el un stilou şi un bloc de scris.

— Spune-ne de ce ai nevoie.

O maşină a companiei, care nu ieşea cu nimic din comun, îl aştepta pe Saito când acesta ateriză pe aeroportul Charles de Gaulle din Paris şi ieşi dintre pasagerii care se îndreptau spre terminal fără să încetinească. Urcă în maşină şi şoferul îi dădu un bagaj sigilat înainte să pornească.

în pachet, Saito găsi, ca de obicei, documente sub acoperire, pe care le luă în locul celor pe care le folosise la ieşirea din Brazilia fără să ridice suspiciuni din partea poliţiei locale. Mai găsi şi un telefon Turing sigur şi îl privi încruntându-se, întrebându-se dacă telefonul lui fusese compromis.

Telefonul se activă singur şi îi ceru să îşi scaneze amprenta şi faţa. Apoi îl conectă la o reţea de pe Dark Web.

— Raportează. Ce s-a întâmplat la Rio?

Era caracteristic pentru rus să înceapă o conversaţie fără introducere. îşi ştia locul. Saito era servitorul, iar Asociaţia era stăpânul.

— Am informaţia, începu Saito. Am reuşit să îl localizăm pe Fedorin fără probleme. Partenerul lui de călătorie a făcut o greşeală şi echipa mea a fost acolo să o exploateze la maxim.

— Ce s-a întâmplat cu Fedorin?

— Nu o să ne mai facă probleme.

Saito se uită pe fereastra maşinii în timp ce aceasta cobora într-un pasaj subteran. Lumina zilei dispăru pentru scurt timp în timp ce accelerau pe sub străzile aglomerate de la suprafaţă, revenind când ieşiră la capătul celălalt, vizavi de hangarele pentru aeronavele private.

— Am făcut totul cu discreţie.

— Chiar?

Tonul cu care i se răspunsese îi sugeră lui Saito că explicaţia lui nu fusese atât de satisfăcătoare pe cât se aşteptase rusul, dar el nu era direct responsabil în faţa lui. Saito lucra pentru *ţelul* Asociaţiei, nu pentru oamenii din ea.

— Şi dispozitivul?

— Nu era acolo, explică el. Dar aşa ne-am şi aşteptat. Fedorin l-a vândut ca să scape, înainte să fugă din Europa. Acum mă îndrept spre Croaţia. Generalul ne-a dat informaţii despre oamenii cu care a făcut afacerea.

— Vreau să fie totul sub control, spuse rusul, vizibil enervat. Şi repede.

— Mă grăbesc cât de mult pot, răspunse Saito. Orice informaţie suplimentară ar fi de folos de acum încolo.

— O să mă ocup de asta, spuse celălalt bărbat. Unde sunt aceşti oameni?

Maşina se opri la umbra unuia dintre hangare. O echipă de mentenanţă

deja deschidea uşile, pregătind jetul Gulfstream dinăuntru pentru plecare.

— Am nevoie de toate informaţiile pe care le aveţi despre un grup de tâlhari sârbi cunoscuţi ca fraţii Kurjak.

— Bine, spuse rusul. Şi ca să fim clari, Saito. Indiferent ce înseamnă „discreţie” la tine, fii sigur că nu laşi nicio urmă.

— Cum vrei.

Saito dădu din cap, aplecându-se din instinct în timp ce ecranul telefonului Turing se stinse. în timp ce îşi băgă în buzunar noile documente false, îşi trecu mâna peste buzunarul secret al jachetei, unde îşi ţinea mărgelele de rugăciune. Cuvintele rusului îi aduseră aminte că şi el era un fel de unealtă. Ca o armă, ceva doar cu o funcţie, fără conştiinţă.

După ce îi dăduse agentului de la Asociaţie tot ce avea nevoie ca să se pregătească pentru călătoria în Emirate, Amarah le spusese că avea nevoie de intimitate să se roage şi se retrăsese. Dar după ce închise uşa şi fu singur, nu făcu mişcările „Salat Al-maghrib” Se opri şi privi în gol. Amarah nu îşi făcuse rugăciunile de multă vreme şi cu fiecare zi în care nu le făcuse, distanţa dintre el şi credinţă se mărise.

Faptul că o văzuse pe femeia cu hijab printre membrii Asociaţiei îl neliniştise. O evita, parţial din obişnuinţă, dar mai ales pentru că nu voia să accepte ce reprezenta.

Captivitatea îi dăduse timp să mediteze la alegerile pe care le făcuse în trecut şi la adevărurile cărora îşi dedicase viaţa. Convingerile lui iniţiale fuseseră cele care îl aduseseră în Al Sayf când fusese tânăr, ademenit de discursul pasionat al imamilor şi de povestiri despre fraţi care luptau pentru onoare şi glorie eternă. Dar ce îl făcuse pe Jadeed Amarah să facă ultimul pas fusese *ura.* Uitându-se înapoi, îşi dădu seama că ceea ce îi alimentase focul revoluţionar fusese viaţa lui grea şi ura faţă de vestici. Noua sa logică îi arătă că, oricât se ascundea după cuvinte, realitatea era că Amarah voia să le facă rău celor care aveau mai mult decât el – cei pe care îi vedea ca nemeritându-şi averea, privilegiile şi puterea.

în timpul în care fusese interogat de CIA, americanii îşi folosiseră toate armele din arsenal ca să îl înfrângă pe Amarah. Nimic nu îl deranjase mai mult decât investigatorul care era şi savant musulman, un om studios şi pios care îi explicase lui Jadeed încontinuu că actele pe care le comisese erau împotriva Islamului, împotriva învăţăturilor Profetului.

Pierduse ceva zilele acelea, prins în închisoarea secretă, cu predicile infinite ale acelui om. O parte vitală din el se ofilise şi murise – dar nu cea care speraseră americanii. Ei voiseră să se simtă vinovat, dar asta indica doar cât de puţin îl înţelegeau.

Izolarea lui Amarah nu îi înăbuşise ura. I-o *hrănise.*

în timp ce începuse să se îndoiască, să urle în tăcere în celula sa la tot şi la toate, îşi pusese întrebări pe care înainte nu avusese curajul să şi le pună.

îl abandonase Al Sayf? Omar Khadir, comandantul căruia îi dedicase toată viaţa, îl lăsase la mila duşmanilor? Credinţele lui meritau oare tot efortul?

în ziua aceea nu se rugase. Şi cu fiecare zi care urmase, fusese din ce în ce mai uşor să nu o facă.

„Ce sunt acum?", se întrebă el. „Ce am?" Răspunsul îi era clar. Acel lucru devenise noua lui cauză, crezul său redefinit. „Am ura mea".

Avea să se folosească de ei ca să îl ducă spre locurile natale. Existau acolo oameni care puteau să se folosească de abilităţile lui. Şi odată ce ar fi ajuns acolo, şi-ar fi croit propriul drum – dar nu înainte să îi omoare pe toţi cu prima ocazie.

Marc se uita pe fereastra apartamentului. Văzu cu colţul ochiului o siluetă întunecată mişcându-se şi se întoarse. Lucy se aşeză în faţa lui, cu o cană de ceai în mâini.

îi văzu expresia feţei schimbându-se. Lucy îşi dădu jos ochelarii masivi şi îşi scoase materialele ce căptuşeau interiorul obrajilor. Privirea ei inexpresivă şi docilă dispăru şi deveni dintr-odată ca de piatră şi defensivă.

Aruncă o privire spre uşa lui Amarah şi apoi îşi întoarse atenţia spre Marc.

— Ce naiba a fost în capul tău?, întrebă Lucy încet.

— Nu am avut prea multe variante, îi spuse el, la fel de încet. Dar a mers, nu?

Lucy îşi încleştă maxilarul.

— Ştiu că facem lucrurile destul de repede şi spontan la Rubicon, dar poate nu ai înţeles *că eu sunt responsabilă de operaţiunea asta,* zise ea, aplecându-se mai aproape. M-ai sfidat. Ţi-am spus să abandonezi misiunea şi tu te-ai deconectat şi te-ai grăbit să strici tot!

— Aşa e, admise el. E ceva normal pentru mine. Devin destul de bun la asta.

— *Norocos,* îl corectă ea. Asta eşti. Dar norocul are tendinţa să dispară chiar atunci când ai nevoie de el, Dane, zise ea, dând din cap. Ar fi trebuit să te retragi. Am fi găsit altă modalitate să ajungem la Amarah sau am fi căutat altă pistă spre Brutar.

— Cât ar fi durat asta?, întrebă Marc, dând din cap. Ştii la fel de bine ca mine că ne-ar fi luat un timp pe care nu îl avem!

— E discutabil acum, oricum. Dar cred că trebuie să îţi aduci aminte de ceva. Ce facem noi?, întrebă ea, gesticulând. E un sport de echipă. Aşa că nu mai face pe cowboy-ul cu mine fără să te asiguri mai înainte că suntem toţi de acord.

Marc recunoscu ecoul critic al lui Schrader în cuvintele ei şi tăcu. Nu voia să admită că avea dreptate.

Lucy se încruntă.

— Tu ne-ai băgat în asta. Lucrăm la risc şi acum Aleph şi CIA sunt ambele după noi. Bună treabă. Cred că ţi-a fost dor să fii pe fugă, pentru că acum mai mult ca sigur că eşti. Şi aşa suntem şi noi.

— Am făcut alegerea bună, insistă el. îl avem pe Amarah. Odată ce ne duce la Sood, putem să îl trimitem pe nenorocit înapoi unde l-am găsit.

Lucy oftă.

— Nu înţelegi cât de periculos e? Nu ne putem permite nicio greşeală. Dacă Amarah bănuieşte că nu suntem de la Asociaţie, nu avem de unde să ştim ce o să facă.

— Putem face asta, o asigură Marc. Şi că tot vorbim, nu îţi asumi un mare risc că eşti în aceeaşi clădire cu el? Dacă te recunoaşte?

— Te rog, spuse ea, zâmbind cu răceală. S-a uitat fix la mine şi nu şi-a dat seama, zise Lucy, arătând spre hijab şi spre hainele ei simple. Dobitocii sexişti ca Jadeed Amarah se uită la femei numai când vor ceva de la ele. în aceste haine, sunt practic invizibilă pentru el.

— Totuşi, continuă Marc. Trebuie să fii atentă.

— A, abia acum ai înţeles asta?, întrebă Lucy, îndreptând un deget spre el. Ar fi trebuit să te gândeşti când ne-ai păcălit în Polonia!

El intră în defensivă.

— Nu fix asta ai făcut şi tu anul trecut, în Londra?

Lucy ignorase ordinele în timpul unei misiuni de supraveghere şi avusese loc o ceartă între ea şi Solomon.

— Ai fi fost mort dacă nu aş fi făcut-o, spuse ea imediat. începe să îmi pară rău.

— Doamne, voi doi... le spuse Kara, apropiindu-se cu laptopul. Luaţi-vă o cameră sau ceva, zise ea, aşezându-se între ei şi punând laptopul pe masă. Acum că Amarah nu aude, m-am gândit că ar trebui să vedeţi asta. Informaţii noi de la Delancort.

Pe ecranul laptopului se vedea o hartă a Mării Adriatice, cu un set de coordonate de latitudine şi longitudine reliefate cu roşu.

— Paza de Coastă italiană a raportat despre „Salina”, un cargo grec, una dintre navele pe care le urmăream din Split.

A ratat câteva apeluri planificate şi după o zi a fost văzută deviată de la curs, în derivă şi fără să răspundă la radio.

Răsfoi o serie de fotografii neclare ale navei. Marc văzu că punţile navei erau inundate şi chiar de la distanţă se observau semne de avarie la bord.

— Ferestre sparte, observă Lucy. Poate urme de gloanţe aici?

— Cineva a încercat să scufunde nava, dar nu au făcut-o cum trebuie, gândi Marc cu voce tare. Cel mai probabil echipajul ori a părăsit nava...

— Ori au fost omorâţi, zise Lucy atingând ecranul de degetul. Urme de gloanţe, repetă ea.

— Paza de coastă o să se îmbarce pe „Salina” când se potoleşte vremea, adăugă Kara. Rubicon poate o să reuşească să ajungă la ea când o să fie acostată.

— Dacă asta e nava pe care a fost Ramaas, e plecat demult şi la fel şi dispozitivul, spuse Marc, făcând semn spre uşă. Trebuie să mergem pe pista pe care o avem.

— Şi repede, spuse Kara. Delancort spune că traficul criptat dintre sediul Aleph din Berlin şi cel din Europa a crescut. Trebuie să acţionăm noaptea asta, înainte să ne prindă.

— Am înţeles, spuse Lucy, dând din cap, obosită. Deci îl urmăm pe Amarah în Emirate, să vedem unde ne duce.

— O să încerce să ne înjunghie pe la spate, spuse Marc după o clipă.

— Bineînţeles, răspunse ea.

Capitolul 14

Marc, obişnuit cu răcoarea de la aerul condiţionat din aeroport, fu dintr- odată cuprins de un infern arid de care se lovi ca de un zid.

Se împletici şi clipi în lumina strălucitoare a zilei, căutându-şi ochelarii şi aranjându-şi eşarfa în jurul gâtului ca să se protejeze de soare. Căldura era ucigătoare şi trebui să reziste tentaţiei de a se adăposti la umbră.

Amarah pufni şi trecu pe lângă el, aruncându-i o privire de sus.

— Vino după mine, zise el, traversând şi îndreptându-se spre o parcare departe de şirurile de limuzine parcate şi de taxiuri aranjate care aşteptau vizitatorii înstăriţi.

Marc îl urmă, atent să rămână un pic în spate, atent la tot ce era înjur şi încercând să asimileze tot. Se uită peste umăr şi o văzu pe Lucy, la câţiva metri în spate. îşi pusese nişte haine mai închise, mai largi, şi o eşarfa neagră, singura diferenţă faţă de timida „Lula” fiind acei ochelari scumpi pe care îi purtase în Monaco.

— Bine ai venit în Dubai, spuse ea suficient de încet încât vocea ei abia se auzi. E suficient de cald pentru tine?

— Da, spuse el, scoţând o sticlă cu apă din bagaj şi luând o înghiţitură. Din mai multe puncte de vedere.

Le plăcea sau nu, Amarah devenise cel care conducea în acele momente. Chiar dacă Rubicon avea un sediu în Dubai, i-ar fi contactat doar în ultimă instanţă. Marc şi Lucy erau efectiv pe cont propriu de atunci înainte. Kara şi Malte se despărţiseră de grup după ce plecaseră din Suedia, lăsând intenţionat urme false pentru urmăritorii Aleph şi acest lucru însemna că Marc şi Lucy operau ca o echipă, Amarah fiind responsabilitatea lor directă. Să aibă încredere într-un terorist nu era uşor, iar Marc se gândea la cele 3 milioane de dolari pe care Amarah le ceruse în plus pentru Jalsa Sood. Solomon nu i-ar fi dat niciodată banii, bineînţeles, dar pentru moment trebuia să se asigure ca ghidul lor de ocazie să nu îşi dea seama că nu aveau să îşi respecte promisiunea.

— Trebuie să fie amicul lui, spuse Lucy.

în faţă, Marc îl văzu pe Amarah îmbrăţişând un arab plinuţ, cu entuziasmul unor fraţi care nu s-au văzut demult, începură imediat să râdă şi să glumească şi i se păru ciudat să îl vadă zâmbind fericit. „Ca un om normal, obişnuit", îşi spuse el. Pentru o clipă, aproape uită că Amarah a supus şi a ucis intenţionat fiinţe nevinovate, pentru a-şi atinge scopurile sângeroase şi barbare.

Arabul stătea în faţa unui şir de autobuze îngălbenite de soare şi a unei mulţimi de oameni de origine sud-asiatică, toţi muncitori. Când se apropie, Marc îl văzu pe unul dintre bărbaţi apropiindu-se de arab, cu un teanc de paşapoarte pakistaneze şi din Bangladesh confiscate de la muncitori. Unul dintre ei încercă să iasă din rând, cu mâinile întinse să îşi ia actele înapoi, dar primi o lovitură puternică care îl făcu să se clatine.

Marc auzise ceva despre muncitori cărora li se promiseseră salarii mari în industria de construcţii din Dubai, dar realitatea era cea pe care o vedea atunci – un haos care nu era altceva decât trafic uman şi sclavie cu contract, într-o ţară unde progresul venea din fluxul constant de bani din petrol şi din ignorarea problemei angajaţilor abuzaţi.

Arabul se uită peste paşapoarte şi le dădu altcuiva. îi aruncă lui Marc o privire severă, zâmbetul diminuându-i-se dintr-odată, dar apoi revenindu-i însoţit de o privire iscoditoare când o văzu pe Lucy. Ea privi în altă parte, faţa devenindu-i iar inexpresivă.

— Ce ai adus, Jadeed?, întrebă el.

— Turişti, Mahmud. Doar turişti, zise Amarah, arătând spre Lucy. Nu te atinge de ea. E soţia vărului meu.

— Şi el?, întrebă arabul, făcându-i lui Marc cu mâna, apoi prinzându-i degetele de la mâna dreaptă cu pumnul şi bătându-le cu arătătorul de la mâna cealaltă. Arată de parcă o să moară de insolaţie!

în ciuda transpiraţiei care curgea pe el, Marc se apropie de Mahmud şi îi zâmbi cu dezgust.

— Ştiu ce înseamnă asta, prietene.

Gestul arabului era o insultă; *cinci degete* însemnau *cinci taţi,* adică origini incerte şi în mod sigur bănuise că un vestic nu avea să îşi dea seama. Marc luă sticla în mână, plătindu-i cu aceeaşi monedă.

— De unde vin eu, cineva care zice aşa ceva e lovit cu sticla, da?

I-ar fi fost uşor să o facă pe prostul, dar acest lucru i-ar fi cauzat probleme pe drum. „Mai bine să o fac pe câinele alfa acum decât mai târziu", se gândi el.

Mahmud clipi, văzând scânteia de furie din ochii lui Marc, iar peste câteva secunde scoase un hohot de râs strident, împrăştiind tensiunea.

— A, e deştept! Iartă-mă, nu a însemnat nimic! zise el, arătând spre autobuzul din apropiere. Vino, vino! Trebuie să plecăm!

Vehiculul era deja încărcat cu oameni tăcuţi, care nu îi priviră în ochi când urcară. Marc se uită la expresiile lor, nevăzând decât oboseală şi frică. Lucy se aşeză şi ea şi ţinu capul plecat, în timp ce Marc se aşeză pe un loc de lângă şofer.

— Deci tu te ocupi de oamenii ăştia, nu?

Arabul rânji.

— Oraşul ăsta înseamnă oportunităţi, aşa scrie peste tot. Construcţii noi în fiecare lună, răsărind ca buruienile! Cineva trebuie să le construiască, spuse el, uitându-se înapoi, spre muncitori. Şi uite-i!

Marc dădu din cap gânditor şi se uită la Amarah.

— Amicul tău trebuie să fie important. Şi generos, pun pariu.

Mahmud sesiză acuzaţia voalată din cuvintele lui.

— îmi plătesc oamenii destul de bine. Au un loc unde să stea şi ce să mănânce, o să vezi, zise el, aplecându-se spre el. Voi englezii şi toţi ceilalţi ar trebui să vă bucuraţi că există Dubai! E un bastion al libertăţii şi al democraţiei! Fără el am da numai de islamişti... spuse el, oprindu-se şi râzând stânjenit spre Amarah. Ştii tu. Din ăia răi.

— Şi ce îţi pasă?, întrebă Amarah, privindu-l furios pe Marc. Asociaţia are legături cu jumătate din corporaţiile care deţin oraşul ăsta. Şi ce dacă e construit de sclavi?

— Nu sunt sclavi, îl întrerupse Mahmud cu blândeţe. îşi primesc leafa... Cel puţin după ce îşi termină contractele, în câţiva ani.

Marc privi feţele disperate. Niciunul nu dădea vreun semn că ar fi înţeles conversaţia despre ei, privind toţi cu tristeţe la metropola sclipitoare care se vedea prin ferestrele autobuzului.

— Atunci le dai paşapoartele? Şi asta dacă supravieţuiesc până atunci?

— Trebuie să îi controlăm cumva, explică Mahmud. Până la urmă, indienii ăştia... Sunt indisciplinaţi.

Convoiul de autobuze trecu prin oraş şi printr-o serie de şantiere masive. Stâlpii goi de beton ai hotelurilor de lux, turnurilor şi clădirilor de birouri neterminate se înălţau din corturi uriaşe învelite în plastic, cu piloni masivi de piatră şi degete ruginii de armătură de oţel. în cele din urmă, după zonele de construcţii neterminate, oraşul se termina cu străzi înguste, care aveau de o parte şi de alta blocuri identice unde muncitorii erau cazaţi după căderea întunericului. Autobuzul se opri şi ei coborâtă.

Se uită în jur. Clădirile păreau barăci militare sau închisori, supraaglomerate şi înţesate de mirosuri amestecate de carne gătită, canalizare şi motorină. De la balcoanele de sus ale celor mai apropiate blocuri, muncitorii se opriră să se uite la noii veniţi şi mai mulţi îşi întoarseră privirea spre Lucy. Fiind singura femeie pe kilometri întregi, chiar şi cu hainele ei largi atrăgea privirile.

Mahmud se duse să le dea ordine oamenilor lui, iar Marc se ţinu după Amarah, uitându-se şi la Lucy cu coada ochiului. Ştia foarte bine că putea avea grijă de ea dacă ar fi fost nevoie.

— Hei, spuse el, întorcându-se spre Amarah. Mi-ai spus că Jalsa Sood e bogat. Asta nu pare zona cea mai bună din oraş. De ce suntem aici?

— Aşa ajungem la Sood fără să fim văzuţi. Brutarul şi familia lui au multe relaţii în oraş. Ar afla dacă l-ar căuta nişte străini, zise Amarah, arătând spre un şir de muncitori urcându-se în autobuzul din care ei tocmai coborâseră. Dacă o luăm pe aici devenim ca ei. *Invizibili,* spuse el, rânjind. Mahmud şi prietenii lui i-au transportat pe proştii ăştia în camioane de vite, până când arabii au început să se plângă că nu le plăcea să îi vadă. Acum, autobuzele albe circulă peste tot şi nimeni nu le acordă atenţie.

— Am înţeles. Bună acoperire.

Marc se gândi la acest lucru. Fără securitate şi management dispus să ofere bani ca să îl caute altfel, să stea printre muncitorii oraşului era metoda ideală pentru oricine voia să se deplaseze prin Dubai fără să fie observat.

— Dar dacă cineva anunţă autorităţile?

— Nu o să o facă, zise Amarah, uitându-se la muncitori. Oamenii ăştia sunt laşi şi frânţi. Sunt bătuţi ca nişte animale, spuse el, arătând spre oraş. Dacă ar vrea o viaţă mai bună, ar putea să o ia cu forţa. Sunt o armată, dar sunt prea laşi ca să verse sânge, zise el, dând din cap. Au ce merită. Au venit aici pentru că au vrut avere şi acum bogăţii i-au făcut sclavi.

Marc vru să mai spună ceva, dar o văzu pe Lucy apropiindu-se. îi dădu telefonul ca pe un cadou. El îl luă şi se îndepărtă, cu ea urmându-l conştiincioasă.

— Nu îl confrunta, îi spuse Lucy încet. Trebuie să creadă că el conduce.

— Chiar aşa şi e, răspunse Marc, uitându-se la telefon în timp ce apelă un număr.

Asigurându-se că nu îi auzea nimeni, puse telefonul pe difuzor.

— Suntem aici, spuse el.

— Da, sunteţi, se auzi vocea lui Henri Delancort. Am activat funcţia de localizare. Ştiu că am spus că operaţiunea aceasta se va desfăşură cu un protocol redus de comunicare, dar am aflat informaţii pe care domnul Solomon vrea să vi le transmitem imediat. Sunt veşti bune şi veşti proaste.

— Chiar nu îmi place când vorbeşti aşa, mormăi Lucy. înveseleşte-mă. Veştile bune mai întâi.

— Aleph vă caută în alte părţi. Analiza traficului de semnal ne arată că CIA i-au autorizat să îl caute pe Amarah şi, mulţumită lui Malte şi Karei, vă caută acum în sudul Spaniei.

— Şi veştile rele?, întrebă Marc deşi nu voia.

— Corpul unui bărbat alb de vârstă mijlocie a fost scos din Dubai Marina ieri seară. Cauza morţii a fost o lovitură puternică, de parcă ar fi căzut de la înălţime. Se pare că nu e un final neobişnuit pentru oamenii din acest oraş. Dar identificarea acestui domn a ridicat un steag roşu la Europol.

— Nu îmi spune, zise Marc, simţind stomacul întorcându-i-se pe dos şi rosti numele imediat cum îi apăru în minte. Neven Kurjak.

— Aşa se pare. Ceea ce înseamnă că şi-a servit scopul.

— La naiba, spuse Lucy, dând din cap. Neven era veriga slabă, era pionul nostru. Fără el, ni se limitează opţiunile.

Avea dreptate, dar Marc se gândi mai departe.

— Dacă Kurjak a fost aici... şi a fost aruncat... asta înseamnă că sunt şanse mari ca Ramaas sau oamenii lui să fie şi ei în Dubai.

— Cum vrei să procedezi?, întrebă Delancort după o clipă.

Marc şi Lucy se uitară unul la altul.

— Să rămânem la planul iniţial, spuse ea. îl folosim pe Amarah ca să ajungem la Sood şi încercăm să îl interceptăm înainte să ajungă Ramaas la el.

— Şi dacă nu se poate?

După ce Marc vorbi, Lucy dădu din cap.

— Atunci o să scoatem armele.

Pe holul murdar de la intrarea celui mai apropiat bloc era o cameră care mirosea a transpiraţie şi a mâncare stricată, cu fiecare centimetru ocupat de

calculatoare vechi de zece ani, monitoare şi tastaturi murdare. Jumătate din locurile din internet cafe-ul improvizat erau deja ocupate, dar sosirea lui Mahmud rezolvă repede acest lucru. Nici nu fu nevoie să dea vreun ordin; muncitorii îl văzură şi se opriră din ce făceau, ieşind pe stradă, unde începură să vorbească, precauţi, şi să fumeze.

— Ce facem cu străinii?, întrebă Mahmud, umezindu-şi buzele. Pot să găsesc o întrebuinţare pentru femeie...

Amarah dădu din cap.

— Nimic deocamdată. Am nevoie de ei vii ca să mă plătească, zise el, uitându-se la calculatoare. Ce e asta? Te aştepţi să cred că vreuna dintre maşinăriile astea e *sigură*?, întrebă el.

— Asta e ce am mai bun, răspunse Mahmud, dându-i o husă mică.

înăuntru era un telefon VoIP un pistol semiautomat şi o magazie de

rezervă.

— Iartă-mă, frate, dar...

— Ar trebui să fie bine, zise Amarah şi îi făcu semn să plece, ascunzând arma în pliurile halatului. Aşteaptă afară.

Mahmud clipi, nemulţumit că i se dădeau comenzi la el acasă, dar cedă, închizând o uşă rabatabilă subţire din dreptul intrării în încăpere.

Amarah alese alt calculator şi conectă telefonul. Cele două dispozitive se sincronizară şi un link de pe internet îi permise imediat să facă un apel fără să fie nevoie să folosească reţeaua de telefonie din Emirate.

Tastă un cod alfanumeric bazat pe capitolele din Sura Medinan şi din Coran, un procedeu mnemotehnic pe care îl învăţase la început, când fusese recrutat în celula lui Omar Khadir. Pentru oricine altcineva, numerele ar fi fost fără sens, dar pentru un agent Al Sayf erau un semnal, un mod de a ajunge la fraţii lor.

O fereastră de date de pe ecran îl anunţă că legătura se făcuse şi Amarah auzi un zgomot din căşti. Ridică microfonul la gură, dar momentul îl copleşi şi nu ştiu ce să zică.

— Sunt aici, începu el. Jadeed Amarah, din graţia şi mila Lui, fie slăvit. Am scăpat de americani şi sunt gata să mă întorc să lupt... Eu... se întrerupse el, pierzând şirul.
Oare îl asculta cineva? Sau vorbea în vânt, cuvintele fiindu-i înregistrate de vreun calculator de la depărtare, de cineva care nu avea să vorbească?

— Nu mi-am abandonat jurămintele, spuse el, furios dintr-odată. M-aţi abandonat?

Auzi din nou un zgomot şi indicatorul de pe fereastră deveni roşu, din verde. Fusese deconectat.

Amarah aruncă telefonul în încăpere mârâind furios. Nu era sigur ce se aşteptase să audă de la capătul celălalt – vocea sonoră a lui Khadir, comandantul său, primindu-l înapoi? – dar oricum nu *tăcere.* Se simţea singur şi gol pe dinăuntru în timp ce se chinuia să îşi proceseze emoţiile. Încet-încet, furia lui fără obiect începu să se transforme în altceva. *Determinare*.

Dacă era pe cont propriu... asta era. Nu avea să caute să primească ordine noi şi să aştepte să îi fie spus ce să facă. Jadeed Amarah avea să ia lucrurile în propriile mâini.

Uşa rabatabilă se deschise cu zgomot şi când îşi ridică privirea îl văzu pe britanic stând acolo, cu faţa trasă şi suspicios.

— Ce faci aici? Ai face bine să nu încerci să ne tragi pe sfoară. Nu şi dacă îţi vrei banii.

Amarah se ridică, revenindu-şi în acelaşi timp.

— Nu. Avem o înţelegere. O să o onorez, atâta vreme cât şefii tăi fac acelaşi lucru.

Celălalt bărbat îşi încrucişă mâinile.

— Bine, atunci. Deci acum tu conduci. Cum ajungem la Sood? Şi, ca să ştii, avem o limită de timp.

Zâmbi uşor, gândindu-se cum ar putea să întoarcă situaţia în avantajul său.

— Simplu. O să intrăm pe uşa principală.

— Ţi-am spus ce se întâmplă dacă pierzi timpul, zise Ramaas.

Creatorul de bombe tresări când îi auzi vocea şi scăpă ciocanul de lipit

din mână. Sood se întoarse spre el, încercând să îşi revină în timp ce Ramaas se apropia, cu Guhaad lângă el.

— Nu fac aşa ceva! insistă bătrânul, iar faţa lui se posomorî. Ce mai vrei de la mine? Nu mai sunt tânăr şi oamenii tăi abia mă lasă să dorm...

El ignoră reclamaţiile lui Sood şi aruncă o privire la rezultatele muncii bătrânului.

— Am stat aici prea mult, spuse Ramaas, aproape ca pentru sine. Trebuie să terminăm şi să plecăm, zise el. Am stat prea mult timp departe de casă.

Oamenii o să înceapă să se întrebe de ce lipsesc.

Guhaad îi luă cuvintele ca pe un ordin şi scoase pistolul, îndreptându-l spre Sood şi apoi în jos spre genunchii bătrânului.

— Are nevoie de picioare ca să muncească?

Expresia de pe faţa brăzdată a lui Sood deveni sfidătoare.

— Nu mi-e frică de voi!

Ramaas se îndreptă spre valiza deschisă de pe banca de lucru, trecându- şi mâna peste componentele metalice interioare.

— Treabă bună. Nici eu nu îmi dau seama de diferenţă.

Aruncă o privire spre fiolele cu chimicale radioactive care le fuseseră aduse de aşa-zisele contacte ale lui Kawal. Nepotul lui Sood se dovedise util aici, dacă la altceva nu. Cu fluidul băgat în bombele false, oricine care le-ar fi verificat componentele cu un detector de radiaţii ar obţine o citire plauzibilă. „Suficient cât să tulbur apele", îşi spuse Ramaas.

îi trecu prin minte să termine colaborarea cu creatorul de bombe, când nepotul acestuia intră repede în garaj.

— Frate, avem o problemă, zise Kawal, gâfâind şi făcând semn cu mâna, brăţările groase de aur din jurul încheieturii zăngănind.

— Explică, ceru Ramaas.

— A venit cineva. După *el,* zise Kawal, arătând spre bunicul său. Vrea să îl vadă pe ticălosul bătrân. Spune că nu pleacă până nu îl vede.

Acesta descrise un arab slab care venise la poarta vilei din senin şi ceruse să intre. Avea doi prieteni cu el, o femeie africană cu jihab şi un bărbat alb, probabil un european.

— Şi nu ştiai nimic despre asta?, întrebă Ramaas uitându-se la tânăr. Mi- ai spus că ştii oraşul şi cine vine şi pleacă! Nu îmi plac surprizele.

— O să scap de ei, spuse Guhaad.

Ramaas se gândea să îşi lase câinele războinic să facă acest lucru, când Kawal luă o gură de aer şi începu să vorbească din nou, holbându-se la bunicul său.

— Ştiţi ce mi-a spus tipul ăsta? A zis, „Spune-i Brutarului că cel care l-a omorât e aici". Ce naiba înseamnă asta, mmm?

Lui Jalsa Sood îi pieri toată culoarea din obraji.

— Nu, şopti el. O, nu.

Ramaas îşi dădu seama ce însemna. Pe cargoul care îl adusese din Dubai, îl făcuse pe Neven Kurjak să îi spună absolut tot ce se ştia despre

Sood, chiar şi poveştile despre înscenare. Dar până atunci, detaliile exacte despre cum se întâmplase acest lucru fuseseră un mister.

— Ăsta e asasinul?, întrebă el, aplecându-se spre bătrân. Cine e? De ce e aici? Tu l-ai chemat?

— Nu, jur! zise Sood, dând din cap frenetic. El... Numele lui e Jadeed Amarah. Ultima oară când auzisem de el fusese arestat de americani... Făcuse parte dintr-un complot ca să le atace preşedintele în Washington!

Ramaas îşi trecu o mână peste bărbie. Văzuse ştirile.

— Americanii au spus că a fost vorba de Al Sayf.

Piratul războinic îşi aduse aminte de militanţii Al Shabaab din Puntland blestemându-şi fraţii îndepărtaţi pentru că eşuaseră într-o misiune importantă. Ramaas gândise altfel. Din ce ştia el despre Al Sayf, trebuiau respectaţi pentru îndrăzneala de a lovi un duşman aşa puternic fix în inimă.

— Omul ăsta, Amarah, e unul dintre ei?

Sood dădu din cap.

— Am... avut o înţelegere.

— De ce e aici?, repetă Ramaas. O să îmi dau seama dacă minţi.

— Ţi-am spus, nu ştiu! răspunse Sood. Am lucrat cu celula lui Amarah în trecut. I-am ajutat cu nişte tehnologie acum câţiva ani şi asta e tot! Dacă e aici, vrea ceva de la mine.

Ramaas se uită la Guhaad, cântărind opţiunile. Nu voia să îşi facă un duşman nou, nu acum când avea atâtea lucruri de rezolvat. Să omoare acest vizitator neaşteptat ar fi fost opţiunea cea mai rapidă, dar ar fi putut avea consecinţe care să pună în pericol planurile piratului războinic. în cele din urmă, îi făcu semn lui Guhaad şi se uită spre Sood.

— Te duci să vorbeşti cu el. Şi îl faci să plece.

— Aşa o să fac, promise Sood şi aproape se înclină de grabă.

— Fă-te util, zise Ramaas şi se întoarse spre Kawal. Fii cu ochii pe el.

— Hei, frate, mă descurc eu, zise Kawal, rânjind nerăbdător şi grăbindu- se după bătrân.

Guhaad scoase un sunet înăbuşit de nemulţumire.

— Bătrânul minte. O fi transmis vreun mesaj, o fi cerut ajutor de la omul lui, Amarah!

— Poate, admise Ramaas şi, odată cu acest lucru, luă o decizie şi închise capacul valizei. E timpul să plecăm. Spune-le lui Bidar şi Macanay să găsească maşini. Avem ce ne trebuie ca să îndeplinim misiunea.

Un zâmbet sălbatic îi brăzdă faţa lui Guhaad, ca un cuţit ieşind din teacă.

— Nu putem lăsa martori.

— Fă-o în linişte, zise Ramaas, dând din cap din nou.

Sala de recepţie a vilei era mai mare decât apartamentul în care crescuse Lucy.

Amarah găsise o canapea pe care să se aşeze, iar Marc ezită, uitându-se înapoi spre ea chiar dacă ea nu se uită în ochii lui. îşi ţinea mâinile împreunate şi capul plecat şi el înţelese mesajul. Lucy nu îşi putea strica acoperirea pe care i-o conferea „Lula”, nu atunci când erau aşa aproape de ţintă. Britanicul merse prin încăpere, privind spre tavanul înalt.

Lucy cercetă spaţiul cu coada ochiului. încăperea hexagonală avea cotloane umbrite, prea întunecate pentru a fi vizibile, cu boite arcuite care dădeau în coridoare umbrite şi cu ferestre acoperite de obloane din lemn ornat. Direcţia din care veniseră ducea spre o potecă acoperită şi înapoi spre poarta principală, la altă uşă chiar vizavi de cea a conacului interior. Câteva camere de filmat în cupole de plastic deasupra glafurilor acopereau toate unghiurile încăperii. Putea simţi miros de portocale şi, în timp ce încăperea era mai răcoroasă decât vremea de afară, tot se simţea o apăsare în aer. Briza uscată de deşert făcea obloanele de lemn să foşnească şi să trosnească. Lucy simţi praful pe buze.

Amarah o privea. Făcuse acest lucru din ce în ce mai insistent de când ajunseseră în Dubai. Mereu când nu se concentra pe altceva, privirea lui se îndrepta spre ea. Ea îşi aranjă pe nas ochelarii groşi şi adoptă o expresie moale, respirând prin gura deschisă şi menţinându-şi privirea goală.

Dacă Amarah ar fi făcut legătura între „Lula” şi femeia care ajutase Serviciile Secrete americane să îl prindă, operaţiunea ar fi fost deconspirată. Lucy îşi cântări opţiunile. Toate se terminau cu uciderea lui Jadeed Amarah. Dacă ar fi trebuit, nu ar fi avut nicio problemă cu asta.

Cei doi bărbaţi, ambii indieni, intrară pe cealaltă uşă. îl recunoscu imediat pe Jalsa Sood, din pozele de când era tânăr. îi păru ezitant, dar era de aşteptat. Să fii chemat din senin de omul care te-a ajutat să convingi lumea că eşti mort ar avea acest efect asupra oricui.

însoţitorul lui Sood avea o expresie a feţei pe care Lucy o văzuse în fotografiile făcute creatorului de bombe din 1980 şi acest lucru îi sugera că erau rude. Dar în afară de asta nu semăna deloc cu bătrânul. Jalsa era îmbrăcat într-o tunică scumpă dar discretă, în timp ce tânărul purta un trening de designer foarte stilizat şi suficient aur cât să îl tragă în jos.

Sood îl salută pe Amarah într-o arabă sacadată, apoi continuă în engleză ca să înţeleagă şi Marc şi Lucy.

— Este... foarte neaşteptat, începu el, forţându-se să le zâmbească în timp ce se înclina. Bine aţi venit în casa mea. Sunt Vishal Daan şi deja l-aţi cunoscut pe nepotul meu, Kawal.

— Bună, zise Kawal, abia uitându-se la Marc dar aruncându-i lui Lucy o privire evaluatoare şi persistentă care o făcu să vrea să îşi facă duş.

Ea simulă un zâmbet modest care doar îl încurajă.

La rândul lui, Amarah se uita la bătrân din motive diferite. După salut, se lăsă pe spate pe canapea şi dădu din cap apatic.

— Hai să renunţăm la minciuni. Ştim amândoi cine eşti de fapt, Jalsa.

— Ah, spuse el, posomorându-se, dar îşi reveni şi se aşeză pe altă canapea.

Luă un clopoţel de alamă de pe o masă joasă şi îl scutură, trimiţând un zăngănit spre ei.

— Menajera o să ne aducă ceai, explică el.

— Primitor ca întotdeauna, răspunse Amarah şi apoi se uită la Marc. Aici e. *Brutarul.* Viu şi în stare bună, cum am promis.

Tânărul nu se mai uită la Lucy, ca să îl privească mânios pe Amarah.

— Hei, ce ne-ai adus la uşă, omule? Se încordă. Ce naiba cauţi aici, mmm?

— Kawal! îi strigă Sood să tacă. Iertaţi-l pe nepotul meu, e nepoliticos... zise bătrânul, luând o gură de aer şi asprindu-şi tonul. Dar are dreptate. Cine sunt aceşti oameni?

— Eşti faimos, Jalsa. Au vrut să te cunoască.

Sood înlemni, privind de-a lungul încăperii. îi era frică, era evident, dar Lucy avu senzaţia că mai era ceva. Se uită la Marc şi comunicară din priviri. „Ascunde ceva”.

— Domnule, asociaţia pentru care lucrez ar vrea să te angajeze pe post de consultant. Pur tehnic, desigur. Ai fi bine plătit.

— Nu. Nu, spuse Sood, dând uşor din cap şi privind în altă parte, arătându-şi pentru o clipă vârsta, într-un moment de vulnerabilitate. Unde e menajera? Am nevoie de ceva de băut...

Părea fragil şi obosit. Pentru o clipă, Lucy aproape că avu impresia că nu se uita la cineva care construise sute de bombe care luaseră viaţa a mii de oameni nevinovaţi. *Aproape.*

Kawal se uită furios la Marc.

— De câţi bani e vorba? Ar trebui să fie mulţi, că dacă nu, puteţi pleca.

— Nu! zise Sood, ridicându-se în picioare. Nu sunt interesat! Vreau să plecaţi!

Amarah ridică din umeri şi dădu să plece.

— Bine. Am zis că o să vă duc la el. Nu am zis că o îi şi placă, zise el, adulmecând aerul. Tot mă plătiţi.

— Să *te* plătească, nenorocitule?, zise Kawal, prinzând curaj şi îndreptându-se spre terorist. Omule, pleacă înainte să o păţeşti! Ştii cu cine suntem acum?

Sood vorbi peste nepotul lui.

— Nu ai dat un semn de aşa mult timp, Jadeed, iar acum vii la mine, în casa mea, în mijlocul zilei? îmi aduci străini la uşă?

Amarah ridică tonul.

— A trebuit.

— Pentru tine? Dar nu şi pentru Al Sayf, zise Sood, dând din cap din nou. Nu eşti aici trimis de ei! îmi vinzi siguranţa pentru aurul acestor străini!

Marc ridică o mână.

— Te rog, nu e nevoie de aşa ceva. Putem ajunge la o înţelegere...

Dar Sood nu asculta şi Lucy văzu făcându-şi apariţia aceeaşi furie pe care Kawal o arătase. El întinse un deget spre Amarah.

— Al Sayf nu mai există! Americanii îi dezbină şi îi omoară pentru ce ai făcut tu în Washington!

— E o minciună! se răsti Amarah. Se... regrupează, zise el, părând nesigur pe propriul său răspuns. Khadir o să se întoarcă...

— Aşa cum a făcut-o pentru tine?, răspunse Sood. Ai fost lăsat să putrezeşti într-o celulă! Ce îţi spune asta?

— îmi spune că îmi sunt datori, strigă Amarah şi se uită spre Marc. Acest om e un mercenar care lucrează pentru Asociaţie. Ştii cine sunt, Jalsa. Sunt mult mai bogaţi ca tine! zis el, rânjind. Am o înţelegere cu ei. M-am ţinut de cuvânt.

— Te-au minţit, prietene, se auzi o voce din spatele lui Lucy.

Bărbatul închis la culoare şi solid zâmbi ca un ucigaş, arătându-şi palmele în timp ce înainta spre grup. „Abur Ramaas", îşi spuse Lucy, iar ochiul său negru şi rănit privi prin încăpere. „Nu poate fi altcineva".

Marc deveni palid la faţă şi Ramaas observă, chicotind.

— îmi place să vă aud vorbind, spuse el. Aşa puţin adevăr. Dar aici e cel mai puţin, zise el, arătând cu degetul spre Marc, ca o armă. Nu e de la Asociaţie. E de la *poliţie,* rosti Ramaas cuvântul, pe îndelete şi grav, apoi se uită în ochii britanicului. M-ai urmărit din Croaţia. Cum ai făcut asta, poliţistule?

— Eşti greu de ratat, spuse Marc, după o clipă.

— Ce?, întrebă Amarah, cu faţa brăzdată dintr-odată de furie. Ce ai zis?

Apoi nu mai privi spre Marc sau Ramaas. Se uită spre Lucy. O amintire

vagă îl năpădi în cele din urmă, transformându-se în furie şi dezgust. Se repezi la ea şi, înainte să poată reacţiona, îi smulse jihabul şi ochelarii falşi, făcându-i ţăndări.

— Tu?!, se răsti la ea, scoţând un pistol din faldurile robei şi îndreptându-l spre ea. Târfa!

— Surpriză, nenorocitule, spuse ea. Şi eu care te credeam prea prost ca să îţi dai seama, zise ea scoţând materialele căptuşite care îi umpleau obrajii.

— Ce?

Faptul că Amarah scosese pistolul provocă o cascadă de înjurături de la Kawal şi scoase şi el o armă de la curea, un Sig Sauer strălucitor, placat cu aur, care arăta mai mult ca o jucărie decât ca o armă adevărată. îndreptă arma când spre unul când spre altul, nesigur spre cine ar trebui să o îndrepte.

— înapoi! zise Kawal, cu ochii măriţi de frică.

Amarah făcu un pas în lateral. Ştia că dacă trăgea, indiferent în cine, Kawal avea să îl împuşte.

— Acum devine interesant, spuse Ramaas, amuzat de întoarcerea pe care o luase situaţia.

— Spune-i băiatului să lase arma jos, spuse Amarah.

— Prostul ăsta a adus poliţia! strigă Kawal. Trebuie să îi omorâm! zise el, arătându-şi dinţii şi mârâind. O să te omor!

Expresia lui Ramaas se schimbă cum se schimbă vântul pe mare, devenind dintr-odată aprigă.

— Atunci *fă-o*| zise el, arătând spre Sood. Arată-mi că ai voinţa. Bătrânul e nefolositor acum. Termină-l, dacă ai un dram de tărie.

— Ce?

Mâna lui Kawal se mişcă pe mânerul pistolului, iar Lucy rămase pe loc. Tânărul era total depăşit de situaţie, iar bravada lui nu îl dusese nicăieri.

— împuşcă-1!, strigă Ramaas. Dar nu o s-o faci! Pentru că eşti la fel de nefolositor ca el!

Kawal răbufni şi începu să înjure, îndreptând dintr-odată pistolul Sig spre Ramaas.

— *Du-te naibii!* Nu îmi spui tu ce să fac, nenorocitule! Nu răspund în faţa ta – pot să fac orice vreau! Acum eşti în casa mea, asta e casa lui Kawal Sood şi eu nu...

Amarah trase un singur glonţ care trecu direct prin pieptul lui Kawal şi împroşcă sânge şi plămâni pe pereţii de marmură şi pe pilonii de aur. Tânărul se dădu înapoi, împleticindu-se şi Amarah îl mai împuşcă o dată, de data aceasta mortal, în partea laterală a feţei.

Kawal căzu pe spate pe una dintre canapele. Creatorul de bombe ţipă şi fugi spre el, strângându-l în braţe şocat şi înfiorat.

— Nu mai tăcea, spuse Amarah, cu dinţii încleştaţi.

— Era obositor, fu Ramaas de acord, dispoziţia schimbându-i-se din nou. Dar noi doi nu ne-am certat.

— Vreau să omor târfa şi britanicul, continuă Amarah, cu nevoia de răzbunare pulsându-i în vene. Nu mă interesează afacerile tale.

— într-adevăr, zise Ramaas, zâmbind trist la Lucy. Ţi-aş rămâne dator. O problemă rezolvată, spuse el, făcând un pas înapoi, studiindu-l pe Amarah. Şi te-ar şi elibera, cred.

Lucy îşi îngustă buzele.

— Aaa, uitaţi-vă la voi. Ca nişte ticăloşi înrudiţi, zise ea, gândindu-se la soluţii; dacă ar fi putut să îl facă pe Amarah să *reacţioneze* în loc să *gândească*, ar putea obţine un avantaj de care să se folosească. Hei, dacă vreţi să vă împuşcaţi daţi-i drumul, nu vă sfiiţi. Nu o să vă judecăm.

Ramaas scoase un cuţit şi îl aruncă pe masa împroşcată cu sânge.

— Foloseşte-l pe ea. Un glonţ ar fi prea rapid, zise el, întorcându-se spre uşă. Oricât mi-ar plăcea să rămân, am alte priorităţi...

— O să muriţi amândoi înainte să ieşiţi din vilă, spuse Marc cu un ton rece şi controlat. E o echipă de intervenţii afară. Au auzit împuşcăturile.

Oricine care iese şi nu e ea sau eu primeşte un glonţ între ochi.

Lucy trebui să recunoască faptul că suna foarte convingător.

— O să risc, spuse Ramaas, zâmbetul lărgindu-i-se. I-am omorât pe toţi din casa asta. încă trei cadavre nu înseamnă nimic pentru mine...

— *Kutha sala*| strigă Sood spre Amarah cu o forţă şi cu o îndârjire de care Lucy nu îl crezuse în stare pe bătrân.

Se ridică de jos cu o furie oarbă, cu hainele albe de bumbac îmbibate cu sângele nepotului său şi cu arma aurită a lui Kawal în mâna tremurândă. Sood apăsă trăgaciul pistolului şi trase.

Lucy îl văzu pe Marc sărind din faţa gloanţelor şi făcu şi ea la fel, instinctul ei de luptă făcându-se simţit în timp ce plonjă peste altă canapea joasă. Aterizâ prost, pierzându-şi respiraţia cu un icnet.

Ramaas reacţiona de parcă ar fi fost împuşcat în piept şi se dădu înapoi împleticindu-se în timp ce un glonţ îl nimeri în bicepsul drept, smulgându-i o bucată de muşchi.

Amarah trase în bătrân în timp ce Jalsa fugea prin încăpere şi îl nimeri în abdomen. Jalsa se îndoi ca o foaie de hârtie şi se prăbuşi pe gresie.

în acelaşi timp, Lucy îl văzu pe Marc luând o lampă cu ulei de pe masă şi aruncând-o spre capul lui Ramaas – dar, chiar şi rănit, piratul războinic fu în stare să ridice o mână şi să se apere de arma improvizată. Sparse lampa şi urlă de durere în timp ce îi trase una lui Marc cu mâna rănită, fără să gândească. îl nimeri cu o lovitură ca de ciocan şi ea îl văzu pe Marc dându-se înapoi şi căzând.

— Destul! mârâi Ramaas şi privi furios spre Amarah. Fă ce vrei aici. Doar asigură-te că mor toţi!

Se târî înapoi, ţinându-se cu mâna liberă de rană ca să oprească sângerarea.

Lucy se ridică în timp ce Amarah se întoarse spre ea, cu cuţitul pe care îl lăsase piratul războinic în urmă.

— Rândul tău, spuse ea.

Capitolul 15

— Pun pariu că ai visat la asta, nu?, întrebă Lucy, cu un ton batjocoritor. Noapte după noapte, în cutia aia de chibrit unde te-a băgat CIA?, zise ea, lingându-şi buzele provocator. Merge cum ai crezut?

Amarah se încruntă, înfuriat de tonul ei.

— O să te fac să taci.

Cunoştea genul lui până la ultimul detaliu, genul care credea că femeile sunt făcute ca să fie bătute sau folosite, care îşi ascundea ignoranţa şi cruzimea după cuvinte ca „valori” sau „onoare” ca să ascundă faptul că erau doar nişte nenorociţi. Culoarea, convingerile sau religia nu aveau loc acolo. Unii oameni doar *urau.*

Şi asta însemna că putea să îl manipuleze. Lucy se uită la lama zimţată pe care el o răsucea în mâna dreaptă.

— Vrei să mă înjunghii, uriaşule? Crezi că poţi să faci faţă?

El îşi pierdu cumpătul şi se repezi spre ea. Lucy se retrase. îi urmări mişcările, căutând tipare sau puncte slabe.

Dacă Amarah ar fi fost deştept, ar fi optat pentru calea cea mai scurtă şi ar fi împuşcat-o pe loc. Dar el probabil îşi petrecuse fiecare zi din închisoare căutând modalităţi să se răzbune pe fata slabă şi închisă la piele din Queens care îl băgase acolo. Voia să o taie şi să dureze mult.

Amarah mârâi şi îşi schimbă tactica, schimbându-şi strânsoarea ca să înjunghie de jos. Lucy nu îl lăsă. înaintă spre el, intrând în raza lui de acţiune ca să micşoreze distanţa dintre ei şi îl lovi cu putere cu pumnul în piept. Apoi îi dădu o lovitură care trebuia să îl dezarmeze, dar Amarah mai gândea suficient ca să o devieze şi se dădu înapoi.

Lucy înjură în gând. Nu putuseră să ia nicio armă cu ei când plecaseră din Suedia şi se simţea vulnerabilă. Dacă ar fi schimbat rolurile, Amarah ar fi avut două gloanţe în el deja, dar avea să o ia pe calea lungă.

Teroristul se năpusti din nou asupra ei, încercând să o înjunghie şi Lucy ridică mâinile ca să îl blocheze – dar o fentă. Amarah mânui cuţitul cu dexteritate şi o lovi tare cu mânerul masiv, rănind-o de-a lungul pometelui. Junghiuri de durere îi săgetară capul şi îşi pierdu echilibrul.

Era prea aproape de perete, în pericol să piardă teren. Când îşi dădu seama, era deja prea târziu să acţioneze. Amarah înşfacă pliurile groase din rochia ei şi o împinse înapoi. O trânti de pervazul uneia dintre ferestrele deschise şi simţi şipcile de lemn rupându-se de umerii ei, sub forţa impactului.

Lucy căzu pe spate, pe fereastră, prinzându-l pe Amarah şi trăgându-l după ea în timp ce cădea în lumina galbenă şi strălucitoare a soarelui de afară.

Aterizară pe veranda întinsă, pătrată, care umbrea o parte din piscina lui Jalsa Sood de căldura zilei. Cadrul de lemn trosnea sub greutatea lor.

Amarah era deasupra lui Lucy, ţinând-o jos în timp ce apăsa cuţitul de gâtul ei. Ea îl împingea cu ambele mâini. Tot ce putea vedea era silueta neagră a capului lui înconjurată de lumina soarelui şi linia lamei cuţitului, uimitor de strălucitoare, ca o oglindă. Vârful lamei îi apăsa pielea gâtului acolo unde o atingea.
*

Totul era înceţoşat şi dureros. Cel puţin, asta simţi Marc în timp ce îşi reveni şi se mişcă pe plăcile reci de marmură. Trecu prin momente de agonie în timp ce se chinuia să redevină conştient. Avea în gură un gust de cupru şi deja îşi putea simţi partea laterală a feţei începând să îi înţepenească acolo unde fusese lovit.

Auzi în jurul lui un sunet lichid, şuierător care când urca când cobora, iar Marc îşi încleştă mâna pe piept, speriat că lovitura ca de tren de la Ramaas îi rupsese ceva la plămâni. Apoi îşi dădu seama că sunetul nu venea de la el şi se linişti, îndreptându-se spre zgomot.

Luptând cu ameţeala, privirea lui Marc începu să se recentreze. Lumina puternică a soarelui inunda încăperea printr-o fereastră din spatele lui, bucăţi sparte de lemn fiind împrăştiate înjur. Privi

în încăpere, Lucy nu mai era şi încăperea – în acel moment lipsită de orice umbră din cauza luminii soarelui – era plină de mobilă spartă şi sânge.

Kawal Sood era mort, prăbuşit, cu capul şi spatele pline de sânge, iar bunicul lui încerca să se ţină de el, de parcă s-ar fi temut că cineva i-ar despărţi.

Hainele albe ale lui Jalsa Sood deveniseră roşii în timp ce rana mortală din abdomenul său sângera. Bătrânul plângea şi se forţa să respire.

Marc se îndreptă spre el. Pistolul Sig Sauer al lui Kawal, pătat de sânge, stătea uitat între ei, pe gresie.

— Băiatul meu, zise Jalsa plângând, mângâind capul mutilat al lui Kawal. Băiatul meu e mort. Eu l-am omorât. Eu i-am omorât pe amândoi.

Simţi o mică scânteie de durere pentru Sood, înainte ca o voce interioară să îi aducă aminte de un adevăr. „Pe mâinile lui e mult mai mult sânge. Sood culege roadele unei vieţi clădită pe violenţă”.

Marc ridică arma, cântărind-o în mână.

— Ce ai făcut pentru el, Jalsa? Ce ai făcut pentru Ramaas?

Sood îşi ridică privirea, dar ochii lui erau înceţoşaţi de durere. Mâna îi căzu în poală.

— Ştiam că aveam să mor. *Timpul.* Dar nu Kawal. Nu el.

Marc se aplecă, înăbuşind orice emoţie care încerca să iasă la suprafaţă.

— Unde e dispozitivul?

Mâna bătrânului ţâşni în sus şi îl apucă de guler, sângele pătându-i cămaşa lui Marc în timp ce bătrânul îl trăgea mai aproape. Spumă roz se aduna la colţurile gurii lui Sood în timp ce vorbea.

— Cilindrul, zise el, trebuind să împingă cuvintele printre înghiţituri mari de aer. Drept. Nouă... Nouă tije.

— Nu ştiu ce înseamnă... începu Marc.

Dar Sood deja se stinsese.

O picătură roşie apăru acolo unde cuţitul îi atingea gâtul lui Lucy, iar Amarah mormăi de frustrare în timp ce încerca să bage lama în ea. Mâinile lor erau încleştate în jurul mânerului cuţitului; ambii se luptau din toate puterile să reziste. Nevoia de răzbunare şi dorinţa de viaţă erau perfect echilibrate, dar egalitatea nu putea să dureze la nesfârşit.

Amarah scoase un mârâit surd şi îşi spori presiunea neînduplecată cu un impuls din omoplaţi, făcând muşchii antebraţelor lui Lucy să tremure de efort. Apoi, dintr-odată, barele de lemn care ţineau pânza groasă a verandei se dezintegrară şi în cele din urmă se rupseră în jumătate. Toată partea frontală a platformei cedă şi se rupse, aruncându-i pe amândoi în adâncurile piscinei de dedesubt.

Lucy se smulse din strânsoarea lui Amarah în timp ce se loviră de suprafaţa apei şi se scufundară. Lucy se învârti în timp ce se scufunda, aruncându-şi pantofii din picioare şi lovind cu picioarele fundul piscinei. Apa era murdară şi îi era greu să înoate pentru că rochia neagră i se agăţa de corp. Materialul o trăgea în jos şi ea împinse resturile din veranda

dărâmată, bâjbâind spre suprafaţă.

O siluetă întunecată se ivi în calea ei şi ea o împinse din reflex. Silueta se dovedi a fi un arab într-un costum. Ochi inexpresivi se holbau la ea, de pe o faţă palidă de la atâtea zile de stat în apă.

Mai erau şi alţii acolo, cu ei. Numeroase cadavre pluteau în piscina ornată. Scârbită, Lucy îşi croi drum printre bărbaţii morţi şi ajunse la suprafaţă, scuipând apă înroşită din gură. Se întoarse, încercând să se orienteze, dar oriunde privea erau corpuri care pluteau.

„I-am omorât pe toţi din casa asta”. Cuvintele lui Ramaas îi răsunară în minte. „încă trei cadavre nu înseamnă nimic pentru mine”. Nu minţise. Piscina şi terasa însorită din jurul ei fuseseră transformate într-un mormânt colectiv.

Amarah ţâşni din apă în spatele ei, încă ţinând într-o mână cuţitul de oţel şi ea văzu lumina soarelui sclipind în lamă. Lucy ţâşni înainte, spre suprafaţa apei, spre o scară mozaicară care ducea afară din apă şi puse o mână pe balustrada de crom când fuse trasă violent înapoi.

Teroristul era încă în apă până la talie şi o înşfacase de haine, înfaşurându-şi materialul în jurul încheieturii. Amarah îl smuci cu toată puterea de care fu în stare, iar Lucy se apucă de balustradă, strigând de mânie. încercă să o înjunghie cu cuţitul, dar lama împunse aerul, la câţiva centimetri de spatele ei expus.

Apoi cineva o strigă şi se întoarse, zărind o siluetă pe rămăşiţele verandei ruinate.

Marc avea pistolul aurit al lui Kawal în mână şi trase două gloanţe, unul după altul. Primul nu nimeri, dar al doilea îl nimeri pe Amarah în umărul drept. Acesta ţipă şi se răsturnă în piscină, căzând cu forţă, pierzându-şi cuţitul şi dând drumul hainelor lui Lucy.

Eliberată dintr-odată, parcurse ultimii metri afară din apă şi ajunse pe terasă. Gustul îngrozitor al apei îmbâcsite îi năpădi gâtul şi nările şi vru să vomite.

Marc coborî de pe veranda pe jumătate distrusă şi fugi spre ea, ferindu- şi ochii de lumina soarelui.

— Eşti bine? Adică, l-am văzut cu cuţitul, am crezut...

— Dă-mi-l, interveni Lucy, smulgându-i pistolul placat cu aur din mână şi întorcându-se spre piscină.

Cu o mână atârnându-i nefolositoare pe lângă corp, Amarah se îndrepta spre marginea piscinei, apucându-se de ea. Lucy nu ezită. Trase un glonţ în inima bărbatului, omorându-l pe loc. Corpul lui Amarah se răsturnă pe spate şi se scufundă într-un vârtej din ce în ce mai mare şi roşiatic.

— La naiba, spuse Marc. Mmm, bine.

— Nu aveam de gând să îl las să ţină un discurs.

Lucy muşcă şi sfâşie rochia abaya neagră şi largă până ce în cele din urmă îşi dădu jos haina îmbibată cu apă, lăsând să se vadă pantalonii uzi şi tricoul de dedesubt.

— Nu credeai că o să îl predăm înapoi la CIA după ce terminam cu el, nu?

— Da, recunoscu el. într-un fel.

— Aşa e mai ieftin decât cu avionul, spuse ea întorcându-se şi privind în depărtare. Şi nu poţi să îmi spui că nu credeai că asta urma.

Marc dădu din cap sumbru.

— Nu te contrazic aici.

— Mulţumesc pentru ajutor, spuse Lucy, oftând.

Se abţinu să îi sugereze ca data următoare ar trebui să ţintească mortal, amintindu-şi că pentru el nu era aşa uşor, îşi alungă acel gând şi scoase magazia pistolului Sig.

— Au mai rămas doar patru. *La naiba.* Unde e Ramaas?

Zgomotul unui pistol-mitralieră străpunse aerul, urmat la scurt timp de un motor puternic.

— Uite răspunsul tău, zise Marc, arătând spre garajul de la parter. Hai!

Zgomotul gutural al unui V8 cu compresor răsună în atelierul lui Sood în timp ce îşi croiau drum prin el, adăpostindu-se în spatele stâlpilor de susţinere şi ale rafturilor încărcate cu piese auto. Marc văzu o bancă de lucru care fusese abandonată în grabă, cu unelte împrăştiate pe podea şi cu un taburet într-o parte. Orice pregătise Brutarul pentru Ramaas era pe cale să fie luat şi dacă le scăpa în acel moment, singura lor şansă de a îl prinde pe piratul războinic ar fi fost risipită.

Marc se uită în jur după ceva care putea fi folosit pe post de armă şi se opri asupra unei răngi de un roşu aprins, de pe un cufăr cu unelte. La celălalt capăt al atelierului erau două uşi pe jumătate deschise care duceau în garajul propriu-zis. Marc putu vedea doar puţin din ce era de partea cealaltă a lor, zărind siluetele elegante ale maşinilor ascunse sub huse negre, de praf, antistatice. Se retrase când văzu trecând un bărbat chel cu un Uzi.

— E aici?, întrebă Lucy în şoaptă şi ridică pistolul auriu Sig, cu degetul pe garda trăgaciului.

Marc auzi sunetul unui portbagaj închizându-se şi motorul porni din nou. Din interiorul garajului se auzeau voci într-o limbă pe care nu o recunoscu, răsunând prin pereţi şi dădu din cap.

— Pleacă, spuse Lucy. Trebuie să mergem! zise ea, trăgând o gură de aer şi deschizând uşa cu piciorul.

Marc împinse cu umărul uşa de lângă el şi o urmă.

— Nimeni nu mişcă! strigă Lucy, luând-o înainte cu pistolul.

O maşină care semăna cu un glonţ art-deco aştepta la uşa garajului, joasă, sport şi cu botul lung, cu două uşi, o emblemă Mercedes-Benz mare şi uşi care se deschid în sus, ca nişte lame de topor. Ramaas era deja la volanul maşinii SLR McLaren şi o parte din Marc îl admira pentru alegerea pe care o făcuse când se hotărâse ce maşină să fure din colecţia lui Sood. Un bărbat era pe jumătate ieşit pe uşa pasagerului, ţinând o puşcă mică.

Alţi doi oameni ai piratului războinic luau altă maşină – un BMW Z4 – şi Marc îl văzu pe bărbatul chel cu Uzi deplasându-se, fără a ţine seama de avertizarea lui Lucy. Pistolul-mitralieră se auzi din nou şi ploaia de gloanţe găuri uşile atelierului şi îi făcură să se adăpostească.

Motorul SLR-ului se auzi şi maşina demară şi ieşi pe asfalt chiar dacă uşa nu se închisese complet. Mai multe împuşcături veniră dinspre cei din Z4 în timp ce accelerară şi îl urmară pe Ramaas afară, la lumina zilei.

Lucy alergă spre uşa garajului şi ridică pistolul Sig, ţinându-l cu ambele mâini, dar se răzgândi în ultimul moment şi privi Z4-ul dispărând după fântâna de piatră foarte sofisticată din curtea vilei.

— Trebuie să mergem după ei!

— Sunt cu mult înaintea noastră, spuse Marc, înşfacând husa de praf de pe cea mai apropiată maşină.

Mai erau alte câteva maşini pe rampe sau parcate în colţurile garajului, dar nu avea timp să aleagă sau să compare mărcile. Trase husa de pe un Audi S5 de un albastru metalic şi se aşeză pe locul şoferului, luându-şi ochelarii de soare murdari dintr-un buzunar. Lucy luă cheile de pe un suport de pe perete şi i le aruncă în poală în timp ce sări pe locul pasagerului.

— Porneşte! se răsti ea şi Marc băgă maşina în viteză, ţâşnind din garaj, cu cauciucurile scârţâind zgomotos. Audi-ul răspunse repede şi Marc se învârti în jurul fântânii şi acceleră spre intrarea principală. Uşile erau deschise în timp ce goneau, iar Lucy arătă cu degetul ceva care se vedea vag înaintea lor.

— Acolo este Beemer-ul...

— îl văd, spuse Marc, concentrându-se doar pe drum în timp ce accelera.

— Mai repede, spuse Lucy, coborând geamul, vântul fierbinte biciuind interiorul S5-ului. Trebuie să fiu mai aproape. O să îl spulber.

Marc schimbă repede vitezele şi zbură pe autostrada cu trei benzi. Trecură cu viteză pe lângă ziduri joase de ciment în timp ce intră pe Strada First Al Khail şi continuă să accelereze pe lângă indicatoarele unui district rezidenţial scump, numit Lakes. Numele i se păru ciudat lui Marc, făcându-l să îşi imagineze un sat englez pastoral mai degrabă decât gazon plantat artificial în mijlocul deşertului.

în faţă, zări BMW-ul roşu între două dube albe şi se uită în faţa lui, încercând să vadă maşina argintie.

— Rataţii din maşina cealaltă nu sunt o prioritate, spuse Lucy, gândindu- se la acelaşi lucru. Trebuie să urmărim Mercedesul şi să nu îl pierdem.

— Uşor de zis, răspunse Marc. Nu şi la fel de uşor de făcut, totuşi. SLR-ul acela are şase sute de cai putere sub capotă. Dacă dăm de un drum drept, l-am pierdut.

— Atunci grăbeşte-te, răspunse ea.

— Am înţeles.

Depăşi una dintre dube pe partea din interior şi văzu ceva roşu strălucitor în timp ce BMW-ul ajunse lângă ei şi rămase în urmă, dispărând după Audi. Şoferul nu îi văzuse şi reacţionase mult prea încet ca să îl ajute pe Ramaas.

Cum drumul o lua la dreapta, Marc coti şi continuă să accelereze. BMW- ul putea doar să accelereze să îi ajungă, ceea ce le dădea lui Marc şi Lucy o mică şansă să ajungă lângă SLR înainte să fie prea târziu.

în partea dreaptă a şoselei se aflau peluzele conturate impecabil ale unui teren de golf, iar în partea stângă zeci de blocuri-turn de marmură de înălţau în zare, luminate de razele dimineţii. Lumina soarelui scoase la iveală şi altceva; o sclipire argintie chiar înaintea lor.

Mark smuci volanul şi roţile Audi-ului scârţâiră pe asfalt, tăind calea altor şoferi care claxonară. îi ignoră şi se strecură în spatele SLR-ului.

Cealaltă maşină încetini în timp ce se apropie de intersecţie, dar Marc nu făcu la fel, bazându-se pe sistemul de tracţiune al Audi-ului ca să nu îi piardă la curbă.

O luară pe un pasaj de deasupra celor şaisprezece benzi de pe autostrada Sheikh Zayed care se bifurca în centrul Dubaiului, iar drumul se bifurcă exact când Ramaas îşi dădu seama că era urmărit. SLR-ul ieşi din intersecţie şi începu să accelereze.

— Du-mă aproape de el! strigă Lucy din nou, sprijinind pistolul aurit de cadrul uşii.

Dar Marc deja abordase altă variantă.

— Ţine-te! strigă el şi ţinti cu partea dreaptă a Audi-ului, spatele maşinii.

Cele două maşini se ciocniră cu un zgomot puternic. Maşina argintie derapă şi se redresă, înainte de a trece prin faţa Audi-ului, spre altă bandă care ducea spre autostrada mare pe lângă care tocmai treceau.

Marc apăsă acceleraţia şi ajunse SLR-ul din nou, de data aceasta făcând maşina să derapeze din nou, lucru care nu îi mai permise lui Ramaas să se redreseze total. Maşina fu trimisă pe altă bandă şi lovi din lateral un SUV gri, făcând şi maşina 4x4 să piardă controlul. în timp ce SLR-ul dădu înapoi, Lucy trase un glonţ care lovi geamul de pe partea pasagerului, spărgându-l într-o ploaie de cioburi.

Marc se aplecă în faţă pe scaun, de parcă acest lucru i-ar mai fi dat un pic de viteză, şi se îndreptă din nou spre cealaltă maşină. O parte din bara de protecţie din faţă a Audi-ului atârna pe asfalt, când Marc intră în el pentru a treia oară. Bara spartă se desprinse şi căzu, dar impactul rupse şi o parte din bara de protecţie din spate a maşinii şi îi deschise încuietoarea portbagajului.

în timp ce maşina trecu în faţa lor, portbagajul se deschise şi văzură ce era înăuntru.

— *La naiba,* strigă Lucy. Sunt... ?

— Da.

înăuntru, aliniate, erau cinci valize identice de oţel. Fiecare dintre ele era o copie perfectă a celei din Exil, pe care Marc o văzuse în mâinile lui Neven Kurjak.

„Care dintre ele e?" Inevitabila întrebare se formă pe buzele lui Lucy, dar nu apucă să o rostească. Virajul SLR-ului direcţionă o roată peste banda de avertizare sonoră pentru încetinire de pe marginea autostrăzii înainte ca Ramaas să recâştige controlul asupra maşinii, dar nu înainte ca săltatul şi virajele maşinii să facă una dintre valize să sară din portbagaj, în calea maşinilor care se apropiau.

Marc înjură şi călcă frâna, virând cu disperare ca să evite valiza care aterizase pe asfalt.

Lucy întoarse capul să vadă încotro se îndreaptă valiza. Simţi un fior brusc de panică în stomac în timp ce valiza ricoşă de o şină de ghidare şi ajunse fix în calea unui camion de marfa care accelera pe banda exterioară.

Ea vru să închidă ochii, terifiată instantaneu că o scânteie albă care avea să sfârşească lumea ar fi următorul lucru pe care avea să îl vadă, dar apoi camionul trecu peste valiză şi o turti, împrăştiindu-i piesele sparte de-a lungul şoselei.

— Deci nu aia e, reuşi Marc să spună, răspunzând la întrebarea ei neterminată. La naiba...

— Adu-mi aminte să îmi iau lenjerie curată după asta, strigă ea.

în faţa lor, maşina argintie schimba din nou benzile, spre linia de metrou suspendată care se întindea în lateralul şoselei. Autostrada era ca un canion înconjurat de o puzderie de blocuri turn strălucitoare, în întregime din sticlă albastră şi piatră de culoarea nisipului şi se întindea în zare ca o panglică neagră. Dacă Marc avea dreptate – şi de obicei avea – Mercedes-ul elegant avea să îi lase în urmă în scurt timp.

Lucy cântărea pistolul din mâna sa. „încă trei gloanţe". Trebuia să valorifice fiecare glonţ.

— Du-te lângă ei!

Marc dădu din cap şi schimbă viteza, îndreptându-se spre maşină. Lucy tot aştepta ca maşina lui Ramaas să acţioneze turbina şi să o ia la goană, dar nu o făcu. Apoi îşi dădu seama de ce.

Bărbatul pe care îl văzuseră în garajul lui Sood, cel cu puşca, ieşi pe geamul spart din dreptul pasagerului. Se ţinea de capota maşinii, îndreptându-se spre partea din spate şi Lucy îşi dădu seama că încerca să închidă portbagajul deschis.

în timp ce maşina lor se apropia, bărbatul cu faţă de copil închise, portbagajul şi se uită înapoi, la Lucy. Mâna îi coborî spre centură şi ea îşi dădu seama că voia să ia o armă.

Pentru a doua oară în acea zi, acţiona fără ezitare. Lucy ieşi pe geam în aerul care biciuia şoseaua. „Două vehicule în mişcare, distanţă mică, aer uscat, un glonţ de 9 mm". Toate acestea trecură prin mintea ei într-o fracţiune de secundă. Pistolul Sig i se zgudui în mână, iar sunetul împuşcăturii fu înghiţit de vânt. Pe pieptul tâlharului apăru o pată roşie şi acesta începu să atârne de partea laterală a maşinii.

Lucy întoarse capul să ia o gură de aer şi când reveni, silueta de pe scaunul şoferului se mişca, împingând corpul tâlharului. Bărbatul rănit încă încerca să intre înapoi, când Ramaas îl împinse afară cu totul.

— La naiba!

Marc apăsă frâna din nou şi maşina coti.

Ramaas folosi momentul ca să accelereze. Mercedesul începu să câştige teren în timp ce treceau de port şi blocurile turn din jurul lor începură să se împuţineze. Lucy aruncă o privire la vitezometrul Audi-ului. Acul era deja la nouăzeci şi urca, dar Mercedesul tot câştiga teren.

— Nu o să îl prindem niciodată cu maşina asta, mormăi britanicul.

— Sunt deschisă oricăror sugestii, începu ea.

Dintr-odată, Marc se uită în lateral şi văzu ceva în oglinda laterală a Audi-ului. Lucy privi în aceeaşi direcţie şi văzu BMW-ul roşu şi decapotabil venind repede din lateral, cu faza lungă, orbitoare. Bărbatul chel cu Uzi-ul era pe locul pasagerului şi îi ţintea, în timp ce Z3-ul mergea cu aceeaşi viteză.

— Marc... îl avertiză Lucy, dar el nu păru să o audă. Marc?, strigă ea la el. *Dane!*

El apăsă pe frână în timp ce tâlharul cu Uzi-ul trase o rafală de gloanţe, iar poziţiile celor două maşini se inversară. Gloanţele ratară locul pasagerului, dar Lucy văzu pe metalul albastru al capotei Audi-ului mai multe urme argintii de gloanţe, în timp ce loviră partea din faţă a maşinii.

Marc mişcă volanul de la stânga la dreapta şi invers, ca să vadă ce se întâmplase.

— Cred că poate a lovit ceva important, strigă el peste vuietul vântului. Parcă nu mai ţine...

în faţă era un grup de camioane care mergeau încet, pe benzile din mijloc. Marc găsi o cale să se strecoare între două dintre ele, în timp ce BMW-ul încercă să încetinească şi să meargă din nou paralel cu ei. Bărbatul chel trase altă rafală de gloanţe, dar erau deja după camion şi gloanţele loviră partea din spate a acestuia, fără să îi atingă.

— Nu pot să îl împuşc cât timp e pe partea cealaltă, se plânse Lucy.

Marc se uita fix înainte.

— îl pierdem pe Ramaas, se răsti el. Nu avem timp de pierdut!

— Mai repede, mai repede! strigă Bidar la Guhaad, nerăbdător, în timp ce scotea o magazie goală din pistolul-mitralieră şi băgă una nouă în locul ei. Mai repede ar fi mai bine!

Guhaad se încruntă. După ce aveau să termine, urma să îl pedepsească pe Bidar şi să îi aducă aminte cine era la conducere. Studie drumul din jurul lor, atent să vadă maşina albastră când avea să iasă de după unul dintre camioane. Ieşeau din oraş deja, peisajul din jurul lor se aplatiza în timp ce blocurile turn scumpe şi fastuoase făceau loc şantierelor de construcţii şi macaralelor. Indicatoarele în engleză şi arabă suspendate deasupra autostrăzii le sugerau că mergeau în direcţia corectă; aria industrială Jebel Aii Free Zone era la câţiva kilometri înainte şi acolo se aflau nişte drumuri nesemnalizate şi clădiri care nu apăreau pe hartă. Odată ce pătrundeau acolo, ar fi fost de negăsit.

Aruncă o privire peste umăr, căutând poliţie, dar nu văzu nimic. Dacă poliţia din Dubai fusese înştiinţată de urmărire, încă se străduiau să îi ajungă.

— Hai, hai! strigă Bidar, luând Uzi-ul. Unde e şobolanul alb?

Dintr-odată, telefonul conectat la satelit din buzunarul lui Guhaad ţârâi

furios şi el îl duse la ureche.

— Da, şefu'?

— Unde eşti?, întrebă Ramaas.

— Urmăresc poliţistul. Cel care a venit după tine.

— Nu pierde prea mult timp cu el, răspunse el. Rezolvă repede. Ştiu că suntem aici, nu putem să vă aşteptăm. Nu trebuie să ne urmărească!

Convorbirea se întrerupse şi încruntarea lui Guhaad se adânci.

— Acolo! îl văd! spuse Bidar, arătând spre ei şi ţipând.

Guhaad îşi aduse aminte că făcuse acelaşi lucru, cu mult timp în urmă, la bordul unui schiff, când văzuseră un cargo supra-încărcat în Golful Aden.

„Nu e nicio diferenţă”, îşi spuse Guhaad. „Am ucis străinii acolo. O să îi ucidem aici...”

în timp ce trecură printre camioanele de marfa, Guhaad se uită înainte şi văzu alt vehicul, mai mare, făcându-şi loc pe autostradă. Se întinse şi trase

de cureaua lui Bidar.

— Nu trage. Am o idee.

Rafalele din deşert biciuiau interiorul Audi-ului, aducând nisip cu ele şi uscându-i gura lui Marc. El clipi sub ochelarii lui de soare de aviator şi îşi îndreptă umerii, dorindu-şi ca Audi-ul să fi avut un buton Nitro pe care să îl apese ca să mai câştige un pic de velocitate atât de necesară.

— Acolo e!, spuse Lucy.

îndreptă pistolul în direcţia BMW-ului în timp ce maşina roşie ţâşni înainte dintr-odată şi o luă la stânga, de-a lungul benzilor. Marc acceleră din nou ca să o ajungă din urmă, dar maşina decapotabilă dispăruse deja după un camion prăfuit cu optsprezece roţi care transporta mai multe ţevi de apă largi. Văzu ceva roşu în timp ce BMW-ul depăşi camionul pe partea cealaltă şi trecu în faţa lui.

— Unde merge?, întrebă Lucy.

Marc dădu din cap, lăsându-se pe spate.

— Nu am nicio idee. O să ocolesc, să încerc să îl ajung...

La dreapta, văzu câteva clădiri în mijlocul nisipurilor – un mall uriaş la poalele unui complex hotelier în formă de poartă uriaşă – şi, pentru o clipă, crezu că BMW-ul avea să se îndrepte spre rampa de ieşire. Dar apoi îl văzu pe bărbatul chel stând în partea din faţă a maşinii în timp ce mergeau lângă camion şi îndreptând arma spre şoferul automobilului mare.

Fulgere ieşiră de pe ţeava Uzi-ului şi focul automat spulberă parbrizul camionului şi pe bărbatul fără noroc care îl conducea. Cu viteză mare şi scăpat dintr-odată de sub control, automobilul devie violent şi oscilaţia cuprinse toată lungimea remorcii, zguduind-o suficient de tare ca să ridice roţile din spate de pe asfalt.

Marc văzu şi călcă brusc frâna Audi-ului până la podea.

Cabina camionului se bălăngănea în timp ce BMW-ul demară şi dispăru. Automobilul oscilă şi transferul de impuls a fost aşa brutal că întreg vehiculul se răsturnă pe o parte şi pe spate de-a lungul a patru benzi ale autostrăzii. Cablurile care ţineau ţevile de apă se rupseră şi camionul îşi revărsă încărcătura fix în calea Audi-ului şi a traficului din spate.

Lucy apucă din reflex mânerul de deasupra uşii în timp ce Marc rotea de volan dintr-o parte în alta, încercând disperat să îşi facă drum printre ţevile care ricoşau, care se rostogoleau şi veneau învârtindu-se spre ei. Audi-ul se

zguduia puternic. Capătul gol pe dinăuntru al unei ţevi lovi partea din spate a maşinii cu suficientă forţă cât să spargă ceva din trenul de propulsie şi Audi-ul derapă neredresabil. Se loviră de bariera de siguranţă de pe partea dreaptă a autostrăzii, cu un zgomot uniform metalic şi cu airbag-urile umflate ca să atenueze impactul.

Marc se lăsă pe spate pe scaun, înecându-se cu praf şi smulgându-şi airbag-ul de pe faţă. De-a lungul autostrăzii, maşinile se ciocneau între ele şi se opreau în timp ce vedeau obstacolele presărate de-a lungul autostrăzii.

îl dureau umărul şi gâtul de parcă fusese lovit de un cal. Lucy îşi croi drum spre el, în interiorul devastat al maşinii şi tuşi.

— Ieşi afară.

— Da.

Marc forţă uşa şoferului şi ieşiră din Audi-ul avariat. Sub el deja se aduna benzină şi aburi albi şerpuiau de sub capotă.

— Am ratat, spuse el cu un glas gros.

— Poate nu... zise Lucy.

La câţiva metri distanţă, un pod pietonal de sticlă trecea peste drum, făcând legătura cu mall-ul şi cu o staţie de metrou care semăna cu un cocon de molie uriaşă suflate cu bronz. Era nepotrivit acolo, cu aproape nimic altceva în jur, dar complexul aştepta pur şi simplu ca deşertul care îl înconjura să facă loc mai multor case, blocuri turn şi mai multor bani.

Un tânăr atletic cu uniforma închisă a poliţiei din Dubai se îndreptă alergând spre ei, cu îngrijorarea pe faţă.

— Sunteţi bine?

Marc dădu din cap obosit şi aruncă o privire spre aglomeraţia de pe drumul care se întindea înaintea lui.

— O, nu. Trebuie să raportez asta, spuse tânărul poliţist, înaintând spre piciorul podului.

în umbra acestuia erau mai multe maşini. Câteva din nelipsitele SUV-uri de un alb ca de os care împânzeau străzile oraşului erau grupate lângă o maşină aerodinamică, sclipind în aerul cald. Oamenii care se adunaseră în jurul ei se uitau la accident.

Dar maşina... Maşina era joasă şi agilă chiar şi când stătea pe loc şi Marc clipi nedumerit.

— La naiba, aia e o... ?

— Pentru numele lui Dumnezeu, zise Lucy uitându-se la el în timp ce îşi scutura praful de pe piept şi de pe faţă. închide gura. E doar o simplă maşină.

Simpla maşină era un Bugatti Veyron verde cu alb şi arăta de parcă fusese proiectată să meargă pe orbită şi înapoi mai degrabă decât pe asfalt. Marc auzise că departamentul de poliţie din Dubai avea un stoc de maşini scumpe la patrulare, dar nu crezuse decât pe jumătate.

— Hei! zise el, revenind în prezent în timp ce întinse mâna şi o puse pe umărul poliţistului.

La fel ca maşina, tânărul era bine făcut.

— Era o maşină argintie SLR McLaren, cred că aţi văzut-o pe aici adineauri... Şi un BMW roşu decapotabil...

Poliţistul dădu din cap.

— Asta raportam. Am primit apeluri în legătură cu nişte focuri de armă lângă port, zise el privind din nou dezastrul de pe autostradă. Dar asta... Ne trebuie ajutor!

— Fără îndoială, spuse Lucy. Numai că în maşina argintie este un suspect de terorism. Trebuie să mergi după el.

— Un terorist?

Marc dădu din cap.

— Suntem agenţi Europol sub acoperire, minţi el, spunând primul lucru care îi trecu prin minte. îl urmărim din Europa de Est.

— Şi cu fiecare secundă petrecută aici, ajunge tot mai departe, zise Lucy, făcând semn spre Veyron. Amicul meu se uită la ea de parcă ar vrea să se căsătorească cu ea, deci cred că asta înseamnă că e rapidă. înţelegi unde vreau să ajung?

Poliţistul ridică mână şi deveni rigid.

— Maşinile astea nu sunt folosite la urmăriri, răspunse el într-un mod mecanic care îi sugeră lui Marc că nu era prima oară când dăduse acest răspuns. Sunt doar pentru imagine. Pentru relaţiile publice, zise el, trăgând o gură de aer. Dacă sunteţi cine spuneţi că sunteţi, arătaţi-mi legitimaţiile şi o să...

— O să raportezi?, se răsti Lucy, iar Marc o văzu dezlănţuindu-se. *Nu.* Dă-mi cheile.

Poliţistul pufni.

— Nu fac aşa ceva...

Tăcu dintr-odată când văzu pistolul Sig Sauer apărând din senin şi atingându-i pieptul. Oamenii din jur, care priveau scena, văzură arma şi fugiră panicaţi.

Marc ridică din umeri.

— Ar fi bine să faci ce zice, amice.

— Nu există chei, insistă poliţistul. Maşinile funcţionează pe baza unui sistem de cipuri auto ID. Doar noi putem să le conducem.

Tânărul se mişcă, încercând să ascundă ceva, iar Marc îi prinse mâna, ridicând-o. Purta în jurul încheieturii o brăţară neagră de plastic, ca o brăţară fitness.

— Un cip ca ăsta?

— Nu, insistă el, împotrivindu-se strânsorii lui Marc.

Când Lucy vorbi din nou, vocea îi fu rece ca gheaţa.

— Valorează maşina asta mai mult ca viaţa ta?

— Va... valorează opt milioane de dirhami! se scăpă el.

Lucy armă percutorul pistolului.

— Atât valorează viaţa ta?

Faţa tânărului poliţist se făcu albă ca varul şi îşi scoase fără tragere de inimă brăţara, punând-o în palma lui Marc.

— Ştiţi ce faceţi? Avem legi foarte stricte aici. înţelegeţi care va fi pedeapsa voastră?

— O să riscăm, spuse Lucy, împingându-l înapoi cu pistolul, l-ai şi arma.

Marc smulse pistolul din teaca poliţistului.

— Dacă te face să te simţi mai bine, am spus adevărul în legătură cu teroristul.

— Singurii răufăcători pe care îi văd sunteţi voi, răspunse poliţistul.

— O să încerc să o aduc înapoi întreagă, spuse Marc şi fugi spre maşină, cu Lucy urmându-L

Deschise uşa maşinii şi nu reuşi să mascheze un zâmbet slab.

Lucy îi aruncă o privire furioasă, acidă, peste caroseria Veyron-ului.

— Nu te mai bucura, spuse ea cu severitate.

— Pune-ţi centura, răspunse el în timp ce apăsă butonul de pornire. Şi *ţine-te.*

Capitolul 16

— Asta e o maşină de poliţie?

Lucy se afundă în scaunul pasagerului şi se bucură de pielea neagră cu care era îmbrăcată pe interior.

— Pantofii mei cei mai buni nu arată aşa bine, zise ea, dând din cap şi încruntându-se. Jur, acest oraş e ca Disneyland-ul miliardarilor...

— Şi încă ceva. Pornim, zise Marc, atingând brăţara RFID de modulul de blocare din spatele volanului şi maşina porni de pe banda de refugiu de parcă ar fi fost făcută din mercur lichid.

Apăsă constant pe acceleraţie şi Veyron-ul răspunse cu zgomotul motorului, pe măsură ce turaţia creştea.

Lucy trebui să admită, era o piesă fină. Maşinile pe lângă care treceau ca vântul părea că abia se mişcau. în alte împrejurări s-ar fi bucurat mai mult de plimbare, dar în acel moment tot ce conta era că era *rapidă,* că îl putea ajunge pe Ramaas înainte să ia decizia să iasă de pe autostradă şi să fugă.

— Trebuie să fie un sistem de localizare pe aici pe undeva... spuse ea, aplecându-se înainte, căutând sub bord şi lângă picioare.

Găsi o cutie neagră sub scaun, deplasată, rezemată de tapiţerie.

— Stai, am găsit-o. Nu mai contează.

Lucy folosi mânerul pistolului lui Kawal ca să o deschidă şi scoase GPS- ul dinăuntru.

Marc găsi butonul şi porni luminile şi sirena Veyron-ului.

— Ce zici? Sirene?

— O să ne vadă venind, răspunse ea.

— Oricum o să ne audă cu motorul ăsta, o contrazise el şi le opri.

Strângând ferm volanul, Marc încetini uşor.

O voce nervoasă izbucni la radioul încorporat în bord, iar Lucy o reduse la tăcere, rotind un buton.

— Dacă poliţiştii locali nu erau pe urmele noastre până acum, de acum sunt sigur, Dane. Spune-mi că te descurci cu maşina.

— Am mai condus una.

— Da?

— Bine, condus e mult spus. Mai mult, *am stat lângă una.* Dar m-am prins. E cool.

Goniră printre două camioane care transportau apă şi care păreau să nici nu avanseze, iar Lucy privi cu coada ochiului vitezometrul analog cum atinge fără efort o sută şaizeci de kilometri pe oră şi continuă să urce.

Privi înapoi, prin geamul din spate de mărimea unei fante, văzând drumul din spatele lor. Nu era sigură, dar, departe, pe cer, i se păru că era un elicopter.

— Dă-mi arma pe care ai luat-o, îi ordonă ea.

— în buzunarul de la jachetă, îi spuse Marc, nevrând să ia mâinile de pe volan nicio secundă la aşa o viteză.

Lucy luă arma semiautomată şi o verifică. La fel ca şi maşina, arma poliţistului era impecabilă. „Dar, la fel ca maşina, nefolosită niciodată la nervi", gândi ea.

— Ţintă, spuse Marc. Un Z3 roşu, pe banda din mijloc, vine repede.

Ea rânji, ţinând arma într-o mână şi pistolul Sig Sauer aurit în cealaltă.

— îl aranjăm?

Marc trebui să încetinească pentru a fi sigur că nu îl depăşesc.

— Fă-o repede. Tot trebuie să ajungem SLR-ul înainte de următoarea intersecţie.

— E tare, repetă ea, dar cuvintele se pierdură în zgomotul brusc al vântului care pătrunse în maşină după ce deschise geamul electric.

— Poliţia...?

Guhaad văzu luminile de avertizare intermitente în timp ce maşina se ivi din traficul din jurul ei.

— Nu poliţia, strigă Bidar iritat, arătându-şi dinţii galbeni în timp ce se zvârcolea pe scaun. Sunt ei!

îşi terminase ultima porţie de khat când plecaseră din vila creatorului de bombe şi îl făcea nervos. El scutură Uzi-ul în mână.

— Trebuie să îi omor de două ori, frate!

Guhaad se uită în jur. Erau pe o porţiune liberă de autostradă, cu nimic altceva în afară de opt benzi de asfalt între cele două maşini. Deveni încordat. De data aceasta nu îşi permiteau să greşească. Apucă ferm volanul.

— Nu rata! strigă el, piţigăindu-şi vocea ca să se audă peste zgomotul motorului.

Bidar râse cu sălbăticie în timp ce se aplecă în faţă pe scaunul pasagerului, strângând la piept pistolul-mitralieră.

— Hai! strigă el în bătaia vântului.

Maşina de curse verde cu alb veni spre ei, mişcându-se ca un peşte în apă, iar Guhaad zări dinăuntru faţa unei femei cu piele închisă, privindu-l cu răceală. Avea în mâini un pistol auriu.

— Acum, Bidar! Acum!

Strigând, Bidar ţâşni pe uşa pasagerului şi se aplecă spre partea din spate a BMW-ului, ţinându-se cu o mână de spătarul scaunului pasagerului ca să aibă echilibru, iar cu cealaltă ţinând Uzi-ul îndreptat spre maşina de poliţie. Râdea.

Guhaad îşi îndreptă privirea din nou spre drum, dar văzu cu colţul ochiului ţeava dublă a pistolului auriu sclipind cu jumătate de secundă înainte ca Bidar să apese pe trăgaci. Apoi, după o clipă, faţa lui Guhaad fu stropită cu sângele fierbinte care ţâşnea din rănile de pe pieptul lui Bidar.

Râsul lui Bidar se transformă în urlet şi se aplecă înainte, căzând peste şofer. Mâna în care avea arma se contractă într-un spasm involuntar, îndreptând Uzi-ul în jos. Arma se descărcă cu zgomot, împroşcând carcase de alamă şi descărcând muniţia care îi mai rămăsese în magazie în spatele BMW-ului, găurind şasiul şi cauciucurile.

Guhaad simţi cum maşina îi scapă de sub control. Aceasta se cutremură şi scoase un zgomot asurzitor înainte să vireze brusc şi necontrolabil spre banda de refugiu. Nu putea vedea bine, nu cu sângele lui Bidar pe el şi cu bărbatul pe moarte prăbuşit. încercă să frâneze dar apăsă pedala fără niciun rezultat de podeaua maşinii. încă încerca să se redreseze când BMW-ul ieşi de pe autostradă şi intră într-un şanţ cu pietriş.

— L-ai nimerit?, întrebă Marc.

Lucy se întoarse în scaun, punând pistolul strident de aur la picioare.

— Poate, recunoscu ea. A ieşit de pe autostradă.

— Nu pot să mă întorc să verific, spuse el, arătând cu degetul spre GPS- ul prin satelit din bordul Veyron-ului. Ne apropiem de ieşire.

Pe ecranul digital apăru altă intersecţie, cu drumuri ramificându-se dinspre autostradă spre o zonă cunoscută ca Extensia, o proprietate industrială extinsă care făcea parte din zona liberă economică din jurul portului Jebel Aii.

Ea îşi îndreptă privirea şi Marc îşi dădu seama că ochiul ei ager de lunetistă le zărise ascunzătoarea.

— Este el? Văd ceva argintiu la ora unu.

în timp ce Lucy rosti cuvintele, lumina soarelui se reflectă pe un obiect metalic strălucitor din depărtare şi Marc acceleră de-a lungul benzilor ca să îl ajungă. Maşina se poziţiona spre rampa de ieşire. Marc ezită.

— Oriunde altundeva în lume, aş fi spus „da, sigur”... Dar aici e Dubai. Orice puşti de bani gata cu un card Amex Black are probabil un Mercedes SLR în garaj.

— Aşa că apropie-te de ei!

Până atunci, lui Marc îi fusese frică să accelereze cu adevărat, dar se termina şoseaua. Schimbă viteza şi apăsă pe acceleraţie. Motorul maşinii răspunse pe loc şi prinse viteză, folosind automat spoilerul din spate. Forţa gravitaţiei îi împinse pe amândoi în scaune şi Veyron-ul recuperă distanţa. Marc trebui să frâneze după o fracţiune de secundă, ca să evite depăşirea SLR-ului argintiu, chiar dacă ambele maşini depăşeau o sută cincizeci de kilometri pe oră.

Lucy era la fereastră, ţinând cu ambele mâini pistolul Caracal, cu vântul deşertului urlând, îngreunând fiecare expiraţie a lui Marc.

— E el! strigă ea şi trase un foc în cealaltă maşină, nimerind-o dar nereuşind să o încetinească.

Marc nu se putu abţine să se uite în lateral şi regretă acest lucru. I se păru că văzuse o formă în SLR – lungă şi unghiulară, îndreptată spre ei – înainte să îşi dea seama ce era.

— Armă! strigă Lucy, în timp ce puşca cu pompă pe care o îndrepta Ramaas spre ei se descărcă.

Marc smuci volanul Veyron-ului în timp ce Lucy ţipă şi simţi impactul mai degrabă decât să îl vadă, auzind bubuitul şi huruitul gloanţelor de calibru mare zgâriind caroseria şi uşa.

Lucy se dădu înapoi lângă el, scoţând un strigăt de durere.

— Te-a nimerit?, strigă el.

— Du-te după el, ţipă ea, ţinându-se cu o mână de faţă. Du-te, du-te!

Sângele îi curgea printre degete, dar vocea ei era plină de furie mai

degrabă decât de durere.

— Nenorocit blestemat!

Semnalizatoarele din spate ale SLR-ului care nu fuseseră avariate se făcură roşii şi maşina se îndreptă spre rampa de ieşire, accelerând. Marc întoarse violent volanul Veyron-ului, iar cauciucurile scârţâiră în timp ce botul aerodinamic al autoturismului viră după cealaltă maşină.

Cele două maşini se înghesuită una în cealaltă, ieşind ambele prea repede, lăsând urme de cauciuc pe asfalt în timp ce sistemele lor de tracţiune se luptară pentru scurt timp cu masa şi gravitaţia ca să le împiedice să derapeze.

Din opt benzi largi, se făcură dintr-odată două şi era ca şi cum asfaltul se plia. Spaţiul de acţiune se îngustă şi deveni mai periculos odată cu creşterea traficului. Oricum, niciunul dintre aceste lucruri nu îl deranjară pe Ramaas, care accelerâ imediat ce ieşiră de pe autostradă şi intrară pe drumul local. Marc tură motorul Veyron-ului şi îl ajunse, accelerând ca să lovească bara de protecţie din spate a SLR-ului. Aruncă o privire la vitezometru; aveau în jur de o sută de kilometri pe oră, iar suprafaţa mai puţin întreţinută a drumului local se simţea, îmblânzită de amortizoare şi transformată într-o vibraţie continuă, puternică.

Ramaas viră brusc pe banda din sens opus ca să ocolească un Sedan prăfuit şi reveni. Marc îl urmă, la timp să vadă un camion venind din partea opusă, acoperind tot parbrizul Veyron-ului. Raţiunea îi spuse să frâneze, dar lăsă instinctul să preia conducerea şi accelerâ în zgomote de claxoane, evitând camionul la milimetru în timp ce trecu pe lângă ei ca tunetul.

Lucy mârâi şi îşi luă mâna de la faţa plină de sânge.

— Doare, şuieră ea, scoţând mâna pe geam şi trăgând două focuri în partea din spate a SLR-ului.

— Nu trage în portbagaj, spuse Marc. Aminteşte-ţi, *bombe.*

— Ţinteam cauciucurile, dar degeaba. Cred că are cauciucuri Runflat...

Traficul se rărea, dar drumul devenea din ce în ce mai prost şi era tot mai

greu să controleze Veyron-ul cu viteză mare. Urmărirea ridica nori groşi de praf în aer, iar Marc tot ridica piciorul de pe pedală. Acul vitezometrului oscila puternic.

— Ţine-te după el! ceru Lucy. E o curbă mai sus...

— Putem să încercăm să îl depăşim, am înţeles, termină Marc fraza pentru ea.

în timp ce se apropiau de cotitură, văzu o clădire lungă, plată, înălţându- se din nisip nici prea aproape, nici prea departe. Depozitul comun trebuia să fie destinaţia lui Ramaas.

SLR-ul acceleră din nou în timp ce Ramaas încercă să mărească distanţa dintre ei, dar Marc nu avea să lase să se întâmple acest lucru. Simţi tracţiunea integrală în timp ce schimbă vitezele şi nisipurile deşertului biciuiau maşina în timp ce accelera.

Apoi ceva se schimbă. Marc presupuse că era o stâncă, dar era un bărbat ascuns după o prelată.

în acel moment la vedere, în mâinile lui, era forma specifică a unei ţevi de lansator de rachete anti-tanc rusesc, cunoscut oricui a urmărit vreodată buletine de ştiri de pe front, din locurile fierbinţi ale lumii. O îndreptă spre grila arcuită a capotei Veyron-ului şi trase.

Marc văzu scânteia şi viră cât de mult putu, dar nu suficient cât să scape din calea rachetei. Lipsa de îndemânare a trăgătorului trimise proiectilul în asfalt chiar în faţa maşinii, dar încărcătura sa foarte inflamabilă fu suficientă să facă un crater de un metru în asfaltul crăpat şi să arunce Veyron-ul în aer.

Pământul se învârti în jurul lor de parcă ar fi fost într-un vârtej. Veyron- ul se răsuci în aer o singură dată înainte să se izbească din nou de şosea, apoi de mai multe ori de asfalt şi de nisip, în timp ce începu să se dezintegreze. Capace de roţi, secţiuni de capotă, bara cu faruri şi spoilerul din spate fură toate smulse de pe cadru, până când maşina se opri violent.

Marc se simţea ameţit şi îngreţoşat, ridicând mâinile ca să îndepărteze airbag-urile care se umflaseră ca să îl protejeze de impact. Fusese suficient să se rostogolească cu Audi-ul pe autostradă, dar acum era de o mie de ori mai rău. îl dureau capul şi umerii fiind învârtit de forţa gravitaţiei, cu încheieturile pulsându-i de durere. Pentru o clipă, nu se putu mişca – dar apoi mirosul de plastic ars şi de benzină îi ajunse la nas şi fu ca un fel de impuls electric pentru sistemul lui.

— Lucy?, zise el, întinzându-se după ea. Trebuie să... trebuie să ieşim.

Uşile erau blocate de caroseria maşinii şi nu se deschideau, dar

parbrizul spart atârna afară, peste botul spart al Veyron-ului. îşi scoase centura şi se aplecă în faţă.

— Lucy!

Bărbatul cu haine maronii se îndrepta liniştit spre maşină, venind dinspre drum, ocolind bucăţile din Bugatti şi resturile fierbinţi. Aruncă lansatorul folosit şi scoase un pistol. Marc îl văzu uitându-se în sus şi apoi începând să alerge, apropiindu-se.

Capul lui Lucy căzu înainte, apoi înapoi în timp ce îşi revenea.

Adormită, abia se uită la bărbatul care se apropia înainte să ridice pistolul Caracal şi să îl împuşte prin parbriz.

— Idiotule, mormăi ea.

Ieşiră din Veyron-ul distrus şi se târâră pe nisip. Marc privi înapoi, spre maşina distrusă şi simţi un fior de vină.

— Oricum, cât înseamnă opt milioane de dirhami?, întrebă Lucy, uitându-se la epavă.

— Două milioane, răspunse el. Tocmai am distrus o maşină de două milioane de dolari.

Lucy îl mângâie pe faţă.

— Nu plânge. Pot să ne dea în judecată.

Se duse la bărbatul în halat, care era încă în viaţă şi se opri ca să îi ia pistolul.

— Tu, zise Lucy, împungându-l pe bărbatul rănit în piept. Unde e Ramaas?

El arătă spre depozit, gâfâind puternic.

— Câţi oameni are?, îl întrebă Marc, dar trăgătorul rănit se uită la el inexpresiv.

— Asta e tot ce obţinem de la el, concluziona Lucy, iar pentru o clipă Marc crezu că avea să îl omoare cu sânge rece.

Lucy se uită la el şi legănă pistolul în mână.

— Salvez muniţia, explică ea, aruncând pistolul lui Marc.

El îl prinse şi verifică magazia.

Parcurseră restul distanţei spre depozit, luându-se după urmele lăsate de SLR. Urmele maşinii se terminară la una dintre cele trei uşi de tip rulou ale unei rampe de încărcare, dar nu mai erau alte intrări de-a lungul laturii însorite a clădirii.

— Cum vrei să faci?, întrebă Marc. Ar putea face orice aici...

Se auzi un zăngănit asurzitor în timp ce un lanţ începu să se mişte, iar uşile rulante începură să se ridice, siluete subţiri începând să se vadă din spatele lor, din ce în ce mai mari.

— Să ne ascundem! strigă Lucy.

Interiorul depozitului era întunecat, dar Marc văzu o scânteie argintie prin una dintre uşi. SLR-ul era acolo, parcat oblic, cu uşile foarfecă deschise în sus, ca nişte aripi întinse şi cu portbagajul gol deschis larg.

Marc îşi ţinu respiraţia, aşteptând ca cineva din beznă să înceapă să tragă. în loc de focuri de armă, auzi zgomotul acut, nazal, al motoarelor de motociclete.

— Ce naiba?

Turaţiile slabe se transformară într-un zgomot asurzitor şi, din întuneric, din jurul Mercedesului oprit, apărură patru motociclete KTM. Fiecare era condusă de cineva cu figura ascunsă după o cască şi toţi aveau acelaşi tip de *dishdasha* ca bărbatul care lansase racheta. Dar ce îi făcu lui Marc inima să stea în loc fură servietele argintii prinse de ghidoanele fiecărei motociclete.

Lucy ezită, văzând acelaşi lucru, înainte să deschidă focul, încercând să doboare cel puţin unul dintre motociclişti în timp ce treceau cu viteză pe lângă ei. Chiar dacă îi nimerise, nu o lăsară să îi încetinească. Motocicletele huruiau de-a lungul şoselei cu viteză maximă şi se despărţiră, fiecare îndreptându-se în altă parte pe nisip.

Marc ieşi din ascunzătoare şi îl văzu pe unul dintre ei încetinind în timp ce trecură pe lângă bărbatul rănit pe care îl lăsaseră în urmă lângă Veyron-ul distrus. Motociclistul scoase o armă şi îl împuşcă pe trăgător cu un glonţ în cap, după care acceleră din nou.

— Deştept, mormăi Lucy, privindu-i cum plecau. Nu avem cum să îi urmărim pe toţi!

Marc înjură, privind furios cum motocicletele dispăreau în căldura ameţitoare a deşertului. Dispozitivul Exil şi copiile pe care Jalsa Sood le făcuse le scăpaseră printre degete.

— Ramaas trebuie să fi plănuit asta de la început. A transformat totul într-un joc cu valize...

Un zgomot sfâşietor îl întrerupse şi o undă de şoc îi lovi pe amândoi, aruncându-i în nisip în timp ce depozitul din spatele lor explodă, formând o minge de flăcări portocalii şi de fum negru.

Mirosul fierbinte de benzină arsă trecu peste ei şi se înecară amândoi. Bucăţi de acoperiş de tablă căzură din cer, împrăştiindu-se peste tot. Marc fu asurzit pe moment şi o apucă pe Lucy de mână.

— Trebuie să plecăm de aici, reuşi el să spună.

Dar un vânt brusc începu să bată şi când se întoarse spre el, Lucy îi arătă autostrada. O patrulă de maşini de poliţie 4x4 verzi cu alb se îndreptau spre ei, iar deasupra, un elicopter plutea ameninţător.

Lucy ridică mâinile şi lăsă arma să îi cadă în nisip la picioare. Marc văzu un bărbat într-o uniformă închisă la culoare, îndreptând o puşcă spre ei şi făcu acelaşi lucru.

După ce o doctoriţă îi pansă rănile de la cap, o femeie cu un hijab verde perfect aşezat şi în uniformă de poliţie veni să îi ia declaraţia lui Lucy, dar cum aceasta abia spunea altceva în afară de numele ei şi de faptul că voia să dea un telefon, conversaţia fu mai mult un monolog. Actele pe care Lucy le avea, sub numele de „Lula", erau suficient de bune pentru o verificare superficială, dar nu şi pentru o examinare amănunţită. în loc să le dea localnicilor mai multe informaţii, se decise să joace jocul aşteptării. Spera că o soluţie avea să apară *înainte* ca poliţiştii din Dubai să îşi piardă răbdarea.

O puseră pe Lucy într-o celulă modernă, curată şi ea îşi petrecu timpul dormind şi aşteptând să fie interogată iar de poliţie. Trecu o zi. Cineva trebuia să fie pedepsit pentru tot haosul care fusese dezlănţuit în oraş şi dacă nu era ea...

Se încruntă. Chiar dacă Marc Dane lucrase în sistemul militar englez şi fusese antrenat de serviciile secrete, nu avea pregătire pentru operaţiile secrete, cum avea ea. Nu trecuse prin rigorile programului de supravieţuire aşa cum trecuse ea la Fort Bragg, când lucrase pentru Delta Force. Programul o pregătise pentru orice, inclusiv pentru „tehnici avansate de interogare", dar, după ce ştia ea, Marc nu avusese parte de aşa ceva. Şi erau într-un oraş care avea propriile lui legi.

Lucy ignoră varianta îngrijorătoare la care se gândise.

„Britanicul e mai dur decât crezi tu. O să fie bine".

Dar când îl văzu pe Marc prima oară după ce fuseseră arestaţi, îşi dădu seama că fricile ei fuseseră întemeiate. Doi ofiţeri de poliţie solizi o scoaseră din celulă şi o duseră printr-o serie de coridoare puternic luminate, până ajunseră într-un garaj unde îi aştepta o dubă de transportat prizonieri blindată.

O aruncară înăuntru şi acolo era şi Marc, încătuşat de o bară din mijlocul compartimentului. Avea vânătăi pe faţă şi o buză spartă care nu fuseseră acolo după accidentul cu maşina.

— Hei, spuse Marc cu o voce răguşită.

Era şi un poliţist solid acolo cu el, iar al doilea urcă după Lucy,

punându-i cătuşele în jurul încheieturilor, legând-o de aceeaşi bară. Celălalt poliţist stătea cu spatele la uşă şi începu să se joace cu iPhone-ul în timp ce duba porni.

— Ţi-ai făcut prieteni?, întrebă Lucy, uitându-se furioasă la poliţist, care o ignoră.

Marc ridică din umeri.

— Ştii cum e. Am căzut pe scări.

— Dă-i dracu', spuse ea cu înfierbântare.

înjurătura ei atrase atenţia bărbatului cu telefonul, care îi aruncă o privire severă.

— Da, îi spuse ea. Cu tine vorbesc, papagalule.

— Nu o să ajute cu nimic, spuse Marc.

Marc se aplecă şi la fel făcu şi ea, ca să poată vorbi încet între ei.

— Mi-am menţinut povestea cu Europol-ul pe care le-am spus-o şi înainte, le-am spus că Ramaas e terorist şi că îl urmăream, zise el, rânjind uşor. Dar nu m-au crezut. Cred că cineva din conducerea poliţiei din Dubai ştie cine era Jalsa Sood cu adevărat. Cred că o să încerce să ne acuze de crimele de la el de acasă. I-au ascuns trecutul terorist al lui Jalsa şi au făcut să pară că a fost un furt de maşini la nivel înalt care a mers prost, sau ceva de genul...

— Da... zise Lucy, cântărind varianta.

Nu ar fi dat bine să se ştie că oraşul a fost casa unui creator celebru de bombe pentru ultimii zece ani.

— Şi între timp, Ramaas a fugit.

Marc privi înjur.

— Ştii ce cred eu? Deja ştiu parţial cine suntem cu adevărat... Trebuie să ne fi căutat în bazele de date. Adică, eu şi Europolul nu suntem în cele mai bune relaţii după ce am plecat din Split şi mai e şi reputaţia ta în legătură cu guvernul SUA...

Ea îi aruncă o privire dură care îl opri să termine fraza.

— Deci, extrădare.

— Nu te entuziasma, o corectă el. Sunt dispus să pariez că o să ne mai ţină pe aici o vreme. Străinii care nu s-au comportat bine dau bine pentru localnici, nu? O să ne ducă la sediul central din Al Awir... Şi acolo ne vom vedea pentru ultima oară.

— Dacă avem noroc.

Lui Lucy i se păruse ciudat că fuseseră puşi în aceeaşi dubă, cu doi poliţişti bărbaţi, având în vedere legile din Emirate. Se gândi şi la altă variantă – că ar fi duşi într-un loc izolat din deşert unde ar putea fi făcuţi să dispară discret. Privirea lui Dane o lăsă să înţeleagă că se gândea la acelaşi lucru.

Lucy îl privi cu atenţie pentru o clipă.

— Ce?, întrebă el.

— Ştiu că ai o idee, Dane. Adică, eşti bun la asta, nu? *Spontan?*

El se încruntă.

— Majoritatea ideilor mele implică să fiu într-o poziţie mai bună decât legat într-o dubă de poliţie.

— Hei, deja ai scăpat dintr-o închisoare săptămâna asta. Cât de greu e să o faci din nou?

— Nu avem arme, nu avem tehnologie, nu avem întăriri, spuse Marc. Să nu crezi că nu apreciez încrederea ta crescândă în mine, dar nu pot să fac aur din paie.

— Dacă ajungem la Al Awir sau oriunde altundeva, s-a terminat, îi spuse ea, simţindu-şi mânia înteţindu-i-se. Nu vreau din nou, nu aici, spuse ea uitându-se cu furie la poliţistul cu iPhone. Deja mi-e scârbă de locul ăsta şi de toţi de aici.

Poliţistul o privi şi el în ochi.

— Tăceţi amândoi, spuse el ferm.

— Sau ce?, mârâi Marc. O să îmi mai dai câteva? Bineînţeles, nu sunteţi decât doi aici de data asta. Nu vă place, nu?

Pentru prima oară, Lucy observă că celălalt poliţist din spatele dubei avea un ochi vânăt ascuns sub ochelarii de soare pe care îi purta şi că îşi schimbase poziţia, simţindu-se inconfortabil când auzi vorbele lui Marc. „Mai dur decât l-ai crezut”, gândi ea din nou.

Foarte atent, Marc se uită spre Lucy şi apoi, cu coada ochiului, spre poliţistul care vorbise. îi spunea din ochi „înţelegi?”

Ea înţelese. Lucy se uită la Marc, la poliţistul cu ochiul vânăt şi îi făcu un semn imperceptibil.

Deci aşa aveau să procedeze. Ea zâmbi uşor. Din partea ei era în regulă. Un pic de furie ar fi făcut bine stării ei proaste.

Lucy se pregătea discret, când duba se opri frânând brusc. iPhone-ul poliţistului scoase un sunet uşor şi acesta făcu o faţă dezgustată.

Lucy ezită, gândindu-se cum să îl doboare. Cu cătuşele, avea o rază de acţiune limitată.

Ultimul lucru la care se aşteptă fu ca uşile din spate ale dubei să se deschidă. Lucy simţi miros de apă de mare şi de rugină şi auzi pescăruşii. Fără niciun cuvânt, cei doi poliţişti se ridicară şi coborâtă din vehicul, dar nu înainte ca unul dintre ei să arunce cheile de la cătuşe pe podea, între picioarele lui Marc şi ale lui Lucy. Miraţi, ei se uitară la poliţişti cum ieşeau pe uşile deschise.

îi aruncă lui Marc o privire precaută.

— Cum ai făcut asta?

— Să fac ce?

— A fost telefonul? I-ai trimis un mesaj?

— Cu ce?, întrebă Marc, înşfăcând cheile şi deschizându-şi cătuşele. Cu gândul?

Făcu acelaşi lucru şi pentru Lucy şi ea îşi scutură cătuşele de oţel de pe mâini, masându-şi încheieturile.

Se ridică şi se îndreptă spre uşă, dar Marc o prinse repede cu mâna.

— Stai un pic. Dacă e o înscenare? Poate ne lasă să plecăm ca să ne împuşte în timp ce încercăm să evadăm.

Lucy se gândi la acest lucru.

— Posibil, admise ea, dar eu nu mă întorc la închisoare din nou. Eu risc.

Cu atenţie, coborâră prin spatele dubei, ajungând pe un doc de ciment.

Marc se uită înjur.

— Suntem pe coastă.

Pe o parte se afla vasta întindere a Palm, o insulă artificială ridicându-se pe malul apei din Dubai, iar de cealaltă parte văzu numeroasele locuri de ancorare ale unui club mare de iaht.

Cei doi poliţişti se întoarseră şi urcară prin spatele dubei, închizând uşile după ei. Motorul dubei fusese la ralanti în tot acel timp şi hurui din nou în timp ce plecă, lăsându-i pe Marc şi pe Lucy singuri – şi destul de liberi – sub soarele aspru al amiezii.

— Sincer nu am nicio idee cum şi de ce s-a întâmplat asta, spuse Marc după o clipă.

— Nu a fost ieftin, se auzi o voce din spatele lor.

Henri Delancort ieşi de sub o umbrelă, de pe o barcă cu motor ancorată lângă doc. în timp ce se apropiará, Malte Riis coborî din barcă, cu o expresie impasibilă de sub o pălărie de paie. Dădu scurt din cap spre Lucy şi trecu pe lângă ea, îndreptându-se spre oraş.

— Unde se duce?, întrebă Marc.

— Malte are admirabila sarcină de a şterge orice urmă a micii voastre escapade prin deşert, spuse Delancort şi le făcu semn nerăbdător. Hai. *Vite, vite*. înainte ca localnicii să se răzgândească.

Lucy se urcă în barcă, iar Marc o urmă.

— Rubicon ne-a trimis o barcă?, adăugă britanicul.

— Asta nu e barca domnului Solomon, zise Delancort, dând din cap şi arătând spre un loc de acostare de după insula artificială, unde un iaht uriaş, argintiu cu azuriu, stătea ancorat. *Aia* e barca domnului Solomon, îl corectă el.

Ploaia cădea aşa tare pe capacul de plastic al telefonului public, că Horvat trebui să îşi îndese receptorul tare şi roz de plastic în ureche ca să poată auzi vocea de la capătul celălalt al firului.

— Ascultă-mă, Franko. Ca avocat al tău, trebuie să îţi spun că asta e singura carte pe care o mai ai de jucat. Trebuie să vii să te predai. Au închis oraşul!

— Du-te de aici, răspunse el. Să mă predau? Proştii ăia mă urăsc!

— Nu te contrazic, răspunse el precaut. Dar dacă vii, o putem face ca la carte. Să negociem o înţelegere, zise el, apoi făcu o pauză. Am auzit nişte lucruri. Nu te caută doar poliţia. Ţi-ai făcut o groază de duşmani de-a lungul anilor, ştii asta. Mi s-a spus că lumea pune întrebări. Nu localnicii.

Horvat se strâmbă. Urmărea minutarul. Ştia exact cât dura localizarea zonei unde se afla.

— Probabil o să reuşesc să îţi obţin o sentinţă redusă, continuă avocatul, dar trebuie să spui totul.

— Nu mă duc la închisoare! se răsti Horvat. Nu o să rezist nicio zi! Prea mulţi oameni de acolo pe care i-am închis vor o bucată din mine.

— Doar vorbeşte cu...

— încerci să mă ţii de vorbă, nu? Sunt acolo cu tine acum?

— Nu, Franko, nu...

— O să fac înţelegerea mea, spuse Franko, dând din cap. Eşti concediat! zise el, trântind receptorul.

îşi ridică gulerul înainte să alerge de-a lungul străzii prin ploaie şi să

intre în bancă.

îi dădu funcţionarului un nume fals şi scăpă de el imediat ce îi dădu acces la seiful de la subsol, unde îl aştepta cutia lui. Nu prea era lume la acea oră a dimineţii, iar Horvat trase containerul de metal dintr-un compartiment privat al seifului. O puse pe o masă şi oftă.

Viaţa sa confortabilă ca poliţist corupt era distrusă şi acest lucru însemna că Horvat nu putea avea încredere în nimeni şi nu putea lua nimic de bun. Putea doar să recurgă la ce ştia că avea să funcţioneze – şantajul.

în cutie era o sumă mare de bani, o armă nemarcată, mai multe acte de identitate false şi cârduri de credit goale – un pachet „de siguranţă" pe care îl adunase de-a lungul anilor pentru situaţii de acest gen. Dar adevăratele bogăţii erau o plasă de cumpărături plină cu acte furate, fotografii compromiţătoare şi casete vechi care conţineau suficiente informaţii ca să distrugă vieţile mai multor oameni de rang înalt. Horvat răsturnă cutia pe masă şi începu să îi transfere conţinutul într-o geantă de umăr pe care o adusese cu el.

Perdeaua anexei se dădu la o parte şi Horvat se întoarse furios că fusese deranjat, înşfăcând pistolul.

Un bărbat oriental cu faţa rotundă, cu o geacă şi cu o pereche de pantaloni negri stătea acolo, ţinând şi el o armă silenţioasă.

— Bună dimineaţa, domnule inspector detectiv Horvat, începu el, vorbind cu atenţie şi ferm. îndepărtează-te de masă.

Horvat luă mâna de la pistol şi făcu ce i se spusese.

— Cine naiba te-a trimis?

— Numele meu este Saito, răspunse el. Nu am fost trimis să te găsesc pe tine. Dar ne-am întâlnit pentru că eşti un pion în investigaţia mea.

— Un ce?, întrebă Horvat, înfiorându-se când auzi tonul superior al bărbatului. Sunt ofiţer de poliţie. Nu poţi să mă ameninţi!

— Tehnic, nu eşti, spuse Saito. Există un mandat de arestare pe numele tău, zise el, uitându-se la actele de pa masă. Ai furat hard disk-ul camerei de la cazinoul Queen's High. Unde e?

— De unde ştii?

— Unde e?, repetă Saito, făcând un pas spre el, cu arma neclintită.

Cu atenţie, Horvat duse mâna în bagaj şi scoase piesa de mărimea unei cărţi şi o puse deasupra.

— Ascultă-mă. Sunt multe lucruri aici. Poate valorează sute de mii de euro, poate milioane. Ce spui dacă mă laşi să plec şi păstrezi tu tot?

Saito dădu scurt din cap.

— Am altă ofertă, spuse el. Cum am spus, nu sunt interesat neapărat de tine. Dar tu eşti singura persoană pe care am găsit-o şi care poate să îmi spună despre bărbatul cu care s-au întâlnit Neven şi Bojan Kurjak, înainte ca primul dintre ei să dispară şi ultimul să fie ucis.

— Africanul?, întrebă Horvat, încruntându-se.

— Spune-mi tot ce ştii despre el şi poţi să ieşi de aici, spuse Saito, lăsând pistolul la o parte, ca un gest de bună credinţă.

Horvat se gândi o clipă. Nu avea nimic de pierdut. Poate Bojan era mort, dar sârbii şi noul lor prieten erau de fapt responsabili pentru toate necazurile lui şi dacă putea face ceva să le distrugă vieţile, natura sa coruptă şi plină de ură îi cerea să o facă.

El rememoră fiecare detaliu minor pe care putu să şi-l amintească despre pirat şi despre fraţii Kurjak, tot ce auzise sau văzuse în ultimele zile sau înainte. Saito îl înregistra vorbind pe un dispozitiv subţire, de mărimea unui stilou, cerându-i explicaţii din când în când, dar cea mai mare parte a timpului tăcând.

— Ramaas, spuse el după ce Horvat termină. Numele lui e Ramaas?

Horvat dădu din cap.

— Deci acum pot să plec?

Saito se apropie de masă şi separă actele de pe ea în două, împinse o parte – banii, pistolul şi actele – spre Horvat şi cealaltă – actele pentru şantaj şi bard drive-ul – spre el.

— O să păstrez eu astea. Poate o să îi trebuiască angajatorului meu.

Horvat nu mai pierdu timpul, îşi băgă prada în geanta de umăr şi plecă.

Mormăind, urcă scările cât de repede putu şi se grăbi spre holul mare al băncii, disperat să iasă.

Numai când ajunse la uşi îşi dădu seama că banca era goală. Horvat se uită de jur-împrejur şi inima i se făcu cât un purice când văzu câteva maşini de patrulare albastre cu alb parcate afară şi ofiţeri de poliţie în echipamentul tactic negru al Diviziei Speciale, cu puşti îndreptate spre el prin ploaia torenţială.

Ezită când ajunse la prag. îl trăsese pe sfoară bărbatul care îşi spunea Saito sau stătuse prea mult la telefon?

Apoi Horvat îl văzu pe Saito urcând scările dinspre subsol. îşi întorsese jacheta închisă la culoare pe partea cealaltă şi Horvat putu vedea cuvântul POLICIJA scris pe spate. în timp ce urca, Saito îşi scoase amortizorul de pe ţeava pistolului. îndreptă pistolul spre partea din faţă a clădirii de sticlă şi apăsă pe trăgaci, trăgând la întâmplare spre patrula de poliţie de afară. Echipa tactică îmbrăcată în negru reacţionă la fel.

— Nu! strigă Horvat, deschizând uşa şi ridicând mâinile. Nu, nu am fost...

Dar ei deja trăgeau, iar Franko Horvat se prăbuşi într-o ploaie de gloanţe.

Capitolul 17

Iahtul se numea „Themis” şi titanul grec al mitologiei după care fusese numit îi întâmpină în atrium, lângă terasa unde se îmbarcaseră. O statuie abstractă de un metru, din cupru, înfăţişa o femeie ţinând o sabie cu vârful în jos într-o mână şi o balanţă în cealaltă. Soarele strălucea pe faţa androgină a sculpturii în timp ce aceasta privea în gol.

— Doamna Justiţie, spuse Lucy, arătând spre opera de artă. Nu ar trebui să fie legată la ochi?

Delancort dădu din cap.

— Acela este un detaliu pe care artiştii l-au adăugat în secolul cincisprezece. Justiţia nu ar trebui niciodată să fie oarbă. Cel puţin asta mi-a spus domnul Solomon.

— E aici?, întrebă Marc, uitându-se la bărbatul cu origini canadiano- franceze.

— Este încă în Monaco, spuse Delancort trecând pe lângă el. A fost foarte ocupat. Cu atât mai mult, după dezastrul pe care l-ai făcut în Dubai, zise el, oftând.

Ajutorul lui Solomon ascultase cu atenţie în timp ce Marc şi Lucy îi povestiră ce se întâmplase în Emirate.

— Treaba mea nu e numai să curăţ după voi.

— Nu prea am avut ce altceva să facem, spuse Marc. Am ajuns prea târziu. Ramaas deja plecase.

— Şi acum e, cum spun americanii, „în bătaia vântului”. Şi voi aţi ajuns în închisoare. Devierea voastră de la plan în Polonia a fost destul de rea, dar asta şi mai şi.

De undeva din partea din faţă a bărcii, un clopot sună de două ori şi Marc auzi bârâitul motoarelor Diesel de sub picioarele lui. „Themis” ridica ancora şi se pregătea să pornească.

— Ne-am fi descurcat, insistă Lucy, iar Marc se decise să nu o contrazică. Aveam un plan.

Marc se opri, privind oţelul lustruit şi sticla aurie a interiorului modern al iahtului. Barca trebuia să aibă cel puţin o sută şaizeci de metri lungime şi Marc îşi puse din nou întrebări în legătură cu resursele enigmaticului miliardar.

— Cum i-aţi făcut să ne elibereze?, întrebă el privind printr-o fereastră panoramică, prin care putu vedea blocurile turn din Dubai micşorându-se.

— Când aţi ratat apelurile programate, v-am căutat digital, spuse Delancort, ridicând o sprânceană. Nu am fost surprins când Kara a găsit mandate cu amprentele voastre la poliţia din Dubai. De atunci înainte, a fost doar o problemă de atitudine.

— I-aţi plătit?, întrebă Lucy, cu expresia asprindu-i-se. îmi spui că Solomon le-a dat un cec ca să putem pleca?, zise ea, cu tonul ridicându-i-se. Ai fost acolo, Delancort? Ai văzut cum e în cluburi? Ultimul lucru de care au nevoie oamenii care conduc acel oraş e mai mulţi bani...

— Linişteşte-te, spuse Delancort, dând din cap. Adu-ţi aminte de cine vorbim. Crezi pentru o clipă că Ekko Solomon nu ştie de abuzurile care au loc acolo pe ascuns? îl ştii, Lucy. Ştii că nu i-ar îmbogăţi pe cei responsabili de aşa ceva.

— Atunci explică ce ai vrut să zici mai devreme, zise ea.

Delancort ridică din umeri într-un mod familiar.

— A trebuit să fim de acord să înlocuim Bugatti-ul pe care l-aţi distrus cu unul din colecţia personală a domnului Solomon. Dar în legătură cu încarcerarea voastră... zise el, făcând o pauză, căutându-şi cuvintele. Rubicon deţine majoritatea acţiunilor la o mare bancă de investiţii cu care sunt în parteneriat legat de mai multe afaceri din Dubai.

— Vrei să spui „îi datorează bani”, îl corectă Marc. Am auzit despre investitori care cheltuiesc mult ca să prevină deşertificarea oraşului.

— Aproape, admise Delancort. Am sugerat că anumite împrumuturi ar fi imediat şterse dacă se îndeplineşte o condiţie. Şi asta a fost.

Totuşi, explicaţia nu fu suficientă pentru Lucy şi ea se încruntă.

— Ar merita să se înece în nisip, mormăi ea. Trebuie să merg să mă spăl.

— Mergeţi amândoi, spuse Delancort scurt. Eu o să lucrez la informaţiile pe care mi le-aţi dat. Sunt cabine pe puntea pentru oaspeţi.

Un duş şi un set de haine noi îl făcură pe Marc să se simtă aproape ca nou.

Şi-a bandajat vânătăile şi tăieturile pe care cele câteva zile în zona greşită din Dubai i le lăsaseră.

Când ieşi din cabină, era deja după-amiaza târziu şi soarele cobora spre orizont în timp ce iahtul îmbrăţişa coasta Emiratelor, îndreptându-se spre nord-est spre Strâmtoarea Ormuz.

Pe puntea principală, Marc privea cu ochii minţii harta regiunii. Era una dintre cele mai folositoare abilităţi ale sale.

Dacă presupunea bine, „Themis” trebuia să intre în Golful Oman până la căderea nopţii şi apoi ar putea să se îndrepte spre… *unde*? Se îndoia că Solomon ar fi vrut să vină să îl ia din Monte Carlo. Cornul Africii şi ţinutul natal al piratului Ramaas erau mult mai aproape.

Marc făcu o pauză ca să privească oceanul, lăsându-şi gândurile să plutească. Nu avusese nicio clipă în minte să stea să proceseze ce se întâmplase în jurul lui din ziua când Luka Pavic îi dăduse informaţiile de la vărul său. Era greu de asimilat că nu trecuse nicio săptămână de atunci. Parcă trecuseră luni. Confruntarea din clădirea în flăcări, urmărirea lui Ramaas la cazino şi apoi eliminarea lui de către Schrader... Toate acestea fuseseră combustibilul a ceea ce se întâmpla, a colaborării sale cu Divizia de Condiţii Speciale a Rubicon şi cu încercările de a opri un criminal nemilos de la a face ceva teribil.

„Am mai fost în astfel de situaţii”, îşi spuse el. „Data trecută am reuşit mai mult datorită norocului. De data asta... ?” Marc oftă şi simţi dintr-odată un fior acut de singurătate. Pentru o clipă, simţi pe de-a-ntregul şi autentic cât de departe era de vechea sa viaţă. Pe neaşteptate, sentimentul deveni mai amar şi el se încruntă în timp ce o întrebare îi reveni în minte.

— Ce naiba faci cu viaţa ta?

— Ce?

Se întoarse în timp ce o auzi pe Lucy apropiindu-se.

— Cu cine vorbeşti?

— Cu mine. Ştiu – e primul semn de nebunie, aşa zicea mama.

Lucy se uită ciudat la el.

— Mai trăieşte?

— Nu.

— Dar sora ta da, nu-i aşa?

— Da, spuse el în cele din urmă. Dar nu prea vorbim.

— Fă efortul ăsta. Dar nu chiar acum. Hai, Solomon vrea să coborâm.

— Credeam că nu e la bord.

— Crede-mă, poate să fie în două locuri odată dacă vrea.

Lucy îl conduse pe Marc jos, prin secţiuni ale iahtului care erau folosite ca sală de recepţie şi librărie, înainte să îl ducă într-un compartiment spaţios care ocupa cea mai mare parte a lăţimii carenei. Lumina din cameră era difuză, provenind de la ecrane, o strălucire albastră discretă venind de la mai multe panouri de sticlă de mărimea unor uşi, care se întindeau de la podea până la tavan. Ca ferestrele de la sediul Rubicon din Monaco, geamurile de aici erau pline cu şiruri de informaţii care se actualizau constant.

Kara Wei s-a ridicat de la un calculator.

— Hei! Mă bucur că sunteţi în viaţă.

— Şi noi, spuse Lucy.

— Am găsit ceva la care s-ar putea să vrei să te uiţi, spuse ea, dându-i lui Marc nişte ochelari digitali groşi, foarte sofisticaţi, cu un proiector laser încorporat în ramă şi privindu-l precaut. Puneţi-i, spuse ea, gesticulând. Nu poţi să vezi fără ei.

El îşi puse ochelarii şi se dădu înapoi. Văzu în faţa ochilor o imagine neclară, pixelată, a unei cutii de metal distorsionate. Clipi.

— Ce este asta? Imaginea nu e focalizată.

— Foloseşte-ţi mâna, îi spuse Kara, apucându-l de încheietura mâinii şi ducându-i-o în faţa lui.

Imaginea reacţionă de parcă ar fi atins-o.

— Vezi?

— A, da.

Marc întinse mâna şi puse degetele în locul în care s-ar fi aflat cutia dacă ar fi fost cu adevărat acolo. O apucă de un colţ îşi dădu seama că o putea mişca. Dispozitivul de realitate virtuală răspunse cu exactitate la gesturile lui.'

— Deci? Are senzor de mişcare care îmi vede mişcările mâinii?

— Da, te-ai prins. Am construit această imagine cu ajutorul informaţiilor de mare precizie care au fost încărcate pe serverul poliţiei naţionale din Emiratele Arabe Unite. Recunoşti ceva?

— Arăţi de parcă prinzi muşte, spuse Lucy. Sau de parcă semnezi ceva.

— Este valiza, spuse Marc, cu capul neclintit şi întorcând încet bucata deformată de oţel în aer. Cea care a căzut din portbagajul Mercedesului când îl urmăream.

— Bombă falsă?

— Da, din fericire pentru noi, spuse el, studiind interiorul dispozitivului fals. E distrus. Presupun că poliţiştii locali trebuie să îl fi recuperat de pe carosabil.

— Au vreo idee ce ar fi trebuit să fie?, întrebă Lucy.

— S-ar părea că nu, spuse Kara. Poate e de bine.

Marc încercă să vizualizeze cum ar fi arătat falsul când era intact şi simţi un fior pe coloana vertebrală când îşi aminti ce văzuse în servieta lui Neven Kurjak în Croaţia. Replica distrusă a dispozitivului Exil era fidelă, chiar pe jumătate zdrobită. O trase mai aproape de el, încercând să examineze secţiunile cilindrice care alcătuiau miezul dispozitivului, dar imaginea începu să-şi piardă din claritate.

„Cilindrul drept, nouă tije”. Acestea fuseseră ultimele cuvinte ale lui Jalsa Sood, dar fără un exemplar intact, Marc nu putea decât să ghicească ce încercase să îi spună bătrânul creator de bombe. Neputând să îşi dea seama de mai mult din imagine, îi dădu ochelarii VR înapoi lui Kara.

Delancort intră, lucrând la o platformă digitală.

— Domnul Solomon va fi în conferinţă cu noi în câteva minute – doar aşteptăm poziţia optimă a satelitului pentru conexiune. S-a întâmplat ceva, spuse el. Nivelurile obişnuite de criptare a semnalului au fost dublate.

Marc şi Lucy se uitară unul la altul.

— Deci, cât avem timp, aş avea nişte întrebări, începu ea. Ştim ce face poliţia din Dubai în privinţa crimelor din vila lui Sood? Adică, sunt zeci de cadavre acolo, inclusiv un terorist Al Sayf evadat. O dată ce îşi vor da seama, va fi o mare problemă.

— Cel mai bine se pricep să fie discreţi, spuse Delancort. Malte îi monitorizează. Povestea pe care au spus-o este că proprietatea aparţinând unui domn, Vishal Daan, a fost închisă din cauza... spuse el, uitându-se la tableta sa pentru a găsi informaţiile. O *scurgere de gaz*

— Localnicii or să vrea să facă totul să dispară, spuse Kara. Nu aş vrea să fiu în locul lor când CIA o să afle că au cadavrul lui Jadeed Amarah.

— Se poate întâmpla asta?, întrebă Lucy.

Kara ridică din umeri uşor.

— A, poate cineva le-a trimis un email care conţine fix aceste informaţii, de pe un server securizat din Langley. Doar zic.

Marc făcu semn spre monitoare.

— Şi cei doi glumeţi din BMW-ul roşu pe care l-am scos de pe autostradă şi tipul pe care l-a aruncat Ramaas? Aveţi ceva informaţii despre ei?

Delancort găsi un alt fişier şi, cu un gest al mâinii, îl transferă pe unul dintre panourile de sticlă. Marc văzu imagini cu Z3-ul roşu abandonat într- un şanţ de pe marginea drumului.

— Malte a reuşit să obţină asta pentru noi. Cadavrul unui bărbat african de identitate necunoscută a fost găsit în vehicul, spuse el, uitându-se la Lucy. Poliţia de la faţa locului a raportat dovezi că se mai afla o persoană în maşină, dar nimeni altcineva nu a fost găsit în zonă.

— Deci şoferul a fugit, spuse Lucy. Ceea ce înseamnă că fie se ascunde fie, mai probabil, s-a reîntors la Ramaas după trucul cu motocicletele, spuse ea uitându-se spre Kara. Ai ceva piste despre asta?

— Sunt mii de motociclete în Dubai, fără să le punem la socoteală pe cele neînmatriculate, spuse Kara, dând încet din cap. Dă-mi acces complet la toate camerele din trafic şi o săptămână să verific informaţiile şi s-ar putea să reuşesc să găsesc motocicletele. Subliniez *s-ar putea.*

— Nu avem timp pentru asta. Trebuie să ne întoarcem la principiile de bază, spuse Marc, ferm.

Analiza informaţiilor şi potrivirea tiparelor erau lucruri la care era bun şi apelă la acele talente chiar atunci, luând altă tabletă digitală. A început să răsfoiască prin informaţiile pe care le aveau despre piratul războinic.

— Uitaţi de orice altceva. Ramaas este în spatele tuturor acestor lucruri, el a fost de la început. Trebuie să ne canalizăm toată energia în urmărirea lui.

— Trebuie să aflăm unde doarme, a fost de acord Lucy. Dacă îl prindem, avem bomba.

— De ce eşti aşa sigură?, întrebă Delancort.

— Instinct, răspunse ea. Un tip ca ăsta nu inspiră prea multă încredere.

— E timpul, spuse Delancort şi se îndreptă spre unul dintre ecranele de sticlă.

Informaţiile afişate pe el devenită o ceaţă de fotoni care pâlpâia şi se transformă într-o imagine a lui Ekko Solomon, aşezat la biroul său din Monaco. Acolo era după-amiază târziu. Panoul de sticlă deveni brusc un fel de uşă, iar Marc îşi imagină că era un portal prin care celălalt bărbat putea trece.

— Domnule Dane, Lucy. Sunteţi bine amândoi?

— Mai mult sau mai puţin, spuse Marc. Mulţumesc pentru biletul de ieşire din închisoare.

— Sunt doar bani, spuse Solomon, iar Marc îl văzu pe Delancort tresărind de-a dreptul. Şi după ce s-a întâmplat în ultima oră, s-ar părea că o investiţie în informaţii despre Abur Ramaas este pe cale să devină o marfa mult mai valoroasă.

Lucy se strâmbă.

— Nu înţeleg.

— în timp ce erai scos din Dubai, evenimentele au avut loc repede, spuse Solomon sumbru.

Gâtul lui Marc se uscă în timp ce prin minte îi treceau cele mai rele posibilităţi.

— Nu îmi spune că a... activat dispozitivul?

— Nu încă, spuse Solomon, tastând la un panou de control încorporat în birou. Uite. Vă trimit un fişier video pe care Rubicon l-a primit de la un contact pe care îl avem în Ministerul chinez pentru securitate naţională...

Unul dintre ecranele de perete se aprinse, iar Marc îl privi dintr-odată pe Ramaas stând pe un scaun mare de răchită, rezemat de un zid de piatră. O lumină de seară cu aspect cernit umplu încăperea, dar nu prea erau alte detalii care să clarifice unde şi când fusese făcută filmarea. Marc îşi dădu însă seama şi se uită la Lucy, care îi făcu un semn cu capul.

— Este conacul lui Jalsa Sood, spuse el. Ceea ce înseamnă că trebuie să fi fost făcută acum câteva zile.

Ramaas se lăsă pe spate în scaun, făcând semn cui ţinea camera să se apropie.

— Uitaţi-vă bine la mine, spuse piratul războinic, rostindu-şi cuvintele într-o engleză corectă. Voi, oameni ai puterii. Priviţi această faţă şi aflaţi de cine şi cum veţi fi pedepsiţi, zise el, arătând cu degetul spre ochiul său mort şi întunecat. O să vă arăt ceva. Veţi vedea.

Videoclipül sări la o editare cu o punte metalică, într-un loc pe care Marc nu îl recunoscu. Camera se îndreptă spre un teanc de planuri militare scrise în chirilică şi spre o valiză de oţel. Nişte degetele subţiri deschiseră capacul de oţel şi dezvăluită dispozitivul din interior.

Marc se încordă fără să vrea şi simţi o presiune bizară în spatele ochilor.

— Există un nume pentru chestia asta, continuă Ramaas să vorbească peste imagini. *Exil,* articulă el cuvântul. Dar eu îi spun pe adevăratul său

nume. O bucată de soare.

Camera mări o placă de metal nituită de interiorul valizei de oţel, imaginea înceţoşându-se înainte de a se clarifica din nou.

— Ce face?, întrebă Kara.

— Ne arată eticheta de înregistrare a dispozitivului, explică Marc. Ca să poată fi verificată de cunoscători...

— Demonstrează că spune adevărul, adăugă Lucy.

— Naţiunea mea a trecut prin multe greutăţi din cauza voastră. Ne-aţi otrăvit ţărmul şi ne-aţi furat peştii. Oraşele noastre au fost ruinate de soldaţii voştri. Şi, înainte de asta, pământurile ne-au fost luate cu forţa de soldaţii voştri. Când ne-am apărat, când am făcut ceea ce trebuia pentru a supravieţui, ne-aţi numit tâlhari. Piraţi şi criminali, spuse el, şi zâmbi trist. Dar noi am învăţat de la voi în acest timp, oh, da. Voi ne-aţi învăţat.

— Nu-mi place unde bate, spuse Lucy încet.

Ramaas se ridică încet şi se îndreptă spre cameră.

— Lecţia este că o naţiune, un om, poate deveni mai mult decât un criminal dacă face suficient de mult rău. Şi ce crimă este mai mare decât războiul?, întrebă el, arătând spre audienţa sa. Voi aţi lovit primii. Acum am puterea să vă declar război, dacă vreau. Somalia nu va mai fi ţapul ispăşitor al Occidentului. Nu veţi mai ignora naţiunea mea. Acum avem armele voastre. Ne veţi asculta, spuse el, faţa sa umplând ecranul. Ne veţi respecta.

— Tocmai le-a dat superputerilor lumii un motiv să spulbere acea ţară, remarcă Delancort. Omul e nebun!

— Poate că nu, spuse Solomon. Uită-te în continuare.

Urmă altă editare şi granulaţia videoclipului se schimbă. „Altă cameră”, îşi spuse Marc. Nu avea sunet. Camera se îndreptă spre partea din spate a unei dube care mergea pe un drum, apoi se lăsă în jos pentru a arăta valiza de oţel la picioarele operatorului. Capacul era deschis şi interiorul valizei era clar vizibil. O mână înmănuşată închise capacul în timp ce duba se opri şi imaginea începu să se mişte în timp ce persoana care ţinea camera ieşi şi începu să meargă. Camera era îndreptată în jos, dar surprinse frânturi ale valizei de oţel în mâna operatorului. Era o zi însorită în oraşul în care fusese dusă arma, indiferent ce oraş era. Trotuarul se transformă într-o trecere de pietoni cu dungi albe şi apoi asfaltul deveni o potecă dintr-un parc. Camera se opri şi se îndreptă în sus. Valiza din oţel stătea sprijinită de un gard metalic, lângă un mal, cu pământ vizibil în depărtare. Imaginea se modifică până fu centrat un punct neclar la orizont, apoi se clarifică treptat şi se văzu Statuia Libertăţii.

Marc o auzi pe Lucy înjurând în şoaptă.

— Este Parcul Battery, spuse ea rigidă. Mama ne ducea acolo pe mine şi pe fratele meu la picnic vara.

Spectacolul nu se terminase. Imaginea sări la alt cadru. Se văzu acelaşi lucru; interiorul altei dube, valiza Exil, apoi mişcare în timp ce fu ridicată şi transportată de-a lungul străzii. De data aceea, pavajul era alcătuit din plăci în formă de diamant, iar lumina ambientală era ternă, venind de la un cer înnorat. Marc simţi instinctiv ceva familiar în legătură cu imaginile pe care le privea. Clădiri cu arhitectură mai veche, undeva prin Europa?

De acea dată, când puseră valiza jos, camera se ridică pentru a arăta o piaţă mare, cu dale de piatră. în depărtare erau câteva minarete şi cupole distinctive, ovale, una lângă alta.

— Catedrala Sfântul Vasile din Moscova, spuse Marc. Au filmat în Piaţa Roşie.

Apoi, pentru a treia şi ultima oară, apăru altă filmare. Operatorul camerei îndrepta obiectivul în jos, spre un rucsac negru, asemănător cu cele alte câteva mii de rucsacuri deţinute de turişti. Două mâini înmănuşate deschiseră rucsacul şi scoaseră valiza familiară de oţel, deschizând-o pentru a-i arăta interiorul, apoi o puse la loc. Se văzură pietre gri de pavaj şi zeci de perechi de picioare ale oamenilor care treceau, în timp ce persoana cu camera trecu printr-o mulţime densă. Aşezară camera pe pământ şi o orientară în sus până când se putură vedea treptele unei clădiri masive, cu un acoperiş jos, care semăna cu un palat feudal chinezesc. O mulţime de turişti se îngrămădeau în faţa clădirii, făcând poze.

— Ştiu unde este, am fost acolo, spuse Kara. Este Poarta Puterii Divine. Una dintre intrările în Oraşul Interzis.

— New York, Moscova şi Beijing, spuse Delancort. Atât spun, nu are standarde joase.

— Cum a dus bombele acolo?, întrebă Lucy.

— Suntem în urmă, remarcă Marc. Suficient de mult timp pentru a strecura servietele într-un avion de marfa... Şi ştim că are relaţii pentru a face asta.

în cele din urmă, camera se reorientă spre Ramaas încă o dată, înfaţişându-l dând din cap.

— Care dintre acele dispozitive este bomba reală? Dacă ne provocaţi, veţi afla, spuse el, făcând o pauză. Dacă întreprindeţi orice acţiune împotriva noastră, dacă trimiteţi armata, veţi afla, spuse el, făcând semn camerei să nu îl mai filmeze, de parcă s-ar fi plictisit de ea. Acum, duceţi- vă şi gândiţi-vă la crimele voastre şi la ce compensaţie aţi putea oferi pentru ele.

înregistrarea se încheie şi Marc eliberă un oftat pe care şi-l reţinuse.

— Tipul ăsta are ceva curaj. Ramaas foloseşte bomba pentru un joc de putere. A transformat Somalia într-un stat dotat cu arme nucleare furate.

— Nu are autoritatea să vorbească în numele întregii ţări, spuse Delancort.

— Cine ar avea curajul să se împotrivească lui?, întrebă Solomon. Deja are o putere substanţială... Şi prin ameninţarea superputerilor cu propriile lor arme, sunt mulţi care îl consideră o figură eroică...

— Delancort are dreptate. Ramaas trebuie să ştie că asta îl face să fie cel mai căutat om de pe planetă! spuse Lucy cu înflăcărare. Şi-a pus o ţintă pe piept şi a invitat America, Rusia şi China să preia iniţiativa şi să îl atace! Ce va opri pe oricare din aceste ţări să trimită o echipă de operaţiuni secrete să îi spulbere micul imperiu de pirat?

— Nu asta va fi prima opţiune, spuse Marc. Chiar acum, CIA, FSB şi securitatea de stat chineză analizează filmarea în amănunt, încercând să găsească persoana care a filmat şi să se asigure că nu are vreo armă nucleară în curte...

— Dar există o singură bombă, spuse Kara. Marc, ai spus că ai văzut-o în Croaţia, când a fugit Ramaas.

— Dar în portbagajul Mercedes-ului pe care l-am urmărit erau cinci, spuse el. Una a fost distrusă. în filmare am văzut trei. Mai rămâne una şi ar putea fi oriunde, spuse el, încruntându-se. Cum am spus şi înainte... Ramaas se joacă cu noi. Nu ştim care e falsă şi care nu.

— Dar acum ştim ce a vrut cu Jalsa Sood, spuse Solomon. Un paravan.

— Sood mi-a spus ceva înainte să moară, spuse Marc, redând cuvintele finale, criptice, ale creatorului de bombe. Poate dacă ne uităm mai bine la dispozitivele din filmare, ne-ar putea ajuta!

Kara dădu din cap.

— Să văd dacă pot rezolva ceva cu băieţii de la imagistică din biroul din Palo Alto, spuse ea, aşezându-se pe un scaun în faţa consolei unui computer. O să îi punem în alertă, dar le plac provocările.

— Este un început, spuse Marc, aruncând o privire spre Lucy. Dar Lucy are foarte mare dreptate în ceea ce a spus. Trebuie să-l găsim pe acest tip şi să descoperim care este *adevăratul* său plan.

Lucy dădu din cap spre Marc, în semn că era de acord.

— Deci trebuie să aflăm. Ce vrea Ramaas?

— Bani, spuse Kara, fără să ridice privirea de pe consolă. Ce a spus la sfârşitul filmării?

— Gândiţi-vă la ce compensaţie aţi putea oferi, repetă Delancort. Cu siguranţă, sună ca un bărbat care caută o răsplată. Una care ar putea fi interpretată ca o ofertă tacită de a vinde bomba pentru o recompensă.

— Se potriveşte cu modul de operare al piratului, spuse Marc, dar Lucy îşi dădu seama că nu era convins.

Amândoi stătuseră în aceeaşi cameră cu Abur Ramaas şi gândiseră la fel despre el.

— Ia un ostatic, cere o taxă de eliberare. Doar că de data aceasta, ostaticul este un oraş întreg, nu un echipaj de cargou ghinionist.

— Dar nu crezi asta de fapt?, întrebă Lucy.

— Nu, spuse britanicul, dând ferm din cap. Trimite mesaje cu dublu înţeles, nu-i aşa? Să ceri bani este o acţiune de tâlhar. Dar mai devreme povestise despre nedreptăţile care i-au fost făcute lui şi ţării sale. Ramaas cere *respect.*

Un fior străbătu pielea lui Lucy, în timp ce îşi dădu seama de o altă posibilitate.

— Există o a treia opţiune. El face asta de dragul ideologiei. Pentru că crede în ceva. Iar zeloţii sunt întotdeauna cel mai greu de citit.

— Kara o să se axeze pe analizarea filmării, spuse Solomon, mergând prin biroul său de departe, luminat de soare. Dar eu cred că dacă Rubicon vrea să rezolve ceva, trebuie să intervenim acum, înainte ca Ramaas să-şi consolideze poziţia, spuse el, privind, de pe ecran, direct spre Marc şi Lucy. De acord?

Amândoi dădură din cap.

— Aşadar, revenind la întrebarea zilei, unde este?, spuse Marc.

— Henri, arată-le datele de interceptare, ordonă Solomon.

Delancort se încruntă, dar făcu ce i se spusese. Cu mai multe gesturi din încheietura mâinii, consilierul lui Solomon transferă ferestre digitale cu informaţii pe panourile din jurul lor. Lucy recunoscu o „hartă termică" a Somaliei, cu zone reliefate prin culori strălucitoare, de-a lungul liniei de coastă. Majoritatea regiunilor se aflau în zonele marilor centre urbane, marcate cu roşu aprins şi portocaliu în oraşe, apoi cu albastru şi verde în zonele mai slab populate.

— Poate nu ştiţi, dar Cornul Africii are una dintre cele mai mari rate de utilizare, de persoană, a telefoanelor mobile de pe planetă. Numai Somalia are o duzină de furnizori diferiţi de telecomunicaţii pentru populaţie.

— Asta pentru că liniile fixe nu sunt de încredere, spuse Lucy. Infrastructura căzută şi disensiunile din guvern înseamnă că liniile telefonice nu sunt reparate. Oamenii de acolo se adaptează. Folosesc ceea ce au.

— într-adevăr, spuse Solomon. Rubicon a investit masiv în acea regiune. Inclusiv să opteze pentru un furnizor important de telefonie mobilă. Această hartă arată zonele în care sunt utilizate cartelele SIM produse de Rubicon.

— Este o zonă mare, spuse Marc.

— Este intenţionat, spuse Delancort după ce Solomon îi făcu un semn. De ceva timp, am redus costul cartelelor SIM în această regiune, totul pentru a mări cota de piaţă a Rubicon.

— Asculţi convorbirile, spuse Lucy, simţind din nou acel fior. Treci toate conversaţiile telefonice din reţea printr-un server Echelon, căutând cuvintele cheie.

— în ultimul timp, căutând referinţe directe către Abur Ramaas, spuse Delancort. Nu am aflat nimic despre el sau despre prietenii săi apropiaţi, dar am adunat multe informaţii privind locul în ultimele cincisprezece ore.

— Este pentru un scop bun, insistă Solomon, văzând privirea de pe faţa ei. America şi NATO fac acelaşi lucru de zeci de ani, din motive mult mai puţin altruiste.

Lucy îşi îngustă ochii şi fu pe punctul de a-şi exprima neliniştea cu privire la dezvăluirea făcută de Solomon – dar apoi o voce interioară îi aduse aminte că acceptase să lucreze cu Rubicon ştiind că aşa proceda. Ştiuse de la început ce instrumente avea la dispoziţie Ekko Solomon şi cum voia să le folosească. Lucy îi aruncă o privire lui Marc şi, din nou, îşi dădu seama că se gândea la acelaşi lucru.

Ei pirataseră o reţea de telefonie cu doar câteva zile înainte, ca să urmărească un apel de pe smartphone-ul lui Neven Kurjak, dar fusese vorba de un singur bărbat şi era un criminal cunoscut. Aceasta era o intruziune pe o scară mult mai mare, implicând sute de mii de oameni nevinovaţi. Era corect?

„Pentru azi... Cu miza care e în joc... Am să spun că este.”, îşi zise ea, oftând şi alungându-şi nedumeririle. „Mâine, însă... Ar putea fi altfel”.

— Bine, interveni Marc, dacă toţi vom ignora încălcarea flagrantă a drepturilor civile, hai să nu pierdem ocazia. Ce ai aflat?

Delancort le spuse că traficul de telefonie mobilă detectase anumite cuvinte în conversaţii, care au inclus numele lui Ramaas şi pe cel al lui Welldone Amadayo, un broker de putere local influent care era suspectat de corupţie la scară largă. Toate pistele duceau la faptul că Amadayo fusese ucis de oamenii piratului războinic şi, în haosul care urmase, elitele bogate din Mogadishu şi regiunile din apropiere au fugit, speriate. Informaţiile adunate de la mii de apeluri telefonice ale localnicilor din ultimele zile indicau faptul că moşia privată a lui Amadayo găzduia un grup de oameni înarmaţi pe care nimeni nu îndrăznea să îi provoace.

— Crezi că Ramaas i-a luat casa lui Welldone?, întrebă Lucy, gândindu- se la această posibilitate. Mi se pare destul de puţin probabil.

— Ştim că Ramaas a fost acolo cu o zi înainte de a pleca în Croaţia să se întâlnească cu sârbii, spuse Solomon. Credem că el l-a ucis pe Amadayo.

— îi place să facă lucrurile personal, mormăi Marc, apoi îşi ridică privirea. Gândiţi-vă la asta. Nu era nevoie să meargă personal la Split, nu trebuia să meargă în Dubai după Sood. A făcut toate astea pentru că vrea să privească oamenii în ochi.

— Seamănă cu cineva căruia îi place să trimită un mesaj, spuse Kara.

Lucy îşi încrucişă braţele. Nu era convinsă, dar în trecut acţionase şi cu

mai puţine informaţii.

— Bine. Deci ne infiltrăm în casa tipului mort şi îl urmărim pe Ramaas de acolo? Acesta e planul?

— Nu avem timp pentru supraveghere şi pregătiri, adăugă Marc. Ar trebui să facem un raid fulger.

— Tocmai te-ai oferit voluntar?, întrebă Lucy, ridicând o sprânceană.

întrebarea îl dădu peste cap.

— Eu, aa păi... spuse el, înghiţind cu noduri, realizând în ce se băgase. Sunt singurul care a văzut dispozitivul de aproape. Dacă este acolo...

Ea dădu din cap şi vorbi peste el, întorcându-se să se uite către Solomon.

— Ramaas ne ştie feţele acum şi la fel şi oamenii lui. Dacă are câte relaţii credem noi că are, ne omoară în momentul în care ieşim din avion, barcă sau orice altceva. Şi să trecem pe jos graniţa din Kenya sau Etiopia ar putea dura câteva zile, spuse Lucy, imaginându-şi scenariul.

Ramaas ameninţase cu detonarea nucleară dacă Somalia ar fi fost ameninţată militar, ceea ce însemna că nici cu elicopterul nu ar fi mers. Dacă dronele americane de la graniţă nu i-ar fi oprit, localnicii i-ar fi doborât înainte să ajungă la periferia oraşului Mogadishu unde se afla moşia lui Amadayo.

— Avem nevoie de abordarea rapidă şi directă, continuă Lucy şi făcu semn spre Marc. Din cer ca fulgerul, cum ai zis.

începură să facă un plan.

— Am impresia subită că o să regret ce am spus, zise britanicul.

— Ştii să foloseşti paraşuta, nu?, întrebă ea, cu un zâmbet apărându-i pe buze.

Capitolul 18

Marc se aplecă înainte pe scaunul din pânză şi încercă să ignore vibraţia constantă care îi urca prin picioare şi îi ajungea în oase. îşi simţea pielea de pe faţă aspră şi inconfortabilă sub masca prinsă peste nas şi peste gură. Oxigenul pur îi circulase în plămâni în ultimele două ore şi în sfârşit depăşea ameţeala, în timp ce trupul său se obişnuia cu amestecul de aer.

Ţinea un smartphone în mâinile înmănuşate, unul dintre modelele personalizate avansate al Rubicon care conţinea multă tehnologie de ultimă generaţie în ceva suficient de mic încât să-l strecoare în buzunar. Dispozitivul nemarcat fusese construit din sticlă rezistentă la zgârieturi, încadrată de o carcasă din fibră de carbon mată şi ţinea locul celui pe care îl pierduse în Dubai. Telefonului spion, cum îi plăcea lui Kara Wei să-l numească, îi creştea performanţa de fiecare dată când primea o nouă versiune – şi acest lucru se întâmpla des, pentru că profita de fiecare ocazie să îi aducă aminte. Marc nu ştia ce se întâmplase cu telefoanele pe care le lăsaseră în urmă în câmp, dar

ştiind cât de multă atenţie acorda Rubicon detaliilor, nu se îndoi de faptul că aveau un fel de setare care le făcură inutile ulterior.

Marc îşi petrecu timpul configurând setările noului dispozitiv aşa cum îi plăcea, încercând să găsească un moment de pace interioară în banalitatea acestei acţiuni. Nu funcţionă.

Se foi inconfortabil în salopeta lui de un negru mat şi în echipamentul tactic. Era proaspăt desigilat şi aspru şi, împreună cu masca, mănuşile, casca şi chingile, se simţea ca şi cum ar purta un costum mai degrabă decât un set de haine de lucru. Tot ce era în jurul lui i se părea artificial, de parcă i s-ar fi întâmplat altcuiva. Se încruntă şi reveni în prezent.

Unul dintre serverele fantomă din afara reţelei pe care le folosea intră în contul de email pe care Marc îl folosise când lucrase la NSNS în Split şi fu pe cale să şteargă numeroasele mesaje amenințătoare de la Schrader şi de Wit, când observă că unul dintre ele era de la Luka Pavic.

Citi mai departe. Pavic vorbea în engleză mai bine decât o scria, dar punctele esenţiale din email fură suficient de clare. în urmă cu o zi, o sursă anonimă sunase la secţie şi dăduse informaţii despre locul unde se afla Franko Horvat şi planurile lui de a jefui o bancă din oraş. Marc nu crezu nici măcar pentru o clipă că poliţistul corupt ar fi făcut vreodată ceva atât de stupid, dar poliţia din Split nu avusese altă variantă decât să creadă.

Horvat ieşise de la bancă trăgând focuri de armă, după cum declaraseră ofiţerii de la faţa locului. Pavic, chiar şi din email, nu părea prea convins. Dar nimeni nu avea să investigheze moartea brutală a unui om care era detestat atât de interlopi cât şi de poliţişti.

Cu toate acestea, Pavic remarcă faptul că rămăseseră întrebări fără răspuns despre cum începuseră împuşcările de la bancă. O cutie de valori mare care se părea că aparţinuse lui Horvat fusese găsită goală şi camerele video ale băncii suferiseră o defecţiune suspectă în perioada când fusese acolo. Mai mult, Pavic spusese că în secţie circula un zvon că nu se trăsese cu pistolul recuperat de la Horvat.

Marc încercă să examineze această nouă informaţie şi să îşi dea seama ce însemna. Lista celor care îl voiau eliminat pe Horvat era lungă şi variată, dar momentul morţii lui fusese prea oportun.

Părea ca un puzzle care se rezolva. Marc se încruntă şi mai tare şi păstră în minte informaţiile pentru o analiză ulterioară. Avea lucruri mai urgente asupra cărora să se concentreze şi băgă telefonul într-un buzunar închis cu arici.

— Hei, se auzi vocea lui Lucy prin radioul încorporat în cască şi Marc îşi ridică privirea.

Lucy stătea în faţa lui, legănându-se uşor odată cu puntea pe care stăteau, îmbrăcată cu acelaşi echipament ca şi el. I se vedeau numai ochii, cu aspectul lor obişnuit şi înşelător de oboseală.

— încă eşti ameţit?

— Sunt bine, răspunse el, microfonul din masca de oxigen redându-i cuvintele. Este ceva nou pentru mine, continuă Marc.

Privi în jur, spre cabina în care se aflau. Cala nepresurizată a marelui Hercules C-130 semăna cu interiorul unui vagon de cale ferată, unul care fusese golit până la metal şi reamenajat cu foi de pânză termică şi cu plasă de un roşu aprins. Doi membri ai echipajului, cu uniforme ale Royal Air Force împărţeau acest spaţiu cu ei, dar li se ordonase să stea deoparte. Din momentul în care Marc şi Lucy îşi puseseră echipamentul tactic, undeva deasupra Golfului Aden, nu vorbiseră cu niciunul dintre ei.

— E floare la ureche, îi spuse ea. Tot ce trebuie să faci este să vii după mine şi să sari printr-o uşă, zise ea, întinzându-se şi atingând dispozitivul digital de la încheietura mâinii lui. Asta va face restul.

Marc nu se putu abţine să nu arunce o privire spre capătul îndepărtat, unde rampa de marfa a lui Hercules era închisă etanş.

— Am sărit dintr-un avion de câteva ori, la antrenamentele cu echipa operaţională cu SIS. Dar în timpul zilei. Şi nu de atât de sus încât să deger.

Lucy îi arătă cristalele de gheaţă de la marginile ferestrei circulare de lângă capul lui.

— Urcăm de ceva vreme. Când ajungem la nouă mii de metri, vom fi în zonă. Nu se poate zbura mai jos de opt mii de metri.

— Bine, spuse Marc întinzându-şi gâtul pentru a privi cerul întunecat, sperând să vadă marea care era mult mai jos, dar tot ce văzu fu clipitul constant al luminilor aeronavei.

O privi în ochi.

— Asta e pentru ce s-a întâmplat cu Veyron? Că nu a fost vina mea.

— Hei, a fost ideea ta.

— Ba nu a fost, insistă el. Chiar îţi place faza cu „căderea de la mare înălţime”, nu-i aşa?

Zâmbetul i se văzu în privire.

— O să fie şi mai distractiv decât coborârea aia pe care am făcut-o în New Jersey, crede-mă, spuse Lucy, îndreptându-se şi devenind serioasă. Bine, vrei să îţi mai explic pentru ultima dată, sau te-ai prins?, întrebă ea, atingând un buzunar pe antebraţul salopetei sale, unde era o hartă.

Marc dădu din cap şi atinse buzunarul lui.

— Nu, sunt ok, spuse el, trăgând încă o gură adâncă de aer rece, cu gust metalic, prin mască. Cu cât mergem mai devreme, cu atât ajungem jos mai repede, nu?

— Mă bucur că ai spus asta, zise ea, în timp ce membrii echipajului se îndreptau spre ei. Ultima verificare a echipamentului.

Marc se ridică în picioare şi făcu o piruetă lentă, lăsând-o să tragă de elementele de fixare şi catarame. Paraşuta din spate îi dădea o senzaţie ciudată, dezechilibrându-l în contrast cu echipamentul mai mic agăţat de piept, conţinând o butelie de oxigen, paraşuta de rezervă şi echipament pentru misiune. Apoi făcu acelaşi lucru pentru ea, asigurându-se că toate chingile erau strânse.

Ea puse mâinile pe curelele de pe umerii lui.

— Le simţi strânse?

— Foarte.

— Atunci nu sunt suficient de strânse, spuse Lucy smucind de cleme, iar Marc îşi pierdu răsuflarea, aproape sugrumat de strânsoarea curelelor.

— Mersi, mormăi el.

Instructorul de sărituri se opri ca să îi strige ceva lui Lucy, care dădu din cap.

— Am ajuns!

Marc simţi privirea instructorului şi se întrebă ce gândea. Conform planului de luptă, Hercules executa un transport de marfa de la baza RAFO din Thumwait şi se îndrepta către o pistă militară kenyană din afara Mombasei şi aeronava nu se putea abate de la acel curs. Dar ordine venite de sus, din conducerea Forţelor Aeriene ale Oman, refuzaseră încărcătură obişnuită în favoarea unui bărbat şi a unei femei în echipament de camuflaj de ultimă tehnologie, fără explicaţii. Din câte înţelesese Marc, Ekko Solomon juca golf în mod regulat cu directorul RAFO, iar faptul că le permise să folosească C-130-ul anula o datorie veche.

— Nu va fi ca săriturile pe care le-ai făcut înainte, spuse Lucy. E vorba de HAHO, altitudine mare, deschidere mare. Paraşuta se va deschide după câteva secunde, aşa că fii pregătit.

Ledul *Ready* clipea pe peretele cabinei şi rampa de marfa se deschise. Un flux de aer rece, polar, năvăli prin deschizătură. în timp ce se îndreptau spre rampă, sub coada avionului Hercules, nu putu vedea decât cerul albastru, infinit al nopţii.

— Deci ai făcut asta de multe ori când lucrai la Delta Force, nu?

— De fapt, e prima oară.

— Ce? Chiar aşa e?

Ledul *Ready se* făcu verde şi instructorul le făcu semn.

— Nu, spuse ea, iar zâmbetul îi apăru din nou. Ne vedem mai târziu.

Fără ezitare, Lucy păşi până la margine şi căzu în gol.

Apoi Marc ajunse unde stătuse ea şi privi în jos, văzând lumina lunii reflectându-se în Oceanul Indian, mult mai jos.

„Gata de salt", îşi spuse el.

Marc se înclină înainte şi simţi gravitaţia.

Vântul fluturându-i mânecile salopetei şi gravitaţia pe care o simţea în abdomen îl făcură să îşi dea seama că era în cădere, chiar dacă bezna adâncă a nopţii din jurul lui era ciudat de statică. Cu coada ochiului, văzu pentru o clipă o umbră neagră pe cer, o scânteie în timp ce Hercules dispăru, continuându-şi cursul. Apoi nu mai văzu avionul şi se întoarse, orientându- se spre pământ.

Abia avu timp să se liniştească înainte ca o forţă să îl tragă în sus de umeri. Capul i se dădu pe spate şi simţi o durere în timp ce paraşuta îi ţâşni din rucsac, formând un arc perfect şi mare. Lucy îl avertizase că unii săritori HAHO erau izbiţi atât de tare de vântul violent de la acea altitudine încât leşinaseră, de aici declanşarea automată a altimetrului său.

Mâinile lui Marc apucară liniile de control care atârnau şi un val de uşurare îl străbătu în timp ce se ţinea de ele. Experimentă cu cârma paraşutei, care îi permise să se deplaseze spre dreapta, apoi spre stânga.

— Bun salt, spuse Lucy prin radio. Sunt sub tine, la ora şapte.

— Recepţionat, spuse el, uitându-se şi văzând o formă vagă. Te-am văzut.

Ca săritoare mai experimentată, Lucy sărise prima şi purta ceva mai mult echipament decât Marc, pentru egalarea greutăţii astfel încât să coboare împreună.

— Rămâi la şase şi urmează-mă. Avem ceva distanţă de parcurs, aşa că fii atent. Nu vorbi până când ajungem jos.

— Am înţeles, spuse el, dând din cap chiar dacă ea nu îl putea vedea.

Făcură o întoarcere lentă, îndepărtându-se de ocean, iar linia de coastă a

Somaliei începu să se vadă mai jos. Marc aruncă o privire pe hartă şi văzu locul unde pata strălucitoare de lumină, care era Mogadishu, se întindea spre sud-vest. De sus, oraşul semăna cu nişte scântei de un portocaliu aprins, îngheţate în timp. Spre nord, culoarea se disipa, în timp ce întinderea urbană se termina şi era înlocuită cu tufe. Se uită şi la alte localităţi mai mici de-a lungul coastei, ajungând la regiunile pe care Ramaas şi clanul său de piraţi le transformaseră în casele lor.

Locul de aterizare era dincolo de partea de est al capitalei Somaliei, într- o zonă în care Welldone Amadayo şi prietenii săi bogaţi investiseră în ultimii ani. Fotografiile din satelit înfăţişaseră loturi de teren viran gata să primească alţi oameni bogaţi care să înceapă să construiască. Marc îşi aduse aminte că văzuse grupuri de case cu un singur etaj, din cărămidă şi tablă, în jurul unei proprietăţi zidite, ca ciupercile pe o stâncă. Vecinii bărbatului decedat erau oameni obişnuiţi şi săraci, iar Marc se întrebă cum se simţeau să trăiască lângă fortăreaţa unui bogătaş.

Lucy continuă să cotească larg, iar Marc se asigură că se ţine după ea. începea să vadă detaliile din oraşul de jos şi natura liniştită a primei părţi a coborârii luă sfârşit. Faptul că era capabil să vadă clădirile şi străzile transformă pământul din ceva abstract în ceva real şi deveni deodată foarte conştient de cât de repede cădeau. Recapitula ceea ce îşi aduse aminte de la antrenamentele de sărituri cu SIS, repetând ca să se pregătească.

Marc se uită din nou pe hartă. Erau încă la kilometri distanţă de zona de aterizare, iar acum Lucy se îndrepta în aer spre coastă în timp ce pluteau în tăcere deasupra autostrăzilor largi şi pline de praf şi reţelelor nesfârşite de străzi laterale din Mogadishu. Grupuri identice de case se continuau la nesfârşit, întrerupte pe alocuri de zone goale de pământ sau pâlcuri de verdeaţă.

Nu prea era sigur ce se aşteptase să vadă de sus. Majoritatea occidentalilor ştiau ţara doar din filmele de război şi din reportajele de ştiri pline de dezastre, dar locul era liniştit – fără bătăi de stradă, fără incendii scăpate de sub control.

Radioul lui scoase un zgomot.

— Aici, spuse Lucy. Se vede ţinta.

— Da, am înţeles, spuse Marc, căutând şi găsind proprietatea lui Amadayo, care începuse să se vadă mai clar, de după un deal jos. Putu să vadă lumina care se revărsa de la ferestrele conacului şi ceva ce părea un oraş improvizat de corturi în faţa clădirii.

Ei se îndreptară, dincolo de zidurile moşiei, spre un teren pustiu. Marc se tot aştepta la rafale de împuşcături de dedesubt, dar nimeni nu se uită în sus.

Apoi Marc văzu solul apropiindu-se şi se pregăti. Lovi puternic pământul şi se dezechilibra din cauza denivelărilor, oprindu-se brusc şi gâfâind din cauza efortului. Căldura nopţii îl cuprinse şi deveni imediat ud de sudoare în salopeta izolată. Strânse paraşuta imensă şi îşi dădu jos casca în timp ce Lucy se îndreptă spre el în fugă. El îşi puse paraşuta alături de a ei în scorbura unui copac, apoi începu să se dezbrace de toate straturile de îmbrăcăminte care îl feriseră de degerături la coborâre.

Lucy îi dădu un pachet care conţinea un pistol-mitralieră MP7 Heckler &

Koch, muniţie suplimentară şi un supresor butucănos. Marc primi şi un pistol Glock într-un toc de coapsă, dar adevăratele arme din arsenalul său personal erau o tabletă militară Amrel şi câteva gadgeturi pe care le furase dintr-un dulap cu echipamente de la bordul „Themis”.

— Ai văzut corturile?, întrebă Lucy, verificându-şi arma, fără să îl privească. Se pare că Ramaas a decis să se mute aici şi să redecoreze.

— Nu e aici, spuse Marc. E prea inteligent.

— Adevărat, răspunse ea, dar pun pariu că cineva de aici ştie unde e. O să îl găsim, zise Lucy, armând pistolul MP7, ca să îşi susţină punctul de vedere. Şi o să îl întreb chiar frumos.

Marc îşi puse pistolul-mitralieră pe o curea şi arătă înainte.

— Doamnele primele.

— Atât de galant, spuse ea, întinzând cureaua şi arma şi ducând-o la umăr, îndreptându-se rapid şi aproape de pământ spre zidul complexului.

Pe măsură ce se apropiau, Marc simţi miros de carne gătită venind dinspre un grătar improvizat amenajat în rămăşiţele grădinii decorative. Se opriră la umbra zidului şi Marc scoase un monocular de buzunar pentru a vedea intrarea din faţă, lângă drum.

— Au scos porţile din balamale şi le-au lăsat unde au căzut, spuse el. Văd un camion militar parcat pe alee şi câţiva băieţi cu AK-uri.

Vehiculul era o camionetă Toyota uzată cu o mitralieră mare, calibrul 50 deasupra, cu ţeava tocită îndreptată spre cer. Marc simţi că i se strânge stomacul la gândul la ce s-ar fi putut întâmpla dacă arma ar fi fost în mâna cuiva atent, în timpul coborârii lor.

— Atunci, nu uşa de la intrare, spuse Lucy.

Se îndepărtară până găsiră o porţiune de zid nesupravegheată.

Marc scoase din rucsac un cablu care avea o cameră la capăt şi o conectă la tabletă, apoi o îndreptă în sus şi peste zid. Ecranul tabletei le oferi o vedere circulară a unui gazon ars şi pâlcuri de tufişuri.

în timp ce Marc trase camera înapoi, Lucy se urcă repede pe gard şi ajunse pe partea cealaltă, apoi el făcu acelaşi lucru.

Abia ajunseseră la adăpost, când doi bărbaţi trecură pe lângă ei, mergând pe potecă spre vilă. Ceva era clar amuzant, pentru că amândoi râdeau zgomotos când trecură pe lângă cei doi intruşi. Bărbaţii purtau haine verzi murdare şi ţineau puşti AKM de asalt de ţevi, legănându-le nepăsători în timp ce glumeau.

Marc se apropie de Lucy.

— Băieţii ăia nu arată ca nişte bandiţi.

— Arată mai mult ca nişte poliţişti, fu de acord ea. Trebuie să ne uităm mai bine.

Se târâră prin câteva răsaduri de flori lăsate neîngrijite şi în jurul fântânilor care secaseră. Auziră frânturi de conversaţie, iar pe măsură ce se apropiau de conac, Marc auzi muzică tare din interior.

Lucy luă o poziţie de gardian lângă o fereastră spartă şi Marc căută din nou în „sacul cu trucuri", de data luând un dispozitiv care părea de jucărie şi semăna cu o bobină mare de bumbac din plastic negru. Un tub de titan, care avea două capete de uretan, striate ca roţile unei camionete. Pe o parte avea antene mici, iar un mic stabilizator atârna în spate. Marc activă un program de control de la distanţă pe tabletă şi roţile se învârtiră o dată în timp ce dispozitivul prinse viaţă.

O ridică să o vadă şi Lucy, iar chipul ei apăru pe tabletă, printr-o cameră wireless din cadrul dispozitivului.

— Tu ştii de ce îi zice *throwbotl*

— De ce?, întrebă ea, făcându-i pe plac.

El zâmbi şi aruncă dispozitivul peste umăr prin fereastra spartă. Drona cu roţi ateriză pe podeaua cu mochetă din interior şi se aşeză automat în poziţia corectă.

Marc vedea prin ochii dronei şi cu mişcări fine pe tabletă, o îndrumă în tăcere din cameră în cameră, mai adânc în interiorul conacului.

— Ce vezi?, şopti Lucy.

— în mod clar *nu* avem nicio invitaţie la această petrecere, răspunse el.

Drona cu roţi rămase în umbră, dar imaginile de pe ecranul lui Marc erau

suficient de clare pentru a se distinge zeci de bărbaţi care roiau în holul principal al casei lui Amadayo. Stăteau jos, unii ghemuiţi, adunaţi în faţa unui cearşaf atârnat de un perete care era folosit pe post de ecran improvizat. Un videoproiector şi un DVD player portabil erau montate în apropiere, iar muzica tare pe care Marc o auzise înainte era coloana sonoră a unor videoclipuri de propagandă sacadate, cu schimburi de focuri şi detonări de bombe. Bărbaţii care priveau ecranul erau îmbrăcaţi ca gărzile de afară – acelaşi stil de uniforme, negre sau roşu cu alb. Chemă drona înapoi, retrăgându-se din cameră şi pe coridor, dar nu înainte ca dispozitivul să surprindă un steag familiar negru cu litere albe în arabă, arborat deasupra

atriumului de la intrare. Era *al-răya,* stindardul jihadist.

— Confirmat, spuse el încet. Nu sunt piraţii lui Ramaas. Sunt Al Shabaab.

— Ce naiba caută *ei* aici?, întrebă Lucy, printre dinţi. Nu este teritoriul lor... zise ea, îndepărtându-se şi aruncând o privire spre cerul nopţii.

— Este acum, o corectă Marc. Ramaas a mai avut de-a face cu ei şi înainte. Poate le-a dat vila ca să îi atragă de partea lui? Alături de clanurile de bandiţi, sunt cea mai mare forţă în ţară după armată, spuse el, dându-şi seama că Lucy nu îl mai asculta. Hei!

— Auzi?, întrebă ea.

— Ce?, întrebă el, dar tocmai când rosti cuvântul, auzi un zgomot în aer, care acoperea zgomotul constant al muzicii din interiorul casei.

Era un zgomot profund, intens, care se auzea din ce în ce mai tare cu fiecare secundă.

Se întoarse în direcţia de unde se auzea sunetul la timp pentru a vedea o formă unghiulară ieşind din întuneric şi zburând jos, peste zidul vilei, huruitul zgomotos al motorului schimbându-şi

frecvenţa în timp ce se ridică şi încetini brusc. Marc văzu două palete negre mari ale rotorului tăind aerul, la capetele aripilor care susţineau fuzelajul masiv.

Era, fără îndoială, un Osprey V-22, noua generaţie de elicopter de transport de trupe, care era un hibrid între un elicopter şi un avion cu turbopropulsoare; dar numai armata Statelor Unite folosea V-22-ul, iar culoarea aeronavei era mai degrabă neagră uniform decât griul obişnuit al navelor de război americane. „Nu este în regulă”, îşi spuse Marc, ridicându- se în picioare din instinct.

Nacelele din vârful aripilor Osprey-ului se înclinară în timp ce aeronava trecu deasupra capetelor lor şi un curent puternic îi lipi pe Marc şi Lucy de pereţii stucaţi ai conacului. Scântei de lumină de la paznicii de la poartă se îndreptară spre Osprey, în timp ce aceştia deschiseră focul cu puştile lor de asalt, dar avionul deja vira, o rampă deschizându-se în spate pentru a trimite trupe pe acoperişul clădirii.

Lucy se uită spre Marc şi buzele i se mişcară, dar cuvintele ei fură înghiţite de zgomotul rotoarelor. Mişcări bruşte de pe ecranul tabletei îi atraseră atenţia lui Marc înapoi spre dispozitiv şi văzu chipul unuia dintre luptătorii Al Shabaab umplând camera dronei. Bărbatul era agitat, strigând şi dând din mâini.

— La naiba! spuse Marc, tastând un cod din trei caractere şi activând o mică încărcătură explozivă din interiorul dronei, suficientă pentru a distruge dispozitivul şi probabil şi degetele luptătorului care o avea în mână.

Pe ecranul tabletei apărură cuvintele SEMNAL PIERDUT şi Marc băgă dispozitivul înapoi în rucsac. Lucy întinse mâna şi îl apucă de umăr, aplecându-se spre el.

— Trebuie să... strigă Lucy pentru a fi auzită peste zgomotul motoarelor Osprey-ului, dar nu apucă să termine.

Focuri de arme se văzură în spatele ei şi fu aruncată brusc spre Marc, prăbuşindu-se peste el.

Peste umărul ei, el văzu bărbaţi în uniforme verzi alergând de-a lungul aleii, spre ei, trăgând.

Al şaselea simţ al lui Saito, genul de instinct care se formează doar în ani de pregătire ca soldat, îl avertiză din momentul în care cizmele lui atinseră terasa de la ultimul etaj al conacului. Firele de păr de pe ceafa i se ridicară şi o tensiune nedefinită îşi făcu prezenţa în pieptul lui. Simţea că ceva *nu era bine.*

Ieşirea din V-22 fusese exactă şi rapidă, aşa cum se aşteptase de la echipă, iar imediat ce spărseseră uşile şi intraseră, aruncă o privire rapidă asupra aeronavei VTOL în timp ce aceasta se întoarse şi părăsi clădirea. Forţa aerului de la rotoare lovea pământul şi iarba de pe peluzele ruinate, ridicând un zid de praf ca un val în mişcare. Corturile improvizate din spatele casei fură doborâte în timp ce Osprey-ul ateriză pe terenul de tenis al lui Welldone Amadayo, la câteva sute de metri mai departe.

Mulţumit că drumul lor de scăpare era sigur, Saito scoase carabina Vector CRB pe care o avea la piept şi mută cu degetul pârghia la modul rafală. Ceilalţi trei agenţi care îl însoţeau se deplasau deja pe terasă şi pe holul de sus în zigzag, cu mişcări rapide. îndoielile lui se diminuară, dar nu dispărură complet.

Când ajunseră la partea exterioară a scărilor care ducea în clădirea propriu-zisă, doi bărbaţi se îndreptară repede spre ei, cu puşti AKM în mâinile transpirate.

Primul om al lui Saito şi al doilea agent din linie îi doborâră, împuşcându-i în faţă şi în gât. Fură nevoiţi să împingă cadavrele peste balustradă ca să treacă.

Al treilea agent era un bărbat pe nume Byrd, care purta un lansator cu design de pistol cu ţeavă largă, capabil să tragă grenade de 40 mm. Saito îi făcut semn să urce spre scări, iar Byrd urcă primul. Coborî trei şiruri de scări, de fiecare dată trăgând mai înainte un foc. Un vuiet profund răsună în clădire, dar pe măsură ce ajungeau la etajul doi, rafalele de gloanţe trase spre echipă erau încă puternice.

Byrd se aplecă înainte să dezlănţuie o altă salvă de grenade, dar scândurile de sub picioarele lui se frânseră, în timp ce cineva de dedesubt trase prin tavan. Căzu într-o baltă de sânge, iar Saito se îndepărtă, revenindu-i brusc în minte o conversaţie purtată cu câteva ore mai devreme.

în timp ce echipa Asociaţiei organizase atacul de la graniţa cu Kenya, Saito îşi exprimase temerile cu privire la o infiltrare în Mogadishu fără informaţii actualizate şi nu fusese luat în seamă. Orele de zbor jos, de-a lungul coastei, aproape de crestele valurilor în întuneric, îi oferiseră timp mai mult decât suficient să îşi dea seama că avea dreptate şi că angajatorii lui se înşelaseră.

Dar Saito era un slujitor. Ajunseseră şi misiunea lor rămăsese aceeaşi. „Localizează-l şi omoară-l pe piratul războinic, găseşte arma pe care i-au dat-o sârbii". Orice altceva era irelevant.

îşi înlătură îndoielile şi scoase acele de la grenadele de fragmentare încă prinse de corpul lui Byrd, apoi îl aruncă pe bărbatul mai scund peste margine. Saito căzu pe spate în timp ce mai multe explozii se auziră în casă.

— Este un cuib de viespi, spuse primul om, un spaniol pe nume Ruiz. Ni s-a spus să ne aşteptăm la o rezistenţă minimă! zise el, aruncând o privire spre Mayer, celălalt membru al echipei. Nu sunt plătit suficient ca să mor aici!

Saito îi ignoră pe amândoi, ascultând strigătele care se auzeau de jos. Trăgătorii de la parter se regrupau, iar el îi putea auzi strigându-se unul pe altul şi în numele războiului lor sfânt. Deci aceştia nu erau tâlharii lui Ramaas. Făcu un semn cu capul. „Inteligentă mişcare". Piratul le permisese aliaţilor săi, militanţilor jihadişti, să ocupe această proprietate şi să devină, fără să ştie, o capcană pentru oricine ar veni după el în acest loc.

— Urcă, se răsti Mayer. îi aud, trebuie să fie alte scări.

— O să ne croim drum, ordonă Saito, în timp ce o uşă de pe coridor se deschise brusc şi mai mulţi bărbaţi înarmaţi se năpustiră spre terasă, înaintaţi şi trageţi! ordonă el.

Lucy urlă de durere şi Marc reacţionă fără să se gândească. O trase deoparte cu o mână, cu cealaltă strângând MP7-ul în timp ce îl ridică spre trăgătorii care înaintau. Nu avu timp să ţintească sau să fie precaut; Marc apăsă trăgaciul pistolului mitralieră şi trase o rafală automată zgomotoasă, doborând primul trăgător. Al doilea trăgător se ascunse după o jardinieră de piatră, împroşcând pereţii cu gloanţe din AKM-ul său.

Lucy scoase un geamăt şi îşi îndoi genunchii. Marc îi preluă greutatea şi căzură amândoi. O atinse cu mâna liberă pe spate şi se temu să nu simtă sângele curgându-i prin vesta tactică – dar în schimb degetele lui atinseră fibrele fierbinţi şi arse din jurul punctelor de impact zdrenţuite.

Ea înjură violent şi îl împinse.

— Sunt bine, spuse Lucy printre dinţii scrâşniţi. Vesta anti-glonţ a oprit gloanţele. La naiba, arde...

— Se apropie! spuse Marc, văzând mişcare în timp ce mai mulţi jihadişti ieşeau în faţa conacului lui Amadayo.

Lucy îşi scoase pistolul-mitralieră, iar Marc făcu acelaşi lucru şi amândoi lansară rafale de gloanţe către noul val de atacatori.

— Nu putem rămâne aici. Nu avem acoperire bună!

— Da, fu Lucy de acord. La naiba, în ce ne-am băgat? Misiunea tocmai a fost deconspirată, trebuie să plecăm! spuse ea, trăgând încă trei gloanţe. Sunt deschisă la sugestii.

— Ce zici de VTOL-ul ăla?, întrebă el, îndreptând degetul mare spre acoperiş. îţi place sau nu, altcineva tocmai a venit neinvitat.

— Şi le urez noroc, răspunse Lucy. Dar dacă vrei să rămâi şi să afli cine ucide pe cine, trebuie să plecăm şi să ne reorganizăm!

Planul iniţial fusese să afle unde e Ramaas de la cineva din vila lui Amadayo. în acele momente, acesta devenise „să plece sau să moară”.

— Garajul! spuse Marc, arătând cu degetul în direcţia unei anexe de vizavi de clădirea principală. Avem nevoie de o maşină, dacă mă laşi să conduc din nou.

— Din partea mea, poţi să mă duci şi cu placa, se răsti ea. Mergi, mergi! zise Lucy, trăgând o rafală să îl acopere şi Marc se îndreptă alergând spre spaţiul dintre peretele casei şi un strat de flori.

El fugi la adăpost şi apoi îi întoarse favoarea, trăgând spre un grup de puşcaşi din spatele coloanelor false de marmură. Auzi un ţipăt şi văzu pe cineva căzând.

Marc nu îşi lăsă mintea nici măcar să înceapă să proceseze ceea ce făcea.

Se bază pe pregătirea pe care o avea, concentrându-se să treacă peste haosul confruntării, care se făcea simţit în fiecare clipă.

„Inamici. Ţinte. Obiective. Supravieţuire”. îşi reduse acţiunile la aceşti termeni şi excluse orice altceva.

Gloanţele din MP7 i se terminară şi se retrase să reîncarce, schimbând magazia goală cu una plină. Lucy îl atinse pe umăr în timp ce se strecură în spatele lui şi făcu semn spre clădire. Nu fu nevoie să-i reamintească lui Marc că între stratul de flori şi garaj erau cel puţin cincizeci de metri de spaţiu deschis.

— O să aprind o fumigenă, spuse ea. Pornim amândoi la semnul meu.

— Am înţeles.

Adrenalina îi curgea prin vene şi se legăna pe vârfurile picioarelor, nerăbdător să pornească din nou.

Lucy scoase acul unei fumigene şi o aruncă spre casă, cauzând o nouă rafală de gloanţe de la trăgători. în timp ce vapori albi începură să iasă din cilindrul de metal, se auziră explozii din interiorul vilei şi zgomot de sticlă spartă.

— Se pare că idioţii ăia din Osprey îşi fac treaba, spuse ea.

— De ce ar risca americanii să trimită o echipă aici, după acea filmare din New York?, întrebă Marc, inspirând adânc.

Fumul se îngroşa, formând un banc de ceaţă albă.

— Nu cred că au făcut-o, răspunse Lucy, apoi îl plesni pe mână. Acum!

Cei doi ieşiră în fugă din spatele stratului de flori şi Marc se luă după

Lucy, trăgând spre partea din faţă a clădirii. Gloanţe masive de 7,62 mm bâzâră prin aer în jurul lor. Drumul până la garaj părea să dureze o eternitate, în timp ce fumul învăluia totul în alb – şi apoi, dintr-odată, uşile grele de lemn se ridicară prin ceaţă. Marc o deschise cu umărul pe una dintre ele, împingând-o pe Lucy înăuntru, înainte de a o închide.

înăuntru, în garaj, era beznă. Aerul dinăuntru era fierbinte şi stătut, mirosind a ulei de motor. Lucy aprinse lanterna tactică şi un fascicul mare lumină interiorul anexei, fiind vizibile fragmente din podeaua şi rafturile cu unelte de pe pereţi.

— Oh, la naiba, nu, mormăi ea.

Garajul era gol.

Jihadiştii continuau să vină, făcându-i pe cei din echipa lui Saito să tragă focuri de armă pe coridor şi casa scărilor, distrăgându-le atenţia în timp ce alţi luptători acopereau trupurile fraţilor lor morţi şi încercau să îi încolţească pe mercenarii de la Asociaţie.

„Dacă rămânem aici, murim”. Saito făcu calculul şi îşi dădu seama că nu era altă variantă. Byrd deja murise şi Mayer primise o lovitură în picior şi sângera tare.

Numărul luptătorilor Al Shabaab era cu mult în favoarea inamicului, chiar şi ţinând cont de priceperea şi experienţa echipei Asociaţiei care era de partea lui. „Ne retragem”, decise el şi dădu ordinul. Punând jos ultimele grenade, Mayer şi Ruiz se întoarseră la etajul de sus, iar Saito servi pe post de ariergardă, împuşcându-i pe oamenii care încercau să vină după ei.

Ajungând pe terasă, se dădu deoparte în timp ce oamenii lui săreau peste şezlonguri şi un frigider masiv cu partea din faţă de sticlă, puse acolo pentru a bloca accesul. Saito apăsă microfonul de la gât.

— Aerian? Renunţăm la misiune. Repet, renunţăm la misiune, ia-ne de pe acoperiş.

Se uită spre Osprey şi inima îi stătu pe loc. O trupă de bărbaţi în uniforme încercau să se apropie de aeronavă. Se mişcau şi trăgeau prost, dar ca şi în cazul celor din interiorul vilei, erau mai mult decât suficienţi pentru a reprezenta o ameninţare serioasă. în partea din spate a fuzelajului văzu o siluetă căzută, îmbrăcată în negru, întinsă pe rampa de marfa, aparent moartă. Saito se uită spre carlingă şi văzu mişcare înăuntru.

— Recepţionat! spuse pilotul, cu o voce crispată şi grăbită. Se apropie, voi încerca să...

Ledurile galbene de sub aripă se stinseră şi Saito tresări în timp ce auzi un ţipăt din casca din ureche. Când se adresă din nou pilotului, acesta nu răspunse.

— Am pierdut echipajul de zbor, îi anunţă el sumbru. Trebuie să plecăm din clădire. Veniţi după mine! spuse Saito, punându-şi carabina peste umăr şi folosind un scaun pentru a ajunge la acoperişul înclinat al conacului.

Apucându-se de plăcile roşii, se ridică şi apoi se aplecă să îl ajute pe Mayer, care îndura durerea, gâfâind uşor. Ruiz ajunse ultimul, urcându-se pe acoperiş dintr-o singură mişcare.

Cizmele lor zăngăniră pe plăci în timp ce alergau de-a lungul conacului, având grijă să îşi distribuie greutatea în mod egal pe măsură ce se mişcau. Zgomotul constant al motoarelor se auzea ca un tunet neîncetat, dar, pe lângă zgomot, Saito putea auzea strigătele de fericire ale soldaţilor jihadişti şi mai multe împuşcături. Fum alb se ridica din curtea casei şi Saito se aplecă în faţă ca să nu fie văzut. Era întuneric acolo sus şi posibil că nu puteau fi văzuţi de jos imediat – dar nu era nevoie decât de un paznic cu o puşcă şi ar fi fost condamnaţi la moarte.

în faţă, aripa de est a conacului lui Amadayo se termină brusc, dar un zid înalt se întindea spre anexele clădirii şi spre marginea moşiei. Saito arătă cu un deget în direcţia zidului şi sări pe el, ca o pisică.

Văzu mişcare sub el în timp ce un bărbat înarmat veni în colţul conacului, dar apoi se auzi un zgomot de focuri înăbuşite dinspre Ruiz şi acesta căzu. Mayer şi spaniolul îl urmară.

Ajunseră aproape de acoperişul anexei inferioare când o nouă rafală de gloanţe izbucni în jurul lor. Mayer se sprijini din instinct pe piciorul rănit şi căzu.

Saito avea un picior pe acoperişul scund, când Mayer se prăbuşi pe ţiglele de teracotă şi trecu prin ele. Dispăru în întunericul de dedesubt. Ţiglele se dezmembrară repede, cu zgomot, iar acoperişul se dărâmă.

Saito se îndreptă în jos şi la fel şi Ruiz. Se lovi puternic de podeaua de beton şi se rostogoli, ignorând durerea şi luându-şi puşca.

Lasere roşii şi subţiri ieşiră din armele lor, ajungând pe două grinzi verzi. Un punct de lumină oscila pe sternul lui Saito şi, în cele din urmă, un bărbat alb cu părul de un blond nisipos şi o faţă murdară de fum ieşi din umbre. Avea un pistol MP7 îndreptat spre el şi gata să tragă, iar lângă el era o femeie de culoare cu acelaşi echipament tactic.

— Oare cine ai putea fi?, întrebă bărbatul înarmat, cu accentul britanic încărcat de tensiune.

Capitolul 19

— Bună, invadatorilor, spuse Lucy, cu tonul ameninţător şi batjocoritor în acelaşi timp.

Cu o clipă în urmă se auziseră împuşcături din exteriorul garajului, apoi tavanul cedase şi apăruseră aceşti bărbaţi cu arme, cu răni şi priviri aspre. Nu era nevoie să fii un geniu ca să îţi dai

seama că aceasta era echipa de pe Osprey, dar nu semănau cu nicio grupare militară americană pe care să o ştie Marc.

— Mercenari?, întrebă el. Arsenalul şi echipamentul lor erau mai avansate decât cele ale mercenarilor Aleph cu care Marc se confruntase în Polonia. Cine v-a trimis?

Bărbatul asiatic şi slab, cu o carabină Vector peste umăr, aruncă o privire spre cei doi şi Marc îşi dădu seama că el era liderul.

— V-aş putea întreba acelaşi lucru.

O rafală automată de gloanţe tăie aerul de deasupra capetelor lor, peste zgomotul avionului. Lucy reacţionă, îndreptându-şi pistolul-mitralieră spre gaura din acoperiş, căutând alte ameninţări.

— Chiar nu e momentul potrivit pentru discuţii, se răsti ea.

Unul dintre ceilalţi mercenari se îndreptă spre uşile duble şi aruncă o privire printr-o crăpătură din toc.

— Are dreptate. E mişcare acolo. Aduc echipament, probabil că vor folosi bile de calibrul 50 ca să ne arunce pe toţi în aer de aici. Trebuie să plecăm, spuse el uitându-se înjur şi găsind singura uşă din spate care ducea spre grădină. Pe aici.

— Chiar te rugăm, spuse Lucy. Nu pot fi mai mult de două duzini dintre nemernicii ăştia acolo afară.

Privirea bărbatului asiatic nu se dezlipi de cea a lui Marc.

— îmi imaginez că am ajuns aici căutând aceeaşi persoană. într-un moment prost am fost cu toţii prinşi în capcana pe care ne-au întins-o, spuse el, ridicându-şi mâinile. Dar am putea lucra împreună.

Mercenarul de lângă uşă se ghemui lângă tovarăşul său rănit şi îl ajută să se ridice, dând furios din cap.

— Cu excepţia cazului în care unul dintre aceştia doi are un rezervor în buzunar, cu ce ne va ajuta asta?, întrebă el, arătând cu bărbia lui spre uşă. Dacă mergem spre VTOL, vom fi ucişi, la fel ca echipajul.

Marc înţelese ce spunea bărbatul şi continuă cu acelaşi subiect.

— V-aţi pierdut echipajul?

Bărbatul asiatic dădu din cap iritat, iar Marc lăsă MP7-ul în jos.

— Pot să pilotez chestia aia.

— Poţi?, întrebă Lucy, ridicând o sprânceană.

— Am citit manualul, mormăi el.

— La naiba, Saito, se răsti celălalt mercenar. Acceptă şi ieşim cu toţii din încurcătura asta!

După o clipă, bărbatul asiatic dădu din cap.

— Dar există o mică problemă. Cum ajungem la avion.

Marc întinse mâna către Lucy.

— Câte grenade mai ai?

— Câteva grenade de fragmentare...

— Perfect, spuse el, uitându-se în jur. Am nevoie de sârmă, cablu sau ceva de genul ăsta.

Bărbatul rănit luă ceva de la centură.

— Asta e bună?, întrebă el, întinzându-i lui Marc un mănunchi de cabluri de plastic, cu degetele însângerate.

— Destul de bună, spuse Marc, lăsându-şi bagajul pe podeaua de beton şi luând o a doua dronă.

Luptătorii grupaţi în grădinile din spate se uitau în toate părţile, convinşi că sosirea avionului negru fusese prima mişcare în marele război pe care liderii lor îl promiseseră demult. Fiindu-le frică să iasă de sub acoperire, pe terenul liber dintre jardinierele ornamentale şi terenul de tenis, de teamă că mai multe trupe ar putea veni din aeronavă, unii dintre ei îşi ţineau cu prudenţă puştile îndreptate spre ea. Alţii îşi îndreptară armele spre cer, gata să tragă în următorul invadator. Osprey-ul nu se mişca, rotoarele încă învârtindu-se cu zgomot, întreaga aeronavă fiind ghemuită la pământ ca o insectă uriaşă şi furioasă.

Luptătorii îşi imaginau hoarde de elicoptere de luptă în noaptea neagră, puhoaie care se îngrămădeau spre ei dinspre ţărm, cu echipe de soldaţi occidentali cu arme îngrozitoare. Unii dintre ei trăgeau în întuneric,

convinşi că văzuseră duşmani în fiecare umbră care se mişca.

Uşa din spatele garajului se deschise scurt, apoi se închise. Toate armele se aţintiră asupra ei, în timp ce mişcarea atrase atenţia luptătorilor, iar pentru o clipă Osprey-ul fu uitat.

Ceva mic şi rapid se apropie sărind peste lespede, croindu-şi drum prin grădinile conacului lui Amadayo. Nu mai mare decât o cutie de bere, dispozitivul se rostogoli spre bărbaţii ascunşi şi trase după el un tren improvizat de benzi de plastic, şi sfere verzi, de mărimea unui pumn. Un ochi de sticlă din mijlocul micii maşinării zări un puşcaş cu glugă neagră care se uita în gol şi robotul acceleră spre el.

Puşcaşul strigă alarmat. îşi ridică AKM-ul şi deschise focul, încercând să împuşte drona înainte ca aceasta să se poată apropia, dar fu prea târziu. Trăgând nişte grenade de fragmentare M67 după el, drona se repezi în mijlocul grupului de luptători şi se autodistruse. Detonările în lanţ ale grenadelor transformară explozia într-un bubuit susţinut şi, chiar când zgomotul începu să se diminueze, cinci siluete ieşiră în fugă din interiorul garajului. Aruncând fumigene pentru a-i acoperi, alergară spre Osprey.

Marc se repezi spre VTOL-ul de la pământ şi, din nou, rotoarele masive ale aeronavei înghiţiră orice alt sunet din jur. Aruncă o privire peste umăr şi o văzu pe Lucy trăgând de la nivelul şoldului, în timp ce îl urma.

Dincolo de spaţiul dintre conac şi anexe, cineva încerca să manevreze camionul militar Toyota astfel încât mitraliera masivă aflată pe el să poată fi îndreptată în direcţia lor. Văzu ţeava mitralierei mari dând naştere unui crucifix strălucitor de foc.

O urmă pe Lucy şi pe bărbatul numit Saito în spatele Osprey-ului, ascunzându-se sub coada în formă de H ca să intre prin rampă şi să urce. Saito se întoarse să tragă corpul unui bărbat mort întins pe iarbă, iar în timp ce Lucy îi acoperea, ceilalţi doi mercenari din garaj intrară.

Interiorul Osprey-ului vibra din cauza huruitului nesfârşit al elicelor. Avea acelaşi interior golit până la metal ca avionul Hercules care îi adusese din Oman, fiecare suprafaţă acoperită cu ţevi şi conducte de cabluri. în timp ce înaintă spre carlingă, Marc simţi mai mult decât să audă, bufnituri joase ale gloanţelor rătăcite, de calibrul 50, care străpungeau fuzelajul de aluminiu.

O privelişte de groază îl aştepta acolo. Prăbuşit înainte, peste consola centrală, era un alt membru al echipei lui Saito. Faţa pilotului fusese distrusă de un proiectil de mare viteză care îl lovise în obraz. Se împotrivi unei senzaţii instinctive de a vomita şi târî corpul departe de butoane, aruncându-l pe podeaua din cabina echipajului.

Marc se aşează pe scaunul pilotului şi lăsă experienţa şi memoria să îl ghideze în momentele care urmară. îşi puse centura de siguranţă, picioarele pe pedale şi apoi îşi lăsă mâinile să ajungă în mod natural la manetă şi la acceleraţie. Ochii lui scanară ecranele digitale din faţa lui şi şterse instinctiv una dintre picăturile de sânge care se împrăştiaseră peste el.

— Hai! spuse Lucy, care apăru brusc lângă umărul lui, strigându-i în ureche. Hai, fa schemele alea de pilot!

Se gândi că era probabil un moment prost să-i spună că avea fix *zero ore* de zbor pe acest tip de aeronavă. Datorită antrenamentului său aviatic şi timpului petrecut cu echipele operaţionale SIS, Marc *avea* experienţă pe câteva modele de elicopter şi avea destule ore pe aeronave cu aripă fixă ca să decoleze cu cele mai multe tipuri de aeronave şi să aterizeze întreg. Osprey-ul era un avion pe jumătate elicopter, pe jumătate turbopropulsor; cât de greu putea fi?

Dar se aşteptase să găsească ceva care să semene cu un bord de elicopter, nu hibridul din faţa lui. Marc apucă maneta şi simţi vibraţia de la rotoare printre degete. Timpul încetini. Totul depindea de el în acel moment, încă zece secunde şi luptătorii Al Shabaab i-ar fi invadat.

îşi alungă frica. Nacelele de la motorul Osprey-ului şi rotoarele erau îndreptate spre cer, ceea ce însemna că în acel moment funcţiona ca un elicopter. „Asta pot să pilotez”.

— Ţineţi-vă de ceva, spuse Marc, împingând maneta pentru decolare înainte, accelerând rotoarele, iar Osprey-ul decolă mult mai repede decât se aştepta. Coada avionului se întoarse, sfărâmând coroanele unor salcâmi, în timp ce VTOL-ul îşi croia drum prin aer, ameninţând să se destabilizeze şi să se prăbuşească la pământ.

Cu privirea fixată asupra butoanelor, Marc văzu cu coada ochiului scânteile împuşcăturilor, în timp ce botul Osprey-ului trecea pe lângă luptători. Degetul mare al lui Marc găsi comutatorul roţii care controla eleroanele de pe marginile aripilor aeronavei şi le poziţionă spre înainte. Nacelele se înclinară cu mai mult de şaizeci de grade şi deodată Osprey-ul începu să se comporte ca un avion cu aripi fixe. Momentul de tranziţie se simţi ca un şoc. Cu acceleraţia apăsată, aeronava trecu huruind pe deasupra capetelor bărbaţilor înarmaţi, gonind peste acoperişul conacului şi peste teren, spre zidurile înalte ale moşiei.

Marc îşi muşcă buza în timp ce se străduia să găsească ritmul de zbor al VTOL-ului, supracompensând din nou în timp ce centrul de greutate al aparatului se schimbă. îndepărtă aeronava de împrejurimile cartierului rezidenţial de case cu două etaje şi zbură de-a lungul drumului. Primul său instinct fu să schimbe comenzile digitale, dar îşi înăbuşi dorinţa, lăsând aeronava să îşi găsească propriul ritm. „Dacă îmi dau seama de ritmul acestei păsări, pot să fac asta...”

Marc înclină aeronava şi aruncă o privire de deasupra copacilor către autostrada prăfuită de dedesubt. O echipă de trei agenţi, cel mai probabil întăriri chemate de extremişti, alergau de-a lungul drumului în urma VTOL- ului. Fiecare avea câte o armă masivă în spate, îndreptată direct spre Osprey, încadrându-l cu dungi de foc în timp ce îl urmăreau.

încă o dată, Marc simţi loviturile în timp ce aeronava era lovită în partea de jos. Pe ecranul din faţa lui se aprinseră lumini roşii de avertizare, semnalând deteriorarea sistemului hidraulic. Umblă la butoanele care controlau nacelele, încercând să poziţioneze rotoarele pentru zbor la orizontal, dar Osprey-ul se împotrivi. încercă să acţioneze asupra flapsurilor, dar nu reuşi nici acolo. VTOL-ul tăia aerul, refuzând să răspundă la comenzi.

— Avem o problemă, strigă el peste umăr. Nu pot câştiga altitudine!

Lucy ieşi din carlingă şi se grăbi spre partea din spate a

compartimentului de marfa.

Omul rănit al lui Saito era deja jos pe punte, rezemându-se de fuzelaj. Era palid şi transpirat, în pragul leşinului. Ea nu îl băgă în seamă şi păşi peste cadavrul mercenarului care fusese tras înăuntru înainte de decolare. Cei doi supravieţuitori erau ghemuiţi la rampa deschisă de marfa din spate, încercând să împuşte şoferii camionetelor cu carabinele lor. Nu aveau noroc; Lucy era o trăgătoare exemplară şi chiar şi ea ar fi recunoscut că să tragi dintr-o aeronavă în mişcare, spre o ţintă de la sol în mişcare la acea viteză nu era nimic altceva decât o risipă de muniţie. Pentru o clipă, ea îşi dori să aibă cu ea echipamentul de lunetist.

— Ce face acolo?

Coechipierul lui Saito era hispanic.

— A spus că poate să piloteze!

— Avarii, strigă ea înapoi, ferindu-se în timp ce un glonţ fierbinte zgârie rampa coborâtă. Ce mai aveţi cu voi?

Saito aruncă o privire la sacii de echipament fixaţi de pereţii compartimentului.

— Nu cred că...

Lucy nu aşteptă să termine. Se îndreptă spre prima geantă şi o sfâşie, înăuntru era echipament de supravieţuire pentru aterizări pe apă sau în deşert. O împinse cu piciorul şi trecu la următoarea. Avea o încuietoare cu fermoar pe care îl tăie cu cuţitul. Saito se întinse să o oprească, dar ea deja o deschisese.

Cuţitul pătrunse prin pânză şi plastic şi ajunse la nişte foiţe de hârtie. Geanta era plină cu bancnote folosite de 100 de dolari ambalate în pachete separate.

— Bună, Benjamin, spuse ea cu voce tare, văzând faţa preşedintelui Franklin uitându-se la ea. Mită?, întrebă Lucy, întorcându-se spre Saito.

— Fonduri de urgenţă, răspunse el.

Lucy dădu din cap.

— Aş numi asta o urgenţă, spuse ea, smulgând geanta cu bani din curelele care o ţineau de perete şi târând-o spre rampa de marfa.

înainte ca Saito sau celălalt mercenar să o poată opri, Lucy tăie partea de jos a genţii şi vărsă conţinutul acesteia în urma Osprey-ului.

Un vârtej de bani ţâşni în aer şi începu să cadă în calea soldaţilor, sute de mii de dolari căzând pe drumul de mai jos. Fu suficient să oprească gloanţele, dar pentru un moment Lucy nu fu sigură că planul ei avea să funcţioneze. Luptătorii erau oportunişti, asta aşa era, dar erau suficient de evlavioşi să ignore bani căzuţi din cer propriu-zis în favoarea mâniei lor îndreptăţite?

„Nu prea", reflectă ea, în timp ce cele trei camionete se opriră derapând şi oamenii din ele ieşiră pe drum.

Lăsând fum în urmă, Osprey-ul se îndepărtă, făcând o curbă care avea să ducă avionul spre marginea de nord a oraşului Mogadishu.

Saito scoase un mormăit sumbru şi se îndepărtă de rampă, oftând.

— A fost o extragere foarte scumpă. Din mai multe puncte de vedere, spuse el, privirea lui îndreptându-se spre bărbatul rănit şi spre cei doi morţi. Ruiz, leagă-i.

Celălalt mercenar îndeplini ordinul, făcând un semn din cap şi plecând.

în acel moment, cum avea timp, Lucy îl măsură pe Saito, căutând semne care să-i dea un indiciu despre cine era el şi cine îl trimisese în Somalia.

— Cred că lucrezi pentru cineva care nu-şi face prea multe griji în privinţa banilor, spuse ea, arătând către cabină. Echipamentul acesta nu e ieftin.

— Pentru americani şi britanici, răspunse Saito, strigând peste sunetul motoarelor în timp ce o studia şi el. Dar nu pentru armată. Cel puţin, nu de ceva timp.

— Ne recunoaştem între noi, nu? Practic, asta ne face veri.

Saito zâmbi slab.

— Nu sunt plătit să te împuşc.

— Deocamdată, adăugă Lucy, în timp ce puntea Osprey-ului se înclină alarmant.

Se apucară de mânerele de pe pereţii cabinei şi Lucy se duse la o fereastră, temându-se că va vedea mai multe gloanţe venind spre ei. Aeronava se rotea, trecând peste ceea ce părea a fi un set de clădiri municipale abandonate, un spital sau o şcoală.

— Pierdem altitudine, se răsti Saito. Ce face?

Lucy văzu nacela de la capătul aripii îndreptându-se din nou în sus. -

— Aterizează.

Osprey-ul trecu peste un gard înclinat şi un şir de tribune pe jumătate prăbuşite, ridicând o tornadă galbenă de praf. Dane ateriză în mijlocul a ceea ce părea un teren de fotbal abandonat. Loviră pământul cu un zgomot puternic care zgudui fuzelajul.

Lucy îşi croi drum înainte, în timp ce rotoarele se opreau şi putu simţi mirosul acru al izolaţiei arse şi al uleiului de motor fierbinte.

Marc ridică mâinile de pe bord când Lucy ajunse în carlingă.

— N-am avut de ales, începu el, intuind întrebarea. Avem o scurgere în sistemul hidraulic. Nu puteam câştiga înălţime şi în cazul în care continuam să zbor, ceva avea să cedeze. Şi atunci am fi coborât chiar dacă am fi vrut sau nu.

Saito era în spatele ei.

— Suntem încă în oraş. Nu putem rămâne aici.

Lucy aruncă o privire printre copaci, apoi trase capacul strălucitor al ceasului tactic MTM de la încheietura mâinii şi se uită la el.

— Mai avem în jur de cinci ore până la răsărit, apoi toată lumea va şti unde suntem. Localnicii poate au auzit motoarele, dar avem o camuflare decentă aici, spuse ea, gândindu-se. Ce opţiuni avem?

— Dacă nu reparăm Osprey-ul, plecăm, spuse Marc răspicat. Dacă daunele nu sunt prea grave, s-ar putea să putem să îl reparăm.

— Ruiz are experienţă cu sistemele mecanice, spuse Saito, făcându-i semn celuilalt bărbat să vină. Cât va dura?

Marc se dădu jos de pe scaunul pilotului.

— Habar n-am, spuse el, oftând. Poate ar trebui să avem un plan de rezervă, pentru orice eventualitate, spuse el, aruncându-i lui Lucy o privire plină de sens şi îşi frecă lobul urechii; ea înţelese. Comunicarea de la distanţă cu Rubicon trebuia să fie iniţiată doar în circumstanţe extreme, aşa că, în esenţă, Marc şi Lucy fuseseră pe cont propriu din momentul în care săriseră din C-130.

Dar toate planurile în legătură cu misiunea ascunsă fuseseră spulberate odată cu focurile de la conacul lui Amadayo şi cu haosul evadării lor. „îl facem pe parcurs”, se gândi Lucy, sumbră. „Din nou”.

Ea ştia că Rubicon asculta telefoanele. Tot ce ar trebui să facă pentru a-i contacta era un şir de cuvinte folosite pe post de cod, rostite clar la orice telefon mobil din Mogadishu. Programele de analiză a semnalului pe care Kara Wei le infiltrase în reţeaua celulară a regiunii le-ar fi detectat ca pe o şoaptă prin vuietul mulţimii. Dar să facă acest lucru ar fi însemnat să renunţe. Ramaas şi arma operaţiunii Exil ar fi fost în continuare acolo şi ei nu ar fi mai aproape de el. Pe Lucy o rodea faptul că încă nu aveau nicio idee despre ce plănuia piratul războinic.

— Bine, spuse ea, încrucişându-şi braţele pe piept, lăsând problema deoparte pentru moment.

O conştientizare neplăcută îşi făcea loc în mintea lui Lucy, în timp ce privirea ei părăsi faţa lui Marc şi se întoarse către Saito şi Ruiz.

— Dacă vom lucra împreună, atunci trebuie să punem toate cărţile pe masă. Sunteţi de acord?

Saito dădu din cap precaut.

— De acord.

Britanicii avuseseră bani când îi angajaseră pe aceşti tipi pe post de contractanţi, dar aerul lor o făcu pe Lucy să tragă o concluzie neplăcută despre originile lor. Ea decise să arunce zarurile şi să vadă ce avea să

urmeze.

— De ce nu începi prin a ne spune ce i-a făcut pe şefii voştri din Asociaţie să vă trimită aici?

Faţa inexpresivă a lui Saito nu putu să ascundă adevărul.

— Eşti o femeie perspicace, răspunse el, după o lungă pauză.

Reacţia lui Marc, care se afla lângă ea, fu exact cea la care se aşteptase.

— Stai, ce?, întrebă el, smulgând pistolul Glock din tocul de la coapsă. Nenorociţii din Asociaţie? Lucy, când ţi-ai dat seama?

— Acum o secundă, îi spuse ea. Este singura explicaţie care are vreun sens.

— Se pare că aveţi o problemă nerezolvată cu angajatorii mei?, întrebă Saito încet. Sunt dezamăgit.

Ruiz pufni.

— Nu înţelegi, omule? Ei? Ei lucrează pentru african. Ekko Solomon.

— Ah, spuse Saito, dând din cap cu înţelepciune. Desigur. Aflăm un adevăr. Da, asta explică multe, zise el, scoţând un mormăit amuzat. Soarta este ironică.

Marc înaintă cu pistolul în mână, dar Lucy puse o mână pe braţul lui.

— Uşor, cowboy. Să nu facem ceva ce am putea regreta.

— Cum ar fi să ne asociem cu nenorociţii ăştia?, spuse Marc, scuipând. Prietenii mei sunt morţi din cauza lor şi a jocurilor lor!

Furia lui Marc îl supără pe Saito.

— Nu ştiu nimic despre asta. Nu ne-am întâlnit niciodată, spuse el, oprindu-se şi privindu-l pe britanic ca şi cum ar fi fost prima dată. Dar îmi eşti cunoscut. Da. Te-am mai văzut înainte, spuse el lăsându-se pe spate şi dând din cap. Ai fost în Split. La cazinoul Queen's High. Nu ai reuşit să-l împiedici pe Ramaas să plece cu dispozitivul.

— De unde ştii asta?, întrebă Marc.

— Am văzut imagini din sistemul de securitate al cazinoului.

— Hard disk-urile care deţin acel videoclip au fost furate, spuse Marc. De Franko Horvat, zise el, făcând o pauză, de parcă ar fi rezolvat puzzle-ul. Ai fost acolo. în bancă. Din cauza ta a murit, pun pariu.

Saito îşi înclină capul.

— Şi acum sunt aici.

Marc se uită la Lucy.

— Aşa a urmărit Asociaţia arma nucleară. De la fraţii Kurjak la Horvat, de la Horvat la Ramaas, de la Ramaas la Amadayo.

— Numai că ni s-a întins o capcană, nu?, interveni Ruiz. A fost o capcană.

— Mi se sfâşie inima, mârâi Marc.

Saito privi pistolul din mâna lui Marc.

— Dacă vrei să transformi asta în altă luptă, este alegerea ta. Am nişte cunoştinţe rudimentare cum să pilotez acest avion, dar aş prefera să îl pilotezi tu mai degrabă decât să trebuiască să te ucid.

Lucy duse mâna la armă şi îl văzu pe Ruiz făcând acelaşi lucru.

— Vrei să îl ajuţi pe Ramaas?, întrebă Saito încet. Poate ţi se pare greu de crezut, dar Asociaţia vrea acelaşi lucru ca şi tine. Suntem aici pentru a-l neutraliza pe Abur Ramaas şi dispozitivul nuclear Exil pe care a pus mâna.

— De ce? Ca să îl poţi da şefilor tăi?

Lucy îl privi.

— Crezi ce vrei, răspunse Saito. Tot ce vrea Asociaţia este menţinerea stabilităţii globale. Unui pirat războinic cu o armă de distrugere în masă nu i se poate permite să o ameninţe.

— Pe ultimii oameni pe care i-am cunoscut şi care au ameninţat stabilitatea Asociaţiei a trebuit să îi privesc cum mor într-un incendiu, începu Marc, cu vocea joasă şi rece. Prefer să risc şi să te împuşc în cap.

Privirea lui Saito se îndreptă înapoi spre Lucy, netulburată de ameninţare.

— Tu aşa gândeşti? Simt că nu. Eşti mai mult pragmatică decât prietenul tău englez. înţelegi că trebuie luată o decizie tactică aici, nu?

Ea dădu din cap.

— Duşmanul duşmanului meu şi toate astea, da, ştiu. Dar împărţirea aceluiaşi ascunziş nu ne face aliaţi.

Saito îi aruncă o privire lui Ruiz şi îi făcu semn să coboare arma.

— Poate că o demonstraţie de bună-credinţă va ajuta.

El le explică faptul că Amadayo fusese principala achiziţie a Asociaţiei în Somalia, dar nu şi singurul. Un bărbat pe nume Kaahi, un ofiţer al Guvernului Federal cu influenţă asupra postului naţional de televiziune, fusese şi el un angajat al grupului.

— Informaţiile de la Kaahi ne-au îndreptat către vilă, spuse Saito. E clar că ne trimitea într-o capcană.

— Este omul lui Ramaas, spuse Ruiz. Joacă în ambele echipe. în mod evident, a decis că era timpul să-şi strice relaţiile cu Asociaţia.

— Deci este posibil ca tipul ăsta, Kaahi, să ştie unde este ţinta.

Marc puse arma în toc, fără tragere de inimă.

— Ramaas trebuie să aibă pe cineva în Guvernul Federal pe undeva. Altfel, l-ar fi predat către ONU în momentul în care a difuzat videoclipül cu ameninţarea cu bombă.

— îl găsim pe Kaahi şi îl interogăm, îi spuse Saito lui Lucy şi apoi se uită la Marc. între timp, îl vei ajuta pe Ruiz să repare Osprey-ul.

— Toate astea înainte de răsărit?, pufni Marc.

— Exact, spuse Saito, coborând în cabină şi trăgând un panou de pe un perete, dezvăluind un compartiment de depozitare în spatele lui.

înăuntru, Lucy văzu roţile unei motociclete şi un motor electric într-un cadru scheletic.

— Deci să nu mai pierdem timpul, da?

Marc se aplecă spre ea şi vorbi încet.

— Cum am făcut să ajungem să lucrăm din nou cu duşmanii?

— Karma proastă?, zise ea, adunându-şi echipamentul.

Solomon stătea pe balcon şi privea luminile oraşului. Afară, noaptea abia începuse şi Monte Carlo era plin de oameni care căutau eleganţă şi aventură. Se încruntă, jucându-se cu lanţul subţire de la gât. Oamenii de acolo de jos navigau în lume, feriţi de realităţile dure ale acesteia cu ajutorul banilor, poziţiei sau doar indiferenţei. Se îndoia că mulţi dintre ei înţelegeau că realitatea lor era doar o versiune a lucrurilor, suprapusă peste o mie de alte adevăruri mai dure şi mai dezagreabile.

Şi cel mai dur adevăr dintre toate era unul pe care Ekko Solomon îl învăţase cu preţul sângelui. *Lumea funcţionează cu secrete, iar majoritatea dintre noi este mai bine să nu le ştie.*

Trecu un deget peste o bucată de metal de formă ciudată de la capătul lanţului. Pentru majoritatea, ar fi părut ceva abstract, o gheară de oţel decolorată; dar un soldat ar fi văzut ce era cu adevărat, trăgaciul unei puşti de asalt Kalaşnikov. Pistolul din care făcuse parte fusese distrus cu mult timp în urmă, dar Solomon păstrase această parte din el ca o amintire constantă a locului de unde venise şi a ce făcuse să plece de acolo.

Auzi paşii atenţi ai lui Delancort pe pardoseala de lemn a balconului.

— Henri, spuse el, fără să se întoarcă. Vreun contact?

— Nu, domnule, spuse franco-canadianul. Dar aşa era de aşteptat. Oamenii noştri din Mombasa spun că C-130-ul a aterizat conform programului. Lucy şi englezul nu erau la bord.

— Nu eşti de acord cu implicarea lui Marc Dane.

Nu fusese o întrebare.

Delancort oftă.

— Recunosc că are abilităţi utile şi s-a dovedit plin de resurse... Dar trebuie să pun la îndoială angajamentul lui, domnule.

— Tocmai a fost lăsat într-una dintre cele mai nelegiuite regiuni din Africa, răspunse Solomon. Ca să ne ajute. Acesta nu este un angajament?

— Cu tot respectul, nu Rubicon îl mai ajută pe *el* încă o dată?, întrebă Delancort, îndreptându-se spre marginea balconului. El ne-a adus cazul. Eram parţial conştienţi atât de fraţii Kurjak, cât şi de Abur Ramaas, dar această afacere cu dispozitivul Exil... zise el, făcând o pauză. Dane a venit la tine doar pentru că nimeni din Europol nu îl lua în serios.

— Crezi că îi iau partea?, întrebă Solomon, îngustându-şi ochii. Ai auzit ameninţările piratului, Henri. Nu este o fantomă după care aleargă Dane. Este o ameninţare credibilă pentru lume, spuse el, dând din cap. Şi dacă putem face ceva în privinţa asta, vom face. Acesta este principiul pe care a fost fondat Rubicon.

— *Nicio naţiune, în afară de justiţie,* spuse Delancort, traducând citatul latin care stătea sub logo-ul companiei Rubicon de pe peretele biroului. V- aţi pus un standard înalt, domnule.

Solomon dădu din nou din cap, privirea lui scurtă coborând spre apele golfului luminate de lună.

— Răscumpărarea este un drum lung, zise el, strângând cu mâinile balustrada care înconjura balconul. Mi-aş dori să pot face mai mult. Nu simt că este de ajuns.

— Ramaas nu va reuşi să şantajeze cele mai mari trei state din lume, spuse Delancort, inspirând. Se înşală dacă crede că poate. Singura întrebare este dacă moare înainte sau după ce bomba este detonată.

Solomon îi aruncă o privire.

— Nu-l subestima. Am crescut printre bărbaţi ca Abur Ramaas. Este un şacal, iar şacalii sunt la fel de inteligenţi pe cât sunt de vicioşi, zise el, cu privirea pierdută pentru o clipă, pe măsură ce şi-l imagină pe celălalt bărbat de parcă piratul războinic ar fi fost o reflectare proprie.

Solomon îşi alungă imaginea din minte.

— Crede-mă când îţi spun că acest joc al lui nu a fost încă pe deplin dezvăluit.

Delancort fu pe punctul să răspundă, dar apoi uşa de la balcon se deschise şi o văzură pe Kara Wei stând acolo, palidă şi cu ochii măriţi.

— Aici eraţi! Trebuie să veniţi să vedeţi asta, domnule. Avem trafic de la sursa noastră din Beijing.

Solomon şi Delancort se uitară unul la altul. Kara se referea la o achiziţie pe care Rubicon o cultivase în interiorul serviciilor de securitate chineze, o rămăşiţă rămasă de la alte operaţiuni anterioare pentru a demasca actele de terorism.

— Ramaas a încărcat alt videoclip, spuse Kara. Toţi – şi asta înseamnă toţi – se vor îmbulzi acum să îl vadă.

— Alte ameninţări?, întrebă Delancort.

Ea dădu din cap.

— Mai degrabă ne trimite invitaţii la petrecere.

Motocicletele Zero MMX aveau mai degrabă un motor electric silenţios decât unul pe benzină, aşa că îi purta de-a lungul autostrăzilor din Mogadishu ca o fantomă.

Lui Lucy nu îi convenea faptul că trebuia să joace rolul pasagerului lângă şoferul lui Saito, dar mercenarul japonez era cel care ştia unde să găsească ţinta şi după ce trecură de alei întunecate şi străzi slab luminate, ajunseră vizavi de o clădire cu şase etaje din districtul Warta Nabada. Saito ascunse motocicleta între un perete jos şi o furgonetă parcată şi împreună se strecurară în curtea unui complex de apartamente cu obloane de peste drum. Amândoi erau ca nişte umbre, cu feţele ascunse de eşarfe închise la culoare.

Lucy scană clădirea printr-un monocular. Un afiş în engleză şi arabă de deasupra intrării spunea că era un post de televiziune aparţinând guvernului federal, dar ea văzu mici semne de prezenţă. Nu erau soldaţi în uniforme somaleze, nu erau poliţişti – doar o mână de tineri agitaţi, slabi, înarmaţi cu puşti, adunaţi în jurul unui camion de marfa şi un SUV Yukon vechi. Civili stânjeniţi intrau şi ieşeau din clădire în grupuri de câte doi sau trei, ducând cutii de transport sau cutii pentru echipamente în spatele camionului.

Ea se uită sus, unde erau o mulţime de antene pe acoperiş. Unele birouri erau iluminate, lumina lor galbenă revărsându-se prin plasele de insecte de la ferestre. Lucy îi întinse monocularul lui Saito şi îl lăsă să vadă şi el.

— Se pare că se retrag, spuse ea. De unde ştii dacă acest personaj, Kaahi, chiar e acolo?

— Pentru că mă uit la el chiar acum, spuse el, arătând cu degetul. A doua fereastră de la etajul al treilea.

Lucy văzu un bărbat slab, într-o cămaşă albă şi cravată roşie, gesticulând furios spre o femeie cu hijab. încerca să îi dea instrucţiuni să facă ceva, dar ea era reticentă. în cele din urmă, se întoarse şi dispăru din vedere.

Saito îi dădu monocularul înapoi.

— Pleacă şi ia cu el orice i-ar fi de folos, spuse mercenarul. Are sens. Kaahi ştie că Asociaţia îşi va da seama de duplicitatea sa. Nu vrea să fie aici când se întâmplă asta.

Lucy îşi întinse bărbia spre bărbaţii de la intrare.

— Mie mi se par nişte bandiţi. Oamenii lui Ramaas, cred.

El a dat din cap.

— Kaahi are încă valoare pentru Ramaas. Omul este un oficial guvernamental, la urma urmei. Va dori să-l ţină în viaţă, spuse Saito, făcând o pauză şi verificându-şi arma înainte de a-şi strânge eşarfa. E o intrare laterală. Intrăm pe acolo, cu atenţie. îl prindem pe Kaahi şi îl interogăm, zise el, aruncându-i o privire. O să faci ca mine, da?

— Deocamdată, răspunse ea, scoţând siguranţa de la pistolul-mitralieră. Ia-o înainte.

Saito merse de-a lungul peretelui jos, în întuneric, lângă un felinar stricat şi apoi traversă drumul. Lucy se lipi de el ca şi cum ar fi umbra lui, lăsându-l pe agentul Asociaţiei să înţeleagă ce spusese, în timp ce deschise uşor uşa şi intră în clădire.

Dar degetul ei nu se îndepărtă niciodată prea mult de trăgaciul MP7-ului ei şi era gata să pună câteva gloanţe în trunchiul lui Saito dacă ar încerca să o ia prin surprindere.

Găsiră o scară de serviciu şi porniră. Saito era bine antrenat, era clar din modul în care se mişca. Pe vremuri, Lucy participase la exerciţii cu Delta şi corespondenţii lor din Forţele Speciale Japoneze, unitatea anti-teroristă a Forţelor de autoapărare japoneze – dar acei bărbaţi şi-au păstrat întotdeauna feţele ascunse în spatele cagulelor şi nu se amestecau cu armata SUA în afara misiunii. Saito avea aceeaşi economie a mişcărilor bine antrenată şi precisă ca băieţii din Forţele Speciale Japoneze şi Lucy nu se putu abţine să nu se întrebe cum ajunsese bărbatul angajat al Asociaţiei.

Fusese ceva asemănător cu situaţia ei, ultima opţiune după ce toate celelalte variante dispăruseră? Lucy era îndatorată faţă de Ekko Solomon şi Corporaţia Rubicon pentru că îi salvaseră viaţa după ce proprii comandanţi o aruncaseră lupilor. Avea Saito aceeaşi poveste? Era el considerat un bun stricat, forţat să renunţe la a-şi mai sluji naţiunea? Sau se alăturase Asociaţiei mai mult dintr-un simplu impuls, mai puţin moral?

Marc nu exagerase când spusese că angajatorii lui Saito îi uciseseră prietenii şi era la fel de adevărat că Asociaţia investise timp şi efort încercând să facă acelaşi lucru cu toată lumea din Divizia de Condiţii Speciale a Rubicon la un moment dat. Era greu să nu o ia personal.

De mai multe ori, DCS intrase în conflict cu grupul de traficanţi de arme din umbră şi nu se terminase niciodată bine.

„Nimănui în afară de conştiinţa lui Ekko Solomon”, se corectă ea. Lucy încercă să nu se gândească prea mult la asta, îşi jurase că atât timp cât se putea privi în oglindă în fiecare dimineaţă, va continua să facă parte din cruciada lui Solomon. „Dacă acest lucru se va schimba vreodată...”, îşi spuse ea, izgonind gândul.

Saito se opri când ajunseră la etajul al treilea şi întredeschise uşa de la casa scării. De pe coridor răsunau voci, un bărbat şi o femeie care se certau în dialectul local.

— E el, şopti Saito.

— Dar cine sunt aceşti bărbaţi?, întrebă Esme şi furia lui Kaahi crescu din cauza impertinenţei acesteia. De ce au venit aici aşa târziu?

— Nu este problema ta! mârâi el la ea.

Femeia trebuia să fie asistenta lui, dar îi vorbea ca şi cum ar fi fost mama lui.

— Fă doar ce îţi spun eu!

Esme făcu o figură acră.

— Nu mă poţi învinovăţi că am întrebat. Tu trebuie să fi auzit ce s-a întâmplat în estul oraşului – oamenii spun că a fost un schimb de focuri! Ei spun că militanţii Al Shabaab care stăteau acolo au fost atacaţi de militari americani din nou şi...

— Taci din gură! urlă el, făcând-o să tacă. Nu ştii nimic, spuse Kaahi, trecând pe lângă ea şi îndreptându-se cu paşi mari spre birou. întoarce-te la muncă! zise el peste umăr şi deschise uşa.

Esme avea mai multă dreptate decât îşi închipuia, dar Kaahi nu avea de gând să îi spună asta. Era pe cale să plece din oraş, din ţară. Peste câteva ore, banii pe care Ramaas îi promisese aveau să fie în mâinile lui şi el avea să fie în primul avion spre Franţa, Spania sau orice ţară şi-ar fi dorit.

Această mentalitate i se schimbă când intră în birou şi găsi acolo doi oameni aşteptând, un bărbat şi o femeie în haine militare. Niciunul dintre ei nu fusese în cameră cu câteva clipe în urmă, înainte să o certe pe Esme.

Trase aer în piept ca să cheme ajutor, dar apoi bărbatul îşi scoase eşarfa de pe faţă şi Kaahi rămase inert. Japonezul pe care îl întâlnise într-o cafenea mai devreme în acea zi stătea acolo. Gura lui Kaahi se mişcă, dar nu scoase niciun sunet.

— Ai fost plătit să faci ceva, îi spuse Saito grav. Imaginează-ţi ce dezamăgit am fost când am aflat că nu ţi-ai respectat cuvântul.

O duzină de variante trecură prin mintea lui Kaahi. Se uită de-a lungul încăperii, dându-şi seama că singura lui cale de scăpare era tot uşa. Cântări minciunile pe care le putea spune într-o încercare de a scăpa de vină. Luă în considerare chiar şi violenţa, dar armele lui Saito şi compania sa îi spulberară acel şir de gânduri pe jumătate format.

în cele din urmă, se hotărî să tragă de timp.

— Eu... pot să explic, începu el plin de speranţă.

— Treci la subiect, se răsti femeia, cu un accent american aspru. Unde e Abur Ramaas, prostule?

Saito îi aruncă o privire scurtă şi dădu din cap.

— într-adevăr, da. Asta e cea mai importantă întrebare.

Kaahi îşi frânse mâinile şi se uită la ceasul de pe perete. Dacă ar putea să-i ţină pe aceşti străini de vorbă. Salvarea lui era pe drum. Tot ce trebuia să facă era să îi întârzie suficient de mult.

— Nu poţi să te duci după el. Nu acum. Şansele sunt în favoarea lui. A schimbat tot.

— Nu sunt de acord, spuse Saito şi scoase un cuţit lung, asemănător unui ac, dintr-o teacă verticală din harnaşamentul său. Mă obligi să te forţez, spuse japonezul, aruncând o privire americancei, de parcă nu era sigur cum va reacţiona.

Femeia nu reacţionă la pericol.

Lui Kaahi îi veni o idee.

— Nu l-ai văzut, nu-i aşa?

— Să văd ce?, întrebă americanca.

Făcu un pas spre un DVD player portabil de pe birou, dar ea ridică pistolul de la şold, ţintind spre pântecele lui. Kaahi făcu o pauză şi îşi ridică mâinile.

— Apasă pe play, îi spuse el. Ramaas a trimis un nou mesaj către preşedintele vostru şi către ceilalţi. Uitaţi-vă la el şi veţi înţelege.

Lucy se încruntă, apoi apăsă pe butonul micului dispozitiv. Discul din interior începu să se mişte şi ecranul pâlpâi înainte să afişeze imaginea lui Ramaas. Era filmat în acelaşi stil neprofesional, dar fundalul era diferit. Zidul din spatele lui Ramaas era din metal vechi, vopsit, peticit de rugină. Avea un aspect industrial, ca de fabrică sau ceva asemănător.

— Oameni ai puterii, începu el, arătându-şi dinţii. Aţi avut timp să vă gândiţi la lecţia pe care v-am dat-o, spuse Ramaas, aplecându-se până când faţa lui umplu ecranul. Acum trebuie să plătiţi pentru păcatele voastre faţă de poporul meu şi naţiunea mea. Trebuie să plătiţi cu comori sau cu sânge. Voi alegeţi, spuse el chicotind, frecându-şi obrazul de sub ochiul deteriorat.

Cameramanul îl urmări până la o masă, pe care era o hartă maritimă comercială care înfăţişă coasta Somaliei. Deasupra erau împrăştiate fotografii şi schiţe ale dispozitivului Exil – dar niciun semn al valizei de oţel în sine.

— O să mă respectaţi, continuă Ramaas, pentru că voi arăta că nu sunteţi mai buni decât mine. Nişte tâlhari, spuse el, punând mâna pe schiţele bombei. Va fi o licitaţie, continuă el. în douăzeci şi patru de ore. Aici. O să mă plătiţi ca să aflaţi unde este ascunsă arma.

— Nenorocitule, mormăi Lucy. Deci despre bani este vorba până la urmă.

Kaahi chicoti nervos.

— V-a luat-o înainte!

Pe ecran, Ramaas încă vorbea.

— Ofertanţii trebuie să fie prezenţi la locul ales de mine. Nu mai mult de doi reprezentanţi pentru fiecare parte interesată. Şi credeţi-mă... Vor fi multe părţi interesate.

întinse mâna, luă camera din mâinile persoanei care o folosea şi o duse

spre hartă. Imaginea se înceţoşa pe măsură ce focalizarea automată se schimbă, apoi graficul se văzu clar. Un deget gros apăsă hârtia acolo unde o cruce roşie fusese desenată în ocean.

— Aici, spuse Ramaas. Şi să nu aduceţi nave de război sau avioane pe o rază de o sută şaizeci de kilometri.

Se auzi din nou un clic şi filmarea se opri.

— Ce este acolo?, spuse Lucy.

— O platformă petrolieră, răspunse Saito, gândindu-se. Abandonată. Un loc bun pentru o astfel de adunare. A planificat bine acest lucru.

Ea îşi muşcă buza.

— Nu-mi plac implicaţiile, despre „părţile interesate”, spuse Lucy, aruncând o privire către Kaahi. Lasă-mă să ghicesc, tu eşti implicat în asta pentru că a folosit conexiunile tale pentru a încărca videoclipül, nu-i aşa?

După încuviinţarea lui, ea ocoli biroul până când Kaahi fu între ea şi Saito.

— Deci unde ai trimis-o? Washington, Beijing, Moscova. Şi în ce alte părţi?

Saito răspunse pentru el.

— Oricine este interesat să deţină un dispozitiv nuclear, îmi imaginez că lista este lungă.

Kaahi se ridică.

— Cum vă simţiţi să fiţi victime de data asta?

— Nu a reuşit încă, spuse Saito, făcând un gest rapid cu mâna.

Lama lungă şi subţire, pe care o ţinea în mână îi străpunse gâtul lui Kaahi deasupra claviculei şi pătrunse adânc.

Lucy reacţionă, dar fu prea târziu să îl oprească. Saito menţinu arma înfiptă o secundă, până când Kaahi îşi dădu suflarea. Apoi retrase lama cu zgomot, iar bărbatul căzu la podea, cu sângele şiroindu-i din rană.

— *La naibal* spuse Lucy, făcând un pas spre muribund. Nu trebuia să...

— Mi-a spus ce trebuia să ştiu, continuă Saito şi plecă.

Cu coada ochiului, îl văzu venind spre ea şi se răsuci, blestemându-şi propria reacţie. Se întâmplă repede, chiar în momentul în care Lucy luase arma în mână.

Simţi în spate şi în abdomen o durere arzătoare în timp ce Saito se năpusti asupra ei, împingând lama într-un mic gol dintre plăcile armurii ei. Ea ţipă şi încercă să pivoteze, dar durerea era incredibilă.

Genunchii i se înmuiară şi Lucy se prăbuşi la podea, căzând lângă Kaahi. Fu vag conştientă că Saito îi smulgea pistolul din mâinile moi.

— Nu vei muri acum.

Vocea lui părea că venea de la mare distanţă, printr-un tunel.

— Dacă scoţi lama, atunci îţi va curge tot sângele în mai puţin de o oră. Durerea se intensifică şi apoi totul deveni negru.

Capitolul 20

Amândoi miroseau a lichid hidraulic. în cele din urmă Marc reuşise să-l ajute pe Ruiz să aducă VTOL-ul într-o stare care se apropia de starea operabilă.

Marc se urcă înapoi pe scaunul pilotului, din partea dreaptă a carlingii, şi lucră la tastatura de lângă ecranul digital multifuncţional în faţa lui. Căută şi găsi diagnosticul de care avea nevoie. Beculeţe verzi se aprinseră pe rând şi Marc răsuflă uşurat.

— Suntem bine, spuse el cu voce tare. Cred.

îl simţi pe Ruiz în spatele lui, văzând reflexia bărbatului în ferestrele carlingii.

— Floare la ureche, spuse mercenarul, ştergându-şi mâinile, deşi în tonul lui se simţi minciuna. Să fii gata să zbori. Cum se întoarce Saito, am plecat de aici.

— Putem trece graniţa cu Kenya în câteva ore, începu Marc, dar Ruiz vorbi peste el.

— Treaba nu e gata, insistă celălalt bărbat. îţi place sau nu, eşti implicat în asta alături de noi acum.

— Nu prea cred.

Ruiz se aşeză pe scaunul copilotului şi se uită mânios la el. Arătă spre cei doi saci cu cadavre din compartimentul de marfa.

— Byrd a fost ucis în casă şi pe aceştia i-am pierdut când ieşeam. Mayer acolo, rănit grav...

— încă un motiv în plus să plecăm, interveni Marc.

Ruiz a vorbit din nou peste el.

— Şi ticălosul ăla de Ramaas râde de noi. Asta nu se termină aici, mă înţelegi?

Marc se gândi la acest lucru pentru o clipă.

— Nu încerca să-mi spui că mergi după Ramaas pentru că vrei răzbunare. îl vrei pentru că îl vrea Asociaţia.

Mercenarul pufni.

— Da. Crezi că altcineva mai are curajul pentru asta?, întrebă el, uitându-se urât la Marc. Tu şi colega ta aţi crezut că *voi* îl veţi opri? Nu mă face să râd.

Ruiz dădu din cap şi se ridică.

— Bogătaşul de Solomon şi tot echipajul său sunt doar pioni de moment în calea lui. Ar trebui să staţi în banca voastră, să lăsaţi oamenii mai buni să facă ce trebuie, mă înţelegi?

— Oamenii mai buni?, repetă Marc, mânia lui crescând. Asociaţia nu este nimic altceva decât o grămadă de ticăloşi cu mai mulţi bani decât virtute! Ori eşti prea prost ca să înţelegi asta, ori nu-ţi pasă!

Ruiz rânji şi se ridică.

— Hei, dacă vrei să mori sărac şi virtuos, fii invitatul meu. Vreau răzbunare şi vreau să fiu plătit, aşa că la naiba cu toţi ceilalţi, spuse el, şi plecă, mormăind pentru sine.

Pe buzele lui Marc se forma un răspuns, dar se stinse când văzu mişcare afară. O siluetă rapidă veni sărind pe terenul de fotbal din întuneric şi Marc apucă din reflex pistolul din tocul de la coapsă. îşi lăsase MP7-ul în compartimentul din spate în timp ce reparaseră aeronava, iar în acel moment îşi dori să nu o fi făcut.

Apoi Marc auzi sunetul încet al unui motor electric şi îşi dădu seama că era motocicleta lui Saito. Dar ceva nu era în regulă; motocicleta avea doar un om şi niciun pasager. Ieşi repede prin trapa din spatele carlingii şi se duse după Ruiz, care era deja în spatele avionului.

în timp ce Marc se ascunse sub aripa Osprey-ului, Saito coborî de pe motocicletă. Expresia de pe faţa mercenarului spaniol deveni rece şi se întoarse spre Marc, ridicând carabina Vector prinsă de umăr.

Marc avea deja în mână pistolul Glock şi îl îndreptă spre Saito, ignorând arma care se îndrepta spre el.

— Unde e?, întrebă el, scuipând cuvintele.

Saito nici nu încercă să pună mâna pe pistolul său.

— Au fost nişte complicaţii.

Marc simţi prin vene un fior de gheaţă.

— Ai ucis-o?!

— Nu. Era în viaţă când am plecat, răspunse Saito. Prietena ta este puternică. Avea o rană serioasă. Cred că o femeie aşa rezistentă ca ea va supravieţui. Şi dacă nu, spuse el, făcând o pauză. Ei bine, ar fi un eveniment nefericit.

— Dacă e moartă, voi urmaţi, se răsti Marc.

Saito dădu din cap.

— Uciderea ei nu are nicio valoare pentru mine. Vie, ea va distrage atenţia. Ceva de rezolvat pentru tâlharii lui Ramaas în timp ce eu profit de situaţie, spuse el, ridicând privirea spre cerul nopţii, ca şi cum ar fi evaluat ceva nevăzut. Nu puteam să o am pe lângă mine, trebuie să înţelegi. Era prea periculoasă. Imprevizibilă. Dar de tine am nevoie. Am nevoie de un pilot.

— Du-te la naiba. Nu te mai ajut.

în mintea lui Marc era o învălmăşeală de emoţii contradictorii. Dacă Lucy era acolo undeva, dacă era rănită, trebuia să ajungă la ea. îi datora acest lucru.

— Spune-mi unde e!

— Poliţia locală a găsit-o până acum. Dar ar trebui să fii mai îngrijorat de propria ta soartă, spuse Saito, ocolind motocicleta şi apropiindu-se de el. Şi de dispozitivul Exil.

Marc ţinea pistolul Glock îndreptat direct spre faţa lui Saito. Dacă l-ar fi împuşcat, mercenarul japonez avea să fie ucis pe loc, dar apoi Marc avea să piară o fracţiune de secundă mai târziu, când Ruiz avea să îl împuşte în semn de răzbunare. O parte din el vru să o facă, fără să ţină seama de consecinţe şi fu nevoie să se abţină să apese pe trăgaci.

— Ramaas şi-a făcut cunoscută a doua cerinţă, continuă Saito. A convocat o adunare pe o instalaţie de foraj abandonată de pe coastă. Plănuieşte să vândă arma celui mai bun ofertant şi trebuie să fiu acolo.

Marc nici nu se clinti, dar în interiorul său se forţa să asimileze informaţiile noi. Saito trebuia să spună adevărul. Avea nevoie de Marc să-i scoată de acolo şi, aşa cum spusese Ruiz, misiunea Asociaţiei era departe de a fi încheiată.

— Suntem gata de plecare?, îl întrebă Saito pe Ruiz, care dădu din cap, apoi se uită înapoi la Marc. Atunci aşa vom face. O să laşi arma jos şi o să ne duci la platformă. O să ne ajuţi să luăm dispozitivul Exil şi când terminăm, eşti liber să pleci.

— Altfel, te împuşc acum şi alegem calea lungă, spuse Ruiz. Tu alegi.

— De ce naiba aş fi de acord cu asta?, întrebă Marc printre dinţi. Chiar crezi că aş avea încredere în tine?

— Pentru că ştii că nu ai o opţiune mai bună, spuse Saito, ridicând capul. Ştim unde este Ramaas. Misiunea ta este aceeaşi. *Să îl găseşti.* Ai de

gând să renunţi pentru o femeie?, întrebă el, făcând iar o pauză din nou, gândindu-se la ceva. Crezi că, dacă situaţia era invers, ea ar fi făcut la fel pentru tine? Ştii ce este mai important.

în comparaţie cu ameninţarea reprezentată de Ramaas şi de arma nucleară rusă furată, Lucy Keyes reprezenta doar o viaţă.

— Dacă asta îţi va salva conştiinţa, învinovăţeşte-mă pe mine, adăugă Saito. înţelege că nu ţi-am dat altă opţiune.

— Aşa lucraţi voi, nu?, întrebă Marc, plin de venin şi amărăciune. Ăsta este stilul Asociaţiei. Găsiţi vulnerabilităţile oamenilor şi *profitaţi.*

— Da, fu de acord mercenarul. Dar, în cele din urmă, decizia îţi aparţine.

— La naiba, repetă Marc, furia lui transformându-se în disperare. începu să tremure.

Ruiz îşi dădu seama şi roti carabina Vector, lovindu-l cu patul armei în cap. Mercenarul îi smulse Glock-ul din mână şi se întoarse să îi ia telefonul prin satelit şi cuţitul de supravieţuire din vesta de la echipament...

Uimit, Marc scuipă sânge dintr-o tăietură din interiorul obrazului şi ţâşni înapoi în picioare. Ardea de umilinţă, şi, în timp ce îşi încleştă pumnii, nu voia nimic altceva decât să cedeze mâniei.

Saito văzu acest lucru în ochii lui şi o urmă de îngrijorare apăru pe chipul mercenarului, apoi dispăru.

— îmi imaginez că te gândeşti să faci ceva dramatic şi prostesc. Te-aş sfătui să nu o faci.

Marc vru să ameninţe, să spună ceva care să îl facă să creadă că nu avea să cedeze fără luptă – dar nu era nimic de făcut. Saito deţinea toate avantajele şi se ura pentru că fu nevoit să o recunoască.

Şi, mai mult decât atât, Marc ştia că în momentul în care mercenarii de la Asociaţie ar fi terminat, ar fi scăpat de el. Dar cât timp era în viaţă, încă putea face ceva.

în cele din urmă, trase aer în piept.

— Atunci hai să mergem. Cu cât terminăm mai repede, cu atât mai repede scap de voi.

Marc făcu un pas spre Osprey, apoi se opri, în timp ce îi veni altă idee.

— Ai spus că ai lăsat-o în viaţă.

— Aşa am făcut, răspunse Saito.

Marc zâmbi rece când îşi dădu seama de cea mai mică dintre victoriile din acel moment. „Crede-mă, prietene... O să regreţi asta”.

Camioneta se opri cu zgomot în faţa postului de televiziune şi Guhaad sări jos de pe canapea, împingând un tânăr care avea o AK47 şi îi stătea în cale. Tânărul înarmat era un adolescent şi clipi spre bărbatul mai mare, confuz, în timp ce mesteca khatul din gură.

— Unde este Kaahi?, întrebă Guhaad. Nu răspunde la telefon. Şi nu-mi place să aştept!

Tânărul cu pistolul clipi din nou, apoi arătă uşile postului de televiziune, spre o femeie agitată reţinută de mai mulţi dintre camarazii lui.

Guhaad intră cu paşi mari în clădire şi oamenii pe care îi adusese cu el îl urmară. Tinerii care intimidau femeia îl văzură venind şi imediat îşi încetară jocurile. Toţi ştiau cine este şi unde se afla în ierarhia organizaţiei lui Ramaas.

Starea lui de spirit fusese proastă de la întoarcerea sa la Mogadishu. încă ardea de mânie din cauza umilirii de a fi lăsat pe margine în timpul urmăririi de la casa creatorului de bombe şi, deşi piratul războinic nu spusese nimic despre asta după ce se întâlniseră ca să scape din Dubai, Guhaad era convins că ceilalţi îi văzuseră acţiunile ca fiind eşecuri.

Dimpotrivă, lipsa criticilor din partea lui Ramaas *agravase* lucrurile. Guhaad ştia că Zayd nu se întorsese din misiunea sa în Europa şi ştia că piratul războinic îi dăduse o sarcină nouă şi mai importantă. Era ros de gelozie. Ramaas plănuia ceva mare, ceva periculos, dar el încă evitase fiecare întrebare pe care i-o pusese Guhaad. Nu spusese ce avea să se întâmple cu bomba rusească. Singura concluzie pe care Guhaad o putea trage era că Ramaas nu avusese încredere să îi dea acea informaţie.

Era furios. Voia ca Ramaas să înţeleagă că era la fel de capabil ca lunetistul cu privirea rece, dar soarta continua să conspire împotriva lui. Resentimentul clocotea în el şi mânia lui oscila, căutând calea cea mai uşoară. Guhaad se aplecă peste femeie, direcţionându-şi furia spre ea.

— Cine eşti tu?

— Numele meu este Esme... spuse ea, privind în pământ, strângând nervoasă marginile hijabului. Lucrez aici.

— Unde este Kaahi?

— Sus, spuse ea arătând cu degetul. Biroul lui este la etajul trei, dar nu mă lasă să mă duc acolo.

— Dă-te din calea mea, spuse Guhaad.

Urcă scările repede până ajunse la etajele de sus. Locul era în dezordine, dar ignoră haosul. Nu-i păsa ce se întâmpla acolo, ci doar că Ramaas îi spusese să discute cu Kaahi. Era o sarcină pentru cineva mai puţin important, aşa gândea Guhaad. Ramaas îşi bătea joc de el cu această sarcină măruntă.

— Şefu'?, spuse unul dintre oamenii săi, care se afla în pragul unei uşi deschise. L-am găsit.

Guhaad nu trebui să intre în cameră ca să îşi dea seama că Kaahi era deja mort. Simţea mirosul de sânge proaspăt din biroul neaerisit. Vedea balta purpurie întunecată îmbibată în covorul uzat din jurul cadavrului bărbatului.

— L-au înjunghiat, spuse bărbatul.

Guhaad îşi îngustă ochii şi încercă să-şi imagineze ce se întâmplase în birou. Cineva cu un cuţit venise şi îl omorâse pe Kaahi pe ascuns. *De ce?* Dacă fusese o încercare de a lovi în Ramaas prin uciderea unuia dintre oamenii din guvern care lucra pentru el, atunci fusese o încercare slabă. De unde venea Kaahi mai erau multe alte opţiuni.

Se uită în jos şi văzu că cizma lui stătea pe alt petic de covor plin de sânge. Guhaad îşi îndreptă atenţia într-acolo şi văzu mai mulţi stropi roşii. O *dâră.* Se dădu un pas înapoi şi, dându-şi seama ce trebuia să caute, văzu mai multe urme umede spre ieşirea din birou şi pe coridor. La capătul îndepărtat era o uşă pe jumătate deschisă, care ducea spre scara de incendiu. Pe mâner era o pată purpurie.

Văzu o femeie prăbuşită pe un palier între primul şi al doilea etaj. Purta o salopetă neagră ca cele pe care Guhaad le văzuse la soldaţii din forţele speciale americane şi avea o eşarfa îmbibată de sânge legată în jurul taliei, pe post de bandaj improvizat. Mânerul unui pumnal îngust era înfipt în pânza umedă.

Guhaad scoase un mormăit surprins când îşi dădu seama că o cunoştea. Ea încercă să se îndepărteze de el, dar era deja prinsă într-un colţ. El o măsură din priviri şi aşteptă ca să îşi amintească şi ea de el. După o clipă, văzu scânteia aprinzându-se în ochii ei.

— Nu credeam că o să ne întâlnim din nou, zâmbi el. Dar poate că Ramaas are dreptate. Poate că Dumnezeu chiar are un plan.

Femeia era dură, putu vedea asta. îşi înghiţi durerea şi îi aruncă o privire sfidătoare.

— îmi pare rău pentru... că v-am stricat călătoria.

El dădu din cap. Americanca şi bărbatul alb, englezul care fusese cu ea în Dubai, ei îl scoseseră de pe şosea. Ea îl ucisese pe Bidar şi îl lăsase pe el într-un şanţ de pe marginea drumului. Se întreba ce avea de gând să facă.

— Eşti departe de New York, îi spuse el. Ai făcut un drum lung ca să mori.

Ea îl privi.

— Nu mă cunoşti.

Guhaad râse.

— Unchiul meu, Yarisow, e şofer de taxi în Manhattan. Aud accentul ăsta când vorbesc cu el la telefon.

Ea se strâmbă de durere.

— A, da? Eşti ca el? Poate că eşti... eşti şi tu un angajat?

— Ce spune?

Puşcaşul din spatele lui Guhaad făcu o faţă confuză.

— Coboară un etaj şi aşteaptă acolo, se răsti el, dând ordinul înainte să se gândească bine.

îşi încleştă maxilarul. îşi dădu seama ce sugera femeia şi primul lui instinct fu să îşi scoată cuţitul şi să îi taie gâtul atunci şi acolo – sau mai bine, să plece şi să o lase să sângereze până la moarte.

Dar nu făcu niciuna, nici alta. De câte ori nu stătuse pe puntea unei nave de marfa capturate sau pe iahtul unui om bogat şi ascultase vreun occidental supraponderal vorbind la fel? „Cât vrei ca să nu mă omori?”

îi plăcu sentimentul. Fiorul puterii îi estompă resentimentele şi tristeţea. Americanca lucra pentru oameni importanţi, *oameni bogaţi.* Asta cu siguranţă. Deci, ce rău s-ar fi întâmplat dacă s-ar fi bucurat de acest lucru? Lui Guhaad îi plăcu ideea. Ramaas se putea ocupa de bomba rusească şi Guhaad... Se putea ocupa cu asta. Era capabil.

Şi dacă s-ar fi întâmplat ceva, ar putea pur şi simplu să omoare femeia şi să o arunce în ocean.

îşi încrucişa braţele.

— Ai ceva să îmi oferi?

— Du-mă la... doctor. Apoi la aeroport, spuse ea îndreptându-se, tresărind de durere în timp ce cuţitul din abdomen se mişcă odată cu ea. Jumătate. Jumătate de milion de dolari pentru o călătorie cu taxiul.

El zâmbi, ştiind că viaţa ei depindea de el.

— Nu. Dublează.

— Nemernicule! spuse ea, aplecând capul înainte, inspirând cu greu şi gâfâind. *La naiba.* La naiba, bine. Un milion. Oamenii mei vor plăti.

— Dacă minţi...

— Sunt pe moarte, răspunse ea. Da, da, ştiu cum se face. Deci facem aşa?

El dădu din cap şi strigă oamenilor înarmaţi să vină înapoi.

O duseră la camionul care aştepta, iar Guhaad îi spuse şoferului că lucrurile se schimbaseră. Kaahi era mort, cum voia Ramaas, dar acum apăruse altceva. Trebuia să meargă la bătrân, la *vraciul* care locuia pe malul apei.

în timp ce motorul camionetei porni, Guhaad se aşeză pe canapea şi se uită la femeie.

— Nu muri pe drum, îi spuse el. Nu-mi place să pierd bani.

Dar ea nu-l asculta. Femeia se uita în sus, în cerul nopţii, de parcă ar fi încercat să desluşească ceva.

Guhaad auzi un zgomot ca de briză. Suna ca un elicopter, dar mai adânc şi mai greu, un zgomot de motoare puternice care se stingeau în depărtare.

în ciuda durerii, americanca zâmbi slab.

— încă în viaţă, spuse ea.

— Vom vedea, răspunse Guhaad şi bătu cu mâna în capota taxiului.

Vehiculul se înclină şi demară cu viteză.

Platforma petrolieră Calypso XV fusese construită de cei care de fapt voiau să jefuiască Cornul Africii. Fără o administraţie naţională care să îi conducă şi cu puţini care aveau voinţa de a aplica legile, vesticii înfipseseră un stâlp mare de beton în ocean şi începuseră să foreze după gaz natural. Abandonată din cauza randamentului slab şi a unei crize financiare, instalaţia ieşea din valurile întunecate ca un trunchi de copac de piatră gri. Coroana sa era alcătuită dintr-o mare îmbulzeală de maşini industriale. Ţevi ruginite, în descompunere împodobeau structura. Punţile erau părăsite şi de multă vreme fuseseră lăsate să se destrame şi să se prăbuşească în mare.

Pentru Abur Ramaas acesta era încă un semn că drumul lui era cel corect. Dumnezeu le permisese oamenilor corupţi să construiască această instalaţie şi apoi îi pedepsise cu eşecul. Era un fel de dreptate. Şi în spiritul echilibrării balanţei, el preluase controlul asupra platformei Calypso ca

parte a planului lui de unire a clanurilor de piraţi din regiunile învecinate.

în copilărie, Ramaas îi ascultase pe misionarii creştini care îi spuseseră poveşti despre istoria antică a Europei şi cetăţile masive de piatră care împodobeau peisajul. Şi, în acele momente, occidentalii trebuiau să vină la castelul lui. Era perfect că locul se afla deasupra oceanului. De aici, el avea să readucă Somaliei puterea care îi fusese întotdeauna refuzată. Avea să îşi elibereze naţiunea de cătuşele Occidentului pentru totdeauna şi să devină rege în acest proces.

„Nu am fost niciodată piraţi”, îşi spuse el. „Nu suntem criminali. Nu recunoaştem legile celor care spun că este aşa”.

Ramaas privi apa din vârful pasarelei pe care era şi zâmbi, arătându-şi dinţii. Foarte curând, avea să aibă tot ce şi-a dorit.

— Şefii'?

Auzi un zgomot ciudat de paşi, se întoarse şi îl văzu pe Micul Jonas apropiindu-se, mergând de-a lungul punţii care scârţâia. Era doar cu câţiva ani mai mic decât Ramaas, dar statura mică şi mersul ciudat îl făceau să pară ca un copil şi aşa devenise „Micul”.

— Vin mai multe bărci, spuse el, arătând spre mare şi spre orizontul negru cu mâna sa dreaptă diformă; era strâmbă ca o gheară, deşi nu îi afecta abilităţile cu computerele.

Jonas avea o minte ascuţită şi era viclean, calităţi care în cele din urmă îl aduseseră lângă Ramaas. Tatăl şi mama lui Jonas se duseseră în America în anii 1990 şi fusese crescut acolo. O afinitate atât pentru criminalitate, cât şi pentru tehnologie îl adusese în scurt timp în atenţia autorităţilor şi, în cele din urmă, Jonas se trezi că îşi părăseşte ţara adoptivă pentru cea natală – unde abilităţile sale au fost considerate folositoare. Jonas era cel care înfiinţase reţeaua de VoIP pe care Ramaas o folosea ca să comunice cu oamenii săi şi tot Jonas era cel care învăţase cum să afle informaţii despre logo-urile vaselor de marfa care treceau prin Golful Aden, toate astea ca să aleagă vasele mai bogate şi să lase încărcăturile de valoare mai mică să treacă nederanjate.

Cu ajutorul lui, Ramaas schimba istoria, readucând Somalia înapoi la ceea ce fusese în anii trecuţi – un loc temut, unde cei care traversau mările trebuiau să plătească tribut sau să moară.

Ramaas zâmbi. în acele momente, acest ideal părea mic. în acele momente, numele lui era rostit în castelele tuturor căpeteniilor lumii şi îi

plăcea cum îl făcea să se simtă.

— Ce bărci?, întrebă el. Americane? Chineze?

— Da. Şi ruseşti. Te ascultă, şefii'. Nu depăşesc linia pe care le-ai indicat-o şi nu e niciun avion, spuse Micul Jonas cu un aer confuz, de parcă nu i-ar fi venit să creadă că acest lucru se întâmpla.

— Proşti, spuse Ramaas. Ei cred că *noi* i-am asculta *pe ei* dacă locurile ar fi fost inversate?, întrebă el, râzând de idee.

Jos, clătinându-se pe suprafaţa oceanului calm, o platformă de andocare se ridică şi căzu în apa lină. De ea erau ancorate mai multe bărci mai mici – câteva bărci pneumatice rigide, o mână de schifuri de război şi două iahturi cu motor care contrastau cu restul. Aceasta era flota pe care o aduseseră cei interesaţi la Calypso XV, împreună cu două elicoptere parcate pe platformele largi de aterizare de deasupra platformei. „Oaspeţilor" lui Ramaas li se oferise cazare în locuinţele abandonate şi îl amuza să şi-i imagineze pe acei oameni fiind nevoiţi să petreacă o noapte în carena murdară şi ruginită a vechii platforme. După toate umilinţele pe care naţiunea sa le suferise, era o altă mică victorie.

— O să ucidem vreunul dintre ei înainte de zori?, se întrebă Ramaas cu voce tare.

Cei interesaţi nu erau doar din naţiunile pe care le ameninţase direct; traficanţi de arme, trimişi ai facţiunilor teroriste şi ceea ce americanilor le plăcea să numească „actori non-statali" erau acolo de asemenea.

— Şobolani, spuse el în vânt. O cuşcă plină de şobolani care vor să îşi sfâşie gâtul unul altuia... dar le e prea frică să muşte primii.

— A mai venit un mesaj prin radio, spuse Jonas. Mai vrea cineva să se alăture jocului nostru.

— Au plătit taxa?, întrebă Ramaas, trăgând o gură adâncă de aer sărat.

Toate părţile interesate fuseseră obligate să plătească un sfert de milion

de dolari doar pentru a li se permite să se apropie de platformă.

Micul Jonas dădu din cap.

— Asociaţia e pe drum. Nu le place să fie lăsaţi deoparte.

Ramaas apucă şina de ghidare ruginită a punţii şi pentru o clipă nu ştiu dacă să scuipe sau să izbucnească în râs. în cele din urmă, dădu din cap şi lăsă un zâmbet să-i brăzdeze chipul.

— E bine, mormăi el. Lasă-i să vină! Este corect să fie aici. Vreau să o vadă.

Tonul lui Ramaas sună expeditiv, dar Jonas nu se mişcă, frământându-şi absent încheietura mâinii strâmbe. Aruncă o privire nedumerită spre celălalt bărbat şi în cele din urmă spuse ce gândea.

— Nu este vorba despre echipajul unei nave sau de bărbaţii graşi şi bogaţi din vreun birou de la mii de kilometri depărtare, şefule. Aceştia sunt soldaţi.

Ramaas dădu din mână.

— Albii au trimis corăbii să ne omoare şi înainte şi nu au reuşit. Au trimis trupe aici când eram copil! Dar noi suntem încă aici şi ei au plecat! spuse el ridicând vocea. O să îi fac şi pe ei să dispară, zise el, accentuând ultimele cuvinte, făcându-le pe fiecare din ele să sune ca nişte gloanţe. Şi vom fi în continuare aici.

La început, Lucy presupuse că oricum aveau de gând să o ucidă, în timp ce taxiul se oprise la un minimarket ponosit, înghesuit între două blocuri cu trei etaje.

Durerea o făcea să se concentreze cu greu, dar ea refuză o ofertă de ajutor de la unul dintre bărbaţii cu arme şi insistă să şchiopăteze spre clădire de una singură. Nu îşi putea permite să arate slăbiciune.

Uşa din spate dădea în ceea ce fusese cândva o mică piaţă de peşte, dar mirosul de sânge uscat se întindea peste mirosul sărat din pereţi şi podea. Se uită în jur şi văzu o masă de oţel cu un grilaj în mijloc şi o masă de lucru încărcată cu instrumente chirurgicale. îi amintea de bârlogul unui doctor al mafiei pe care îl văzuse odată în New Jersey, dar atunci altcineva fusese rănit şi Lucy fusese printre cei care trăseseră.

O lumină puternică venea de la un neon fluorescent din tavan şi din întunericul de la marginea încăperii apăru un bărbat mai în vârstă, înalt şi slab. Faţa lui semăna cu o bucată de lemn străvechi pietrificat, plină de crăpături şi gropi şi era încadrată de ochelari cu rame groase şi o şapcă murdară.

Se încruntă la ea de parcă ar fi fost o rudă îndepărtată care dădea peste un copil capricios.

— A, fata mea, ce s-a întâmplat cu tine?

Vocea bătrânului avea un accent sacadat. îşi scoase şapca şi o băgă într- un buzunar, îndrumând-o cu mâna spre masa de oţel în timp ce se îndreptă spre o chiuvetă pentru a se spăla pe mâini.

— Guhaad, tu ai făcut asta?, întrebă el, uitându-se cu furie la bărbatul care o prinsese în sediul TV.

Puşcaşul dădu din cap.

— Dacă aş fi vrut-o moartă, de ce aş fi adus-o la tine, bătrân nebun?, întrebă el, dând cu mâna prin aer de parcă s-ar fi ferit de o insectă sâcâitoare. Asigură-te că nu moare.

Jumătate din banii pe care i-i promisese lui Guhaad îşi croiau deja drum prin Wells Fargo şi Bank of America, pe nume false, pe coasta de est a Americii. Lucy vorbise cu unchiul taximetrist din New York la telefon în timp ce fuseseră pe autostradă. Se dovedise că bunul unchi Yarisow avea o mică afacere ca broker *hawala, o* rută ilegală pentru bani pe care imigranţii somalezi o foloseau pentru a trimite numerar acasă. în loc să aibă încredere în bănci, brokeri ca Yarisow menţineau o reţea informală de tranzacţii bazată pe loialitate între clanuri şi încredere familială. Guhaad apela la el pentru un procent mare din onorariul convenit, pe care Lucy îl lua dintr-un fond de urgenţă nesemnificativ Rubicon. Efectuarea apelului şi activarea transferului de bani ar ridica un semnal de alarmă în Monaco, dar transferul nu avea să fie anulat. „Sper", îşi spuse ea în tăcere.

Nu se putu abţine să scoată un geamăt de durere în timp ce se urcă pe masă. Bătrânul veni şi îi desfăcu bandajele improvizate. Lucy simţi mirosul înţepător de cupru al propriul sânge şi aroma de mentă din respiraţia lui. El îi zâmbi, aranjându-şi ochelarii.

— Avem ceva treabă. Spune-mi cum te cheamă.

— Lucy, spuse ea, trebuind să încleşteze dinţii. Şi pe tine, Tataie?

— Tataie, repetă el cuvântul, rânjind. îmi place. Da. *Tataie.*

Un val de agonie o cuprinse când bătrânul atinse mânerul cuţitului lui Saito, acolo unde era încă înfipt în ea, iar expresia lui deveni serioasă.

— Fata mea, o să doară. Fii pregătită, da?

Lucy simţi că lama începe să se mişte şi o durere insuportabilă îi cuprinse terminaţiile nervoase. Nu se putu abţine să scoată un ţipăt şi totul se înceţoşă în jurul ei.

Se mişcă, recăpătându-şi parţial cunoştinţa şi văzu lumina strălucind prin conţinutul unei perfuzii cu soluţie salină, agăţată de neonul fluorescent de deasupra.

Mâna lui Lucy alunecă până la locul unde fusese înjunghiată, degetele ei găsind acolo o regiune amorţită de carne, sub bandaje groase de tifon. Clipi

pentru a-şi focaliza privirea şi se uită prin încăpere, oprindu-se asupra unei lame de oţel argintiu care se sprijinea de o tavă în formă de rinichi.

Pumnalul lui Saito fusese scos şi curăţat.

— Poţi să o dai înapoi oricui ţi-a dat-o, spuse bătrânul în timp ce se apropia.

Acesta ridică o mână pentru a o împiedica să se ridice.

— Nu aşa repede, Lucy Americanca. Uşor sau se rup cusăturile.

— Ce s-a întâmplat?

— Ai leşinat din cauza durerii. A fost bine. Te-am ţinut sub anestezie în timp ce lucram, mi s-a părut cea mai bună idee, spuse el apropiindu-se şi ea simţi din nou aromă de mentă. A durat câteva ore.

— Vorbeşti bine engleză, remarcă Lucy.

— Şi italiană, adăugă el. Şi ceva rusă.

— Educat, nu?, întrebă ea.

— Şi următoarea ta întrebare este „De ce trăieşte un bătrân inteligent într-un loc care miroase a peşte stătut?, zise el, chicotind. Sunt aici de dinainte să te naşti, copilă.

— Bine. Deci unde este... zise ea, încercând să îşi amintească numele bărbatului înarmat. Guhaad?

— Nu e departe.

Suna ca o ameninţare, dar şi ca un avertisment. Bătrânul îi dădu mâna şi ea se ridică.

— Mişcă-te încet. Am folosit capse chirurgicale să te cos, dar se vor deschide din nou dacă dansezi.

— O să ţin cont.

Lucy studie încăperea şi imediat o văzu prin ochii unui soldat, căutând lucruri care ar putea fi folosite ca arme dacă ar fi fost nevoie. Oamenii lui Guhaad îi luaseră armele şi cuţitul. Ochii ei ezitară asupra pumnalului lui Saito.

— Deocamdată, continuă bătrânul. *Ceaiul,* spuse el, îndepărtându-se, trecând printr-un set de bucăţi de plastic murdare atârnate peste pragul uşii şi îl auzi vorbind cu altcineva, cu cuvintele prea neclare ca să înţeleagă ce zicea.

Se dădu jos de pe masa de oţel, ignorând durerea surdă din intestine. Lucy se strecură prin cameră cât de silenţios putu, încercând să-şi dea seama cine era noul ei îngrijitor. Bătrânul avea în mod clar o pregătire

medicală – era evident din maniera profesională cu care o îngrijise – şi, după cum arăta, ar fi trebuit să aibă până în şaptezeci de ani. O masă era plină cu grămezi de cărţi vechi şi discuri de vinii, iar ea se încruntă văzându-le. Lucy avea nevoie acum de ceva mai modern; un telefon mobil pe care l-ar putea folosi pentru a contacta Rubicon. Telefonul ei prin satelit dispăruse, probabil fusese luat în timp ce era inconştientă. Nu avea de unde să ştie când o să se întoarcă Guhaad şi nu avea speranţe în privinţa şanselor ei în faţa lor. Avea nevoie de altă variantă.

Bătrânul se întoarse în cameră.

— Ceaiul va fi gata într-un... zise el, oprindu-se şi aruncându-i o privire severă. Ce ţi-am spus?

— Nu dansez, spuse ea, forţându-se să zâmbească. Impresionantă colecţie de cărţi.

El rânji, lăsând să i se vadă dinţii cu strungăreaţă, şi se apropie, luând o carte cu coperta cartonată, prăfuită, cu o învelitoare roşie albită de soare.

— Relicve ale trecutului, explică el, deschizând cartea.

Paginile îngălbenite conţineau o sumedenie de rânduri minuscule.

— înainte de Războiul Civil de aici, când eram de vârsta ta, am fost medic militar. Atunci eram socialişti, înţelegi? Sovieticii erau aliaţii noştri, spuse el, o umbră întunecându-i faţa. Bine. Am crezut că au fost, zise el, aruncând cartea înapoi pe teanc.

în schimb, luă un disc vechi, iar Lucy a văzut că pe etichetă scria că era o înregistrare a La Boheme.

— Cel puţin italienii ne-au lăsat nişte cultură, nu? Erau la conducere când eram băiat, zise el, umbra din ochi revenind. Ne-au ciuntit pământul ca pe carne. Şi e la fel de atunci.

El îi dădu o pistă, aşa că ea profită.

— Credeam că lucrurile sunt altfel acum. AMISOM este aici, nu? Misiunea Uniunii Africane v-a ajutat să vă readuceţi oamenii la conducere.

— Au făcut-o?, întrebă bătrânul. Ce avem acum? Un guvern scindat? Susţinut de trupe din Kenya, Uganda şi alte ţări cărora nu le pasă de ţara asta?, zise el, dând din cap. Sunt mulţumiţi să ne lase să ne omorâm între noi atât timp cât o facem în linişte. Este o crimă, fata mea. O crimă.

Puse jos discul şi se îndepărtă.

— De aia lucrezi pentru oamenii lui Ramaas?, întrebă ea.

El se opri, cu spatele la ea.

— E o fiară. Toată lumea s-a săturat să urmărească politicienii care doar vorbesc şi vorbesc. Chiar şi oamenii *tăi* gândesc aşa, zise el, făcând o pauză. Sper că, cu cât vei îmbătrâni, cu atât te vei obişnui cu modul în care funcţionează lumea, da?, întrebă el, dând din cap. Nu e chiar aşa. Sunt mai supărat pe oamenii de la putere acum mai mult decât am fost vreodată, zise el, gesticulând în aer. Să îi dea foc, fata mea. Să le dea foc la toţi. Cum altfel îi facem să înţeleagă?

Perdeaua de plastic se mişcă şi un băiat slab, într-un tricou albastru de fotbal, se întoarse în cameră, aducând o tavă cu ceşti şi un ibric cu ceai. Răsufla cu fiecare pas pe care îl făcea, plămânii muncindu-i din greu. Lucy simţi aroma de mere fierbinţi şi îi lăsă gura apă.

Când copilul se întoarse, ea văzu că piciorul drept îi lipsea de la genunchi în jos şi fusese înlocuit cu ceva din piele şi plastic roz murdar. Cu o încetineală exagerată, aduse ceaiul de mere şi le turnă amândurora. Lucy îl luă pe al ei cu recunoştinţă şi îi făcu cu ochiul.

— Uită-te la el şi apoi la mine, spuse bătrânul, arătând spre băiat. E diferenţă de o viaţă întreagă între noi şi ceea ce avem în comun este ceea ce Occidentul ne-a luat. Trecutul meu. Viitorul lui.

— A fost... rănit?

Lucy văzu un scaun şi se aşeză, cu ceaiul în mâini. încă tremura din cauza hemoragiei şi a oboselii.

— Aşa s-a născut, explică bătrânul. Malformaţii din cauza contaminării pânzei freatice. Un alt cadou de la italieni.

— Nu înţeleg, spuse Lucy, sorbind din ceai şi privind cum băiatul se îndrepta spre masa unde fusese ea cusută şi cum se apuca de curăţat mizeria de pe ea.

— Uraniu. Plumb şi cadmiu, mercur, spuse bătrânul, numărându-le pe degetele lui osoase. Deşeuri otrăvitoare din industria chimică şi spitale. Navele încărcate cu ele au fost scufundate intenţionat în mările noastre şi de fiecare dată când e un tsunami în cealaltă parte a lumii, ajunge pe ţărmurile noastre. Otrăvuri lente care se adaugă la toate celelalte.

Lucy auzise poveşti despre grupuri criminale organizate care acceptau mită pentru a elimina deşeuri toxice de la corporaţii şi guverne cărora nu le păsa prea mult unde ajungeau reziduurile.

— Am primit atâtea cadouri, spuse el cu amărăciune. înainte ca fiii noştri să înceapă să atace nave în Golf, nimeni nu ştia că existăm. Până

când America a făcut un film din asta.

Lucy puse paharul jos, simţind furia clocotită din cuvintele bătrânului doctor.

— Dacă crezi asta, de ce mi-ai salvat viaţa?

— Nu te învinovăţesc pe tine, spuse el, şi zâmbi din nou. Nu eşti bogată. Nu te joci cu vieţi pentru profit. îmi dau seama. Eşti soldat, nu? Am fost şi eu odată. Ca bieţii săraci de pe corăbii. Oameni obişnuiţi obligaţi să slujească celor fără inimă, zise el, făcând o pauză. Şi mi s-a şi spus. Guhaad mi-a spus. El este mâna dreaptă a lui Ramaas.

Ea îşi umezi buzele şi se aplecă, menţinând în mod deliberat contactul vizual cu bătrânul, încercând să îi spună ceva secret.

— Ramaas ameninţă să omoare mulţi oameni nevinovaţi. Oameni ca mine, bătrâni ca tine şi copii ca el, spuse Lucy dând din cap spre băiat. Ramaas le-a pus pistolul la tâmplă.

— Oameni din Occident?, întrebă el. Cum ea nu răspunse, el continuă. Mi-e greu să-mi pară rău pentru ei. Toată viaţa mea au venit aici să-mi folosească ţara cum au vrut, spuse el, ridicându-se fără să se atingă de ceai. Şi acum avem şansa să ne opunem şi tu vrei să nu facem nimic?

Ieşi din cameră înainte ca ea să aibă timp să răspundă.

Capitolul 21

Marc termină cu panoul de control şi viră larg, cotind în jurul platformei Calypso. Privind afară, putea să vadă rampa de aterizare masivă luminată de proiectoare portabile şi siluetele care se mişcau la nivelurile inferioare.

Noaptea se lăsase, întunecată şi cu un cer fără lună, aşa că zborul departe de coastă, deasupra mării, devenise un test al abilităţilor sale de pilot în timp ce era la panoul de comandă şi se străduia să-l menţină pe drumul către regatul piratului. V-22 era un avion bun. Avea emoţii. Oceanul negru îi amintea de vechea teroare constantă din coşmarurile lui.

Concentrarea totală de a menţine Osprey-ul în aer îl oprea pe Marc să se gândească la situaţia sa curentă şi la teama pentru Lucy.

— Vrei să aterizezi sau vei continua să faci cercuri până rămânem fără combustibil?, întrebă Ruiz din cabina din spatele carlingii.

— Şterge-o, mârâi Marc, revenind brusc în prezent. Tot ce putea face era să facă ce spuneau ei pentru moment şi să spere că avea să se ivească o oportunitate de a scăpa din această situaţie.

Viră mai mult şi trase aer adânc în piept, îndreptând botul aeronavei spre heliport în timp ce puse nacelele din vârful aripii Osprey-ului la modul elicopter. Cele trei rotoare cu elice bătură aerul în timp ce aeronava încetini şi coborî spre punte. Erau puţine rafale de vânt potrivnice, un noroc de care Marc profită. în timp ce coborâtă, el auzi vocea sintetică feminină a computerului de bord al Osprey-ului, dând avertismente monotone despre şansele de scufundare ale aeronavei, dar era prea târziu să renunţe. Se angajase deja în aterizare. Marc răsuflă şi verifică automat bordul. în alte împrejurări sau alt loc, ar fi savurat şansa de a pilota, dar atunci şi acolo, gravitatea situaţiei umbrise provocarea. Saito şi Ruiz coborâseră deja din avion. Marc îi urmă afară, pe puntea platformei abandonate. în timp ce trecu pe lângă Mayer la ieşire, văzu că mercenarul inconştient al Asociaţiei era palid şi respira greu.

— Omul tău are nevoie de îngrijire medicală amănunţită, îi spuse el lui Saito.

— Ştia riscurile, răspunse celălalt mercenar.

Un grup de bărbaţi înarmaţi ieşiră din spatele unui elicopter gri EC135 parcat în partea cealaltă a pistei de aterizare, toţi cu puşti Kalaşnikov, cu privirea aţintită asupra Osprey-ului. îi amintiră lui Marc de o haită de hiene precaute. Unii dintre ei aveau un surplus de echipament militar, dar majoritatea erau îmbrăcaţi în tricouri de fotbal Premier League de culori vii.

Un bărbat slăbănog îl măsură din ochi pe Marc cu un rânjet şi spuse ceva camarazilor lui. Grupul se despărţi şi Abur Ramaas apăru brusc, în persoană şi încruntat ca un nor de furtună. Marc

văzu că bicepsul lui era înfăşurat într-un bandaj murdar şi pătat de sânge, trofeul lui obţinut cu ocazia evadării din lupta de la conacul lui Jalsa Sood din Dubai.

— Nu m-am făcut înţeles faţă de stăpânii voştri?, întrebă piratul războinic. Asociaţia nu este binevenită în Somalia.

Saito nu se lăsă influenţat de cuvintele bărbatului.

— Angajatorii mei au fost dezamăgiţi că i-aţi ucis pe Amadayo şi Brett. Dar ce e făcut e făcut. Este o chestiune diferită.

— Mereu oamenii de afaceri, mormăi Ramaas, scanând cu privirea grupul. Dar sângele vostru este la fel de roşu şi banii la fel de verzi că ai tuturor.

Privirea i se fixă asupra lui Marc şi ochii i se măriră.

— *Tu* eşti aici, poliţistule?, întrebă el, râzând. Nu ţi-ai învăţat lecţia încă?

— Ce pot să spun?, întrebă Marc, mascându-şi adevăratele sentimente şi ridicând din umeri. Uneori nu înţeleg aluzia.

Ramaas dădu din cap.

— Eşti încăpăţânat, spuse el, bătându-l pe umăr pe Marc cu mâna lui mare, cu degete groase. Asta o să te omoare într-o zi.

îl privi pe Saito.

— Acum eşti cu ăştia?

— Nu că aş fi ales eu.

— Ah, spuse Ramaas, uitându-se cu subînţeles spre oamenii săi. Dacă eşti aici, asta e pentru că *Waaq* vrea aşa. Nu voi pune la îndoială asta, spuse el, dându-se înapoi. Vei fi prezent aici să vezi cum se termină jocul, zise piratul războinic, făcând un semn dispreţuitor.

— Cât timp poţi să continui aşa?, îl întrebă Marc. Pentru câţi oameni vorbeşti cu adevărat – clanul tău, în cel mai bun caz? Eşti un pirat cu iluzii de grandoare, spuse el. încerci să ţii pasul cu ei, dar trebuie să ştii. Ei nu o să te lase niciodată să păstrezi acea bombă.

— *Să o păstrez?,* întrebă Ramaas, aruncându-i o privire peste umăr. Asta crezi că vreau, poliţistule? Să stau cu ea ca americanii sau ruşii şi să ameninţ pentru totdeauna?, spuse el, uitându-se cu furie la Saito, tonul lui devenind dur. Asemenea acte au valoare doar pentru comercianţi şi pentru slujitorii lor, zise piratul războinic, apoi râse din nou. Cu ce îl ajută pe un soldat o armă nefolosită?

Când Lucy fu sigură că bătrânul doctor nu auzea, atrase atenţia băiatului şi îi zâmbi cald.

— Bună, începu ea. Vorbeşti engleză?

— Puţin, spuse el, dând din cap.

— Cum te cheamă?

— Rio, spuse el, zâmbind înapoi şi apoi făcu o pauză. Eşti din America?

— Sunt.

Rio reflectă la asta.

— Am văzut-o în filme. Este mare.

— Este, spuse ea, dând din cap.

— Oamenii de acolo par foarte furioşi.

Lucy îşi menţinu zâmbetul.

— Adesea. Dar nu toţi. Eu nu sunt.

— Nu ar trebui să vorbesc cu tine. O să se supere, spuse el, arătând cu degetul spre uşă.

— Nu trebuie să-i spunem lui Tataie, spuse ea, făcând să pară că au un secret.

Lucy îi mai făcu cu ochiul o dată şi el râse. Apoi continuă.

— Hei, Rio. Poţi să mă ajuţi cu ceva? Am nevoie de un telefon, spuse ea, ducând o mână la cap, făcând gestul universal „sună-mă”. Pun pariu că ai unul, nu? Pot să-l cumpăr de la tine?

Ascuns într-un buzunar secret din salopeta ei militară se afla un teanc de bancnote noi de 100 de dolari şi ea scoase una ca să i-o ofere.

Rio se întinse pe jumătate după bani, apoi se încruntă. Bancnota era pătată cu ceva închis acolo unde sângele lui Lucy se impregnase în hârtie.

— Nu ar trebui să-i iau.

Pentru o clipă, lăcomia se luptă cu natura precaută a copilului – apoi se lumină brusc.

— Ne putem juca pentru ei!

Căută în buzunarul pantalonilor scurţi şi largi şi scoase nişte cărţi de joc. Cu piciorul de plastic lovind podeaua în timp ce se mişca, Rio puse trei cărţi jos pe masa de operaţie şi le amestecă.

Lucy cunoştea jocul. îl văzuse jucat la colţuri de blocuri în fiecare zi din tinereţea ei, în timp ce crescuse în Queens, şi îşi dădu seama că era un exemplu clasic de „mică escrocherie", o versiune rapidă şi uşoară a „*Fiind the Lady*". Era o scamatorie care te direcţiona greşit, ca să urmăreşti Regina fără să ştii că nu fusese niciodată acolo unde crezuseşi că era la început.

Rio îi arătă cărţile şi apoi le amestecă, aşteptând ca ea să îi facă semn de aprobare. Ea decise să joace şi făcu un semn cu bancnota.

Lucy arătă o carte. *Cartea greşită.*

— îmi pare rău! spuse el, întinzând mâna după bani, mulţumit de el însuşi.

Ea nu i-o dădu.

— Ai înţeles greşit, tinere. Trebuie să mă laşi să câştig o dată. Apoi să măreşti miza. Să câştigi mai mult, spuse Lucy, întinzând mâna şi luând cărţile. Să facem altfel. Rândul meu.

Rio începu să se plângă, dar ea deja aranja cărţile. Lucy îi arătă un As de Pică într-o mână, Regina de Inimă Roşie şi Asul de Treflă în cealaltă. Era uşor, dacă ştiai cum să o faci.

Când puse cărţile jos, ea făcu să pară că ar fi pus jos dama prima, când de fapt fusese Asul de Pică. Cu o mişcare din încheietură, cărţile fură schimbate între ele şi oricine ar fi privit ar fi urmărit ţinta greşită de la început.

Dar băiatul era inteligent. Ştia trucul şi nu căzuse în capcană. Rio găsi Regina şi o întoarse, spaima lui de moment transformându-se într-un zâmbet îngâmfat de victorie.

Lucy recunoscu înfrângerea şi achită nota de plată.

— Eşti bun la asta, copile. Cine te-a învăţat asta, Tataie?

Perdelele de plastic de deasupra uşii foşniră şi Lucy înjură în sinea ei când Guhaad intră, mergând cu paşi mari, cu doctorul urmându-l.

— Tatăl lui l-a învăţat, spuse bătrânul.

Guhaad se strâmbă şi împinse cărţile.

— E un joc stupid.

Azvârli cărţile şi Rio oftă, dezamăgit.

— Asta pentru că nu câştigi niciodată, spuse băiatul.

Nările pistolarului se măriră şi ridică mâna ca şi cum ar fi vrut să îl lovească pe Rio. Băiatul se dădu înapoi, dar lovitura nu veni. Bătrânul făcu semn cu capul spre uşă şi Rio fugi luând cu el bancnota şi orice şansă pe care ar fi avut-o Lucy să îi ia telefonul.

— Nu ar trebui să ameninţi băiatul, îi spuse bătrânul lui Guhaad. Lui Ramaas nu o să-i placă.

— Nu va spune nimic, răspunse Guhaad. Nu şi dacă ştie ce e mai bine pentru el.

Şi deodată, Lucy îşi dădu seama de ceva ce îi scăpase. Acelaşi maxilar, acelaşi nas cârn. *Rio era fiul lui Ramaas*.

Bătrânul doctor îi văzu privirea şi îşi dădu seama la ce se gândea.

— Acum poţi înţelege mai bine de ce Ramaas are atâta ranchiună în el. Mama lui Rio a murit la naştere. Nu erau suficiente medicamente, din cauza sancţiunilor, spuse el, oftând. Şi apoi băiatul... piciorul lui... plămânii lui...

— Joc prostesc, repetă Guhaad, ridicând Regina de Inimă Roşie şi uitându-se la ea. Premiul nu este niciodată acolo unde ar trebui să fie.

Un joc de culise. Certitudinea sumbră se cristaliză în mintea lui Lucy cu o apăsare grea, bruscă.

Evenimentele din ultimele zile se redefiniră şi se legară unul de altul, o întâmplare ducând la alta. îşi aminti ce îi spusese Marc despre confruntarea din cazinoul lui Kurjak, apoi îşi aminti de urmărirea frenetică de pe autostrăzile din Dubai şi de ambuscada care îi aşteptase la vila lui Welldone Amadayo.

Şi îşi dădu seama ce avea de făcut.

— Poate femeia să meargă?, îl întrebă Guhaad pe bătrân. Vreau să plece!

înainte ca el să poată răspunde, Lucy era în picioare.

— Schimbare de planuri, frumosule, îi spuse ea. Nu merg la aeroport. Du-mă la Ramaas.

Guhaad scoase un hohot de râs, neîncrezător.

— De ce aş face asta?

— Hei, nu vrei să ştie că faci bani pe ascuns, am înţeles, spuse ea, îndreptându-se rigidă spre el, ignorând durerea din abdomen. Dar gândeşte- te cât de impresionat va fi Ramaas dacă îi mai aduci pe cineva care vrea să liciteze pentru acea bombă, zise Lucy, bătându-l în piept. Lucrez pentru un om bogat. Dar tu deja ştii asta.

Mâna lui Guhaad se îndreptă spre pistolul de la centură.

— Poate mai bine te împuşc. Aduci prea multe necazuri.

Lucy ridică din umeri.

— Alegerea ta. Dar fa asta şi nu vei primi restul banilor asupra cărora ne-am înţeles. Şi bătrânul unchi Yarisow va fi foarte dezamăgit.

— Despre ce vorbeşte?, întrebă bătrânul, dar Guhaad îi făcu semn să tacă.

în cele din urmă, supărarea de pe faţa pistolarului se transformă în ceva mai întunecat.

— în regulă. Vino cu mine.

— Ar fi trebuit să pleci când ai avut ocazia, fata mea, strigă bătrânul, în timp ce Lucy îl urmărea pe Guhaad în stradă.

— Nu pot face asta, răspunse ea. Trebuie să joc cu cărţile care mi-au fost date.

Omul de contact îl aştepta pe Zayd exact acolo unde spusese că avea să fie, zăbovind lângă o furgonetă albastră uzată, parcată la capătul unei alei înguste. La câteva sute de metri, traficul rarefiat de pe drumul principal îşi urma cursul într-un sens şi în celălalt. O maşină de poliţie trecu, aruncând suliţe scurte de lumină peste zidurile clădirilor care se înălţau deasupra străzii din spate, cu sirena pornită. Erau puţini pietoni afară la acea oră a nopţii şi asta era bine.

Zayd se uită în jur, ochii ascuţiţi ai lunetistului analizând instinctiv unghiurile de atac. Se gândi unde să se poziţioneze pentru cea mai bună vedere şi ţintă. Pentru el, toate oraşele semănau între ele, toate înţesate de secrete, capcane ale morţii şi ascunzători. în cele din urmă, le reduse pe toate la modele abstracte cu ajutorul cărora putea trage un glonţ şi trimite alt suflet spre moarte.

Fără să adreseze un cuvânt şoferului de taxi, coborî şi îşi luă echipamentul cu el. Unul dintre bagaje era o carcasă lungă şi subţire, din nailon negru balistic care semăna cu capacul de protecţie al unei lansete de pescuit, iar celălalt, o geantă de sport masivă care atârna de cureaua lungă care îi trecea peste umăr.

Persoana de contact ştia cum arată şi dădu din cap în semn de salut, întinse mâinile, oferindu-se să îl ajute, dar Zayd îl împinse.

— Nimeni nu se atinge de ele în afară de mine.

Cuvintele lui fură aspre şi încărcate de emoţie. Călătorise multe ore pentru a ajunge acolo şi temperamentul lui era afectat de oboseală.

— Cum spui, zise persoana de contact, clipind şi frecându-şi faţa cu o mână.

Cei doi bărbaţi aveau o înălţime şi o constituţie similare, suficient de asemănători ca aspect pentru ca cineva cu un ochi format să-şi dea seama că exista un fel de legătură de clan între ei. Zayd observă acest lucru la celălalt bărbat, dar nu îi acordă prea multă atenţie. Nu venise acolo pentru a petrece timp desluşind cine cunoştea pe cine şi cine era legat de cine. Persoana de contact nu avea să îi devină prieten.

— Cum te cheamă?

— Numele pe care mi l-a dat *gaal* este Eddie, începu el. Dar sunt...

Zayd îl întrerupse înainte să poată spune mai multe.

— E suficient. Arată-mi.

Eddie dădu din cap cu mişcări scurte. îl conduse pe Zayd spre o uşă de metal de lângă alee deschizând un lacăt industrial masiv. Uşa se deschise şi din interior ieşi un curent de aer cu aromă de mucegai.

Privind înăuntru, Zayd văzu că uşa ducea într-o anticameră înţesată cu dulapuri şi comutatoare electrice pe pereţi. în capătul celălalt era o poartă cu zăbrele care dădea într-un tunel.

îl urmă pe Eddie înăuntru şi puse jos bagajele. Omul de contact îi aduse o pungă de plastic. înăuntru era o lanternă cu clips, o hartă laminată a tunelurilor de dedesubt, un bidon cu ceai şi nişte khat învelit într-un ziar.

Zayd îi dădu khatul înapoi şi îi luă jacheta.

— Nu am nevoie de asta.

— Posibil să stai acolo ceva vreme.

— Mă descurc.

Sub jachetă, Zayd purta o cămaşă de aceeaşi culoare şi se întinse după cea pe care o avea Eddie.

Acesta se încruntă, apoi schimbă jacheta cu cea a lui Zayd, oprindu-se doar pentru a-i da permisul de securitate pe care îl purta pe un şnur la gât şi o şapcă cu sigla sistemului local de metrou.

— Nimănui nu o să i se pară suspect dacă porţi asta, explică el. Locul de întâlnire este marcat pe hartă. Ceilalţi te vor aştepta acolo.

Zayd îşi puse şapca şi jacheta.

— Şi comunicaţiile?

Odată ajunşi în tuneluri, telefonul lui digital prin satelit avea să fie inutil.

Eddie dădu din nou din cap.

— Ai radiouri pe care le poţi folosi. Am scris o frecvenţă pe hartă.

Zayd se uită la diagramă şi văzu numerele.

— Bun. Tu vei transmite mesajul dacă... spuse el, făcând o pauză, căutând alte cuvinte. *Când* Ramaas sună?

— Da, spuse el, uitându-se afară, prin uşa întredeschisă, spre şoferul care aştepta în taxi. El. E unul dintre noi?

Zayd dădu din cap.

— Un kenyan. El nu trebuie să ştie. Dar Ramaas a fost foarte clar în legătură cu oamenii *noştri.* Spune la toată lumea din clan şi la aliaţii noştri. Spune-le să părăsească oraşul.

în timp ce vorbea, desfăcu fermoarul genţii sport şi scoase o husă care conţinea cuţitele lui de aruncat.

— Ai grijă cum spui. Să nu creezi panică.

— Ce e asta?, întrebă Eddie, arătând spre ceva din interiorul sacului, o valiză argintie ciobită, cu margini striate.

— Nu e treaba ta, îi spuse Zayd şi scoase un teanc de bancnote şi i-l dădu. Doar asigură-te că ai o cale de ieşire atunci când vine timpul.

îşi puse cuţitele la brâu şi aprinse lanterna înainte de a strânge din nou bagajele.

Eddie îşi umezi buzele.

— Ce ai de gând să faci mai exact?

— Le-o vom plăti celor care ne-au greşit, spuse Zayd, dispărând în tunelul înclinat.

Strălucirea de dinainte de zori lumina cerul, în timp ce se îndepărtau de litoral şi se îndreptau spre apele mai adânci ale Golfului Aden.

Lucy nu îl pierdea din ochi pe bărbatul înarmat care fusese lăsat în camera maşinilor să o păzească. Din când în când, zărea câte o umbră neclară la orizont – platforma de petrol abandonată.

Barca lui Guhaad era o navă de piraţi de dimensiuni medii, numită jelbut. în acel moment servea drept navă-mamă pentru o flotilă de schifuri care ataca navele încărcate cu bogăţii care traversau mările somaleze. Carena de lemn scârţâia şi gemea într-un ritm constant, valurile lovindu-i botul, în timp ce motorul diesel o împingea înainte.

Alături de Guhaad, Lucy numărase doar patru bărbaţi la bord. Ea intuise că voia să-şi păstreze înţelegerea cu ea cât de secretă putea. Toţi erau înarmaţi cu AKM-uri, pistoale sau macete şi, fără să aibă şi ea un pistol, Lucy se simţi prost echipată.

Bău apă călduţă dintr-o sticlă de plastic şi se folosi de acest lucru ca să examineze pe ascuns camera maşinilor. Scule şi piese de schimb pentru barcă zăceau împrăştiate pe o bancă de lucru din apropiere şi se gândi care ar fi fost cea mai bună alegere pentru o armă improvizată.

Trapa se deschise şi Guhaad intră împreună cu un gardian înarmat, ţinând în mână un telefon prin satelit. Lucy auzi mormăitul slab al unei voci la celălalt capăt al liniei, peste zgomotul motorului navei.

— E timpul, spuse el. Dă-i parola pentru bani.

Ea dădu din cap şi arătă cu degetul mare spre platforma din depărtare.

— Nu am ajuns încă.

— Yarisow trebuie să facă asta acum, insistă Guhaad. Plăteşte restul banilor sau te arunc la rechini!

— Instinctul îmi spune să nu am încredere în tine, răspunse ea.

— Şi totuşi... spuse Guhaad, rânjind urât spre Lucy şi ducându-şi mâna liberă pe mânerul unui pistol semiautomat de calibrul 45 pe care îl avea la curea.

— Bine, spuse ea, întinzând mâna şi luându-i telefonul. Ştiu contul. Am făcut-o de mai multe ori, spuse Lucy, ducând telefonul la ureche. Eşti atent, frumosule? Scrie asta.

Din memorie, ea recită o secvenţă numerică de şase cifre care ar fi permis băncii unchiului lui Guhaad de la New York să deblocheze restul onorariului său şi să închidă afacerea, în timp ce el i-o citea înapoi, Lucy auzi pe fundal zgomotul unei maşini de pompieri FDNY Se strâmbă şi îi aruncă telefonul înapoi lui Guhaad.

Lucy se întoarse, punându-şi mâinile pe banca de lucru, începu să numere în tăcere înapoi de la zece.

Guhaad spuse ceva ce ea nu înţelese şi încheie apelul. Urlă o comandă celuilalt paznic şi bărbatul o lăsă singură cu Guhaad. Auzi strigăte de pe puntea de deasupra şi, dintr-odată, barca vină brusc. Prin hublou se văzu cum platforma abandonată se îndepărta în timp ce nava se întorcea spre larg.

Lucy ajunsese la trei înainte ca ei să acţioneze. *Previzibil.* Se întoarse

spre Guhaad, supărată.

— Ce naiba?

Piratul aruncă o privire către celălalt bărbat şi zâmbi. Fără măcar să se uite la Lucy, el îi dădu un dos de palmă violent care o trânti pe banca de lucru.

Guhaad scoase pistolul de calibrul 45 de la centură. Era un Colt vechi, din timpul celui de-al Doilea Război Mondial.

— Ar fi trebuit să ai încredere în instinct, îi spuse el.

Ea cunoştea bine modul de operare. Avea să o bată, să o violeze, iar apoi, cu gâtul tăiat, Lucy avea să fie aruncată peste bord, la peşti. Singura schimbare ar fi dacă Guhaad ar decide să îi lase pe oamenii lui să intre şi să participe şi ei înainte ca în cele din urmă să o omoare.

Flutură pistolul spre ea.

— Scoate-ţi hainele.

Lucy coborî privirea spre podea şi lăsă lacrimile să îi curgă.

— C-ce ai de gând să faci?, întrebă ea.

Lui Guhaad îi plăcu asta. îl încuraja.

— Scoateţi hainele! strigă el, iar cu mâna liberă o apucă de guler şi trase.

Materialul se rupse, dezvăluind o parte din umărul ei gol. Ea se îndepărtă clătinându-se spre perete.

în încăpere, celălalt bărbat privea ce se întâmplă, atingându-şi puşca. îşi muta greutatea de pe un picior pe altul şi Lucy ştia că se întreba când avea să îi vină rândul.

Pentru o clipă, ea deveni din nou „Lula”, adoptând masca blândă şi timidă.

— Nu îmi face rău...

Acestea fură cuvintele magice. Guhaad puse pistolul jos pe banca de lucru şi începu să îşi desfacă centura. îi aruncă gardianului o privire dură şi ţipă la el.

— Aşteaptă afară. Nu vreau să te uiţi la mine, idiotule!

Mormăind iritat, celălalt bărbat acceptă ordinul dând din cap şi se strecură pe uşă, închizând-o în urma lui.

Guhaad chicoti şi se întoarse spre Lucy, încă lucrând să îşi desfacă centura. Intră direct în capcana ei.

Lucy îl lovi pe Guhaad cu ciocanul scurt cu gheară pe care îl ascunsese

în mâna dreaptă direct în obraz şi o făcu cu suficientă forţă pentru a-i sparge osul. Când acesta căzu, ea trebui să răsucească ciocanul pentru a-l scoate şi mai trebui să îi dea încă două lovituri puternice în tâmplă pentru a – 1 doborî definitiv. în acele momente era doar un obstacol, ceva care trebuia eliminat de pe faţa pământului.

Guhaad scotea gemete care erau mai mult animalice decât umane. Lucy îl apăsă pe faţă cu o cârpă uleioasă şi începu propriul spectacol, mimând mici strigăte de durere la fiecare două secunde şi accentuându-le cu suspine ocazionale.

— Chiar ai crezut, îi şopti ea bărbatului aflat pe moarte. Adică, ştiai de ce sunt în stare, nu? Şi totuşi ai crezut că ai putea să te joci cu mine.

Guhaad încercă să o apuce de gât, dar mâna lui apucă doar aerul.

— O să mori la fel de sărac. Banii promişi se vor evapora până la căderea nopţii.

El scoase un şuierat încet, dar ea păstră presiunea. Codul bancar pe care Lucy i-l oferise lui Yarisow conţinea bani iluzorii. Serverele financiare ale Rubicon anulau retroactiv transferul de bani în termen de douăsprezece ore şi software-ul de urmărire implicat în acest proces era capabil să urmărească tranzacţiile conturilor paravan cu care brokerul hawala obişnuia să spele veniturile piraţilor. Aceste informaţii erau trimise anonim într-un email către o persoană de contact de la FBI la scurt timp.

Când bărbatul nu mai mişcă, Lucy îl lăsă unde era căzut şi îi luă pistolul, îl percheziţionă şi găsi mai multă muniţie, telefonul prin satelit şi un familiar pumnal în formă de ac. Puse în buzunar arma lui Saito şi se încruntă. Cusăturile începură să o doară în timp ce se mişca şi Lucy tresări.

Era deshidratată şi întrecută numeric de patru ori. Guhaad îşi lăsase partea inferioară să gândească pentru el şi plătise preţul, dar acest lucru nu avea să funcţioneze din nou. „Trebuie să fac asta cu sânge rece şi în linişte”, îşi spuse Lucy.

Mişcându-se repede, luă sticla goală de apă şi o umplu cu un fir lung de sârmă dintr-o cutie de pe banca de lucru. în timp ce o îndesă în sticlă până când o umplu, ea continua să gâfâie. O umbră din partea de jos a uşii o făcu să îşi dea seama că bărbatul era chiar afară, ascultând spectacolul.

Gura amortizorului de sticlă improvizat se potrivea lejer pe ţeava pistolului Colţ. Nu era o potrivire perfectă, dar, cu zgomotul constant al motoarelor navei, ar fi trebuit să fie suficient pentru a înăbuşi sunetul unei

împuşcături.

Lucy se aşeză lângă uşă şi scoase un ultim geamăt sugrumat şi lung. începu din nou să numere înapoi de la zece.

La *patru,* trapa se deschise şi bărbatul aruncă o privire înăuntru. Intră în cameră şi ea îi trase un glonţ în gât. Mirosul de plastic ars şi metal fierbinte se răspândi în aer în timp ce bărbatul căzu în genunchi, apăsând pe rana din care ţâşnea sângele. îl împuşcă a doua oară, în ochiul drept.

Lucy îşi puse AKM-ul bărbatului peste umăr şi ieşi tiptil pe punte. Ceilalţi trei bărbaţi înarmaţi se aflau în partea din spate a bărcii, adunaţi în jurul cârmei, fumând. Se ghemui la capătul scărilor şi ascultă câteva minute, respirând în tăcere, memorând poziţiile bandiţilor rămaşi şi aşteptă momentul ideal.

Unul dintre ei înaintă. Lucy îşi schimbă poziţia, ascunzându-se în colţul cel mai întunecat.

Când ajunse aproape deasupra ei, Lucy fluieră încet şi îl auzi reacţionând. Un cap apăru în trapa deschisă, alături de ţeava unei puşti.

Lucy apucă ţeava şi o smuci puternic, sâsâind de durere în timp ce mişcarea îi întinse cusăturile din nou. Puşcaşul se dezechilibra şi căzu pe casa scării, provocând râsetele prietenilor lui de pe punte. Ateriză grămadă la nivelul inferior şi ea trase de două ori, de aproape.

Amortizorul improvizat se dezmembră după ce sârma se topi. Lucy se strâmbă şi îl aruncă. Se gândi să meargă după AKM, dar deja putea auzi cum râsul se transforma în îngrijorare. Se auziră zgomote de paşi, în timp ce ultimii doi bărbaţi plecară de la cârmă şi se îndreptară spre punte, strigându-l pe tovarăşul lor.

Lucy începu din nou numărătoarea inversă, de data aceasta în legătură cu paşii dinspre casa scării. Când ajunse la trei, Lucy ieşi pe trapa deschisă şi se răsuci ca o turelă de tun, pivotând din ţintă în ţintă. Doborî un bărbat cu un glonţ în coapsă şi unul în stomac, dar ultimul membru al echipajului lui Guhaad se alese doar cu o zgârietură la tibie.

Ea alergă direct spre el şi îl împinse în balustradă. El o apucă de faţă şi apăsă pe trăgaciul puşii lui de asalt, dar AKM-ul era îndreptat spre punte şi nu reuşi decât să împrăştie aşchii din scândurile

de lemn. Lucy îi dădu o lovitură cu capul. îl împinse din nou pe bărbat înapoi şi de data asta picioarele îi alunecară pe punte. Căzu peste bord în mare, cu capul înainte.

Lucy ajunse la cârmă şi învârti timona până când prova fu orientată în direcţia platformei abandonate, vizibilă la orizont ca o pată neagră. Durerea din abdomen devenise constantă, iar când îşi dădu cămaşa la o parte, bandajul de dedesubt era pătat de sânge.

Folosi o frânghie pentru a fixa cârma şi o lăsă aşa, în timp ce traversă nava de la un capăt la celălalt. Fiind rănită, îi fu greu să ducă morţii pe punte, să îi dezbrace şi să îi arunce peste bord, dar până la urmă reuşi. Lucy găsi mai multă muniţie, nişte apă şi o sticlă cu analgezice.

în timp ce platforma se vedea din ce în ce mai mare în faţă, ea folosi telefonul prin satelit care îi aparţinuse lui Guhaad, ca să facă un apel codificat către o mesagerie vocală DeadDrop monitorizată de Rubicon. Raportul ei fu scurt şi la obiect: situaţia nefavorabilă, directiva neschimbată. „Găseşte-l pe Ramaas şi opreşte-1".

Aşezată la umbra punţii, Lucy folosi o trusă de prim-ajutor expirată pentru a-şi obloji rănile şi apoi se aşeză în tăcere, urmărind platforma care era din ce în ce mai aproape.

îşi aruncă salopeta peste bord şi îşi încropi o ţinută nouă din hainele cele mai puţin murdare pe care le găsi – pantaloni cargo, pantofi sport Nike uzaţi, o cămaşă largă de fotbal şi harnaşamentul ei pătat de sânge. Restul bandajelor din trusă le folosi să îşi înfăşoare pieptul, iar cămaşa supradimensionată făcu restul pentru deghizare. Lucy îşi puse noroi pe faţă şi găsi o bandană pentru cap. AKM-ul de pe umăr completă deghizarea.

„Am arătat şi mai bine", se gândi ea. „Dar e credibil".

Aduse vasul spre capătul îndepărtat al docului plutitor de lângă platforma abandonată şi opri motoarele. Nimeni nu obiectă; toţi ştiau că era barca lui Guhaad şi mâna dreaptă a lui Ramaas putea merge oriunde dorea. Un gardian care mesteca tutun îi făcu cu mâna de la distanţă, indiferent, în timp ce coborî să pună o frânghie peste un tachet pentru ancorare. Urcă pe una dintre scările de serviciu ale platformei, ridicând cu grijă mâinile una după alta, îndreptându-se spre punţile superioare ale platformei bătute de vânt.

Mayer murise în linişte, din cauza rănilor, în timpul nopţii. Marc îl privise pe Saito cum pusese cadavrul într-un sac pentru cadavre, lângă ceilalţi mercenari morţi şi nu văzuse nicio emoţie pe chipul său. Moartea lui Mayer, dacă însemnase ceva pentru el, fusese doar un inconvenient minor, ca defectarea unui utilaj. Ruiz ignorase întregul proces, stând pe rampa din spatele depozitului Osprey-ului, cu pistolul în poală şi încruntat. Cei doi agenţi aleseseră să petreacă noaptea la bordul aparatului de la sol, privind ceasul în timp ce orele până la licitaţie se scurgeau, iar acest lucru îl împiedicase pe Marc să aibă acces la cabina de pilotaj şi la radioul V-22.

Gândurile lui Marc se învolburau şi nu reuşise să doarmă mai mult de o oră sau două. Simţea energia nefolosită învolburându-se în el şi încercă să o consume plimbându-se în jurul pistei de aterizare gigantice a platformei de petrol.

Sub el, pe punţile inferioare, oamenii lui Ramaas erau în mişcare. Se simţea tensiunea în aer, un puternic sentiment de violenţă fiind abia ţinut în frâu. După sosirea lor, Marc zărise alte grupuri de pe lista de oameni bogaţi şi periculoşi a lui Ramaas. Văzu doi americani care se opriră din vorbit când se apropie. Aveau buzele strânse şi privirea vigilentă a agenţilor sub acoperire şi Marc se gândi pentru o secundă să se deschidă în faţa lor, să încerce să îi transforme în aliaţi – dar nu avea cum să îi facă pe americani să aibă încredere în el.

Marc găsi un colţ izolat şi se sprijini de balustradă. O fâşie din lumina soarelui, de un portocaliu aprins, strălucea la orizont, făcând oceanul să pară o foaie de cupru bătut şi se aplecă în briza puternică a apei, de parcă ar fi putut primi răspunsul pe care îl căuta.

Podeaua ruginită a punţii scârţâi şi Marc se uită spre direcţia sunetului. Sub o secţiune umbrită a platformei, o siluetă slabă ieşi din întuneric şi îndreptă o puşcă de asalt spre el. Marc se dădu înapoi, ridicând mâinile.

Faţa puşcaşului era ascunsă în spatele unei eşarfe roşii şi acesta făcu gestul universal pentru ţigară.

— îmi pare rău, amice, răspunse Marc dând din cap. Nu fumez.

— Bine, spuse pistolarul. Este un obicei urât, Dane.

îşi dădu eşarfa jos şi o faţă întunecată şi familiară se arătă. Marc avu un mic şoc.

— Lucy?, întrebă el, făcând un pas spre ea, apoi se opri şi se uită înjur să vadă dacă îi urmăreşte cineva. La naiba, cum ai ajuns aici? Eşti bine? Cum... zise el, forţându-se să se oprească şi să respire. Mă bucur că eşti în viaţă.

Greutatea bruscă a vinovăţiei începu să îl apese.

— Am vrut să vin după tine, dar Saito...

— E în regulă, spuse Lucy, rămânând în umbră, uitându-se în toate

părţile. A trebuit să faci o alegere grea. Dacă ai fi venit după mine, ţi-aş fi dat în cap.

— Da, păi... spuse el, încruntându-se. încă mă simt ca naiba din cauza asta.

— Bine, spuse ea, punând pe umăr puşca ei AKM şi scoţând un pistol din buzunar. Uite, ia-l. Gândeşte-te că o să ai nevoie de el înainte de apus.

Marc se gândi, apoi i-l dădu înapoi.

— Oricât de mult aş fi de acord cu tine, mai bine nu. Dacă îl vede Saito, nu o să pot să explic.

Ea ridică din umeri.

— Alegerea ta.

Se uită în ochii ei.

— îmi era frică... să nu te fi ucis, spuse el, şi umbra acelei realităţi sumbre îl învălui.

— Sunt dură, răspunse ea, dar tonul ei îi trăda limitele.

Lucy avea dureri şi se mişca cu greu.

— Alerg puţin mai încet acum, asta e tot.

Ascultă cu atenţie în timp ce Lucy îi povesti cum ajunsese la platformă şi cum supravieţuise atacului lui Saito. La rândul său, Marc îi spuse ce păţise el.

— Trebuie să stabilim ce facem în continuare, concluziona Lucy. Dacă trebuie, poţi să ieşi repede cu Osprey-ul de aici?

El aprobă din cap.

— în două minute poate, da. Dar la ce ne ajută asta? încă nu ştim unde este dispozitivul Exil, iar Ramaas nu va oferi voluntar aceste informaţii. Aici are toate avantajele, Lucy.

Ea zâmbi tristă.

— Ai mai multă dreptate în privinţa asta decât îţi dai seama. Cred că e un joc, Marc. Este ca trucul cu cele trei cărţi, este o înşelătorie. Doar că miza este mult mai mare.

— Da.

La tot ceea ce spusese ea, Marc se gândise în ultimele ore.

— Mercedes-ul din Dubai. Când l-am lovit, erau cinci serviete în portbagaj. Ştim că una s-a spart şi pe celelalte trei le-am văzut în video.

— Deci unde este ultima? Asta m-am întrebat şi eu.

Marc spuse ceea ce gândeau amândoi.

— Aici? Tot ce ştiu despre Ramaas mă face să cred că ar ţine-o aproape de el.

— Aş fi de acord cu asta dacă nu ne-ar fi păcălit la fiecare pas până acum. Dar fără să percheziţionăm acest loc dintr-un capăt în altul cu un detector de particule, nu avem cum să fim siguri.

Se uită în zare.

— Americanii, ruşii şi chinezii caută orice pretext să arunce o ploaie de rachete de croazieră pe platformă. Dacă ei cred că bomba este aici, o să o arunce în aer.

— Dar niciunul dintre ei nu vrea să-şi asume riscul ca valiza să fie la ei, spuse ea, inspirând printre dinţi. Frate, e inteligent. Ramaas îi întoarce pe toţi unul împotriva altuia în timp ce el stă şi râde.

Marc dădu din cap.

— Toate armele din lume sunt îndreptate spre el, dar lui nici nu îi pasă.

Lucy îşi îngustă buzele.

— Şi toţi acei oameni obişnuiţi din Somalia care încearcă să iasă din haos, toţi cei pentru care Ramaas pretinde că luptă, vor doar să se întoarcă la ceva de genul unei vieţi obişnuite.

Marc apucă balustrada ruginită.

— Atunci trebuie să schimbăm tactica, spuse el, maxilarul încleştându-i- se în timp ce frustrarea şi furia pe care le simţea înăuntru ieşiră la suprafaţă. Am fost în urmă de data asta. Am ratat şansa, iar şi iar, zise el, dând din cap. Nu şi de data asta, Lucy. Trebuie să îi punem capăt înainte de a fi prea târziu. Odată ce Ramaas îşi atinge scopul... Nimic din ce putem face nu ar repara răul făcut.

Ea dădu din cap, tristă.

— Mai bine te întorci la Saito. Va deveni suspicios dacă nu eşti acolo, zise Lucy, deghizându-se la loc.

— Şi tu?, întrebă Marc.

— Voi fi prin preajmă, spuse ea. O să încerc ceva. O să cer o favoare.

— Fii atentă, o avertiză el.

Lucy îi aruncă un ultim zâmbet în timp ce se îndepărta.

— Amândoi ştim asta, nu mai suntem aşa de *zile* întregi.

Capitolul 22

O sirenă de avertizare a reprezentat semnalul pentru adunare a celor aflaţi pe platformă. Sub ameninţarea armelor a zeci de piraţi, Marc îi urmări pe Saito şi Ruiz pe punte până ajunseră într-o zonă întinsă care fusese cândva una dintre zonele principale cu motoare ale platformei.

Puntea de oţel era deformată şi ruginită din cauza neglijenţei. Bucăţi de metale care ar fi trebuit să fie luate pentru reutilizare erau împrăştiate peste tot. Marc văzu un bărbat bronzat într-o jachetă închisă, care se îndreptă spre margine şi privi în jos. împinse cu piciorul un ciot şi Marc îl auzi lovindu- se şi zăngănind în întuneric. Amândoi aşteptau un pleoscăit, dar nu se auzi.

Bărbatul în jachetă observă atenţia lui Marc şi îi aruncă o privire de avertizare. Avea tatuaje negre pe obraji, cifre şi cruci, care reprezentau o funcţie de conducere în Los Noches, unul dintre cele mai mari şi mai nemiloase carteluri de droguri din America de Sud. Foarte atent, scuipă în abis şi se îndepărtă.

Privirea lui Marc se îndreptă în sus. Spaţiul deschis avea forma unei arene, cu mai multe intrări la nivelul inferior şi cu o reţea de pasarele de lucru deasupra. Acolo roiau mai mulţi bărbaţi înarmaţi şi văzu un tânăr care ţinea o cameră video, scanând camera pentru a surprinde toată acţiunea. Deasupra camerei, o gaură mare din tavan lăsa să se vadă un luminator deasupra, care permitea strălucirii de dinaintea zorilor să pătrundă prin aerul stătut şi inert.

— Rămâi la vedere, îl avertiză Saito. Dacă devii o povară, nu mai eşti de folos pentru mine.

— Atunci poţi să înoţi spre casă, răspunse Marc.

Saito şi Ruiz stăteau apropiaţi unul de celălalt, la fel ca şi ceilalţi care se adunau în încăpere. Cum văzuse gruparea din cartel şi agenţii CIA mai înainte, Marc văzu ceea ce trebuia să fie echipa din China – doi bărbaţi orientali serioşi, în costume business – şi două figuri sumbre saudite, care ar fi putut fi din al-Qaeda. Numără cel puţin opt părţi interesate, toate îmbrăcate în haine neutre, supradimensionate, care puteau ascunde cu uşurinţă arme de foc. Doar încă un grup se remarcă, doi colonei în uniformele armatei nord-coreene cărora evident nu le păsa cine îşi dădea seama de unde sunt.

O trapă se deschise şi un bărbat intră, împingând o ladă pe un cărucior cu roţi. Făcu un semn spre ei.

— Pistoale. Radiouri. Telefoane. Aici! spuse el, împingându-l spre nord- coreeni şi arătând cu degetul spre ei, furios, când aceştia nu făcură nicio mişcare să se supună. Acum!

în spatele lui erau patru bărbaţi cu arme AK47 şi toţi le îndreptară spre ei. După o pauză lungă, cei doi colonei se lipsiră de curelele lor de piele, nemulţumiţi, şi îşi scoaseră armele, punându-şi tocurile de arme şi tot ce aveau în lada goală. Bărbatul flutură un detector de metale baghetă spre ei.

Marc se uită după o eşarfa roşie şi pentru o clipă se temu de ce era mai rău; dar apoi văzu o siluetă atletică în celălalt capăt al încăperii, stând aproape de o femeie impunătoare, cu păr scurt şi de un bărbat cu faţa rotunjită care păreau trimişii de la Moscova.

Lucy avea grijă să stea departe de ceilalţi oameni înarmaţi şi să nu facă nimic care să le atragă atenţia. „Până acum e bine". Dacă nu erau ameţiţi de la khatul pe care îl mestecau, erau însufleţiţi de promisiunile despre care se zvonea. „Ramaas avea să îi facă pe toţi bogaţi. Ramaas avea să-i omoare pe toţi străinii. Ramaas urma să declare război tuturor".

Ea credea că adevărul era acolo, undeva. Dar deocamdată, trecea neobservată şi silueta ei băieţească nu atrăgea atenţie. Cât timp avea să dureze acea acoperire, nu îşi putu da seama. Când s-ar fi aflat, trebuia să fie pregătită. Lucy avea nevoie de un plan de rezervă. Tipul cu gâtul gros îi era necunoscut, dar după aspect, Lucy îl crezu din Spetznaz. Făcând parte din forţele speciale de elită ale GRU, erau notorii pentru duritate şi dedicaţie totală.

Femeia, pe de altă parte... Cu construcţia lată ca un aruncător de greutăţi, avea trăsături clasice slave şi o tunsoare scurtă blondă, cu aspect sever. Lucy îi ştia destul de bine faţa. Ultima dată când o văzuse, nu se înţeleseseră prea bine.

— Rada Simonova, spuse Lucy încet, în timp ce atenţia celor din încăpere era aţintită asupra bărbaţilor care strângeau armele.

Ofiţerul GRU înlemni, distingându-i numele din zgomot şi se întoarse încet spre ea. Pumnii cu degete lungi ale femeii se încleştară.

— Cine eşti?

Lucy se apropie.

— Grozny, acum trei ani. îţi aduci aminte de separatiştii aceia ceceni cu antraxul lor?

— Americanii nu ştiu despre asta, spuse femeia. Ceea ce înseamnă că ai putea fi o singură persoană, spuse ea, înclinând capul. *Keyes.* Nu ai murit, deci?

— Nu, din lipsă de oameni care încearcă să mă omoare.

— Ha, spuse Simonova, zâmbind cu jumătate de gură. Mă întreb cum s- ar simţi adunătura asta dacă ar şti că cineva ca tine e liber aici. Asta mi-ar putea aduce un avantaj în faţa regelui piraţilor, oriunde s-ar afla el.

— Serios?, întrebă Lucy, uitându-se înjur şi asigurându-se că nimeni nu le ascultă conversaţia. Asta vrei, Rada? Să mă vinzi? Nu e bine.

— Nu suntem multe aşa în joc, spuse femeia. Poate vreau mai puţină concurenţă.

Comunitatea de operaţiuni secrete fusese dintotdeauna o arenă dominată în mod tradiţional de bărbaţi, iar Simonova avu dreptate când spusese că agenţii de sex feminin erau minoritari. Parţial, acesta fu motivul pentru care Lucy o recunoscuse.

— Am avut acelaşi obiectiv în Grozny, continuă Lucy, şi suntem de aceeaşi parte aici. De aceea nu te-am împuşcat atunci, spuse ea, cu mâna alunecându-i spre mânerul puştii atârnate de umăr. Nu mă vei face să regret asta, nu-i aşa?

Simonova se uită în altă parte.

— Trebuie să fii cu adevărat disperată să vii la mine pentru ajutor, Keyes, continuă ea înainte ca Lucy să poată răspunde. Lasă-mă să ghicesc; patronul tău african te-a trimis aici, dar nu mai ai nicio scăpare. De asta te agăţi de cel mai apropiat lucru care seamănă cu un aliat pe care îl ai.

— Sunt singura dintre noi care este înarmată în prezent, îi aminti Lucy. Cât timp crezi tu şi prietenul tău că aţi rezista dacă aceste hiene încep să tragă?

— Spune-mi ce vrei.

— Acoperire când se va înrăutăţi tot. Ceea ce se va întâmpla.

— Pari atât de sigură.

Lucy dădu din cap.

— Noi îl urmărim pe acest *joker,* Ramaas, de zile întregi. Nu se va ţine

de cuvânt, crede-mă.

— *Noi?,* întrebă Simonova, uitându-se înjur. Deci ai companie?

Ea ignoră întrebarea.

— Doar ţine minte, oamenii tăi au cel mai mult de pierdut aici.

— Ce te face să spui asta? Tovarăşii mei din FSB au întors Moscova pe dos căutând arma. Nu au găsit nimic. Poate că nici nu a existat vreodată.

— Da? Moscova nu ar fi trimis o pereche de agenţi operativi GRU de top aici dacă nu ar fi crezut că ameninţarea este reală, răspunse Lucy şi se aşează fix în spatele rusoaicei. Ştim despre Programul Exil. Şi dacă acea bombă e detonată, într-o oră fiecare laborator de pe planetă va înregistra o citire a semnăturii izotopice de la explozie. Şi asta va duce imediat înapoi la voi. îl cunosc pe preşedintele vostru, e destul de optimist, dar e pregătit pentru asta?

Simonova nu spuse nimic. Semnătura izotopică a unui dispozitiv nuclear era echivalentul unei amprente radiologice şi, cu echipamentul adecvat de spectroscopie, orice fizician ar fi fost capabil să determine originea exactă a materialului nuclear din bomba-valiză, până la locul unde fusese îmbogăţit.

— Dacă ştii unde este bomba, spune-mi, zise rusoaica.

înainte avusese un ton jucăuş, care în acel moment dispăru.

— Am o bănuială, recunoscu Lucy. Dar nu ştiu sigur. Te bagi sau nu?

— Mă bag, răspunse Simonova. Momentan.

Se auzi un zgomot de la o trapă sigilată, iar oamenii ridicară armele şi începură să strige. Ea le imită acţiunile, dar nu spuse nimic.

Abur Ramaas intră în încăpere ca un campion care se îndreaptă spre ring, cercetând feţele tuturor celor din jurul lui cu un rânjet imperios. Urale sălbatice se înălţară din partea soldaţilor piratului războinic, iar Ramaas le acceptă cu un râs aspru. După el intrară mai mulţi bărbaţi înarmaţi, împreună cu un tip mai tânăr şi mai slab strângând un laptop la piept. Computerul îi acapară imediat atenţia lui Marc – era un model robust, cu specificaţii militare, asemănător cu cel folosit de el, care era în acel moment lăsat în Osprey.

Cei ce se aseamănă se recunosc. Marc recunoştea un hacker când îl vedea. Tipul se îndreptă spre o zonă mai înaltă a podelei din spatele încăperii, unde fusese instalat un generator portabil şi conectă laptopul.

Marc se mişcă uşor, încercând să vadă mai bine, dar Ramaas înaintă şi îi

blocă vederea.

— Poliţistule, spuse el, punând accent pe cuvânt. O să fie o zi grozavă. O să vezi.

— Chiar aşa?

— O, da, adăugă Ramaas încet.

Se duse spre lada plină cu armele confiscate şi cu echipamentele de comunicaţii, făcându-i semn cu mâna bărbatului care o împingea.

— Să încep aşa cum am de gând să continui, zise el.

Cu o mişcare bruscă, Ramaas se îndreptă spre ladă şi împinse tare cu cizma căruţul pe care se sprijinea. Acesta alunecă pe punte şi roţile din spate ajunseră peste marginea puţului de foraj deschis. învins de gravitaţie, tot ce era acolo se mişcă şi căzu în golul negru într-o dezordine zgomotoasă. Lada, cu tot conţinutul ei, căzu în puţ.

Râsetele umplură încăperea, în timp ce Ramaas se întoarse cu paşi mari spre partea mai ridicată din platformă, unde piratul hacker desfacea o antenă de satelit pliabilă. Piratul războinic îl bătu călduros pe umăr şi apoi se aşeză pe un cufăr de unelte care fusese poziţionat ca tronul unui rege pe un podium de fier vechi.

— Deci iată-ne, spuse Ramaas. Voi toţi, obişnuiţi să fiţi cei cu armele. Cei în control. Dar nu şi azi. Nu şi în această zi glorioasă şi măreaţă, spuse el, lăsându-se pe spate. Eu sunt căpitan acum.

Cuvintele lui provocară alt val de râs batjocoritor în încăpere şi oriunde se uita Marc putea vedea feţele bărbaţilor care abia aşteptau să împuşte pe oricare dintre străinii înghesuiţi în faţa lor.

— Hai să terminăm cu asta, spuse unul dintre americani. Suntem aici. Aşa că spune-ne cât vrei.

Ramaas aruncă o privire spre hacker, care îi făcu un semn din cap. Hackerul aruncă laptopul şi Marc văzu pentru o fracţiune de secundă monitorul. Recunoscu ceea ce arăta ca protocoale de rutare pentru operaţiuni de transfer financiar. „Creează un link către un cont bancar off- shore”, ghici el. „O să aibă loc o licitaţie”, îşi spuse Marc liniştit.

— Un joc simplu.

Ramaas se ridică şi scoase trei plicuri albe din vesta sa de piele. Se jucă cu ele, strecurându-le înainte şi înapoi printre degete.

— Prima vânzare a zilei, spuse el, întinzând plicurile albe. Trei bombe. Trei locuri. Dar o singură bombă autentică. Fiecare plic conţine o hârtie...

şi pe ea, un nume de oraş, spuse el rânjind, ochiul său întunecat şi deteriorat strălucind umed. Cei trei care oferă cel mai mult le câştigă, zise el, făcând semn spre calculator. Veniţi şi faceţi ofertele, dacă vreţi. Sau aşteptaţi pentru următorul articol. Alegerea este a voastră.

Încet, fără tragere de inimă la început, reprezentanţi ale diferitelor grupuri înaintară şi ieşiră din raza vizuală a celorlalţi pentru a scrie oferta lor pe laptop. Fiecare dintre el fu salutat cu câte o serie de strigăte şi şuierături din partea tâlharilor, care transformau fiecare apropiere de „tronul" piratului războinic într-o plimbare ruşinoasă.

— Ascultă-i, mârâi Ruiz, în timp ce Saito se întorcea de la tastatură. O haită de câini care latră, spuse el, uitându-se mânios spre Ramaas, care bea dintr-o sticlă de bere. Şi uită-te la el! Savurează fiecare secundă din această şaradă. Râde de toţi!

— Eşti surprins?, întrebă Marc. Ramaas are putere asupra tuturor celor din această cameră şi nu îi pasă cine îşi dă seama. Chiar în secunda asta, ţine ostatici reprezentaţii tuturor ţărilor, aşa că o să savureze fiecare moment.

Saito îi aruncă o privire rece.

— Este doar un tâlhar care a avut mult noroc. Şi în curând i se va termina. Asociaţia cunoaşte oamenii ca el. O să îl lase să se dea mare şi să strige cât de impresionant este. Ramaas va face atât de mult zgomot încât nu va auzi niciodată împuşcătura care îl va ucide.

Marc dădu din cap.

— îl subestimezi şi vei regreta. O să moară oameni dacă îl iei de prost.

— Ceea ce văd este un oportunist care se amăgeşte crezând că este mai mult. Care este expresia pe care o folosiţi voi, britanicii? Are *planuri prea mari pentru el,* spuse mercenarul, dând din cap spre podium în timp ce bărbaţii înarmaţi râdeau de bărbatul care stătea în acel moment în faţa laptopului, un european ursuz a cărui apartenenţă nu era clară. Aceşti oameni sunt analfabeţi, bătăuşi vicioşi conduşi de un bărbat care este doar puţin mai bine educat ca ei. Nu ar trebui să ne mânjim să negociem cu o naţiune ca a lor.

— Ramaas nu este Somalia, se răsti Marc. Nu toţi din ţara aia sunt piraţi! Dar Asociaţia nu se gândeşte niciodată la oameni, nu-i aşa? Vede doar resurse pentru exploatare. Eşti la fel ca şefii tăi în această privinţă.

Bărbatul japonez înclină capul.

— Eşti prea credul. Pescarii săraci exploataţi de naţiunile dezvoltate devin piraţi pentru a-şi hrăni naţiunea înfometată. Ca Robin Hood al tău, da?, zise el, mormăind în derâdere. Uită-te în jur. Câţi dintre aceşti bărbaţi crezi că au fost pescari de ton paşnici înainte? Au avut o şansă să revină la

acel stil de viaţă când armata a început să patruleze Golful. Nu au fost nave- fabrică în aceste ape de ani de zile. Prea puţini doreau să se întoarcă la vechile tradiţii. Le plac banii făcuţi uşor şi gustul sângelui.

Ruiz rânji ca un lup.

— Acum mai cred şi eu...

— Ştii de ce Abur Ramaas a devenit aşa influent?, întrebă Saito. Pentru că a reunit clanurile din Eyl şi din alte părţi, promiţându-le aur. I-a plătit şi au mers la el de bunăvoie. Indiferent câţi conaţionali de-ai să-i trebui să sufere pentru ce vrea el... nu îmi imaginez că asta i-ar tulbura somnul.

Oamenii înarmaţi îl batjocoriră pe ultimul dintre reprezentanţi – unul dintre ofiţerii nord-coreeni – în timp ce se îndepărta rigid de podium, iar Ramaas se ridică în picioare, aruncând alene sticla de bere goală în întuneric.

— Mă întreb cine a plătit cel mai mult pentru a-şi câştiga liniştea interioară, spuse el, aplecându-se să discute cu hackerul şi orice răspuns ar fi primit, fu suficient pentru a-l face să râdă.

Piratul războinic se îndreptă cu paşi mari spre mulţime şi îşi croi drum spre chinezi. Aruncă un plic spre ei şi plecă, obligându-l pe unul dintre reprezentanţi să coboare şi să îl ia de pe punte. Apoi, se îndreptă spre americani şi trânti al doilea plic în mâna unuia dintre agenţii CIA, înainte să îl dea pe ultimul femeii din contingentul rus cu un zâmbet batjocoritor. Oamenilor înarmaţi ai lui Ramaas le plăcea spectacolul şi îl ovaţionau.

Marc se uită la Saito.

— Ghinion, începu el. Se pare că ţi-a luat-o altcineva înainte în ultimul moment.

— Chiar nu înţelegi ce se întâmplă, spuse mercenarul. Este doar gambitul de deschidere. Adevăratul joc începe abia acum.

Marc scană feţele ruşilor, americanilor şi chinezilor, încercând să înţeleagă ce vedeau scris în plicurile cu premiile lor scumpe, dar toţi aveau chipuri total inexpresive.

Aşteptă să vadă care dintre ei voia să plece imediat, chiar să se şi uite involuntar către ieşirile din camera motoarelor. Dacă ar fi cumpărat informaţia care ar fi confirmat că oraşul lor era sub ameninţare, necesitatea de a comunica bazei ar fi fost primordială. Dar nimeni nu se mişcă şi nu vorbi şi gândul unei variante neplăcute începu să dea târcoale minţii lui Marc.

— Sunteţi mulţumiţi de achiziţiile voastre?, întrebă Ramaas. Nu se primesc retururi sau rambursări, mă tem, zise el, zâmbind la oamenii săi. Prietenii noştri de acolo ne-au făcut foarte, foarte bogăţii

Un vuiet de aprobare se auzi în încăpere.

Saito aşteptă puţin înainte de a vorbi.

— Locul dispozitivului nu este cel mai valoros lucru pe care îl ai de vândut. Hai să nu mai pierdem timpul cu jocurile tale şi să trecem la treabă.

Pentru o clipă, în ochii lui Ramaas apăru furia.

Nu îi plăcea ca altcineva să conducă evenimentele. Dar apoi furia dispăru şi se întoarse la rolul de rege al bandiţilor din nou.

— Ai dreptate. Vom vorbi despre premiul adevărat, spuse el, scoţând un al patrulea plic, identic cu celelalte trei şi îşi făcu vânt cu el. Aici este. Frecvenţa radio de control de la distanţă pentru dispozitiv şi codul de treisprezece litere care oferă acces direct la protocoalele de control ale armei... zise Ramaas, ridicându-l deasupra capului. Cu acest plic în mână, dispozitivul poate fi dezarmat... sau detonat... după bunul plac, zise el, rânjind ca un rechin. Ce mi se oferă?

Lucy încercă să arunce o privire peste hârtia din mâna rusoaicei dar femeia o ascunse înainte să se poată apropia. Se abţinu impulsului brusc de a-l smulge. Oraşul natal al lui Lucy, New York, era în linia focului la fel de mult ca Beijing şi Moscova şi chiar dacă încercase ea să se autoconvingă că totul era parte din jocul lui Ramaas, nu se putea abţine să nu experimenteze un val de frică pentru oraşul ei natal.

Simonova nu arăta nicio emoţie, cu chipul tras şi nemişcat ca al unei statui. în încăpere, agenţii CIA şi agenţii chinezi din securitatea statului erau la fel de tăcuţi. Niciunul dintre ei nu arăta reacţia pe care ar fi provocat-o o ameninţare asupra propriului oraş. Acest lucru însemna ori că toţi acei agenţi operativi aveau nervi de oţel, ori că altceva se petrecea.

începu următoarea rundă de licitaţii, care deveni o competiţie urâtă de ţipete. Saudiţii şi misterioşii europeni ţipară unul peste altul, ridicând miza la zeci de milioane de dolari din primele momente. Lucy privi cum reprezentanţii Asociaţiei plusau din când în când, dar, spre nemulţumirea ei, marile puteri nu făcură nimic pentru a opri creşterea sumei din ce în ce mai mari. Se tot aştepta ca americanii sau chinezii să facă o ofertă bruscă, care să termine spectacolul şi să îi reducă la tăcere pe ceilalţi, dar ei tot plusau. în cele din urmă, licitaţia se transformă într-un duel între reprezentanţii Asociaţiei şi nord-coreeni, fiecare plusând până când licitaţia ajunse la 200 de milioane de dolari.

Lucy îl găsi cu privirea pe Marc şi se uitară unul la altul. Ambii se întrebau acelaşi lucru. „Ce naiba se întâmplă?”

— Destul! strigă Ramaas.

Luă în mână ultimul plic.

— Ameţesc! pufni el şi cuvintele lui fură susţinute de amuzamentul feroce al oamenilor săi. Veniţi şi revendicaţi-vă premiul!

Atât mercenarul japonez, cât şi un nord-coreean înaintară, dar Ramaas făcu semn către una dintre gărzile lui de corp şi bărbatul îl împinse înapoi pe agentul Asociaţiei.

— Nu voi, spuse Ramaas, arătându-şi dinţii. Niciodată voi. Stăpânii voştri trebuie să înveţe lecţia. Nu am uitat cum au trimis epavele toxice pe ţărmurile noastre. Nu avem de la ei decât otravă, spuse el, aruncând plicul nord-coreeanului, în timp ce ofiţerul se îndepărtă de laptop, ultimul transfer de numerar încheindu-se. Aici. Ai câştigat asta!

Bărbatul strânse hârtia la piept şi o ţinu aproape, încruntându-se la restul reprezentanţilor, mulţumit de victoria sa.

Dar apoi Ramaas mai făcu un semn gărzilor sale şi un bărbat înarmat blocă drumul nord-coreeanului, cu o puşcă de asalt.

— Ce mai e?, întrebă ofiţerul. Afacerile noastre s-au încheiat. Plecăm.

— Nu încă. Deschide-l, ordonă Ramaas. Să vadă toată lumea, zise el, nerăbdător.

Lucy simţi o nelinişte din ce în ce mai mare, în timp ce ofiţerul ursuz deschise plicul.

Bărbatul deveni roşu de furie când citi ce era scris acolo.

— Ce *înseamnă asta?,* urlă el, întorcându-se spre Ramaas. Republica Populară Democrată Coreea nu va fi insultată de cei ca tine! îi răspunse el piratului războinic. Ne vei da ce am plătit! Cuvintele ofiţerului fură înecate de râsete pline de ură din partea bărbaţilor înarmaţi din galerie. Cum îndrăzneşti! strigă ofiţerul şi atunci fu momentul în care Lucy văzu ce scria

pe hârtie.

Codul din treisprezece litere era DUCEŢIVĂNAIBA.

— Vom semăna foc şi moarte asupra naţiunii voastre, continuă nord- coreeanul, ţipând de furie. Ţi-ai făcut un duşman timp de o mie de ani!

— Şi ai fost destul de prost încât să-mi dai banii tăi! răspunse Ramaas, aducându-l pe celălalt la tăcere cu un răget.

Făcu semn oamenilor să-i înarmaţi şi toţi ridicară puştile, ţintind grupul.

— Arătaţi-le tuturor, spuse el, uitându-se cu furie la ruşi, americani şi chinezi. Arătaţi lumii ce v-am vândut!

Unul dintre agenţii chinezi fu primul. Desfăcu fără tragere de inimă pagina şi o întinse. Inima lui Lucy îngheţă în piept când văzu cuvintele *NEW YORK CITY* scrise acolo. Dar dacă asta însemna că în filmarea de la New York fusese adevăratul dispozitiv Exil, atunci celelalte...

Simonova ridică pagina: *BEIJING.*

Din ce în ce mai alarmat, agentul CIA care luase celălalt plic arătă hârtia. Lucy o auzi pe Simonova şuierând când văzu cuvântul MOSCOVA.

Apoi încăperea fu inundată de râsete dispreţuitoare încă o dată.
Un joc de culise.

Marc se încordă, şocat de claritatea deplină a faptelor. Nu existaseră niciodată bombe în cele trei oraşe. Videoclipurile – un truc al lui Ramaas pentru a-şi destabiliza duşmanii, o modalitate de a se asigura că poate lupta contra lor în condiţiile cele mai avantajoase pentru el.

— Ne-a minţit pe toţi, spuse Saito, cu un strop de admiraţie în voce.

— Unde este bomba?, întrebă ofiţerul nord-coreean, cu o faţă roşie şi nervos. Am avut o înţelegere! Ţi-ai încălcat promisiunea!

Umorul sălbatic al lui Ramaas se transformă în furie pentru o scurtă clipă şi îl doborî pe bărbat cu o palmă rapidă şi brutală.

— Bineînţeles! Sunt un mincinos! Sunt un criminal! spuse el, desfacându-şi braţele, provocându-i pe toţi să-l condamne. Sunt un pirat! Sunt ceea ce voi m-aţi făcut!

— Eşti un om mort, asta eşti.

Cuvintele ieşiră din gura lui Marc înainte să-şi dea seama că dăduse glas gândurilor celor prezenţi.

Ramaas se uită nervos spre el.

— Aş face orice să fiu diferit.

— Serios?, întrebă Marc, îndreptându-se spre piratul războinic, luptându- se cu frica pe care o simţea în stomac. Corectează-mă dacă greşesc, dar tocmai ai înşelat nu numai cele mai mari forţe militare de pe faţa planetei, ci şi o grămadă dintre cele mai nemiloase grupuri extremiste. în ce

versiune a poveştii scapi cu viaţă?, zise el, dând din cap. Eşti nebun. Chiar dacă îi ucizi pe toţi cei din această încăpere, ai semnat condamnarea la moarte a Somaliei!

Ramaas lăsă să se vadă acel zâmbet lent, de prădător.

— Nu vrei să ştii unde este cu *adevărat,* poliţistule?, întrebă el, îndreptându-se spre podeaua ridicată din spatele încăperii, vorbind în timp ce mergea. Am învăţat un adevăr în viaţă. Dumnezeu m-a învăţat asta. Singurele lucruri pe care un bărbat trebuie să le respecte sunt banii şi puterea, zise el. Acum le am pe amândouă. Le-am luat de la proştii ăştia.

Ramaas se mută la cufărul de instrumente pe care îl folosise pe post de tron şi deschise capacul. Din interior, scoase o valiză voluminoasă de oţel şi o puse jos. în încăpere se aşternu tăcerea când piratul războinic deschise zăvoarele valizei mai mici şi lăsă să se vadă mecanismul nuclear din interior.

O amintire vie îşi făcu loc în mintea lui Marc. Servietele false din oţel din portbagajul maşinii sport. Patru.

— Şi acum?, întrebă împuternicitul cartelului Los Noches. O să începi din nou licitaţia, *hombre!* Este măcar cea reală?

Ca răspuns, hackerul costeliv al lui Ramaas începu să se plimbe cu un contor Geiger şi îl flutură în direcţia dispozitivului, detectorul redând o puzderie alarmantă de clicuri metalice în timp ce îndreptă scanerul spre interiorul valizei.

— Gata cu banii, cu strigătele şi cu mentalitatea de politicieni, spuse piratul războinic. O vreţi? O să vă las să o luaţi. Preţul este sângele.

— Vrei să... ne luptăm pentru ea?, întrebă Saito, părând interesat de propunere.

— Eu? *Nu,* zise Ramaas, chicotind. Voi? Da, spuse el, înaintând şi sprijinindu-se de o balustradă, în timp ce oamenii lui înarmaţi se retrăgeau. Daţi tot ce aveţi mai bun. Ultimul om rămas în picioare primeşte asta. V-am văzut banii. Acum vreau să vă văd puterea.

— Tu şi minciunile tale, se răsti nord-coreeanul. De ce ar trebui să credem că acum te vei ţine de cuvânt?

— Pentru că doar un om care luptă merită respectul meu.

Marc îi văzu pe unii mormăind între ei, pe alţii deja scoţând teancuri de numerar pentru pariuri.

— Doar nu vă aşteptaţi să ne ucidem între noi pentru distracţia voastră?, întrebă agentul CIA, stând în picioare, cu braţele încrucişate. Statele Unite nu există ca să te amuze pe tine, Ramaas, spuse americanul, întorcându-se spre ceilalţi. Ascultaţi-mă, dacă refuzăm cu toţii să...

Marc văzu supărarea pe buzele lui Ramaas; îl văzu pe piratul războinic făcând un semn spre doi bărbaţi care stăteau în spatele americanilor. încercă să strige ca să îi avertizeze, dar bandiţii înarmaţi îi împuşcată pe cei doi bărbaţi de la CIA.

— Dacă refuzaţi, muriţi, spuse Ramaas nerăbdător. Acum să văd sânge!

Simonova îşi aruncă jacheta şi bărbatul taciturn de lângă ea o prinse. Ea

îşi scutură braţele, încălzindu-se şi făcu un pas înainte.

— O faci?, întrebă Lucy în şoaptă. Ţi-ai ieşit din minţi?

— Asta este arena lui, spuse rusoaica. El face regulile, zise ea, întorcându-se şi privind-o pe Lucy în ochi. Şi eu am ordinele mele, Keyes. Dacă nu plec de aici cu arma, acest loc va fi distrus ca să nu o ia nimeni altcineva, spuse Simonova, şi aruncă o privire către ceasul de la încheietură. Dacă aş fi în locul tău, aş pleca acum, cât încă poţi.

Lucy o urmă, ţinând puşca de asalt aproape, dar Simonova deja înaintase. împuternicitul tatuat al Los Noches o văzu venind şi el îşi dădu seama, ridicându-şi mâinile – prea încet. Rusoaica îi dădu un upercut tare – prima lovitură a noului joc – care îl lovi în piept şi reprezentantul cartelului se clătină înapoi, ameţit.

Oamenii lui Ramaas urlată în semn de aprobare şi acesta fu semnul de pornire pentru lupta corp la corp. Deodată, începură lupte peste tot în camera ruginită a motoarelor. Lucy îl văzu pe unul dintre agenţii chinezi tăindu-i brutal gâtul unuia dintre ceilalţi reprezentanţi, care căzu la podea. Auzi sunetul ascuţit al oaselor rupte.

Lucy se dădu înapoi. îl putea vedea pe Marc stând lângă un stâlp de oţel şi, în timp ce îl privea, ochii britanicului se uitau în toate părţile de parcă ar fi căutat ceva.

„Ştiu privirea aceea”, îşi spuse Lucy, iar inima îi stătu în loc. „O să facă ceva nesăbuit”.

— Este timpul să punem capăt acestor jocuri copilăreşti, spuse Saito, dându-şi jos vesta de luptă şi trecând pe lângă Marc. Asociaţia vrea arma. O să o iau.

— Ce, o să îi baţi pe toţi ceilalţi? se răsti Marc.

— O să fac ce este necesar.

— Ramaas urăşte tot ceea ce reprezintă Asociaţia, spuse Ruiz. O să te refuze de ciudă.

Saito dădu din cap.

— De aceea îl voi omorî *pe el* în faţa tuturor acestor animale. A spus că respectă puterea – mă vor respecta pe mine după ce îi rup gâtul tâlharului.

— Nu te vei apropia niciodată aşa mult! spuse Marc, privindu-l înaintând spre ringul improvizat. Când s-a transformat totul în „Gladiatorul”?, mormăi el.

— A, băieţilor ăstora le place aşa, spuse Ruiz. E tot ce ştiu ei.

Mercenarul japonez nu ezită să-şi arate adevărata faţă. îl lovi peste braţ

pe sauditul care se ridicase să îl înfrunte, făcându-l să se ferească – dar din poziţia lui, Marc putu vedea că fusese o fentă inteligentă, iar celălalt braţ al lui Saito se îndreptă în sus, iar pumnul rapid ca un glonţ se opri în coastele adversarului său. Sauditul se dădu înapoi în timp ce tot aerul din plămâni îi ieşi, sufocându-se cu zgomot. Saito se duse la el, fără grabă, şi îl apucă pe bărbatul mai slab de gât. Arabul întinse mâinile spre mercenar, încercând să ajungă la faţa lui. Saito puse mâna cu degete lungi peste gura şi nasul celuilalt bărbat şi îl sufocă.

— Unul mai puţin, spuse Ruiz, cu un rânjet acru. L-am văzut făcând asta înainte. întotdeauna ţine de obişnuinţă.

Saito îl lăsă pe arab să cadă pe punte. Marc nu îşi putu da seama dacă celălalt bărbat mai respira, dar mercenarul deja se îndrepta spre următoarea sa ţintă, unul dintre europeni. Se luptară corp la corp, de data aceasta într-o rafală de lovituri scurte. Atacându-se reciproc, cei doi se îndreptară spre marginea mulţimii, iar bărbaţii înarmaţi începură să strige în timp ce se apropiau, împingându-i înapoi spre spaţiul din faţa platformei ridicate.

Ramaas coborî şi merse printre oamenii săi, împărtăşindu-le exaltarea, bucuria lor sălbatică văzând spectacolul de dinaintea lor. Ura din aer era palpabilă. Tâlharii nu voiau nimic altceva decât să vadă cum acei străini se distrug unul pe altul.

Saito îşi puse braţul în jurul gâtului europeanului şi îl răsuci cu o presiune lentă, constantă. Faţa adversarului său deveni violetă şi Marc auzi

un trosnet în timp ce mercenarul îi zdrobea traheea.

— Doi mai puţin, spuse Ruiz. *Madre, ar* fi trebuit să pariez pe el...

— Crezi că oboseşte?, întrebă Marc cu voce tare.

Nu se mai uita la Saito sau la ceilalţi luptători. Se uita la hacker, la laptopul lui şi la premiul în sine, valiza de oţel de pe cufărul de unelte.

— Ce spui?, întrebă Ruiz, aruncându-i o privire acră.

— Nu contează, spuse Marc, trăgând aer în piept. Acţionă un comutator ruginit de pe punte, alunecând în mijlocul spaţiului de luptă.

Mulţimea urlă în semn de aprobare la vederea unui nou luptător, chiar dacă partea raţională a minţii lui Marc ţipa că „acesta e cel mai stupid lucru pe care l-ai făcut vreodată”. Saito auzi strigătele şi se întoarse, cu o confuzie de moment pe chip.

Marc apelă la memoria musculară din toate acele luni de antrenament de luptă cu Luka Pavic la sală, executând paşii rapizi şi tăioşi ai unei scheme de Krav Maga. Era vorba doar despre viteză, despre provocarea daunelor maxime cât de repede posibil. Nu ar fi putut să-l învingă pe Saito într-o luptă corp la corp, nu ar fi putut să îi anticipeze mişcările. Singurul său mic avantaj era elementul de surpriză – asta şi faptul că mercenarul nu îl considera capabil de aşa ceva.

îi dădu o lovitură puternică în rinichi, adunându-şi forţele şi canalizându-le astfel încât pumnul să aterizeze exact în locul potrivit. Pumnul lui Marc lovi trunchiul lui Saito, dar fu ca şi când ar fi lovit o frânghie cu noduri. Auzi un mormăit de durere de la mercenar, mai mult din cauza şocului decât a daunelor reale şi continuă cu lovituri în acelaşi loc.

„Dacă îl pot dezechilibra, dacă reuşesc să rămân în afara razei lui de acţiune...”

Marc nu văzu cine îl loveşte din spate. Fu o lovitură razantă, degetele tari ca fierul ale lui Saito tăindu-i sprânceana şi împingându-i capul în partea cealaltă. Mercenarul continuă cu o lovitură cu piciorul care îi trimise un şoc electric în tot corpul. Se împletici dându-se înapoi şi căzu în mulţime.

Marc clipi, ignorând şocurile puternice ale durerii şi îl văzu pe Saito stând într-un picior, de parcă s-ar fi gândit dacă ar merita să vină să termine treaba. Apoi mercenarul se dădu deoparte în timp ce agentul chinez se îndreptă spre el şi pentru o clipă scurtul asalt al lui Marc fu dat uitării. Unii din mulţime îl scuipară şi apoi se întoarseră, dezamăgiţi de prestaţia sa.

Nişte mâini îl apucară de braţe şi îl traseră până se ridică în genunchi. Văzu o eşarfa roşie în jurul unei feţe şi nişte ochi familiari care se uitau la el.

— Eşti un idiot, spuse Lucy.

— Ştiu... ce fac.

Se chinui să se ridice în picioare. Ceva ce îi spusese lui Saito cu câteva clipe în urmă îi veni în minte, sau poate că erau primele semne ale unei comoţii cerebrale.

— Nu te vei apropia niciodată. Trebuie să mă apropii.

— Ce?

— Mă duc înapoi, spuse el, înaintând. Ai încredere în mine.

— Atunci pentru numele lui Dumnezeu, ia asta! spuse Lucy, punându-i ceva rece şi metalic în mână şi degetele lui Marc se strânseră în jurul obiectului.

Marc se împletici înapoi spre mulţime şi bărbaţii din jurul lui se dădură la o parte. îl ajutară să meargă, împingându-l înapoi spre zona luptei.

Agentul chinez încă respira şi se străduia să se ridice, deşi Saito îi făcuse ceva care îi făcea braţul drept să îi atârne greşit din cot. Marc o văzu pe rusoaică în apropiere, în mijlocul unui meci de box cu împuternicitul Los Noches.

Saito se răsuci spre el.

— O să mă faci să te omor? Sunt sigur că aş putea găsi un alt pilot.

Marc dădu târcoale mercenarului, până când acesta ajunse cu spatele

spre podium. îl putea vedea pe Ramaas în public, zâmbind din ce în ce mai larg cu fiecare lovitură dată.

— Vino şi încearcă, dacă crezi că eşti suficient de dur, mârâi Marc.

Saito se îndreptă spre el în grabă, mult mai repede decât anticipase Marc,

cu aceeaşi mişcare pe care o folosise la saudit. Acest lucru denotă cât de puţină consideraţie avea pentru abilităţile lui Marc, folosind leneş aceeaşi fentă pentru pregătirea loviturii ca de ciocan cu care îl pusese jos.

Marc îl întâmpină cu un pumn de sus în piept, dar avea strânsă în pumn arma pe care Lucy i-o pusese în mână. Pumnalul de argint era lung şi subţire, era o tijă mai mult decât o lamă.

„Pumnalul milei", îşi aminti Marc. „Folosit pentru a ucide campioni".

Lama intră în corpul lui Saito chiar sub clavicula dreaptă. Ţipă şi lovi cu o forţă isterică, trântindu-şi atacatorul jos cu toată puterea.

Marc fu aruncat înapoi de parcă ar fi fost lovit de un catâr, în timp ce mulţimea scoase un hohot entuziast. Lovi balustrada din jurul platformei ridicate şi se rostogoli peste ea, ciocnindu-se de piratul hacker şi trântindu-l la pământ.

Şi în acel moment puşcaşii bâjbâiră după arme din nou, în timp ce Marc dădu un cot în abdomen bărbatului înarmat care păzea servieta de oţel. Marc apucă dispozitivul, ridicându-l şi ducându-l în faţă.

Strânse servieta la piept ca pe un scut.

— înapoi! strigă Marc, retrăgându-se până când se lipi cu spatele de peretele de oţel al încăperii.

— Ce... spuse Saito, căruia îi era greu să respire cu un pumnal de cincisprezece centimetri înfipt în el. Ai... de gând să faci?

Marc vizualiza cu ochii minţii diagramele tehnice din dosarele Exil ale NATO şi degetele mâinii sale drepte se răsfirară peste circuitele bombei, căutând orbeşte un mănunchi mare de fire conectate la matricea detonatorului. Mâna lui stângă ajunse pe cilindrul care conţinea încărcătura nucleară a dispozitivului, emisferele de uraniu îmbogăţit care trebuiau ciocnite între ele pentru a dezlănţui focul îngrozitor ale unei fisiuni nucleare.

Nimeni nu striga în acele momente.

îşi aminti ultimele cuvinte ale lui Jalsa Sood, în tăcerea care îl înconjura. „Cilindrul drept. Nouă tije”. Vârfurile degetelor lui Marc trecură peste metalul rece al carcasei şi le numără cu degetul mare.

— Las-o jos, ordonă Saito. înainte să... ne omori pe toţi.

— Pleacă de aici, spuse Marc şi apucă mănunchiul de fire în pumn. Nu sunt sigur ce se va întâmpla dacă le smulg. Cine vrea să vadă? Vă garantez că nu aţi vrea să fiţi aşa aproape!

Din partea cealaltă a încăperii, Ramaas îşi apropie mâinile şi aplaudă lent.

— Foarte curajos, poliţistule. Cât timp crezi că poţi să o ţii?

— Nu mult, recunoscu Marc. Valiza era mai grea decât se aşteptase, iar el o ţinea stângaci. Mai bine începeţi să înotaţi.

Unii dintre oamenii înarmaţi ai piratului războinic se dădură înapoi, iar Ramaas mârâi la ei în dialectul local.

— Lasă dispozitivul, spuse Saito. Era palid şi transpirat, dar totuşi de neclintit în misiunea sa. Adu-mi-l mie.

— Aparţine Federaţiei Ruse, spuse agentul GRU.

Delegatul nord-coreean supravieţuitor îşi croi drum înainte.

— Ne aparţine nouă!

— Poliţistul nu va smulge firele, pufni Ramaas. Nu are curajul să meargă la Dumnezeu şi să ne ia pe toţi cu el.

Marc chicoti. „La naiba, valiza asta cântăreşte o tonă!” Rânji sălbatic spre cei prezenţi.

— Uite ce, Ramaas. Ai minţit de fiecare dată. Doar ai ascuns o minciună cu alta. Şi cred că nu e altfel de data asta.

Trase cu putere de mănunchiul de fire. Se desprinseră cu o scânteie electrică şi Marc lăsă valiza să cadă la podea.

în acea secundă, orice sunet ar fi fost ca un tunet.

Capitolul 23

Detonarea ar fi arătat ca un al doilea răsărit pentru pescarii matinali care navigaseră de pe coasta din Puntland şi din Galmudug. Cei care s-ar fi uitat spre ea ar fi fost orbiţi de fulgerul de foc din Golf şi cei de pe ţărm ar fi auzit ecoul exploziei, sunetul ajungând în nord până la Raas Casayr şi în sud, până pe străzile din Mogadishu. Sateliţii de pe orbită ar fi surprins o minge de plasmă fierbinte ca soarele înghiţind într-o milisecundă platforma de petrol abandonată, atomizând mii de tone de oţel, beton şi apă de mare.

Ideea asta o copleşi pe Lucy şi dintr-odată nu mai putu respira. îşi scoase eşarfa de pe faţă, dând uitării deghizarea. Numele lui Marc se forma pe buzele ei, dar el o făcea deja, deja smulgea firele detonatorului bombei.

O lăsă să cadă, iar valiza zăngăni zgomotos pe podea. Nimeni nu îndrăzni să scoată o vorbă, de parcă le-ar fi fost teamă că o singură răsuflare ar fi declanşat-o.

Şi apoi tensiunea se disipă cum se rupe un fir întins.

— Este un fals! strigă Saito în încăpere, faţa lipsită de emoţii a mercenarului japonez cedând în cele din urmă. Altă minciună!

Dane avea dreptate, la naiba. Fiecare minciună a lui Ramaas era acoperirea pentru următoarea şi pentru *următoarea.*

Lucy înţelese întregul adevăr; în toată această şaradă nu fusese *niciodată* vorba despre bombă sau despre bani. Era vorba de a pune presiune pe cele mai mari naţiuni, care folosiseră Somalia şi apoi se lepădaseră de ea şi care intenţionau să o facă din nou. Era vorba despre nevoia de răzbunare a lui Ramaas şi de a-i umili, public şi violent.

îşi aminti de băiat, de Rio şi de felul în care ura adânc îngropată a bătrânului doctor ieşise la suprafaţă. Ramaas vorbea acelaşi limbaj. îl vorbise tot timpul, dar nimeni nu îşi dăduse seama. „Nimeni în afară de Marc", reflectă ea.

Faţa întunecată a piratului războinic arăta fioroasă.

— Omorâţi-i pe toţi!

Delegaţii supravieţuitori se grăbiră să se adăpostească sau se năpustiră asupra celor mai apropiaţi puşcaşi ca să le ia armele. Timpul încetini pe măsură ce adrenalina începu să curgă prin venele lui Lucy, iar fiorul de gheaţă familiar al unei confruntări în desfăşurare îi fulgeră corpul.

în timp ce pivota, îl văzu pe Ruiz, mercenarul hispanic, prăbuşindu-se sub un potop de gloanţe. Lucy îl zări pe Saito încasând un glonţ înainte să se ascundă în spatele unui generator vechi. în încăpere, Simonova şi tovarăşul ei se luptau pentru viaţa lor.

Lucy îşi lăsă instinctul să preia conducerea şi căzu în genunchi, schimbând comutatorul de selecţie al AKM-ului din mâinile ei la foc automat. îndreptă ţeava puştii de asalt spre tavan şi apăsă trăgaciul. Ţinând strâns arma, consumă o magazie întreagă de gloanţe de 7,62 mm în metalul corodat al acoperişului şi în conductele sparte de sub el. Scântei galbene căzură în cascadă din oţelul măcinat de rugină pe măsură ce acesta se dezmembră şi secţiuni întregi ale tavanului se prăbuşiră. Surparea aduse cu sine un nor de praf oxidat şi bucăţi de tablă ondulată care căzură peste bărbaţii de pe podiumurile suspendate şi de pe podea. în mijlocul încăierării, unii dintre oamenii lui Ramaas începură să intre în panică şi să fugă în toate direcţiile, temându-se că începuse un contraatac.

Lucy sări înainte, tuşind în timp ce praful metalic o sufoca. Aruncă din mers magazia uzată a AKM-ului, introducând una nouă fără să se uite şi trăgând manşonul pentru a aduce o rundă nouă de gloanţe în cameră. îl văzu pe Marc pe punte, în toiul unei lupte cu prietenul hacker al lui Ramaas. Marc îi dădu un pumn şi rată, iar tânărul îl lovi puternic peste faţă cu laptopul său. îl trânti la pământ, iar ea înjură, alergând lângă el chiar când tânărul fugi.

— Ridică-te, se răsti ea, apucându-l.

— Lasă-mă pe mine! îi spuse Marc, dându-i mâna la o parte. Prinde-l pe prostul ăla! zise el, arătând cu degetul spre hackerul care fugea.

Lucy se întoarse, cu puşca înainte, la timp să îi vadă pe Ramaas şi pe tânăr dispărând printr-o trapă, cu o mână dintre oamenii lui care îl urmau. Scăpa, încă o dată, nelăsând nimic altceva în urma lui decât haos.

— Du-te, du-te! strigă Marc.

Reuşiră să iasă din cameră iar Marc gemu în timp ce trase de o trapă pentru a o închide în spatele lor şi a bloca accesul. Bâjbâi să deschidă zăvoarele. Simţea durerea de la genunchi ca un brici pe os, dar nu putea să şovăie, nu în acele momente.

— Pe aici, spuse Lucy, arătând spre un coridor îngust, umbrit. Eşti sigur că poţi ţine pasul?

— Uşor, spuse el, strângând din dinţi, mergând după ea în timp ce Lucy porni din nou.

Pe măsură ce înaintau, Lucy îşi ţinea puşca aproape de umăr ca să privească prin luneta metalică a AKM-ului.

— Nu pot să cred ce ai făcut acolo. Te-ai gândit măcar o secundă ce s-ar fi întâmplat dacă nu ai fi avut dreptate?, întrebă ea, aproape înecându-se cu acele cuvinte.

— Am avut dreptate, răspunse el.

— Ori eşti prost, ori incredibil de norocos, răspunse ea. Dacă scăpăm vii de aici, vom merge la Vegas şi vom afla cu siguranţă.

— Fugi de aici, răspunse Marc şi dădu din cap. Nu o să irosesc banii jucând *Blackjack.* îi păstrez pentru lucrurile importante, mulţumesc, spuse el. în orice caz, nu am fost norocos, am avut dreptate. Asta e tot. Am ştiut că ne ia de proşti.

Se auzi ceva de pe puntea de deasupra şi amândoi se lipiră instinctiv de pereţi. Reacţia le salvă vieţile, în timp ce împuşcăturile din întunericul de deasupra luminară scurt feţele fioroase ale puşcaşilor lui Ramaas.

Lucy trase şi ea şi auzi un strigăt sugrumat în timp ce unul dintre ei căzu.

— îl acoperă pe Ramaas! O să scape, ştiu eu!

— El nu contează, spuse Marc. Laptopul. Trebuie să îl luăm! Orice altceva este secundar ca importanţă!

— Ai uitat că încă nu ştim unde e bomba?

— Şi chiar crezi că Ramaas ne va spune? După toate astea?, întrebă Marc, dând din cap. Nu se va întâmpla. Dar dacă luăm computerul se termină tot.

— De ce?

— Pentru că o maşinărie nu poate minţi! răspunse Marc, tresărind în timp ce un glonţ se lovi cu zgomot de perete, lângă capul lui. Ştiu de ce Rubicon nu a detectat nicio convorbire telefonică de la Ramaas şi locotenenţii săi. Pentru că nu folosesc telefoane! Sunt pe comunicaţii prin VoIP totul digital. Aşa găsim bomba!

Lucy se aplecă să respire.

— Când ţi-ai dat seama?

— Acum un minut, recunoscu Marc. Când băiatul zâmbăreţ m-a pocnit cu laptopul.

Răspunsul îl lovise literalmente peste faţă.

Lucy îşi îngustă ochii.

— Bine.

Ieşi din ascunzătoare ţipând şi alergă de-a lungul coridorului, trăgând o rafală lungă cu AKM-ul în timp ce fugea. Se auzi un alt ţipăt sugrumat şi zgomotul căderii unui corp.

Marc alergă după ea, mişcându-se cât de repede putu. Aproape se împiedică de bărbatul înarmat pe care îl doborâse Lucy şi se uită prin întunericul fumuriu. Văzu nişte scări înfundate cu moloz, una care ducea spre punţile de sus ale vechii platforme, alta în jos spre stâlpul de susţinere din beton şi nivelurile inferioare.

Lucy îndreptă puşca în sus, ascultând.

— E cineva acolo, spuse ea. Se mişcă.

— Da, spuse Marc, ghemuindu-se şi luă un AKMS – versiunea pliantă a carabinei pe care o avea Lucy – din mâinile unuia dintre cei morţi.

Pistolul era corodat de la apa sărată şi legat cu folii uzate de bandă adezivă, dar era mai bine decât deloc. Verifică arma. Apoi înlemni, ţinându- şi respiraţia.

— Ai auzit?

înapoi, de-a lungul coridorului pe care îl parcurseseră, zgomotul de balamalele ruginite răsuna puternic.

— Vin din spatele nostru, îi spuse Lucy, îndreptându-se spre scări. Hai, trebuie să plecăm.

Marc întinse o mână să o oprească.

— Aşteaptă. Dacă urcăm, ce e acolo?

Chiar şi în întuneric, putu vedea că expresia de pe chipul ei spunea: „Ce crezi, idiotule? Heliportul. Dacă Ramaas se urcă într-un elicopter, a plecat”, în timp ce ea rosti cuvintele, amândoi auziră un zgomot de sus – o trapă care se închidea.

— Şi dacă e o altă înscenare?, întrebă el. Ramaas e marinar, da? E sub presiune. O să meargă cu o barcă, o să mizeze pe ceea ce ştie, spuse Marc, arătând în jos spre casa scărilor, spre platforma de andocare de sub punţi.

— Eşti sigur? Un elicopter ar fi o mişcare mai inteligentă.

— Nu sunt sigur, recunoscu el, iar Lucy înjură în şoaptă. Dar nu putem risca. Tu mergi la heliport, eu cobor la doc, spuse el.

— Nu muri, strigă Lucy după el.

— Nici tu, nici eu, strigă el.

Era greu să se mişte în linişte. Scările metalice erau înţesate cu gunoiul care fusese lăsat în urmă de când platforma de foraj fusese abandonată, iar Lucy îşi croi drum printre panouri prăbuşite şi secţiuni întregi unde nu aveai cum să pui piciorul jos.

în depărtare, auzea strigătele piraţilor. Riscă să arunce o privire la ceasul ei tactic strălucitor. Cât timp aveau la dispoziţie? Lucy se gândi că militarii care trimiseseră reprezentanţii să se întâlnească cu Ramaas nu aveau să aştepte să îi contacteze. Şi cu toate radiourile şi echipamentele de comunicaţii la nivelul de jos al platformei, acest lucru nu avea să se întâmple curând.

Se auzi un zăngănit metalic dinspre camera motoarelor. Lucy se întoarse şi îndreptă arma spre sursa sunetului. O trapă glisantă se deschise cu zgomot şi două siluete apărură. Fu cât pe ce să îi împuşte când auzi o voce masculină aspră înjurând într-o rusă grosolană.

— Rada?, întrebă ea, menţinând pistolul ridicat. Tu eşti?

— Keyes?, întrebă Simonova. Ai ieşit de acolo. Nu ar trebui să fiu surprinsă.

— La fel, spuse Lucy, văzând că asociatul ei sângera grav. Arată urât.

— Nu, Dmitry arată mereu aşa, spuse cealaltă femeie. Unde este prietenul tău?

— Pe aici, spuse Lucy. Treaba încă nu s-a terminat.

— Pentru noi, da. Permite-mi să îţi reamintesc de sfaturile mele de mai devreme, spuse Simonova. Nu rămâne aici. O să se întâmple ceva.

— Vrei să detaliezi?, întrebă Lucy, dar deja ştia răspunsul.

Ruşii se pregăteau să distrugă platforma abandonată. Din câte ştia ea, puteau fi lansate nişte rachete de croazieră de pe o navă din apropiere.

— Bine. Urmaţi-mă.

— Minţile mari gândesc la fel, spuse Simonova.

Plăcile de pe punte scârţâiau sub picioarele lui Marc la fiecare pas şi din când în când putea vedea prin găurile ruginite din plăcile metalice, până la mare, la câteva sute de metri mai jos.

Singura sursă de lumină venea de la reflexia sumbră a răsăritului pe apă

şi chiar în acel moment Marc ar fi dat orice pentru o lanternă. Vântul care şuiera prin găurile din carenă făcea totul să scârţâie şi să geamă. îi era imposibil să fie sigur dacă mai era cineva pe acolo, cu fiecare zgomot metalic semnalând un posibil atac.

Transpira şi un instinct pe care nu-l putu desluşi pe deplin îl făcu să se oprească pe loc. Marc se ghemui fără să facă zgomot şi îşi ţinu respiraţia, ascultând. Puse mâna pe plăcile de oţel ale punţii, simţind vibraţiile neregulate prin metal.

Auzi un sunet, ca o inspiraţie. Degetele răsfirate ale lui Marc atinseră un şurub. îl luă şi apoi, cu o aruncare rapidă ca de zaruri, îl azvârli peste punte.

Şurubul se lovi de un perete şi ricoşă. La distanţă de douăzeci de metri de-a lungul drumului, două focuri izbucniră din întuneric, în timp ce două pistoale traseră în direcţia zgomotului.

Marc îndreptă AKMS-ul cu câteva grade după punctul cel mai apropiat din care se trăsese, ţintind acolo unde spera că erau trăgătorii.

Mai multe gloanţe loviră pereţii şi podeaua. Marc nu îl putu vedea pe bărbatul pe care îl nimerise, dar trăgătorul fusese rănit şi ţipa în agonie. Marc merse de-a lungul pasarelei suspendate până ajunse într-un unghi mort. înaintând pe pipăite, se lăsă în jos în timp ce gloanţe trase la întâmplare sfârâiau lângă el. Al doilea trăgător era aproape, dar nu ştia exact unde.

în apropiere, ţipetele bărbatului rănit îşi schimbară tonul şi apoi încetară brusc, după o împuşcătură cu o armă de calibru mare.

Marc stătea în mica ascunzătoare, după un comutator dezactivat, şi îndreptă AKMS-ul în direcţia zgomotului. Văzu o umbră rapidă mişcându- se, în timp ce al doilea trăgător încerca să îşi dea seama unde era. Erau prea multe ţevi între ei ca să ţintească bine. Marc trebuia să aştepte ca bărbatul să vină spre el.

Auzi un strigăt în somaleză, dar niciun răspuns. Apoi un sunet scurt, nervos. Umbra se mişcă; bărbatul înarmat înainta spre capcană.

Marc aşteptă ca bărbatul să iasă de sub ţevi, să ajungă suficient de aproape încât să îl nimerească. Apăsă pe trăgaciul armei şi aceasta scoase un clic plictisitor. Arma era prea grea pentru a fi goală, dar nu fusese întreţinută bine şi acum neatenţia ultimului său proprietar transformau ambuscada improvizată a lui Marc într-un dezastru. Trase de mânerul de armare, dar acesta nu cedă niciun milimetru. Ceva din armă era blocat.

Bărbatul scoase un strigăt de furie şi se îndreptă spre el. Marc reacţionă fără să raţioneze, lovind AKMS-ul de punte, într-o ultimă încercare zadarnică de a face arma corodată să funcţioneze. Mânerul de armare alunecă brusc şi trase de el, exact în momentul în care bărbatul furios încerca să spargă craniul lui Marc cu patul de lemn al puştii sale.

Veche de două decenii şi fiind o copie chinezească a originalului fabricat în Rusia, AKMS-ul ruginit îşi îndeplini sarcina finală cu mai multe împuşcături zgomotoase. Gloanţele intrară direct în cavitatea toracică a atacatorului său.

— La naiba.

Marc simţi gustul de cupru şi îşi duse mâna la faţă. Se ridică în picioare tremurând şi se forţă să-şi controleze respiraţiile rapide şi poticnite.

Din direcţia din care venise, Marc auzi un zgomot puternic de paşi, apoi un mârâit scăzut al unei voci care rostea o comandă în somaleză.

— Băieţii tăi au terminat, reuşi Marc să spună, păstrându-şi tonul constant.

— Poliţistule, strigă Ramaas din umbră. De ce tot vii? Când o să te înveţi minte?

— Recunosc. Este un defect de caracter, zise Marc, înaintând încet şi în linişte, evaluându-şi mental poziţia.

Avusese întotdeauna un simţ al direcţiei excelent şi ştia că în faţă era capătul vestic al platformei. Dincolo de el era o scară exterioară care ducea până la docul pentru bărci. Se aşeză cu spatele la uşa simplă de oţel care se deschidea spre casa scării, privind în întunericul compartimentului inferior. Raze subţiri de lumină intrau prin crăpăturile din jurul tocului uşii.

— Nu ai nicio cale de ieşire, amice, strigă Marc. Dă-mi computerul şi poţi pleca cu banii, nu-mi pasă. Mi-au ajuns toate prostiile tale.

Un chicot profund răsună din pereţi.

— Cine vrea bani?, întrebă Ramaas. Vocea lui zgomotoasă şi răsunătoare îl făcea să îşi dea seama cu greu din ce direcţie venea. în cele din urmă, lăcomia pentru bani provoacă doar mai multe probleme. Banii erau doar un instrument, nu vedeţi? Era un alt fel de armă. Una pe care voi, occidentalii, mi-aţi dat-o singuri.

— Nu ţi-am dat niciun ban, răspunse Marc.

— O să-i ucid pe oamenii care mi-au distrus patria, spuse Ramaas, după o clipă, tonul lui devenind jos şi serios. Ştii asta. S-a întâmplat deja.

Lui Marc îi îngheţă sângele în vene. „O fi adevărat? Cât am fost aici, jucându-ne cu idiotul ăsta, a declanşat undeva arma nucleară?” Dar următoarele cuvinte ale piratului războinic sugerară altceva.

— Vor trăi aşa cum am trăit eu. Cum au trăit oamenii mei. Ramaas se auzea de destul de aproape. Cei care au condus înainte de mine iubeau numai bogăţiile. Au acceptat bani pentru ca oamenii voştri să îşi poată scufunda navele toxice în marea noastră. Ne-aţi tratat casa de parcă ar fi fost coşul vostru de gunoi şi ne-aţi îmbolnăvit copiii. Copiii mei...

Piratul războinic tăcu şi Marc se strădui să îl audă. Când vorbi din nou, se auzi din depărtare.

— Ştiu numele celor care au făcut asta. Asociaţia care a dat mită. Criminalii care au lăsat asta să se întâmple, care s-au folosit de oameni corupţi de a căror lăcomie s-au folosit şi au trimis navele... spuse el, tonul lui fiind de o vehemenţă constantă. Ei au condus Somalia odată. Şi apoi au otrăvit-o. Dar noi nu uităm. Nu iertăm.

Marc îşi trecu mâna peste cadrul puştii şi testă mânerul de încărcare în joacă. Era blocat. *Complet blocat.* Trebuia să acţioneze rapid dacă avea de gând să iasă viu de acolo. Marc inspiră, tremurând, simţind tensiunea fiecărui muşchi. Schimbul de pumni cu Saito fusese destul de rău. Dacă ar fi încercat să se lupte cu Ramaas, bărbatul avea să-l omoare.

îşi aminti ceva ce îi spusese Franko Horvat în Croaţia, în cazino. „Ai intrat în belele, englezule. Aş spune că până peste cap”. în acel moment, cuvintele poliţistului corupt părură mai reale ca niciodată.

„Dar nu pot să aleg când să ies”, îşi spuse Marc. „Nu funcţionează aşa”. Făcu un pas înainte, încercând să îşi uniformizeze greutatea pe punte, dar podeaua scoase un scârţâit care îl trădă.

Luptă împotriva unui val de oboseală. Se săturase să îl urmărească pe acest bărbat. Obosise să pună aceeaşi întrebare iar şi iar.

— Unde e bomba?

— Ar putea fi în atât de multe locuri, răspunse Ramaas. Paris. Londra. Roma. Berlin. Sau oricare alt oraş. Mi-aş fi dorit ca Dumnezeu să îmi fi dat destule arme ca să-i lovesc pe toţi. Dar mă mulţumesc cu ce am. Un oraş plin de hoţi va fi făcut scrum şi toţi cei care i-au ajutat vor suferi pentru asta.

„Un oraş plin de hoţi”. Ceva în legătură cu acea expresie îi atrase atenţia lui Marc şi gândurile i se învolburară. Deodată, începu să privească toate ameninţările şi laudele lui Ramaas cu alţi ochi, adevărul fiind chiar lângă el dacă putea asambla corect piesele.

Dar apoi, fără avertisment, ţeava dură de metal a unui revolver de calibru mare se înfipse în ceafa lui Marc.

— îţi tot văd faţa, poliţistule, spuse Ramaas.

Cumva, uriaşul războinic reuşise să ocolească pasarela şi să îl ia prin surprindere, rapid şi în linişte.

— Gata, odihneşte-te, continuă el.

Marc auzi zgomotul uleios al ciocanului pistolului trăgându-se înapoi.

Lucy lovi trapa care ducea spre puntea pentru elicoptere cu suficientă forţă încât se dădu peste cap la maxim şi cadrul său metalic zăngăni zgomotos.

Tovarăşul rusoaicei scoase un mârâit furios şi năvăli înainte, trăgând rafale de gloanţe cu puşca sa în timp ce înainta cu paşi mari pe punte. Nu părea să simtă rana din abdomen. Cele două femei ieşiră după el, în timp ce primele gloanţe ciuruită puntea de la picioarele lor.

Lucy văzu nişte siluete ghemuite după un elicopter MI-8 parcat. Se aruncă pe punte şi căzu cu putere, rostogolindu-se într-o poziţie dezordonată, aproape pe burtă, care îi poziţiona AKM-ul în sus

şi spre ţintă. Mutând comutatorul de selecţie la foc semiautomat, ea alinie luneta de oţel şi începu să tragă. Arma era prost întreţinută şi ţinta era deviată cu câteva grade, dar ea corectă. Cu ruşii oferindu-i sprijin, Lucy îi ţinti pe bărbaţii ascunşi.

Lucy se ridică în timp ce văzu altă ţintă. îl văzu pe hacker ieşind din ascunzătoare şi alergând spre rampa din spatele elicopterului negru al Asociaţiei. Avea un revolver cu ţeavă scurtă în mână şi trăgea la întâmplare spre ea în timp ce alerga.

Ea schimbă comutatorul de selecţie înapoi la modul rafală şi trase gloanţe, liniar, de-a lungul heliportului, direct în calea tânărului, golindu-şi magazia. El se împiedică şi căzu. Lucy îl călcă pe mână ca să nu poată ridica pistolul şi îi înfipse în coaste mitraliera.

— Unde e regele?, întrebă ea. Spune-mi sau eşti mort.

— Nu vei câştiga, spuse Marc, apucând puşca cu mâinile. Nu vei trăi pentru a cheltui nimic din banii pe care i-ai furat. Şi ţara şi poporul tău vor

fi cei care vor plăti pentru ceea ce ai făcut.

Ramaas apăsă mai adânc ţeava revolverului Python în carnea lui Marc.

— Am câştigat deja. Nu înveţi. Nu o faci niciodată. Răzbunarea este mai bună decât bogăţia, poliţistule. Sărac înseamnă sărac... dar mort înseamnă mort.

Marc se întoarse uşor, cu pistolul încă în gât. Putea să îl vadă pe Ramaas. Ochiul de rechin al piratului războinic strălucea în întuneric.

— Nu Dumnezeu te-a ales, îi spuse Marc. Tu l-ai ales pe Dumnezeu ca pe un pretext pentru tot ce ai făcut. Ai vrut un motiv pentru a te justifica, dar adevărul este că eşti doar un criminal şi nu vei fi niciodată altceva.

Ramaas rânji.

— Peste o zi, întreaga lume va şti numele meu. Nu vei trăi să o vezi.

Marc se forţă să râdă. Avea doar o singură şansă.

— Ce trebuie să înţelegi, amice, e că nu eşti singurul care ştie să facă un truc.

în timp ce ultimul cuvânt îi ieşi din gură, se răsuci, dându-şi capul pe spate, departe de butoiul pistolului Python, ridicând puşca asemenea unei bâte.

Revolverul scuipă scântei zgomotoase, explozia ca de tunet asurzindu-l pe Marc. Gazele de evacuare fierbinţi ale ţevii îi arseră carnea, dar glonţul nu îl nimeri. Izbi AKMS-ul blocat de bicepsul lui Ramaas, lovindu-l pe celălalt bărbat cu toată puterea în locul în care Jalsa Sood îl împuşcase în Dubai.

Ramaas urlă şi lăsă ceva să îi cadă. Marc observase laptopul, dar nu avu timp să facă nimic în acea privinţă pentru că Ramaas trase din nou.

Bărbatul îl lovi pe Marc destul de tare pentru a-i smulge puşca din strânsoarea degetelor. El se clătină şi Ramaas îl înşfacă, strivindu-i umărul cu degetele lui ca nişte tije de fier.

în penumbra fierbinte şi prăfuită, Marc distinse forma revolverului îndreptându-se din nou spre el. Ramaas avea să i-l înfigă în abdomen şi să îl ucidă pe loc. îl apucă de guler pe piratul războinic şi strânse, apoi se lăsă în jos.

Ramaas se trânti peste pasarelă şi cei doi se izbiră de uşa scării. Aceasta se deschise sub forţa impactului lor şi ajunseră brusc afară, pe un balcon de oţel care scârţâia.

în interiorul coridoarelor înguste ale nivelurilor de mai jos ale platformei, totul era scufundat în întuneric şi plin de umbre; afară, faţa vestică a platformei de foraj era scăldată în strălucirea galben-portocalie a soarelui care răsărea. Pentru Ramaas, cu irisul deteriorat al ochiului său, să intre brusc în lumină puternică se simţea ca un pumnal înfipt în craniu. Orbit temporar, duse o mână la faţă, iar pe cealaltă o flutură.

Marc încercă să se îndepărteze, dar mânerul pistolului Python îl nimerise în coaste, lăsându-l fără răsuflare. Apoi, peste o fracţiune de secundă, se simţi o zdruncinătură ameţitoare în timp ce pasarela ruginită de sub picioarele lor se înclină, şuruburile corodate ţâşnind din cadrele de susţinere. Gravitaţia îi învinse pe amândoi. Marc şi Ramaas alunecară peste balustrada scării exterioare, care se prăbuşi şi căzu şase metri, pe o pasarelă de dedesubt.

— Ramaas a plecat! Nu-l vei opri! se răsti hackerul.

Acesta îi răspunse lui Lucy într-o engleză cu accent american.

Inima îi stătu în loc. Marc avusese dreptate şi în privinţa asta. Lucy îl prinse pe tânăr de guler şi îl trase în sus.

— Uită de şeful tău, atunci. Unde este computerul?

— I l-am dat lui. îl va ţine la loc sigur.

Hackerul îşi arătă dinţii într-un rânjet larg şi îndreptă spre ea o mână, de parcă ar fi fost un pistol.

— Nu aveţi nimic, proştilor! adăugă el, scuipând cuvintele în engleză.

— Atunci el nu ne trebuie, spuse Simonova, în timp ce mergea în spatele lor.

Puşca agentei rusoaice răsună şi hackerul fu aruncat pe spate de un glonţ care îi găuri pieptul. Căzu peste marginea heliportului şi Lucy sări înainte, privindu-i corpul căzând până în oceanul de dedesubt.

— La naiba! spuse ea, împingând-o pe cealaltă femeie din calea ei. Trebuie să îl găsesc pe Dane.

— Nu e timp, îi spuse Simonova, dând din cap spre Dmitry. Lucy îl văzu pe celălalt rus pe jumătate intrat în cabina elicopterului, vorbind cu însufleţire la un telefon. Transportul nostru a sosit. Vii cu noi.

Puşca nu era îndreptată spre Lucy, dar ameninţarea a ceea ce s-ar întâmpla dacă ar fi refuzat era în mod clar implicată.

Lucy o fixă pe cealaltă femeie cu o privire dură.

— Nu-mi voi părăsi partenerul aici.

Se gândea la Dane, care făcuse acelaşi lucru în Mogadishu.

— Nu confunda ceea ce am spus cu o rugăminte, Keyes.

Trăgând de timp, Lucy ridică privirea spre cerul fără nori. Căuta să vadă şi să audă un avion care se apropie, dar acolo sus nu era nimic.

— Nu aşa, o corectă Simonova, făcând semn spre mare. Ordinele au fost clare, continuă ea. Urmează să iniţiem controlul daunelor. Crede-mă, dacă vii cu noi îţi vei salva viaţa.

Cu mult dincolo de umbra aruncată de platformă, Lucy zări ceva mişcându-se brusc în apă.

O cabină de comandă pătrată ţâşni din suprafaţa calmă a oceanului, ridicându-se şi dezvăluind puntea curbată de dedesubt. Submarinul tăie uşor valurile. Trebuia să fi monitorizat platforma de zile întregi, plutind în tăcere sub apă, aşteptând momentul potrivit.

— Mişcă-te, spuse Dmitry, făcându-i semn spre un lift din partea cealaltă a platformei.

Lucy lăsă să îi cadă AKM-ul gol şi întinse mâinile în lateral.

— Faci o greşeală, Rada. Dacă lucrăm împreună, putem să recuperăm!

Simonova dădu din cap.

— Este deja prea târziu pentru asta. Toate urmele acestui loc şi ale lui Abur Ramaas vor fi şterse de pe faţa pământului.

— Şi când valiza aia nucleară explodează?, mârâi Lucy.

— Aceste dispozitive sunt un mit. Propagandă şi dezinformare, spuse rusoaica. Acesta va fi adevărul de acum încolo.

Durerea îl împiedică să leşine. Doar acţiunea de a se întoarce pe o parte fu o experienţă chinuitoare, iar Marc se apucă de un stâlp de sprijin pentru a se ridica.

Se lovise de pasarelă, aterizând pe umărul drept. Carnea de acolo se- simţea moale şi umflată, iar când încercă să mişte braţul, un fior de durere îi străfulgera nervii. Nu avea nimic rupt şi acceptă acea mică îndurare cu recunoştinţă. Sprijinindu-se din nou de stâlp, văzu că rama se termina în tija tocită a unei balustrade pe jumătate demontate, una dintre zecile plasate de- a lungul pasarelei. O jumătate de metru mai la dreapta şi ar fi căzut direct în ea.

întorcându-se, îl văzu pe Ramaas întins pe pardoseală. Piratul războinic nu avusese acelaşi noroc.

Un cârlig însângerat din metal corodat ieşea din pieptul lui Ramaas, chiar sub stern. Cămaşa şi vesta lui antiglonţ erau îmbibate de sângele care i se scurgea pe abdomen, udându-i hainele.

Fiecare pas presupunea un efort, dar Marc şchiopăta spre el. Pieptul lui Ramaas se ridică şi cobora cu smuciri dezordonate, iar câte un gâfâit umed îi scăpa de pe buze la fiecare respiraţie. Tija de metal îi străpunsese plămânii şi culoarea sângelui sugera că i se perforase şi inima.

— Ai avut dreptate, spuse Ramaas, forţându-se să scoată cuvintele. Nu voi... supravieţui...

Marc se lăsă pe punte, respirând cu greu.

— Unde este?, îl întrebă. Nu face asta. *Te rog nu face asta.* Spune-mi unde este arma.

Ramaas întoarse capul să se uite la Marc, cu un moment de confuzie pe faţă.

— Nu aşa trebuia să se termine, spuse el, uitându-se în jos, la tija care îi ieşea din piept şi râse, plin de durere. Dar Dumnezeu ştie. Lumea stă în echilibru... pe coarnele unui taur. Am căzut...

— *Ramaasl* îi strigă Marc numele, într-un val de furie arzătoare. Răspunde-mi!

— Mâine, începu el, apăsând cu mâinile pe punte, cu un ultim efort. Se va termina.

Marc înţelese ce făcea Ramaas doar când fu prea târziu să-l oprească. Piratul războinic strigă în timp ce se smulse din tija de metal ruginită. Sângele îi ţâşni şi Ramaas se rostogoli, răsuflând pentru ultimă oară înainte să moară.

Să se urce înapoi pe puntea de deasupra fu o încercare grea, dar Marc se forţă, punând un picior în faţa celuilalt, ignorând strigătele îndepărtate ale bărbaţilor furioşi şi zgomotele sporadice ale împuşcăturilor.

Laptopul robust era încă acolo unde căzuse, iar pe Marc îl cuprinse un scurt val de exaltare. Şchiopătă până la el, lăsându-se stângaci în jos pe punte pentru a se uita la computerul portabil. Mai mult decât orice, vru să-l pornească în acel moment şi să înceapă să caute în el. Ceea ce Marc ţinea în mâini era ultima şansă de a găsi şi de a neutraliza dispozitivul nuclear Exil şi nu putea risca să facă vreo greşeală. „Nu pot face asta aici”, se gândi el, „trebuie să mă întorc la Rubicon. Ei vor avea ce îmi trebuie...”

Rafalele de gloanţe erau din ce în ce mai aproape. în scurt timp, oamenii lui Ramaas aveau să afle că regele lor murise.

între el şi heliportul din vârf se afla întreaga platformă, iar dacă ar fi urcat, ar fi mers direct spre oamenii înarmaţi. „Lucy ar putea fi acolo sus”, spuse o voce în mintea lui. „Vrei să o părăseşti a doua oară?”

Marc se debarasă de gândul trădător. „Va înţelege. Jobul este prioritar”. Marc apucă laptopul şi se îndepărtă şchiopătând.

Când ajunse la docul cu bărci, soarele se ridicase pe cer suficient pentru a arunca umbra puţului de foraj peste platformă.

Erau mai multe cadavre acolo jos şi, din câte îşi dădea seama, o neînţelegere izbucnise între unii dintre piraţi şi se terminase prost pentru toţi. Câteva dintre vasele mai mici fuseseră deja scufundate, iar Marc văzu liniile de acostare tăiate de cei disperaţi să scape.

La capătul celălalt al debarcaderului era o barcă pneumatică neagră, joasă, iar Marc se îndreptă spre ea, dar abia apucă să facă un pas când văzu că barca avea deja oameni la bord. Mai mulţi bărbaţi înarmaţi, cu echipament tactic, se îndreptară spre el şi ridicară puştile. Marc ridică mâna, ţinând în continuare laptopul.

îi auzi vorbind rusă în timp ce se apropiau, iar modelul uniformelor lor şi pistoalele-mitralieră de marină Vityaz-SN pe care le aveau confirma acest lucru. Erau comandori ai Marinei Ruse.

Cel mai apropiat strigă un ordin şi apoi îl repetă în engleză cu accent gros.

— Identifică-te!

— Numele meu este Marc Dane. Sunt cetăţean britanic, răspunse el.

— Civil?

— Mai mult sau mai puţin.

Nu prea avea sens să mintă în privinţa aceasta. El şi Lucy intraseră intenţionat în Somalia fără documente de identitate.

— Am fost adus aici împotriva voinţei mele.

Un alt comandor merse în spatele lui Marc în timp ce a al treilea îi smulse laptopul din mână, făcându-l să strige.

— *Hei!* Ai grija cu ăla! Este important.

Comandorul care vorbise înainte îl făcu să tacă cu un gest de tăiere a gâtului şi mormăi ceva în microfonul de la gât.

După o scurtă conversaţie, dădu ordine celorlalţi şi ei se îndreptară spre

barca lor.

— Vino cu noi, spuse în final comandorul. Mişcă!

— Mulţumesc, reuşi Marc să spună.

Nu îşi permise să piardă laptopul din vedere, nu atunci, nu după tot ce se întâmplase.

RIB-ul rusesc se îndepărtă de doc cu viteza maximă, iar Marc se aşeză pe marginea bărcii, privind înapoi spre platforma de foraj. Văzu un elicopter de marfa MI-8 efectuând o decolare zgomotoasă de pe heliport şi zburând deasupra lor, în direcţia coastei îndepărtate, dar tot ce putu vedea din Osprey-ul Asociaţiei era un cordon gros de fum negru acolo unde fusese V- 22-ul. Se părea că VTOL-ul fusese incendiat, iar Marc se întrebă dacă Saito era încă pe platformă sau dacă pierise în camera de execuţie a lui Ramaas.

Se întoarse, cercetând orizontul după semnele unei nave, iar o siluetă neagră joasă, aproape de vârfurile valurilor se dovedi un submarin diesel- electric din clasa *Kalina.* Marc cunoştea bine vasul. La începutul carierei, înainte de a ajunge în MI6, Marc zburase cu elicopterele forţei aeriene a Forţelor Armate Britanice, antrenat să caute şi să distrugă submarine pentru Marina Regală. Nu se aşteptase niciodată să vadă unul atât de aproape, totuşi.

RIB-ul vină brusc şi alunecă pe lângă submarin. Membrii echipajului de pe punte îi traseră pe Marc şi pe marinari înapoi la bord, apoi ridicară barca în sus cu ei pe carena dorsală.

— Deci cred că ai nevoie să te ducă cineva acasă?, îl întrebă o voce cunoscută. Lucy îşi făcu loc pe punte şi se îndreptă spre Marc, punându-i o mână pe umăr. Eşti bine?

— Am căzut, îi spuse el. Şi m-am lovit de o chestie, zise Marc, aplecându-se şi arătând spre comandorul care luase laptopul. Am luat calculatorul.

— Şi Ramaas?

— E mort, spuse el. Dar încă nu am terminat.

Rusoaica de la platformă veni în spatele lui Lucy.

— Du-te jos. Ordinele căpitanului.

Coborâră prin trapă şi ajunseră pe puntea superioară îngustă a submarinului. Marc experimentă o senzaţie scurtă, de nostalgie, de a fi la bordul unei nave, dar apoi o alungă. Oricât de familiar era, acela nu era un teritoriu prietenos.

— Deci, să ne prezentăm, spuse Lucy, făcând semn spre femeie. Rada Simonova de la GRU, Marc Dane. Este... consultantul meu.

Simonova îl privi pe Marc din cap până în picioare.

— Lucrezi cu el? Nu e genul tău.

— Am talente ascunse, răspunse Marc. Vreau laptopul ăla înapoi, mă înţelegi? Sau dăm cu toţii de belele.

— Deja suntem cu toţii în belele foarte mari, răspunse Simonova cu răceală. Laptopul este acum proprietatea Federaţiei Ruse.

— Şi ce ai de gând să faci cu el?, continuă Marc. Mergeau de-a lungul pasarelei centrale a submarinului. Până ajunge la Moscova pentru ca divizia cibernetică a GRU să se uite la el, valiza nucleară despre care guvernul tău insistă că nu există o să arunce în aer un oraş important!

Lucy dădu din cap.

— Da. Şi cred că ştiu şi unde...

Deasupra lor, trapele fură închise etanş şi Marc simţi o vibraţie prin punte în timp ce motoarele submarinului porniră. O alarmă se auzi şi o voce aspră strigă un avertisment prin interfon.

— Ce se întâmplă?, întrebă Lucy.

Marc nu vorbea rusă, dar servise destul de mult timp în Marină pentru a şti cum arată o navă care merge la luptă.

El se uită la Simonova.

— O să atace cu torpile platforma de foraj.

— Da.

în timp ce ea rosti cuvântul, bubuitul scăzut de presiune cutremură prova submarinului o dată, de două ori, de trei ori.

— Paradisul piraţilor lui Ramaas va rămâne o amintire neplăcută.

Marc îşi dădu seama că marinarii înaintau spre ei, cu armele în mâini.

— Nu face asta, îi spuse el rusoaicei. Dacă ne închizi, nu te putem ajuta.

— Ne veţi ajuta cu ce vă cerem, răspunse ea. Când o să acostăm.

— *Rada,* spuse Lucy, privind-o în ochi pe cealaltă femeie. Ca de la agent la agent, ascultă-mă. Greşeşti.

Simonova se uită la ceas.

— Habar nu aveţi unde e bomba. Doar presupuneţi. Am nevoie de fapte.

Marc întinse mâna şi jucă ultima carte.

— Atunci dă-mi laptopul! Pot să aflu locul. Şi putem termina asta astfel încât toţi să ieşim basma curată.

— Este foarte bun, adăugă Lucy.

Expresia îngheţată a rusoaicei se dezgheţă şi pocni din degete, chemându-l pe bărbatul care avea laptopul.

— înţelegeţi, dacă eşuaţi în asta, vina... toată vina... va fi aruncată pe voi?

— Da, spuse Marc, luând laptopul în mâini şi întorcându-l spre el. Cât de repede ne poţi duce înapoi în Europa?

Prin carenă, se auzi un zgomot îndepărtat de detonări, de beton spart şi oţel prăbuşit.

Capitolul 24

Transportorul Volkswagen se legăna din cauza şocurilor în timp ce mergea pe pavaj, îndreptându-se spre nord de-a lungul unui bulevard îngust. Exteriorul răvăşit al camionetei o făcea să pară ca un vehicul comercial obişnuit pe străzile aglomerate ale amiezii, dar încărcătura pe care o transporta era orice, numai obişnuită nu.

Marc stătea pe o bancă îngustă, cu spatele la şofer şi umerii aplecaţi înainte, peste laptop. Computerul îi fusese însoţitor constant pentru ultimele cincisprezece ore şi, puţin câte puţin, în acel timp îmblânzise calculatorul furat şi îl transformase într-un aliat.

Micul Jonas îl stratificase cu o duzină de niveluri de criptare – Marc aflase numele hackerului costeliv, pe care Ramaas îl recrutase pentru a-i asigura partea tehnologică – dar care nu fusese chiar atât de bun pe cât credea el.

Erau o mulţime de materiale pe hard disk-ul laptopului şi multe altele împrăştiate pe servere la distanţă din Nigeria, care păreau a fi depozitul de stocare pentru toate informaţiile mai puţin relevante ale piratului războinic. Unei echipe de criminalistică digitală i-ar fi luat luni de zile să facă o analiză completă a informaţiilor obţinute de pe laptop. Dar dacă Ramaas spusese adevărul în legătură cu ameninţările sale, mai rămăseseră doar câteva ore până la declanşarea dispozitivului nuclear.

Marc îşi ridică privirea, simţind-o pe Lucy aplecându-se spre el. Ea stătea vizavi de el, între Simonova şi unul dintre agenţii GRU sobri care îi întâmpinaseră pe pista de aterizare la sosirea lor în Italia. încă patru agenţi ruşi erau înghesuiţi în spatele Volkswagenului, toţi făcându-şi pregătirile finale pentru sarcina pe care o aveau de îndeplinit.

— Nu mă minţi, spuse Lucy. Cât de sigur e?

El o privi.

— Nu am inventat nimic, Lucy. Răspunsul lui veni mai direct decât şi-ar fi dorit şi se încruntă. îmi pare rău.

Lipsa somnului îl făcea irascibil şi medicamentele care îi fuseseră administrate la bordul submarinului nu prea mai aveau efect. Un medic ursuz al marinei îi examinase pe amândoi, înainte de a le prescrie injecţii cu analgezice şi energizante. Păruse o idee bună atunci, dar în acel moment Marc începea să regrete. Dacă aveau să apuce seara, avea să cadă ca bolovanul şi să doarmă o săptămână.

— Asta este ţinta, concluziona el, pentru a suta oară în acea zi.

După distrugerea platformei de foraj Calypso XV, submarinul care fusese trimis să recupereze echipa Simonovei navigă spre sud, spre Tanzania. în timpul scurtei călătorii, deoarece agentul GRU îşi convinsese comandanţii în legătură cu un plan de a recupera dispozitivul Exil, Marc muncise din greu să spargă *firewall-urile* de pe laptopul lui Jonas. Puştiul dădea dovadă de talent, asta era clar – dar în cele din urmă Ramaas îşi pusese încrederea într-un copil ale cărui abilităţi de programare erau doar aparente. înţelegerea nivelurilor de bază de codare era destul de uşoară pentru cineva antrenat, dar doar după ce Simonova îi oferise un router portabil prin satelit, Marc putuse să intre online şi să înceapă cu adevărat munca.

Un avion de marfa Aeroflot îi luase de la aeroportul Nyerere International din Dar es Salaam şi urmase o cursă directă spre Europa. Lucy dormise cât putuse, dar Marc fusese prea ocupat. Păstrase un *cloud* privat de pe care putea descărca un set de instrumente de oriunde din lume şi le folosise pentru a sparge parolele în timp ce avionul zburase la altitudini mari peste Sahara şi peste Marea Mediterană.

Ajungând în reţeaua digitală a piraţilor, descoperise că acele părţi din ea erau inactive şi nu răspundeau la comenzi, fie pentru că aşa fuseseră proiectate, fie datorită structurii alcătuite de Jonas. Marc localizase o jumătate de duzină de conturi bancare care aveau legături cu brokerii hawala din clanuri afiliate din America, şi care deveniseră inactive aproximativ cu o zi în urmă; când îi spusese acest lucru lui Lucy, ea zâmbi şi îi spuse o poveste despre capcane cu dolari virtuali, un unchi lacom care conducea un taxi în New York şi felul în care se strecurase pe platforma de foraj părăsită. Dar reţeaua îi confirmă analiza. Mai mulţi bani fuseseră transferaţi în Europa, în ultimele zile, zeci de plăţi anonime pentru transport, mâncare, cazare. Toată logistica necesară pentru o operaţiune sub acoperire.

Ruşii îi ţinuseră pe Marc şi pe Lucy din scurt. Dar acela era domeniul lui şi ştia cum să-l manipuleze în avantajul lui. Sub pretextul muncii la laptopul lui Jonas, el fentase software-ul de monitorizare încorporat în router-ul rusesc prin satelit şi trimisese un mesaj către Rubicon. Nu prea avea ce face în afară de a le spune oamenilor lui Solomon că el şi Lucy sunt încă în viaţă.

Acest lucru şi avertismentul că oraşul Napoli avea mai puţin de o zi de existenţă.

— Explică din nou, ordonă Simonova.

— De ce?, întrebă Marc, încruntându-se. Crezi că ascund ceva de tine, de aia îmi tot pui aceleaşi întrebări?, zise el, arătând spre oraşul prin care treceau. Suntem aici acum. Nu mai ai timp pentru nicio îndoială.

— Fă-mi pe plac, spuse rusoaica.

— Bine, spuse el, dând din cap reticent şi mângâind laptopul. Ramaas a folosit protocolul VoIP ca să comunice, telefoane digitale prin satelit mai degrabă decât celulare. Sunt mai greu de urmărit. Am găsit o serie de apeluri de la Jonas trimise prin dark-web printr-o reţea anonimă, spuse el, făcând o pauză. Opreşte-mă dacă folosesc prea mulţi termeni tehnici.

Simonova îşi încleştă maxilarul şi îi făcu semn să continue.

— Bine. Deci Jonas nu era aşa deştept cum ne aşteptam. Pe scurt, am localizat mesajele la un internet-cafe aici, în Napoli.

Rusoaica se uită la o tabletă digitală pe care o ţinea în mână, unde era o hartă.

— Pe Via Tarsia, da. Suntem la cinci minute distanţă.

— Da. Şi acolo vom găsi contactul local al lui Ramaas.

— Dacă e acolo. Nimic din ceea ce spui nu confirmă că dispozitivul este în acest oraş, adăugă ea. Dar tot ai insistat să venim aici.

El întoarse laptopul pentru ca Simonova să poată vedea o fereastră pe ecran.

— Acum vezi datele de tranzit pentru un cargo numit MS „Valerio Luna”. A andocat ieri la Napoli. A navigat aici din Split, Croaţia. De acolo de unde Ramaas a cumpărat arma.

— Eşti sigur de asta?

Marc-dădu din cap, sumbru.

— Am fost acolo, sunt foarte sigur.

La început fusese intuiţie, dar experienţa câştigată cu greu îl învăţase pe Marc să asculte acel simţ de bază.

— „Valerio” a fost unul dintre posibilii vectori pe care i-am luat în calcul după ce Ramaas a fugit din Europa de Est, spuse Lucy. Dar era un nenorocit şmecher, la naiba. Toate porcăriile alea cu filmările din New York, Beijing şi Moscova, valiza pe care o avea pe platformă. Falsuri, toate. L-a găsit pe Jalsa Sood în Dubai şi i-a dat planurile dispozitivului Exil pentru ca Brutarul să îi creeze un paravan.

— Şi tot timpul acesta, adevăratul dispozitiv nuclear nu a părăsit niciodată Europa, spuse Marc, punând degetul pe ecran. în timp ce fiecare mare agenţie globală de combatere a terorismului încercase să urmărească piste false, bomba era pe o barcă lentă spre Napoli, spuse el, subţiindu-şi buzele. Asta este răzbunarea lui. Ramaas şi-a obligat cunoştinţele din transportul maritim să facă treaba pentru el.

— Unui pirat bandit somalez care crede că se află într-o cruciadă sfântă îi vine ideea să pună o bombă nucleară furată în al doilea oraş ca mărime al Italiei, spuse Simonova rece, lipsită de emoţii. Un obiectiv foarte caracteristic.

— Da, fu de acord Lucy. Vine de la un bărbat cu o ură foarte caracteristică.

— Ramaas a dat vina pe restul lumii dezvoltate pentru tarele Somaliei – şi pentru problemele lui personale, spuse Marc. Dar, în afară de toate astea, ura lui adevărată era direcţionată spre cei care locuiesc aici. „La Camorra”. Piratul războinic a luat în vizor casa celui mai cunoscut grup de criminalitate organizată din Italia.

— Vrea să îi şteargă de pe faţa pământului aşa cum ar proceda un clan somalez cu unul dintre rivalii lui acasă, continuă Lucy. Doar amplitudinea s-a schimbat. Ani de zile, Camorra şi prietenii lor mafioţi au luat bani ca să ducă nave pline cu deşeuri radioactive şi materiale toxice în apele africane şi să le scufunde. Toată otrava aia se află în apa de consum a Somaliei acum. A distrus vieţile a sute de mii de oameni.

Marc dădu din nou din cap.

— Şi Asociaţia a făcut asta. Ei au intermediat ofertele, şi au luat un procent gras, nu? Ramaas vrea răzbunare pentru toate astea, chiar dacă o obţine de dincolo de mormânt, zise el, oprindu-se în timp ce duba coti brusc. E destul de clar?

Simonova se uită la el.

— Deci înţelegi. Nu îmi pasă de misiunea sfântă a unui om, sau de răzbunare, sau de orice altceva ce credea Ramaas că făcea. Nu-mi pasă de acest oraş şi de oamenii din el, criminali sau nu. Ceea ce contează pentru mine este Rusia. Nu vreau să văd că ţara mea va fi învinuită pentru acţiunile lui.

Consecinţele exploziei unei bombe nucleare de fabricaţie rusească, într- un oraş european, acelaşi oraş în care Marina Statelor Unite avea sediul celei de-a şasea flote, ar fi fost într-adevăr grave.

— Poate că şefii tăi ar fi trebuit să dezactiveze toate dispozitivele, cum au spus că o vor face, răspunse Marc, fără menajamente. Atunci nici măcar nu am fi aici.

Simonova ignoră înţepătura.

— Deci, Dane. Dacă nu ai dreptate, dacă eşuăm aici astăzi din cauza unei greşeli de-ale tale... O *să mă supăr foarte tare.*

Lămpile de lucru luminau pereţii înclinaţi ai cavernei artificiale, iar Zayd ridică privirea spre umbrele din locul unde tavanul dispărea în întuneric la douăzeci de metri deasupra capetelor lor.

Ceilalţi bărbaţi nu erau interesaţi de locul respectiv, se mulţumeau să stea pe butoaie de petrol goale şi să fumeze ţigările lor nocive europene, să vorbească sau să joace zaruri. Niciunul dintre ei nu îi era cunoscut; toţi erau localnici din comunitatea de imigranţi care oferiseră servicii minore pentru clan în trecut, foşti soldaţi şi bandiţi. Acest lucru nu îl deranja pe Zayd. Nu voia să vorbească cu nimeni. Mintea era pe deplin şi în totalitate concentrată la misiune.

Se îndepărtă, mergând până în celălalt capăt al încăperii. Spaţiul era suficient de larg pentru a adăposti o pereche de camioane unul lângă altul, dacă cineva le-ar fi putut aduce acolo jos. Stânca galben-cenuşie de jur- împrejurul lui era neregulată şi rece la atingere. Aerul avea un caracter dens, uşor umed, care se simţea greu în pieptul lui Zayd când acesta inspira, în ciuda dimensiunii încăperii, tot se simţea inconfortabil în ea, prea închis pentru a fi în largul lui. Climatul lui natural era spaţiul deschis, cu cerul deasupra, pe marea limpede sau pe acoperişurile dintr-un oraş. încercă să nu se gândească la tonele de piatră de deasupra capului său, închizând ochii pentru o clipă.

Zayd auzi huruitul îndepărtat al unui metrou trecând, de parcă ar fi fost vreun animal uriaş care pândea într-un tunel din apropiere. Imaginea îl

tulbură şi o alungă.

Locul acela era un mormânt. Asta îl fascina cel mai mult în legătură cu el. Omul de contact îi spusese că tunelurile erau vechi, tăiate direct în piatră, cu o mie de ani în urmă, dar nimic din toate acestea nu contaseră pentru Zayd. Ajunse la peretele abrupt care marca finalul cavernei şi se întoarse, privind lungimea încăperii care se întindea în întuneric. Mai multe lămpi de lucru erau împrăştiate de-a lungul ei.

Acel loc i se părea *nefiresc*. Aerul inert şi neînsufleţit. Ecourile ciudate. Chiar şi cum simţea pământul de sub picioarele lui. Se simţea foarte izolat.

„Aproape de moarte”, se gândi el. Ca şi cum ar putea fi apropiat fizic de aşa ceva. „îngropat sub pământ”.

Zayd mormăi din fundul gâtului şi îşi alungă ideea din gând cu un gest, nedorind să o urmeze acolo unde l-ar fi putut duce. Se întoarse acolo unde îşi lăsase echipamentul într-o maşină veche şi ruginită, dând deoparte geanta lungă de undiţe şi punând o mână pe valiza de oţel.

„Tot aici”. Era o prostie să tot verifice, dar Zayd nu se putea abţine. Ultimele cuvinte pe care i le spusese Ramaas îi răsunară în minte. „Nu ţi- am cerut niciodată să faci ceva mai important decât asta, frate. Nu mă dezamăgi. Nu-l dezamăgi pe Dumnezeu”.

Luă în considerare să deschidă valiza metalică, apoi se gândi mai bine. Zayd scoase walkie-talkie-ul din clema de la centură şi se asigură că era pornit şi gata să funcţioneze.

Privirea i se îndreptă spre ceasul de la încheietura mâinii, cifrele strălucitoare de acolo înaintând constant. „Ar fi trebuit să mă contacteze până acum”, spuse vocea din capul lui, aceeaşi voce care îi vorbise despre morminte, moarte şi înmormântare. „Dacă nu a făcut-o, ce înseamnă asta?”

Zayd lăsă întrebarea să se coacă şi, după un timp, întinse mâna după valiza de oţel încă o dată.

în timp ce duba încetini, Marc tastă ceva la laptop şi fereastra pe care o privea se închise, dezvăluind altă fereastră activă pe care o uitase deschisă.

Fereastra reprezenta aceeaşi hartă a armelor nucleare pe care Kara Wei o folosise în biroul Rubicon din Monaco, doar că el o setase să arate efectul bombei Exil în centrul oraşului Napoli…

O detonare deasupra solului ar fi atomizat centrul oraşului, răzuindu-l ca pe un măr şi distrugând totul pe o rază de doi kilometri. Cu vântul puternic din nord-est din acea zi, norul precipitaţiilor radioactive şi-ar fi croit drum spre zona rurală, spre Caserta din apropiere şi spre Munţii Matese.

Datele erau îngrijorătoare şi gura lui Marc se uscă. Dintr-odată, se gândi la chipul surorii sale şi îşi dădu seama cu o tresărire că nu îi mai auzise vocea de peste şase luni. Pentru o clipă, tot ce-şi dori fu să vorbească din nou cu Kate.

— Am ajuns, spuse Lucy.

Camioneta se opri la câţiva metri de intersecţia dintre Via Tarsia şi Via Toledo, urcând pe bordura îngustă în faţa unui magazin de haine cu obloanele trase. Internet-cafe-ul era la câteva case distanţă, cu un semn luminos în fereastră care anunţa că era deschis.

De parcă ar fi fost o singură persoană, ruşii se ridicară şi Simonova le dădu un ultim ordin. Toţi erau îmbrăcaţi în haine de stradă negre, să nu iasă în evidenţă şi care în mod clar erau prea groase pentru dimineaţa caldă din Napoli. Echipa GRU avea veste antiglonţ subţiri sub jachete, purtau pistoale Serdyukov SPS cu supresoare pătrate, iar Marc nu se prea îndoia că erau pregătiţi să folosească armele asupra oricui le-ar fi stat în cale.

Simonova aruncă o privire spre tableta ei. Pe ea erau datele pe care Marc le culesese de pe laptopul lui Jonas, identificând adresa IP a computerului pe care îl folosea omul de contact din Napoli.

— Calculatorul ăsta e acolo înăuntru, spuse ea.

Marc se ridică.

— Pot să te duc direct la el.

Simonova nu îl lăsă să termine, împingându-l înapoi şi punându-i palma în piept.

— Tu şi Keyes veţi rămâne amândoi aici în timp ce executăm misiunea. Dacă am nevoie de voi, vă aduc. Nu interveniţi în această operaţiune.

îi întinse tableta unuia dintre agenţii ei – un tip mai tânăr tuns scurt – iar Marc îşi dădu seama că îi comandase să rămână să îi păzească. Bărbatul îi răspunse cu un semn din cap. Simonova scoase o pereche de ochelari şi şi-i puse. Pe tabletă apăru o fereastră video, arătând o imagine de la o micro-cameră din ramă. Agentul GRU cel mai aproape de uşa glisantă din partea laterală a Volkswagenului număra invers de la trei, iar echipa rusă plecă în mai puţin de o secundă.

Uşa se închise cu zgomot şi Marc oftă.

— Hm. Stai în dubă. Am crezut că am depăşit etapa asta.

Lucy se uită pe geamurile fumurii din spatele vehiculului, privindu-i pe ruşi cum se mişcau repede şi cu atenţie pe stradă, spre ţintă.

— Clădirea aia e ca o crescătorie de iepuri. Trebuie să fie o duzină de căi de ieşire. De aia trebuie să o fi ales.

Marc închise laptopul şi se aplecă să arunce o privire peste umărul agentului GRU. Pe tabletă se vedea cum Simonova intră în cafeneaua mică, uitându-se de jur-împrejur. Erau zeci de computere vechi cu monitoare mari, învechite, aliniate înaintea utilizatorilor care trimiteau emailuri, navigau pe internet sau făceau apeluri video. Afacerea se adresa în mare parte africanilor imigranţi, ceea ce însemna că ar fi fost locul perfect unde un somalez să nu iasă în evidenţă.

Văzu un bărbat îndesat ca un butoi punându-se în faţa Simonovei, întrebând ce voia, iar în colţul transmisiei video, un bărbat cu pielea închisă cu o expresie panicată sări brusc de pe scaun şi peste următorul rând de calculatoare. Văzu mişcare şi Simonova porni. Agenta alergă pe nişte scări înguste, pe un palier şi sparse o uşă.

— începe, spuse Lucy.

Agentul GRU vorbea repede într-un microfon ascuns în guler, iar pe ecran Marc zări SPS-ul semiautomat al rusoaicei.

Era ca un joc video cu împuşcături, dar fără niciun control direct asupra evenimentelor. Marc auzi strigăte venind din stradă.

Undeva deasupra lor se auzi un zgomot puternic de sticlă spartă, care căzu pe partea superioară a Volkswagenului; apoi, o secundă mai târziu, duba se afundă puternic în asfalt în timp ce o greutate lovi partea superioară a vehiculului, deformând acoperişul. Se auziră paşi pe metal şi o siluetă sări jos, lovind pământul şi rostogolindu-se. Când bărbatul se ridică, Marc văzu acelaşi chip din imaginile rusoaicei.

— El el'

Bărbatul ieşi pe uşile din spate ale dubei. în spatele lui, Marc auzi un strigăt de avertizare întrerupt la jumătate, în timp ce Lucy interveni să îl acopere, dar bărbatul se afla deja în mişcare, trăgând adânc aer în piept în timp ce fugarul se repezi pe strada laterală.

Durerile de la picioare nu îi trecuseră încă, dar erau amorţite de analgezice. Marc ignoră senzaţia şi se concentră pe un singur lucru – fugarul.

Ruşii încă reacţionau, încă se străduiau să se întoarcă şi să prindă ţinta.

Dacă Marc i-ar fi aşteptat, omul de contact al lui Ramaas ar fi scăpat.

Fugarul sări peste un stâlp de siguranţă de fier şi coti ca să traverseze. Marc se duse după el, dar aproape că se ciocni cu o adolescentă pe un scuter. Ea claxona şi strigă disperată, iar Marc pierdu secunde preţioase ocolind-o.

Aruncă o privire peste umăr şi o văzu pe Lucy venind după el, arătând cu o mână după fugar.

— Nu te opri! strigă ea.

Drumul se termina brusc într-o intersecţie în T şi fugarul o luă pe scurtătură, sărind peste un zid jos şi luând-o pe prima stradă. Marc continuă să îl urmărească, văzându-şi ţinta sărind peste un Fiat Panda verde şi vechi.

Când coti, alergătorul scoase un obiect metalic din buzunar – un telefon mobil – şi îl aruncă în direcţia opusă. Marc văzu telefonul zburând dincolo de un perete jos.

— Ia ăla, strigă el, arătând cu degetul şi continuând să alerge, sperând că Lucy avea să înţeleagă ce voia să spună.

Urmărirea continuă în întuneric. Fugarul smulse un scaun lăsat în faţa unei uşi şi îl aruncă spre Marc.

Marc făcu un pas în lateral şi strânse din dinţi, forţându-se să prindă viteză pentru a reduce distanţa şi a-l doborî pe celălalt bărbat. în ciuda ordinului de a rămâne în dubă, Marc şi Lucy fuseseră totuşi echipaţi cu aceleaşi veste Kevlar ca şi echipa GRU şi vesta anti-glonţ acţiona împotriva lui, încetinindu-l. Dacă nu avea să îl prindă pe tip în următoarele şaizeci de secunde, nu avea să îl prindă deloc.

în timp ce se apropiará de o alee înfundată plină de graffitti, fugarul îndrăzni să arunce o privire peste umăr şi Marc văzu panica de pe chipul celuilalt bărbat.

Bărbatul se uita în direcţia greşită în momentul în care camionul cu apă veni din intersecţie şi îl izbi din plin. Frânele camionului scârţâiră. Marc ajunse la el şi se opri împleticindu-se, gâfâind din greu din cauza efortului. Fugarul stătea întins pe jos, cu gâtul arcuit într-un unghi îngrozitor, sângele curgându-i din gură şi nări. Semăna cu o păpuşă ruptă, aruncată.

— La naiba!

Acţionând repede, Marc se lăsă jos şi se prefăcu că îi verifică pulsul bărbatului în timp ce îl percheziţiona. Găsi un portofel şi şi-l puse în buzunar.

Lucy veni în urma lui, în timp ce uşile din jurul lor începură să se deschidă.

— Ah, nasol să fii în locul lui, mormăi ea, făcându-i semn lui Marc să se îndepărteze de el.

— E nasol să fim *noi,* o corectă el. Singura noastră pistă tocmai s-a sinucis.

— Nu tocmai, spuse ea, arătându-i un telefon digital prin satelit vechi, cu ecranul spart. încă întreg. Poţi să intri în el?

— Aşa cred, spuse el.

— Avem companie, spuse Lucy.

Doi dintre oamenii rusoaicei veneau în fugă de-a lungul străzii spre ei, dar armele le erau ascunse în timp ce se apropiau. Localnicii se adunară în jurul lor.

— Trebuie să plecăm, spuse rusul tuns scurt din dubă. Poliţia va ajunge repede. Nu putem rămâne aici.

— Da, am înţeles, aprobă Marc.

Până reveniră la cafenea, ruşii închiseseră localul. Simonova era în mijlocul unui interogatoriu cu proprietarul, personajul îndesat care fusese surprins în transmisiunea video.

— Ce parte din „rămâneţi în maşină" nu aţi înţeles?, întrebă Simonova, mârâind la ei. Vă voi împuşca personal pe amândoi dacă mai încercaţi ceva.

Lucy îi aruncă o privire piezişă.

— Nu, poate vrei să încerci altfel, soră. Repetă după mine: „Hei, mulţumesc că v-aţi dus după tipul acela pe care am fost prea lenţi să-l prindem".

Unul dintre ceilalţi agenţi îi spuse rusoaicei că fugarul era mort.

— L-aţi ucis. Da, înţeleg de ce ar fi asta ceva pentru care să fiu recunoscătoare, spuse ea, dând din cap. Nu va dura mult până poliţia va face legătura cu acest loc, ceea ce înseamnă că trebuie să anulăm misiunea. Aţi distrus această operaţiune cu mâinile voastre.

Marc se apropie de computerul pe care îl folosise fugarul.

— Nu încă, nu am făcut-o.

— Dar ziua abia a început, adăugă Lucy, cu un zâmbet neprietenos.

Britanicul se uită repede la calculator, folosind tastatura murdară.

Expresia lui deveni alertă.

— Da, acesta este calculatorul spre care Ramaas trimitea mesaje. Are un program VoIP instalat. Foarte elementar, dar şi cu lăţime de bandă redusă. Uşor de ascuns, spuse el, uitându-se la Lucy şi la rusoaică. Exact acelaşi software de pe laptopul lui Jonas.

— Proprietarul spune că fugarul aştepta afară când a deschis, dimineaţa asta, spuse Simonova. Este aici de atunci. A băut ceai de mere şi s-a uitat pe YouTube. Nu a iniţiat convorbiri video.

Marc dădu încet din cap.

— Avea programul VoIP care rula pe fundal în tot acest timp. Dar nu a primit şi nu a trimis nimic. Doar aştepta. Aştepta să sune cineva.

Ceva îi atrase atenţia şi duse mâna în spatele tastaturii. Scoase un walkie-talkie.

— Băiatul nostru trebuie să fi lăsat asta în urmă când a fugit.

— De ce ar avea nevoie de un walkie-talkie dacă avea un telefon prin satelit?, întrebă Lucy.

Marc întoarse radioul şi examină o etichetă de pe carcasă.

— Uită-te la asta, spuse el, şi i-l aruncă lui Lucy, dar înainte ca ea să-l prindă, Simonova interveni şi prinse aparatul din aer.

— *„Proprietă di Napoli Metro „,* spuse rusoaica, citind cu voce tare.

Simonova cântări radioul în mână, gândindu-se la ceva. Apoi îndreptă

antena dispozitivului către proprietarul cafenelei.

— Spune că persoana de contact era muncitor în tura de noapte la metroul din oraş.

Lucy făcu semn spre drumul principal.

— Şi suntem doar vizavi de cea mai apropiată staţie de metrou.

— Da. Gara Dante, adăugă Marc, în timp ce scotocea prin portofelul mortului. Are un permis de călătorie preplătit aici. Dar nu are nicio legitimaţie de muncă sau altceva, doar un buletin.

Marc ridică buletinul mortului ca să îl poată vedea toţi. Se opri; apoi, dintr-odată, începu să lucreze la telefonul stricat, manipulând dispozitivul.

— Sunt o grămadă de mesaje şterse aici, dar le pot scoate din memorie, spuse Marc. Arată ca, poate, momente ale zilei?

— Ordine pentru o întâlnire, sugeră Simonova.

— Ultima a fost azi dimineaţă, continuă Marc. La trei dimineaţa. Este cu mult înainte ca metroul să se deschidă, nu?

Lucy dădu din cap.

— Un semnal telefonic care nu ar ajunge la cineva din subteran, dintr-un

tunel de metrou, gândi ea cu voce tare, punând cap la cap datele. Dar un radio ar putea.

— Computer, telefon prin satelit, radio, bifa Simonova articolele unul după altul. Prietenul nostru mort acţiona ca mesager.

— Nu doar atât, spuse Marc. A asigurat contactelor lui *acces,* nu înţelegi?, întrebă el, arătând spre pământ. Ştiu unde e arma.

Lăsară doi bărbaţi la dubă să cureţe şi să îl intimideze pe proprietarul cafenelei ca să îşi ţină gura, iar restul grupului se împărţi în perechi.

Marc merse cu agentul GRU cu părul scurt, forţându-se să nu se mişte prea repede ca să nu atragă atenţia. în spatele balustradelor metalice, în mijlocul pieţei, era o statuie de marmură albă a lui Dante Alighieri pe un piedestal înalt. Marc îşi aduse aminte de ceva din scrierile lui despre iad şi se încruntă la gândul unui infern apocaliptic izbucnind chiar de sub picioarele statuii.

Se apropiară de o intrare de sticlă, iar Marc profită de neatenţia agentului şi îi scoase telefonul deteriorat din buzunar şi tastă un mesaj rapid. Introduse emailul secret al Rubicon şi apăsă SEND, sperând că aparatul mai funcţiona.

— Ce faci?, întrebă agentul GRU, uitându-se la el în timp ce coborau sub nivelul străzii şi intrau în staţia de metrou.

— Verific ceva, minţi Marc. în cazul în care mai apar informaţii, nu?

— Ţine-ţi mâinile la vedere, i se spuse.

Simonova şi Lucy erau deja angajate într-o conversaţie cu un bărbat cu şapcă de şef de staţie. Rusoaica înţelegea bine limba italiană şi îi arătă o insignă falsă de Interpol. Marc auzi cuvântul *terrorista* şi acest lucru le permise accesul. în câteva secunde, comportamentul managerului deveni din agresiv şi intolerant, cooperant şi îngrijorat. Deschise porţile de acces şi îi lăsă pe toţi să treacă fără niciun cuvânt.

— Ce i-ai spus?, întrebă Marc.

— I-am arătat cartea de identitate a fugarului, îi explică Lucy. A spus că îl cheamă Eddie. Şi se pare că el – sau cineva care seamănă cu el – a dus o echipă de lucru la nivelurile inferioare ale staţiei în urmă cu câteva ore. Amicul nostru de acolo era pe cale să plece. Au întârziat cu închiderea.

— Eddie a dat legitimaţia lui de metrou altcuiva, spuse Marc, încruntându-se. Persoanei care are celălalt radio.

Se gândi pentru o clipă să încerce să scoată intruşii contactându-i, dar apoi renunţă la idee. Dacă ar fi avut un cod, i-ar fi avertizat pe oamenii lui Ramaas că fuseseră compromişi. Singurul lor avantaj era elementul surpriză.

Staţia era slab populată la această oră a zilei, în pauza dintre orele de vârf, iar echipa se deplasă rapid spre nivelurile inferioare.

Poarta de siguranţă de la capătul de sus al platformei dinspre sud era neasigurată, iar Simonova îi aranjă într-un şir. Intrară în tunel, luând-o pe o pasarelă îngustă de întreţinere.

— Intrăm aici cu tine, Rada, o auzi Marc pe Lucy spunând încet. Ce zici să ne echipezi şi pe mine şi pe Dane?

— V-am dat veste, spuse agenta. Asta e tot. Sunteţi aici pentru a observa şi a ajuta. Sper că de data asta am fost suficient de clară.

Bărbatul mai tânăr văzu ceva şi ridică mâna să îi oprească.

Marc se ghemui împreună cu restul echipei în timp ce alt tren de metrou trecu pe lângă ei huruind, la mai puţin de jumătate de metru de faţa lui. Pe măsură ce zgomotul se stingea, agentul GRU se deplasă înainte şi scoase la iveală o trapă într-o parte a şinei.

Lumina ovală a lanternei lui trecu peste rămăşiţele unui lacăt tăiat pus pe pământ. Ţinta lor venise pe acolo şi spărsese uşa.

— Ce e de partea cealaltă?, puse Lucy întrebarea care prindea contur în mintea lui Marc.

Simonova se uită la ecranul tabletei ei.

— Sunt tunelurile mai vechi de sub reţeaua de metrou. Sunt kilometri întregi aici jos.

Celălalt agent GRU deschise uşa şi se strecură.

— E liber, strigă el.

Sistemul de metrou era doar o altă reţea de tuneluri. Din ceea ce ştia Marc despre Napoli, sub străzile sale erau pasaje subterane care fuseseră forate în anii 1950, care se întreţăiau cu altele datând din secolul al cincisprezecelea şi cu rezervoare antice făcute de greci cu mai bine de o mie de ani înainte. Ar fi durat zile, chiar săptămâni să facă o inspecţie completă a tunelurilor şi nu aveau acel timp. Conducta era abruptă, cu trepte modelate din piatră şi aerul devenea umed pe măsură ce coborau. La sfârşitul pasajului se deschidea un tunel mai larg, plin cu apă până la glezne. Razele de lumină de la lanterna rusului alunecau peste tavanul curbat şi peretele de pe partea cealaltă, dezvăluind gurile altor pasaje.

— Mai departe, spuse Simonova. Atenţie pe unde călcaţi.

— Cum îi vom găsi?, întrebă Lucy încet. Ai un detector în buzunar?

Marc dădu din cap.

— Eliminăm din variante. Gândim ca ei. Unde ai pune bomba ca să facă maximum de daune?

— Undeva, asta ar surpa cât mai mult...?, zise ea, oprindu-se şi încruntându-se. Gândeşte ca Ramaas. întrebarea pe care trebuie să ne-o punem este ce îl supăra cel mai tare?

— Otrava.

Cuvântul îi acapară gândurile lui Marc. „Ei au condus Somalia odată. Şi apoi au otrăvit-o. Dar noi nu uităm. Nu iertăm”. Ce îi spusese Ramaas îi reveni în minte.

— Să distrugă nu va fi suficient. Ar vrea să otrăvească pământul, să îl facă total nelocuibil.

— O arma nucleară ar face asta pentru câteva sute de ani, fu ea de acord

— Da, spuse el, o posibilitate sumbră trecându-i prin minte. Dar dacă bomba ar fi detonată într-un acvifer, ar iradia apa din toată regiunea. Nu ar distruge doar Napoli, ci ar pătrunde în râurile subterane şi ar otrăvi totul pe sute de kilometri, spuse el, şi se repezi după Simonova. Trebuie să văd harta.

Agenta îi aruncă o privire iritată, dar îi dădu tableta şi Marc se uită în jos, spre ecranul iluminat. Văzu imediat ce căuta.

— Acolo! Acolo sunt toţi. Tunelul ăsta înfundat este chiar deasupra unuia dintre cele mai mari rezervoare naturale de apă şi este suficient de aproape de suprafaţă pentru ca să iasă odată ce pornesc cronometrul.

— Presupunând că stăpânul lor nu le-a spus să piară în focul sfânt, mormăi Simonova.

— *Stoi!*[121], avertiză cel din faţă şi toată lumea încremeni.

Lumina lanternei strălucea pe o sârmă suspendată deasupra apei. Aceasta se îndepărta în întuneric, iar Marc putea să distingă o cutie întunecată întinsă în partea îndepărtată a tunelului. „O mină Claymore sau ceva la fel de neplăcut", ghici el, o capcană întinsă pentru a neutraliza pe oricine ar fi putut veni după bărbaţii cu bomba.

Bărbatul din faţă scoase un instrument multifuncţional ca să taie cablul şi îl lăsă să cadă inofensiv în apă, apoi continuă să meargă. Simonova şi cei doi agenţi GRU îi urmară, dar Marc văzu că Lucy ezita.

— Ce?

— Totul până acum, ce a fost?, şopti ea. Minciună după minciună. Derută, de fiecare dată.

Sângele lui Marc îi îngheţă în vene.

— Crezi că... ?

în timp ce vorbea, piciorul drept al rusului atinse un comutator de presiune care fusese ascuns la fundul tunelului înţesat cu nămol. în faţa lui, sub suprafaţa apei de mică adâncime, era o mină antipersonală OZM-3, un instrument periculos care rămăsese din armamentul rusesc pe care oamenii lui Ramaas îl introduseră ilegal în ţară tocmai cu acest scop.

Mina se declanşă, ejectând un compartiment de încărcare care ţâşni din apă, ajungând până la înălţimea pieptului lor, trăgând o bobină de sârmă după el.

Marc şi Lucy reacţionară amândoi fără să se gândească conştient, scufundându-se în apă în timp ce mina se detonă în tunelul de piatră. Zgomotul răsunător al exploziei aruncă o puzderie de schije ascuţite care pătrunseră prin veste, carne şi oase.

Capitolul 25

Tunetul detonării minei de teren răsună în tunel, făcându-l pe Zayd să îşi ridice capul.

Ceilalţi bărbaţi se grăbiră să îşi ia armele. El făcu semn cu mâna în direcţia sunetului.

— Duceţi-vă! Omorâţi pe oricine vedeţi!

— Dacă este poliţia... începu unul dintre ei.

— Ţi-am spus ce să faci! strigă Zayd, iar mârâitul lui sună ca un zgomot de pistol.

Valiza de oţel era acolo unde o lăsase, pe geanta neagră pentru sport pe care o folosise ca să o ducă acolo jos. Zayd desfăcu husa şi ridică valiza, târând-o în spatele unui zid jos de piatră. Mâinile îi tremurau în timp ce desfăcu încuietorile cu degetele şi deschise capacul.

„Nu îmi tremură mâinile". Lunetistului îi fusese frică să se gândească la armă, să se gândească cu adevărat ce dezastru ar provoca. Doar să îi rostească numele ar fi adus cel mai mare ghinion.

Şi totuşi nu se putu abţine să nu privească monstrul în ochi. Zayd deschise capacul care dezvălui mecanismul complex din interior. Cilindrul gros de oţel, înţesat cu fire, îi aminti de un glonţ uriaş, cu vârful tocit. „O împuşcătură care poate pune capăt a mii de vieţi". îşi trecu degetele peste el. Se simţea cald la atingere.

Pentru a se pregăti în timpul călătoriei în Italia, Ramaas îi dăduse lui Zayd acte de citit şi de memorat. Documentele îi arătau cum să armeze bomba. O simplă acţiune de a introduce un cod de treisprezece litere activa o numărătoare inversă prestabilită. Acele documente fuseseră arse şi distruse cu câteva zile în urmă, dar procesul rămăsese întipărit pe veci în memoria lui Zayd. De parcă ar fi fost controlat de o forţă exterioară, lunetistul activa întrerupătoarele de siguranţă şi introduse încet codul, literă cu literă.

Auzea strigăte şi împuşcături, dar acustica încăperii făcea dificil să fie sigur cât de aproape erau. Inamicul era acolo, asta era tot ce trebuia să ştie. Şi dacă era aşa...

„Atunci Ramaas a dat greş. Dar el nu ar da greş. Deci este mort".

Impactul acelei posibilităţi îl şocă pe Zayd. Nu putea fi nicio altă explicaţie. Piratul războinic nu ar fi dezvăluit niciodată de bunăvoie locul dispozitivului. Zayd credea acest lucru din tot sufletul.

„Răzbunarea este mai bună decât bogăţia". Ramaas îi spusese acele cuvinte prima dată când se întâlniseră, când Zayd era încă un adolescent slab, cu un ochi format şi cu dorinţa de violenţă.

Zayd îşi aduse aminte de parcă s-ar fi întâmplat cu o zi în urmă. Ramaas făcându-i un cadou; luneta rusească SVD. „Ai un ochi bun". Cuvintele lui învăluite de un zâmbet larg de prădător. Gestul lui Ramaas către postul de pază de la pupa îndepărtată, unde un văr care îi făcuse viaţa dificilă se uşura în ocean. Zâmbet din nou. „încearc-o. Vezi cum se simte*". Zayd trăsese perfect, iar vărul lui nu se mai întorsese acasă de la acea plimbare.*

Ramaas avusese dreptate. Banii erau buni, dar răzbunarea era nepreţuită. Ramaas îi spusese să seteze arma la două ore şi apoi să fugă, ştiind că ar fi fost suficient timp pentru ca lunetistul, să ajungă dincolo de zona de iradiere.

Dar, în acel moment, Zayd se gândi la câţi aveau să moară din cauza asta, câte suflete ar fi mers pe lumea cealaltă din cauza unui declanşator pe care *el* singur l-ar activa. Partea din el care voia să se întâmple acest lucru abia aştepta, încântată de ideea de a fi cauza unui asemenea haos şi distrugere.

Activă funcţia de resetare a cronometrului şi tastă lent literele.

Lucy ţâşni din apă şi trase o gură de aer.

Luminile lanternelor luminau pereţii de piatră galbenă. Zări umbre mişcându-se şi se strădui să se ridice. îi ţiuiau urechile dar explozia nu o rănise. Reacţia ei rapidă îi salvase viaţa.

Rusul nu fusese la fel de norocos. Forţa exploziei îl lovise din plin. Bărbatul arăta de parcă ar fi trecut printr-o elice. îşi întoarse privirea şi îl văzu pe Marc târându-se afară din nămol şi scuturându-se de apă.

— Eşti bine?

îşi auzi vocea înfundată şi groasă, împreună cu ţiuitul din urechi.

Marc dădu din cap, respirând cu greu. Avea tăieturi pe obraz şi pe mâini, dar nu părea rănit.

— Mă descurc. Ceilalţi... ?

Simonova se prăbuşise de partea cealaltă a tunelului şi după felul în care se mişca încercând să se ridice, Lucy îşi dădu seama că rusoaica primise o lovitură de la schijele împrăştiate de mină. Un alt agent GRU o ajuta să se ridice, dar ultimul agent din echipa ei – un tip mai în vârstă, cu o barbă pestriţă – şchiopăta îndurerat, abia reuşind să stea în picioare.

Lucy se îndreptă spre el să îl ajute, iar bărbatul cu barbă acceptă ajutorul, precaut. Reuşiră să facă doi sau trei paşi, când Marc strigă un avertisment.

— Vine cineva din dreapta!

Patru siluete cu mitraliere ţâşniră pe partea opusă a pasajului inundat. Trăgeau şi tunelul fu umplut de zgomot asurzitor. Agentul cu barbă îşi ridică pistolul SRS şi reuşi să tragă o dată, dar glonţul se izbi cu zgomot de zidul de piatră şi reuşi numai să îl transforme într-o ţintă pentru doi dintre puşcaşi.

Ultimul său act fu să o împingă pe Lucy în spatele lui, în afara focului, înainte ca gloanţele să-l lovească în gât şi piept. Căzu pe spate. Lucy apucă arma silenţioasă SRS înainte să îi cadă bărbatului din mâna inertă şi o îndreptă înapoi spre oamenii înarmaţi. Trase cadavrul agentului GRU la piept şi îl folosi ca un scut.

îl nimeri pe unul dintre bărbaţii înarmaţi în umăr şi îl auzi ţipând de durere.

îl zări pe Marc ascunzându-se în timp ce agentul care era cu Simonova – un tip slab – ţinti şi împuşcă un intrus. Bărbatul pe care îl nimerise căzu peste marginea cealaltă a tunelului şi se prăbuşi cu faţa în jos în apa de mică adâncime.

Lucy îl lăsă pe agentul cu barbă să cadă şi apucă pistolul cu două mâini, în timp ce bărbatul înarmat pe care îl împuşcase trase spre ea. Trase şi glonţul nimeri cavitatea nazală a bărbatului

Ceilalţi doi teroriştio luară înapoi pe drumul pe care veniseră, trăgând pe măsură ce se retrăgeau.

Marc era deja acolo, luând în mâini arma teroristului mort şi îi verifică magazia.

— CZ 75, spuse el, uitându-se la rama pistolului. Seria i-a fost ştearsă cu acid. Aş jura că e a fraţilor Kurjak.

— Probabil, îi spuse ea. Cât timp a avut de-a face Ramaas cu ei înainte să-i omoare? Le-ar fi vândut armele.

Simonova refuză ajutorul colegului ei şi se ridică pe malul de piatră. în lumina lanternei, Lucy văzu că era palidă.

— Nu mă aştepta, se răsti ea. După ei. *Du-te*| ordonă ea din nou în rusă, ţipând, iar celălalt agent dădu din cap, reîncărcându-şi arma.

— Oamenii tăi, zise Marc.

— Toţi vom fi la fel de morţi ca ei dacă nu opriţi asta, spuse Simonova.

Rusoaica era palidă şi tremura, cu picioarele acoperite de răni de la

explozia minei.

— Dane. Stai, spuse ea, băgându-şi mâna în guler şi scoţând o cheie metalică cu model abstract, pusă pe un lanţ. Mi-ai spus că eşti familiar cu mecanismul dispozitivului.

— Mai mult sau mai puţin, recunoscu el.

Simonova puse apăsat cheia în mâna lui.

— Foloseşte asta.

Strigătele şi împuşcăturile se apropiau.

Zayd împinse valiza de oţel mai departe şi se ghemui lângă geanta neagră de undiţe de pescuit pe care o cărase cu el de când plecase din Mogadishu. Fusese greu să aducă geanta până acolo fără ca vreun agent de pază sau poliţist să devină prea curios în legătură cu ea, dar meritase efortul.

Zayd deschise fermoarul lateral, dezvăluind silueta lungă şi scheletică a „dragonului" său, luneta Dragunov SVD.

Era o parte din Zayd, într-un fel. Pe pipăite, încărcă o cutie de gloanţe de 7,62 mm în liftul magaziei, trecându-şi mâinile peste lemnul uzat şi peste garda de mână. Oamenii din jurul lui râdeau de el uneori când credeau că nu îi auzea, vorbind despre puşcă de parcă ar fi fost soţia lui şi nu arma lui. Dar Zayd îi ignora şi nu spunea nimic când armele lor prost întreţinute se blocau sau le smulgeau degetele când nu funcţionau corespunzător. Deschise o geantă de piele care conţinea luneta PSO-l voluminoasă a puştii şi o ataşă cu mişcări rapide şi scurte. Adoptând o poziţie culcat, ţinti spre tunelul care se întindea din ce în ce mai departe şi începu să ajusteze obiectivele.

Era corect să aibă dragonul lui cu el, în acel moment când moartea era aproape. Câte vieţi luase cu el? Crestăturile gravate pe mâner ofereau răspunsul.

Zayd privi prin lunetă. Aveau să vină, foarte curând.

Tunelul se îngustă şi apoi se lărgi din nou, devenind o zonă deschisă care îi amintea lui Marc de fundul unei fântâni uriaşe. O lumină pătrundea de sus, iar pilonii de susţinere tăiaţi în stâncă aruncau umbre şi asigurau acoperire în timp ce se ţinea aproape de pereţi. Lucy se poziţionase în partea cealaltă a încăperii, în timp ce agentul rus venea prin mijloc.

Rusul văzu ceva în aceeaşi clipă în care Marc auzi zgomotul unei cizme pe podeaua nisipoasă şi strigă un avertisment.

Un bărbat ieşi din întuneric, trăgând în timp ce se mişca, fără să ştie că inamicul se afla la doar un metru distanţă. Marc apăsă pe trăgaciul CZ-ului şi îl împuşcă cu două gloanţe fix în piept. De vizavi, cel de-al doilea bărbat înarmat ieşi din ascunzătoare şi alergă spre partea cealaltă a încăperii circulare, trăgând gloanţe peste umăr în timp ce ajunse la o gaură din peretele opus. Lucy şi rusul se lăsară în jos şi traseră înapoi, împuşcând fugarul într-un foc încrucişat.

Agentul GRU se îndreptă spre el, în timp ce Marc se apropie cu prudenţă de bărbatul pe care îl împuşcase şi îi împinse arma cu piciorul. Era rănit grav dar încă respira – până în momentul în care rusul îşi îndreptă pistolul silenţios spre capul bărbatului şi îl execută. Agentul GRU se uită la Marc, parcă l-ar fi provocat să spună ceva.

— Aici e?, întrebă Lucy, îndreptându-se cu grijă spre golul din perete.

Marc dădu din cap. Harta pe care o văzuse pe tabletă îi arătase singura

intrare în camera următoare, cea mai apropiată de rezervorul subteran. îşi ţinu respiraţia în timp ce se auzi un huruit încet, la distanţă.

— Vine trenul.

— Mergem când e aproape, nu? Stai lipit de pereţi. Nu o să fie multe ascunzişuri acolo, iar locul ăsta este un labirint nenorocit.

— Am înţeles, mormăi Marc şi se lipi de perete lângă deschizătură.

Zgomotul trenului care trecea deveni din ce mai puternic şi Lucy dădu

scurt din cap. Cei trei ţâşniră prin intrarea în fundătură şi începură să alerge.

Marc văzu un spaţiu asemănător unei catedrale, cu un tavan înalt, cu podeaua presărată cu butoaie de motorină folosite şi caroserii de maşini abandonate, din anii cincizeci, mâncate de rugină. Mintea lui memoră tot. De-a lungul cavernei artificiale erau presăraţi piloni groşi de piatră aproape de pereţi care erau suficient de mari pentru a te putea ascunde în spatele lor şi se îndreptă spre cel mai apropiat.

La capătul celălalt al camerei, poate la o sută de metri de la intrare, zări un zid jos de piatră şi mai multe grămezi de resturi. Ceva străluci lângă el.

„O lunetă?”

Se auzi o împuşcătură şi Marc auzi zgomotul unui glonţ de puşcă de calibru mare tăind aerul, suficient de aproape încât să-l facă să tresară. O altă împuşcătură răsună în succesiune rapidă. Se lipi de pilon gâfâind şi se întoarse la timp pentru a vedea glonţul lovind pelvisul agentului GRU care venea în spatele lui. înainte ca rusul să cadă la pământ, un al treilea glonţ îl lovi în piept şi acesta se prăbuşi.

Marc înjură încet şi privi în altă parte. O văzu pe Lucy lângă pilonul de pe cealaltă parte a tunelului.

— Calibrul 7.62, spuse suficient de tare încât el să o poată auzi. Puşcă semiautomată. Bănuiesc că trăgătorul de acolo are o puşcă SVD cu lunetă îndreptată chiar spre noi.

— îţi poţi da seama totul din sunetul împuşcăturii?

Ea dădu uşor din cap.

— Tu ai abilităţile tale de tehnician, eu le am pe ale mele, spuse Lucy. Deci, dacă este un trăgător inteligent, nu va trage la nimereală. Nu la această distanţă. Bănuiesc că are o magazie de cinci gloanţe. Mai multe forţează prea mult puşca.

Ea ridică mâna, cu degetele răsfirate, apoi îndoi trei dintre ele.

— înţelegi?, întrebă ea, făcând cu degetul mare şi cu arătătorul semnul unui pistol. Pornim în acelaşi timp.

— Şi dacă are o magazie cu zece gloanţe?

— O să aflăm pe calea cea mai grea.

— Aşteaptă... începu Marc, dar rămase fără suflare.

Ce era să zică? „Nu fugi? Nu-ţi risca viaţa?”

— Unu. Doi, începu ea numărătoarea, iar Marc trase o gură de aer, pregătindu-se de plecare. Hai!

Ieşiră din adăpost şi alergară spre următoarele două piloane de sprijin. Marc auzi puşca descărcându-se şi sunetul îi provocă aşa un şoc încât pentru o clipă se temuse că fusese lovit. Dar apoi se ciocni de pilonul de piatră şi aproape căzu de la forţa impactului.

Marc se întoarse şi primul lucru pe care îl văzu fu Lucy întinsă pe spate, în mijlocul camerei, fără pistol. Deveni livid când ea tuşi şi se mişcă uşor. O auzea respirând cu zgomot, chinuindu-se la fiecare inspiraţie.

Primul lui impuls fu să iasă din ascunzătoare şi să meargă la ea. Era un vechi truc de lunetist, o ştia. Răneşte un soldat, astfel încât ceilalţi să fie ocupaţi încercând să îl ajute.

„Trage de timp”, se gândi Marc şi asta nu putea fi decât de rău augur. îşi băgă CZ 75-ul în jachetă şi dădu de telefonul stricat. Camera digitală din spate încă funcţiona şi îl comută la vizualizarea live. Ţinându-l într-un unghi astfel încât să-l poată folosi pentru a arunca o privire după pilonul de piatră, Marc scoase telefonul din ascunzătoare şi făcu poze încăperii.

Se uită la imagini. Se vedea parţial o cizmă după un perete prăbuşit din dreapta. Trăgătorul era acolo, ascuns şi baricadat bine. Marc încercă trucul din nou, întinzând telefonul, de data aceea întorcându-l ca să obţină un unghi diferit.

Zgomotul împuşcăturii şi durerea veniră în aceeaşi clipă. Poate obiectivul camerei sclipise uşor sau poate se văzuse mişcarea, dar lunetistul văzu obiectul şi trase instinctiv în el. Telefonul fu smuls

din strânsoarea lui Marc şi acesta ţipă pe măsură ce aşchiile de sticlă şi carcasa spartă de aluminiu îi sfâşiară mâna.

Auzi un clinchet uşor metalic.

Reîncărca. Lucy avusese dreptate. Cinci împuşcături şi trăgătorul îşi golise magazia. în câteva secunde, puşca ar fi fost gata să tragă din nou şi acea mică oportunitate ar fi dispărut.

Marc începu să alerge. îşi smulse pistolul ceh din jachetă cu mâna stângă nevătămată şi trase spre perete în timp ce alergă ultimii douăzeci de metri spre el. Toate rănile şi contuziile, vânătăile şi suprasolicitările pe care le acumulase în ultimele zile lucrau împotriva lui, o forţă încercând să-l doboare la pământ înainte să se poată apropia suficient pentru a-şi elimina ţinta.

Trăgătorul îl văzu venind şi întoarse puşca lungă, trăgând înapoi manşonul pentru a încărca un glonţ în magazia armei. La o distanţă atât de mică, nu fu nevoie să folosească luneta.

Dar Marc deja trăgea, trimiţând ultimele gloanţe din pistol în corpul lunetistului în timp ce efectul de recul al pistolului îi îndreptă ţeava în sus.

Un glonţ îl nimeri în stern şi altul în gât. Braţul i se smuci dintr-un impuls nervos şi trase cu SVD-ul în pământ, chiar în momentul în care manşonul pistolului lui Marc se blocă şi arma rămase fără gloanţe.

Coborî pistolul fără gloanţe ca pe o rangă şi îl lovi pe lunetist peste faţă cu el. Trăgătorul gâfâi şi tuşi sânge în timp ce Marc călca puşca în picioare, simţind cadrul din metal cum se deforma sub lovitura grea.

în spatele bărbatului rănit era aceeaşi valiză de oţel pe care Marc o văzuse de zeci de ori. în fotografiile din interceptările NATO ale Exil, instantaneele din atelierul lui Jalsa Sood, în portbagajul Mercedesului gonind, în videoclipurile cu ameninţări ale lui Ramaas şi spaţiul ruginit al camerei de execuţie. Aceeaşi piesă argintie, uzată şi zgâriată, promiţând distrugere.

Se lăsă în genunchi lângă valiză şi, cu mâinile însângerate, atinse zăvoarele să le deschidă. Marc simţi din nou acea presiune teribilă, îngrozitoare în cap, de parcă ar fi simţit cumva forţa apocaliptică a dispozitivului, disperată să se elibereze.

Valiza se deschise cu uşurinţă şi scoase la iveală circuitele din interior. Mecanismul cronometrului era deja activ, numerele de pe afişajul digital îndreptându-se descrescător spre zero şi spre detonare.

Marc văzu numărul 275 la ceas. Mai puţin de cinci minute rămase până la declanşare. Bâjbâi după cheia de armare pe care i-o dăduse Simonova.

O umbră se văzu peste valiza deschisă şi picături de sânge căzură pe pământul nisipos. Marc se întoarse, abia cât să evite ca vârful ascuţit al unui cuţit kunai în formă de diamant să îi pătrundă în spate. Lunetistul era rănit grav, sângerând abundent de la rănile de pe piept şi de pe faţă, dar încă în viaţă.

Marc se rostogoli departe de valiză în timp ce lunetistul tăia aerul dintre ei, încercând să-l bage într-un colţ. Pierdu cheia în timp ce se retrăgea, iar lunetistul o afundă în nisip, ignorând-o.

Lama veni spre el din lateral şi Marc apucă încheietura mâinii bărbatului. Atacatorul era slăbănog, dar puternic şi condus de adrenalină. Bărbatul ridică cealaltă mână, cu un al doilea pumnal în strânsoare, prinse de inelul de fier la capăt şi îl ridică. Vârful zgârie vesta antiglonţ a lui Marc şi îi tăie cămaşa.

Marc scoase un strigăt şi lovi cu capul înainte. Atacatorul sâsâi de durere.

Lui Marc îi era frică să privească spre valiză, îi era frică să vadă numărul de pe cronometru, îi era teamă că nu va da lunetistului ocazia de care avea nevoie ca să îl înjunghie în inimă înainte ca focul nuclear să îi cuprindă pe toţi.

Apoi un pistol silenţios trase două gloanţe care îl nimeriră în spate. Toată forţa îi pieri într-o clipă din corp şi se prăbuşi la podea, lăsându-l pe Marc să se proptească de zidul de piatră.

— La naiba cu tipul ăla, mârâi Lucy. Arma semiautomată SRS îi fumega în mână.

Faţa îi era plină de sudoare şi se ţinea de coaste.

— Eşti bine?, întrebă Marc, făcând un pas spre ea, dar apoi îşi aduse aminte şi se ghemui, căutând cheia de armare în murdărie.

— Vesta a absorbit cea mai mare parte a impactului, explică ea. Poate am nişte coaste rupte...

Avea sânge pe mână.

— Ah, frate. Mi-a rupt şi cusăturile.

— Dacă asta nu funcţionează, aceasta va fi cea mai mică dintre problemele noastre, spuse Marc, ghemuindu-se lângă valiza deschisă şi atingând circuitele dispozitivului nuclear.

Degetele lui atinseră cilindrii metalici ai miezului şi ultimele cuvinte ale lui Jalsa Sood au răsunat în memoria lui. „Cilindrul drept, nouă tije". Numără componentele şi găsi zece tije pe ambele părţi. Orice îndoieli pe care le avea cu privire la dispozitivul din faţa lui se stinseră.

Marc găsi panoul de control montat într-un suport rezistent la şocuri într- un colţ. Găsi un zăvor şi îl deschise cu degetul mare. Dedesubt era un lăcaş pentru o cheie.

Ceasul arăta numărătoarea inversă. 153, 152, 151...

Marc întoarse cheia în mâini, iar în acele clipe, când totul depindea de el, înlemni. „Dacă era un truc? Ar fi putut Ramaas să facă asta, să fi programat bomba să se detoneze indiferent ce s-ar fi întâmplat?”

„Să fie asta o ultimă minciună, mai mare ca toate?”

— Ai un motiv bun să aştepţi până în ultimul minut?, se răsti Lucy.

Inima lui Marc bătea să îi spargă pieptul în timp ce ridică cheia. Metalul

argintiu se îndoise uşor când lunetistul stătuse pe el.

— S-ar putea... să nu funcţioneze.

Dar Lucy avea dreptate – nu avea timp de pierdut. Marc introduse cheia, care intră pe jumătate înainte de a se bloca, încercă să o rotească, dar nu se roti.

Cronometrul ajunsese la 110.

— Pentru numele lui Dumnezeu, pufni Lucy. Ai mai dezarmat bombe, nu? Ştiu că ai făcut-o. Am fost acolo.

— Aproximativ. Dar nu erau nucleare, o corectă el absent.

— Contează?

în mai puţin de două minute, dispozitivul Exil ar fi iniţiat fisiunea nucleară şi apoi nimic din ce făcuseră până în acel moment nu ar mai fi contat. Lupta lui Marc pentru a dovedi că avusese dreptate în privinţa fraţilor Kurjak, lupta Rubicon să îl găsească pe Ramaas şi „bucata lui de soare”, toate acestea ar fi fost şterse de uciderea a sute de mii de oameni. Credinţa arogantă a unui bărbat că fusese ales de Dumnezeul său ca o unealtă de răzbunare ar fi fost tot ce ar fi rămas.

— Dacă greşesc, murim. Toţi mor, Lucy.

— Am încredere în tine, Marc, gâfâi ea. Hai. Fii norocos. Pentru toată lumea de data asta.

— Nu e noroc, îi spuse el. Este un risc calculat.

Şi apoi, înainte ca ea să poată răspunde, Marc împinse cu podul palmei cheia cu toată puterea de care fu în stare. Metalul se răsuci şi pocni, făcând- o pe Lucy să se dea înapoi din reflex, dar cheia intră complet. Marc o răsuci cu putere, uitându-se la circuitele bombei.

Cu un bâzâit, ceasul se întunecă.

— Retrag ceea ce am spus, spuse Lucy, rupând tăcerea care urmă. Nu eşti norocos. Eşti de-a dreptul nebun.

— Nu a fost un pumn, insistă el. Nu am lovit o bombă nucleară.

Dacă nu ar fi simţit durerea constantă strângându-i pieptul, Lucy chiar ar fi râs.

— Cum zici tu.

Urcară cu greu pe scara rulantă până la holul caselor de bilete ale staţiei de metrou Dante. Ceilalţi doi agenţi GRU pe care Simonova îi lăsase la dubă îi aşteptau. Unul dintre bărbaţi făcu un gest urgent spre ieşire.

Marc, Lucy şi rusoaica erau împreună, sprijinindu-se unul de altul, deşi Simonova insistase să care personal valiza nucleară dezamorsată din tunelul învechit. Ea se îndepărtă de ei şi le vorbi oamenilor ei pe un ton aspru, rapid.

— Cum o să acopere asta?, mormăi Marc. O grămadă de tipi morţi în cavernele de sub Napoli? Italienii nu o să fie mulţumiţi de asta...

Simonova îl auzi şi se întoarse să-i arunce lui Marc o privire rece.

— Este o variantă mai bună decât o groapă radioactivă pe locul unde era oraşul lor. Agenţia mea va vorbi cu a lor.

Apoi felul ei de a vorbi se schimbă şi Lucy îşi dădu seama ce urma. Simonova dădu din cap spre oamenii ei, iar ceilalţi doi agenţi îndreptară armele spre ei, ţinându-le încă aproape de corp.

— Federaţia Rusă şi Direcţia de Informaţii vă mulţumesc amândurora pentru asistenţa în recuperarea proprietăţii noastre. Cu toate acestea, va trebui să ne însoţiţi pentru un interogatoriu.

— Serios? Ţi-am spus totul pe submarin, răspunse Marc. Asta e tot.

— Nu e vorba despre asta, spuse Lucy, încruntată.

Dacă GRU ar fi decis să îi considere pe cei doi nişte probleme care trebuiau rezolvate, nu avea să se termine bine.

— Mişcaţi-vă, mârâi unul dintre agenţi, făcând un gest cu pistolul.

Partenerul său interveni şi smulse pistolul SRS pe care îl luase Lucy.

— Noi am început mizeria asta într-o închisoare secretă, spuse Lucy cu o voce joasă. Chiar nu vreau să se termine în alta.

Dar Marc o privi pieziş şi ceva din expresia britanicului o făcu să se oprească.

— Ce?

— Nu am terminat încă, spuse el obosit şi oricât ar fi vrut ea să îl creadă, amândoi erau frânţi.

Dacă ar fi venit vorba *să lupte şi să fugă,* nu era sigură cât de departe ar fi ajuns – dar asta nu însemna că nu avea de gând să încerce.

Ieşiră pe gura de acces de nord a metroului. Duba Volkswagen era parcată aproape de piaţă, cu motorul pornit.

Când grupul se afla la doi metri de dubă, uşa glisantă se deschise pentru a lăsa să se vadă doi poliţişti în echipament tactic de un albastru închis şi cagule, fiecare ţinând în mână câte o mitralieră MP5. Erau ofiţeri NOCS, membri ai elitei din Polizia di Stato, divizia SWAT.

— Staţi pe loc! strigă unul dintre ei.

Celălalt poliţist vorbi într-un microfon agăţat de vesta sa şi, dintr-odată, maşini de patrulare albastre cu alb apărură din toate direcţiile. Ambulanţe şi dube de poliţie blocară drumul, într-un cor de claxoane zgomotoase.

Poliţiştii italieni înconjurară grupul în câteva clipe şi Lucy îşi ridică mâinile, aruncându-i lui Marc o privire.

— De ce bănuiesc că ai avut ceva de-a face cu asta?

— Am dat un telefon, recunoscu el. Cred că cineva l-a ascultat.

O dubă blindată din echipa geniştilor din *Polizia* se opri la marginea trotuarului, în timp ce poliţia obişnuită se îndepărtă, împingând civilii la o distanţă sigură. Lucy văzu umerii lui Marc căzând în timp ce un bărbat slab coborî din vehicul şi se îndreptă spre ei. Un al doilea poliţist, plinuţ şi solid, îl urma, clipind în lumina soarelui. în timp ce se apropia, bărbatul îşi puse o legitimaţie la jachetă şi Lucy zări *logo-ul* Statelor Unite pe el.

— îi cunoşti?

Marc dădu din cap, obosit.

— Am lucrat împreună.

—Dane, spuse bărbatul în jachetă. Nu încetezi niciodată să mă dezamăgeşti. Nu puteai să urmezi ordinele care ţi s-au dat, măcar o dată?

— Mi-am dat demisia, răspunse Marc. Dar un mulţumesc ar fi binevenit, de Wit. Pentru că sunt pe cale să-ţi dau premiul cel mai mare din toată cariera ta, spuse el, uitându-se la celălalt bărbat. Jurgen. Am ceva pentru tine, zise el, arătând cu degetul mare spre valiza de oţel de pe sol.

Faţa lui de Wit îngheţă şi îi luă un moment să îşi revină. în timp ce NOCS ceru ruşilor să predea armele, oameni în echipament HAZMAT se apropiată cu detectoare de particule.

Bărbatul plinuţ, Jurgen, se uită la valiză cu prudenţă.

— Este?

— Exact ce am spus că e, zise Marc cu fermitate, apoi îşi schimbă tonul, îmi pare rău că te-am băgat în necazuri, omule. Dar sper că poţi să îţi dai seama de ce.

Jurgen înşfacă un detector de radiaţii de la unul dintre bărbaţii în uniforme şi îl îndreptă spre valiză. Ochii i se măriră.

— Chiar am sperat să greşeşti.

Marc se uită înapoi de la Wit.

— Acum, după câte văd, ai două alegeri. Să iei chestia asta, să o demontezi şi să te asiguri că nu va mai tulbura niciodată lucrurile sau să îi laşi pe ruşi să o ia. Alegerea ta.

Lucy se uită spre Simonova, care stătea foarte aproape de oamenii ei, toţi având încă arme. Italienii îi depăşeau numeric, dar nu putea fi sigură dacă agenta GRU ar fi fost dispusă să se angajeze într-o altă luptă.

— Acel articol este proprietatea guvernului meu, anunţă Simonova, scoţând cu atenţie o carte de identitate. Eu şi oamenii mei avem imunitate diplomatică în această ţară. Plecăm cu el şi nu veţi interveni.

De Wit aruncă o privire către Marc şi apoi către ruşi. Jurgen îi spuse ceva încet şi dădu din cap.

— Mă tem că nu, spuse el în cele din urmă. Statutul vostru este recunoscut şi sunteţi liberi să plecaţi, chiar dacă cred că vor fi repercusiuni, spuse de Wit, direcţionând echipa HAZMAT cu o mişcare a mâinii. Totuşi, acel dispozitiv intră sub jurisdicţia Diviziei de Securitate nucleară a Statelor Unite. Vă rugăm să nu ezitaţi să raportaţi guvernului dumneavoastră la întoarcerea în Moscova că departamentul meu va finaliza dezasamblarea şi eliminarea dispozitivului. Sunt sigur că eşecul Federaţiei Ruse de a face acest lucru, în ciuda semnării unui tratat în acest sens acum câţiva ani a fost doar... o eroare?

Lucy zâmbi.

— Hei, îmi place tipul ăsta.

— Asta e concluzia ta?, întrebă Simonova, studiindu-l pe de Wit, apoi îşi îndreptă privirea îngheţată spre Lucy. Foarte bine. Să îţi păzeşti spatele, Keyes. Tu şi africanul.

Ea îşi puse arma în toc şi oamenii ei îi urmară exemplul. Italienii le făcură loc fără tragere de inimă pentru a le permite să se urce în dubă şi Volkswagenül demară, dispărând de partea cealaltă a cordonului.

Paramedicii sosiră să îi examineze pe cei doi, iar Lucy permise să îi fie pansate coastele şi rănile curăţate şi bandajate. Lângă ea, Marc stătea uitându-se în gol în timp ce alt medic făcu acelaşi lucru şi pentru el.

— Deci acum ne-am supărat cu GRU, spuse el încet. Ar trebui să începem să ţinem o evidenţă a tuturor agenţiilor de trei litere care ne au pe lista neagră.

— Fii fericit, îi spuse Lucy. Nu a murit nimeni, deci este o victorie.

în apropiere, de Wit dădea ordine strigând într-un telefon mobil şi se uita în sus, spre cer.

— Cheamă un elicopter să ducă dispozitivul într-un loc sigur, spuse Jurgen. Să înţeleg că tu ai fost cel care ai cerut să vin aici?

Marc dădu din cap.

— De Wit nu o să poată nega dacă susţii ceea ce vede. Şi să sperăm că acest lucru te va salva de la suspendare.

Celălalt bărbat dădu uşor din cap.

— Da. Mulţumesc mult că te-ai asigurat că sunt în imediata apropiere a unei bombe nucleare.

— îmi pare rău, repetă Marc, iar Lucy ştia că vorbea serios.

Dacă nu ar fi reuşit să găsească dispozitivul la timp, prietenul lui Dane ar fi murit împreună cu toţi ceilalţi din oraş şi era clar că acest lucru îl apăsa mult.

— Din nou. în legătură cu tot.

De Wit termină apelul şi se apropie, aruncându-le paramedicilor o privire care le sugeră să plece.

— Voi doi va trebui să veniţi cu noi.

— Lasă-mă să ghicesc, pentru un interogatoriu?, interveni Marc. Este a doua oară când mi se spune asta azi şi încă nu sunt interesat.

Se îndreptă spre marginea pieţei şi Lucy se duse cu el.

De Wit se duse după ei.

— Poate că nu înţelegi, insistă el. Nu e o rugăminte!

— Cine te-a chemat astăzi aici?, întrebă Marc. Nu ai fi ştiut nimic despre asta dacă nu aş fi ţinut Rubicon la curent.

Lucy ridică o sprânceană.

— Cum vine asta?

El se uită spre ea.

— îţi aduci aminte că am spus că am trimis un mesaj către emailul secret al lui Solomon? Ei bine, mesajul acela spunea „Contactaţi NSNS, spuneţi-le să vină la Napoli, asiguraţi-vă că Jurgen Goss vine cu ei”. Am contat pe faptul că Solomon o să mă asculte.

— întotdeauna o face, remarcă Lucy.

O încruntare îi încreţi chipul lui de Wit.

— Grupul Rubicon ne-a furnizat nişte informaţii, este adevărat. Au mai ajutat divizia şi în trecut.

Marc scoase telefonul prin satelit stricat şi i-l aruncă lui Jurgen, care îl prinse stângaci.

— înainte să intrăm în subteran, am trimis alt mesaj. „Piazza Dante, chiar acum.”, spuse el, arătând spre telefon. O să vrei să-l aduci pe Goss, ca să fie tacâmul complet. Are probabil multe informaţii utile şi este singura persoană suficient de inteligentă pentru asta.

Se apropiară de o cafenea în aer liber, care fusese golită în timpul evacuării zonei de către poliţie.

— Ai ceva bani?, întrebă Marc.

încruntarea lui de Wit se adânci, dar îi întinse lui Marc portofelul. Lucy îl privi scoţând câteva bancnote şi dându-i-l înapoi.

— Ce faci?, întrebă ea.

— Nu ştiu cum eşti tu, spuse Marc, întinzând mâna în spatele tejghelei cafenelei şi servindu-se cu câteva cutii de suc San Pellegrino, pahare şi gheaţă, lăsând numerarul lângă casă. Dar eu mor de sete.

Se aşeză cu greu pe un scaun şi turnă băuturile. Lucy i se alătură, tresărind din cauza strânsorii bandajelor.

— Lasă-ne un minut, da?, îi spuse Marc lui de Wit. Avem nevoie de o pauză.

El mormăi ceva neplăcut şi încet în olandeză şi se îndreptă spre una dintre maşinile de poliţie.

— Nu e fericit, remarcă Jurgen.

— Dar e vreodată?

Jurgen zâmbi uşor şi a făcut un gest cu telefonul înainte să se ducă după celălalt bărbat.

— Am terminat?, riscă ea să întrebe, speriată de posibilitatea ca răspunsul să nu fie cel pe care îl voia ea. Chiar am terminat cu toate astea?

Conversaţia se opri pentru o clipă, în timp ce un elicopter de poliţie ateriză în piaţă. Lucy văzu echipa HAZMAT urcând la bordul elicopterului cu dispozitivul Exil sigilat în interiorul unui container masiv pentru bombe, apoi decolă din nou, cu viteză, spre cea mai apropiată bază militară.

— Să spunem că da, zise Marc. Eu am *terminat.*

— Da?

O faţă familiară într-o jachetă de piele roşie se apropie de ei, jucându-se cu un smartphone negru mat într-o mână. Kara Wei îşi dădu în jos pe nas ochelarii Ray-Ban pentru a-i privi pe cei doi pe deasupra ramelor aurii.

— Wow. Copii, arătaţi ca şi cum aţi avut parte de distracţie, nu?

— Bună. Mă întrebam unde eşti. îmi închipuiam că dacă Marc a sunat, ai veni aici.

— E Şi Malte pe aici, explică ea, punând telefonul pe masă şi butonând. începeţi, domnule.

O voce profundă, puternică se auzi din telefon.

— Lucy. Domnule Dane. Sunteţi în siguranţă.

Se distingea nota de îngrijorare sinceră în vocea lui Ekko Solomon.

— Când aţi dispărut în Mogadishu, ne-am temut de ce era mai rău. Mă bucur că aţi reuşit să ne contactaţi din nou. A fost rezolvat cazul?

— Rezolvat, explică Lucy. Toate ameninţările au fost neutralizate.

— Bun. Kara vă va scoate de acolo.

— Adică după ce vă terminaţi băuturile, adăugă Kara, înclinând capul. Dar aceasta este o opţiune rezervată doar pentru angajaţii Rubicon. Şi din punct de vedere tehnic, Dane, ai făcut parte din această operaţiune pe post de consultant, am dreptate?

Lucy zâmbi.

— Are dreptate.

Marc bău restul sucului şi se ridică, mestecând o bucată de gheaţă.

— Adevărat, spuse el, dându-şi jos jacheta murdară şi udă şi privind în jur.

Părea să îşi cântărească opţiunile, să caute o cale de ieşire.

„L-am citit greşit?”, se întrebă Lucy. „Am greşit când am crezut că vrea să facă parte din asta?”

Nu toată lumea era făcută pentru activităţile echipei lui Solomon. îşi putea da seama că lui Dane îi plăcea adrenalina şi era sigură că voia să fie undeva unde acţiunile lui făceau diferenţa. Dar să vadă pericolul la orice pas, să fie la o fracţiune de secundă de a face alegerea greşită şi de a risca vieţi nevinovate... Nu toată lumea ar fi fost în stare de aşa ceva. „Nu l-aş învinovăţi dacă ar pleca”.

Marc luă smartphone-ul şi îl studie.

— Domnule Solomon. Vă amintiţi ce mi-aţi spus acum un an, în Londra?

— Cred că ţi-am oferit o slujbă!

Marc vorbi peste el.

— Accept, zise el şi închise telefonul.

Kara şi Lucy se uitară una la cealaltă.

— Tocmai a... ?

— Cred că da.

— ... închis telefonul şefului?

Lucy se ridică să-l urmeze.

— Marc, unde mergi?

El îi făcu semn să plece.

— Trebuie să sun pe cineva. Este important, da?

Lucy auzi soneria altui telefon, apoi un zgomot slab şi vocea unei femei.

— Bună, Kate. Speram să putem vorbi.

Capitolul 26

Traficul pe digul de pe râul Moscova era bară la bară. Bătea un vânt polar rece dinspre râu şi împrăştia fulgii mari şi uzi în lateralul limuzinei negre care se târa încet spre Podul Moskvoretsky din Bolshoy şi spre Piaţa Roşie de dincolo de el. Afară, temperaturile scădeau pe măsură ce se apropia seara, dar în interiorul întunecat al limuzinei era cald şi confortabil.

Bărbatul de pe bancheta din spate îşi luă o scamă de pe partea din faţă a sacoului şi îşi pregăti un pahar generos de Stolichnaya Elit, amestecând vodca într-un pahar gros, înainte de a lua o gură. Aruncă o privire pe fereastră în timp ce maşina înainta pe lângă marele edificiu al Orfelinatului Imperial din Moscova, gândindu-se la următoarea sa mişcare.

Tableta digitală de pe scaunul de lângă el scoase un zgomot, iar el se încruntă. în timp ce dispozitivul îi scana amprentele, îşi rosti numele într-un microfon mic pentru a finaliza protocolul de securitate.

— Pytor Glovkonin.

Ecranul clipi şi o femeie îmbrăcată elegant apăru pe display.

— Bună seara, începu ea.

Accentul ei aristocrat francez era fin şi mereu atrăgător, dar încruntarea de pe chip îi strica frumuseţea cu care era el obişnuit.

— Celeste, spuse Glovkonin, ridicând paharul. Un apel neplanificat? Este întotdeauna o plăcere să vorbesc cu tine, dar... ar trebui să fiu îngrijorat?

— Operaţiunea în legătură cu dispozitivul Exil a fost încheiată, explică

ea.

— Tonul tău îmi spune că nu ne-a reuşit.

— Nu, spuse ea, dând din cap. Comisia a vrut să te informez. în ciuda celor mai bune intenţii ale noastre, a doua fază a proiectului a fost un eşec. Se pare că dispozitivul a fost dus la Napoli de către infractorul care l-a furat, dar circumstanţele au dus la capturarea acestuia de către anchetatori ai ONU.

— Tragic, spuse el. După atâta pregătire.

Investiţia sa personală în operaţiune fusese masivă, reprezentând parţial un plan de a recâştiga o parte din costurile suportate din cauza eşecului

proiectului de la Washington cu un an în urmă.

Glovkonin era deja la curent cu evenimentele din Napoli, mulţumită contactelor sale din GRU, la fel cum aflase recent că ameninţarea cu bombă de la Moscova fusese o farsă. Dar nu vedea niciun motiv să dezvăluie asta. Comitetul de conducere al Asociaţiei nu considerase necesar să îi spună tot, aşa că nu vedea niciun motiv să le dea mai mult decât era nevoie.

Acest lucru îl frustră în continuare. Glovkonin era unul dintre cei mai bogaţi oameni din Rusia şi nu era obişnuit cu ideea că existau anumite lucruri pe care nu le putea avea. Asocierea lui cu ei îi sporise considerabil averea personală, dar el voia mai mult. Voia să facă parte din cercul interior, să cunoască numele şi feţele membrilor comitetului.

Totuşi, ei nu arătaseră niciun interes să facă acest lucru. Reţeaua clandestină avea o structură celulară, asigurându-se că niciun membru nu ştia mai mult decât identitatea unuia sau a alţi doi membri.

Celeste era contactul lui Glovkonin, dar el îşi dorea foarte mult să ştie cine o coordona, cui răspundea ea. „Răbdare”, îşi spuse el., Voi afla destul de repede”.

— Cel puţin ne putem bucura că înlăturarea lui Fedorin a fost executată corect.

Celeste dădu din cap.

— Acest lucru a fost la înălţimea aşteptărilor. Comitetul ţi-a lăudat participarea la acea fază a proiectului. înlocuirea generalului este mult mai în concordanţă cu nevoile grupului nostru. Acest lucru se va dovedi util în viitor.

— Am ajutat cu plăcere, spuse el, luând încă o înghiţitură de vodcă. Trecând mai departe, cum ne va afecta eşecul operaţiunii?

Ea îl privi pe Glovkonin de parcă nu ar fi vrut să îi spună, dar apoi cedă.

— Agenţii cheie au fost pierduţi. Un facilitator din Italia a fost ucis. Unul dintre agenţii noştri de teren a fost grav rănit în Somalia... Dar bomba, da...

— Aveaţi planuri cu ea, spuse el.

Celeste dădu din nou din cap.

— într-adevăr. Dă înapoi unul dintre proiectele noastre cu un an, poate mai mult. O să fie nevoie să căutăm alte variante.

— Dacă pot ajuta cu ceva... ?

— Am reţinut.

Limuzina porni şi începu să înainteze din nou după ce, până la urmă, trecu de blocajul din trafic.

— Ar trebui să te informez în legătură cu alt lucru. în timpul operaţiunii, a fost implicat un factor exterior. Unul care a jucat un rol important în eşec. Un grup cu care poate eşti familiarizat.

El îşi dădu seama ce voia ea să spună.

— Rubicon. Voi fi sincer cu tine, Celeste – de când oamenii lui Ekko Solomon au intervenit în operaţiunea de la Washington, m-am străduit să vin cu un plan. Trebuie să găsim o opţiune de neutralizare.

— De acord, răspunse ea. Să fii conştient de faptul că sugestia ta a fost luată în calcul.

El văzu oportunitatea şi profită de ea.

— Aş fi bucuros să conduc acea iniţiativă.

Celeste zâmbi, răbdătoare.

— Vom ţine cont de asta. *Au revoir,* Pytor.

Ecranul deveni negru.

în limuzină se auzi un chicotit încet, ca un mârâit de leu. Celălalt ocupant al vehiculului se mişcă şi faţa îi fu luminată pentru scurt timp. Era frumos şi dur, o urmă întunecată de cruzime îi sclipea în ochi.

— Cât trebuie să urăşti să fii la dispoziţia lor.

Glovkonin îşi înăbuşi o replică furioasă cu un zâmbet slab.

— Faci ce trebuie ca să trăieşti şi să prosperi, Khadir. Tu dintre toţi oamenii ar trebui să ştii asta.

— De ce sunt aici?, întrebă celălalt bărbat, dând din cap spre tableta inertă. Să fiu martor la acea convorbire? Asociaţia ta nu înseamnă nimic pentru mine.

— Nu este Asociaţia mea, răspunse Glovkonin. Nu *încă.* Dar acest lucru se va schimba.

Khadir îşi îngustă buzele.

— S-au făcut multe promisiuni şi totuşi atacul nostru asupra Americii a eşuat. Ascult acum şi mi-e teamă de mai multe eşecuri. De ce ar trebui să îmi pese?

— Cine te-a ajutat să supravieţuieşti, Khadir? în ultimul an, cine te-a ţinut în viaţă în timp ce Statele Unite îţi vânează şi îţi execută fraţii din Al Sayf?, întrebă el, neaşteptând un răspuns. Noi doi avem un viitor împreună.

— Nu suntem aliaţi, se răsti celălalt bărbat.

— Nu există aşa ceva, fu de acord Glovkonin. Suntem doar persoane ale căror interese merg mână în mână pentru un timp, zise el, jucându-se cu paharul din mână. Interesul este să fiu mâna care ghidează Asociaţia. Al tău este să vezi lumea arzând. Acea frază provocă o privire dură din partea teroristului, dar el continuă. Amândoi putem avea ceea ce ne dorim. Dacă lucrăm împreună.

Khadir se uită în altă parte.

— Pe cine vrei mort?

— Am câteva sugestii, spuse Glovkonin, aruncând o privire spre tabletă. Poate dura ceva timp să aranjăm lucrurile. Dar femeia va trebui ucisă. Şi mai sunt şi alţii. Africanul.

— Solomon?, întrebă Khadir, reîntorcându-şi privirea spre el, cu o scânteie de interes în ochi.

Glovkonin zâmbi.

— Văd că ţi-am captat atenţia.

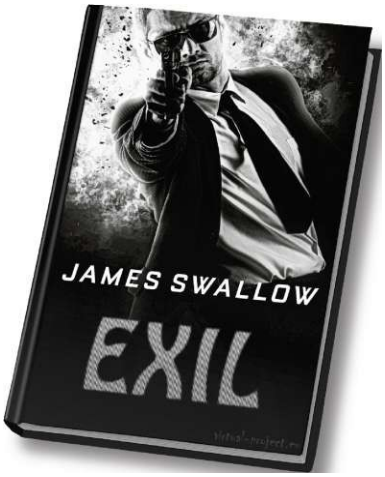

virtual-proiect.eu

violin

[11] Te crezi inteligent (în limba croată, în original, n.red.). Există nişte câini care adulmecă! (în limba croată, în original, n. red.). Sunt aproape, atenţie! (în limba croată, în original, n. red.). O, Dumnezeule! (în limba croată, în original, n. red.). La naiba (în limba franceză, în original, n. red.). [5]- La dracul (în limba finlandeză, în original, n. red.). [21] Stai! (în limba rusă, în original, n. red.).

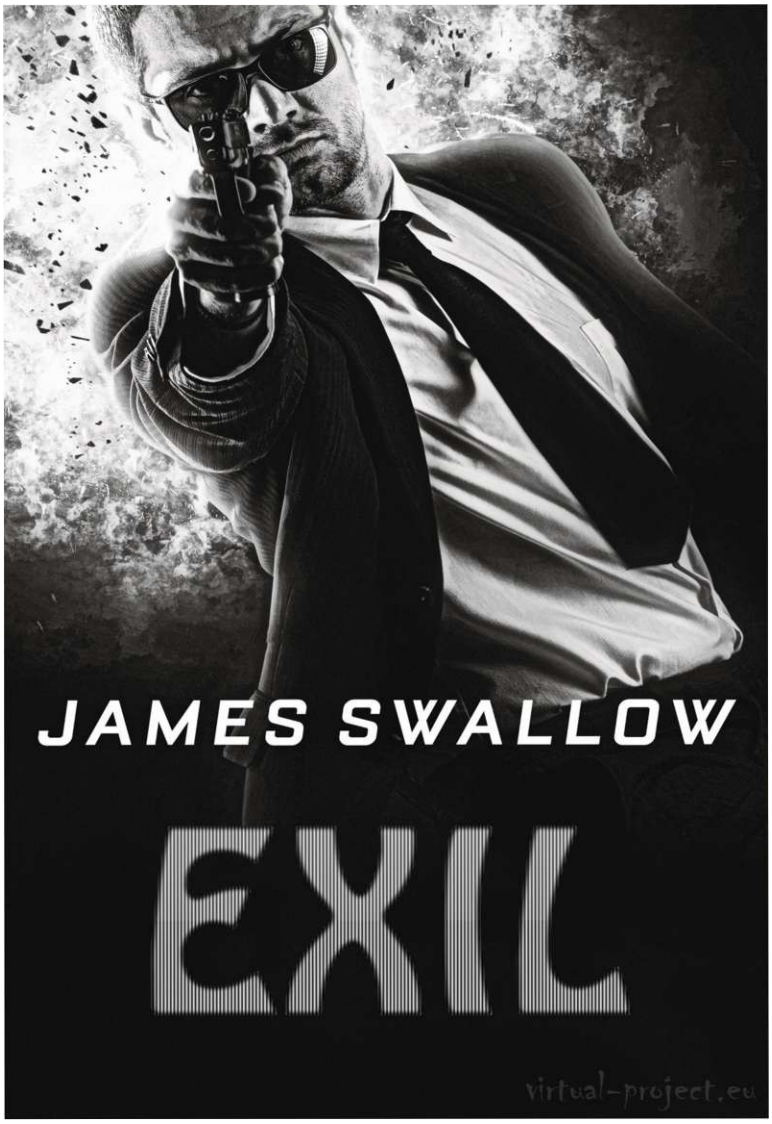
JAMES SWALLOW
EXIL
virtual-project.eu